

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏
ခမ်းသားဘဝနှင့်ပတ်သက်သော
အကြောင်းအရာများကို
ပြည့်စုံစွာဖော်ပြထားသော

ခမ်းသားကြီးပိုလ်တေ

Quality တာတည်းအဖွဲ့

ဗိုလ်ချုပ်၏ ခေါင်းဆောင်မှုအကြောင်းနှင့်
လှပန်ပြည်စစ်သင်တန်းဝင် ရဲဘော်သုံးကျိပ်တို့၏
စွန့်လွှတ်စွန့်စားမှု အကြောင်းများပါဝင်သည့်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

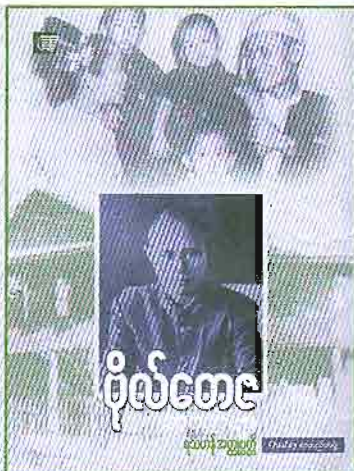
ရဲဘော်သုံးကျိပ်

ဗိုလ်ခင်းခေါင် (ရဲဘော်သုံးကျိပ်)

BURMESE CLASSIC .com

ကမ္ဘာ့ကဏ္ဍ

၁၅၅၆

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် ၅၈၀/၅၈၂၊ (၂၁)လွှာ၊ ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့်ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရဖီကွန်ဒို)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုန်း ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

ကြမ်းလိုက်တဲဇာ

ရွှေဥဒေါင်း ၆

တပလွန်ထောက်ခွဲသည့်တိုင်

မောင်မောင်မိုးအောင် ၂၅

ဝိညာဉ်စကားပြန်

ဝိတာမြစိုး ၄၅

စုံထောက်ကြီးဦးဘလှနှင့်ဘဝဟောင်းကမိခင်

ဘညိုကြီး ၆၀

နှစ်ထပ်စွယ်တော်နှစ်ဖော်နောက်တစ်ဘဝ

မောင်ညိုမိုင်း(သန်လျင်) ၇၈

တစ်ခါကဝိညာဉ်များလျှော်စံရာ

ခင်ရှင်စော ၁၁၄

ဂမ္ဘီရစာရေးဆရာနှင့်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်း

မောင်သွေးရင့် ၁၃၄

ကက်ကင်းညိုနောင်နှင့်ကံကြမ္မာထားဆိုတမ်း

ဝါဆိုကိုဦး(တောင်ကြီး) ၁၄၄

တစ်ညတုန်းခါက

နန္ဒာမိုးကြွယ် ၁၇၃

ဝင့်ကြေးသံသရာမဖျော်မလှသဘ

ကျေးတမာ(မွန်ပြည်နယ်) ၁၈၄

ပစ်ကွင်းထဲကပြောင်းတစ်အုပ်

မင်းရဲကျော် ၁၉၇

ပိဇ္ဇာတကလား

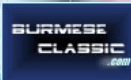
တက္ကသိုလ်အပန်ငယ် ၂၀၇

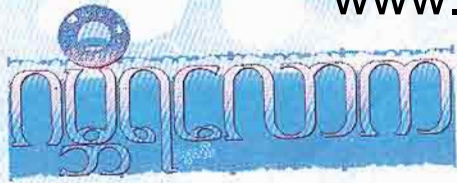
တျိုန်စာ

ဒေယျမင်းသျှင် ၂၁၈

Next Month Preview

၅

အယ်ဒီတာချုပ်

ကိုမြင့်ထွန်း (Quality)

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

ဇေယျာမင်းအောင်

အုပ်ချုပ်ပုံအယ်ဒီတာ

မောင်မာရွှေ

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဥက္ကဋ္ဌလင်းထက်

ပုံအဖွဲ့

ကိုမိုးသိန်း၊ ဆန်းစက်၊ ထွန်းထွန်းလွင်၊ ဇင်နိုင်ထွန်း၊ မင်းထွန်း၊ ပဏ္ဍိတ၊
နိုင်ကျော်နိုင်၊ ကျော်ဇော်လတ်၊ သူရဲအောင်၊

မျိုးနုမာ၊ ပိုမိုဝင်၊ ဝိမိဝင်၊ စောဟွေထွန်း၊ မြူဖြူဝင်း၊ သဗ္ဗာဓဝ၊ နှင်းသတ်အဝ။

ထုတ်ဝေသူ

ခေါင်မင်္ဂလာရွှေ (ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ) (၁၃၉၀၅)၊ (၆)၊ အမှတ် ၅၀၈ / ၅၁၂၊ ပြတိုက်၊ ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပျက်နှာပုံပေးသူ

ဥက္ကဋ္ဌလင်းထက်

အတွင်းသရုပ်ဖော်

တံကောင်၊ အောင်စံမြင့်၊ မြတ်မင်းဟန်၊ အောင်နိုင်လတ်၊ ကျော်မိုးညိုနီ၊
လှသစ်အောင် (အင်းပျား)၊ ရန်နိုင်ဦး၊ တိုက်ကြီး၊ မောင်နေကြည်၊ မျစ်သူ။

ကွန်ပျူတာနှင့်ဝင်

Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဗြူစတေးပုံနှိပ်တိုက်

ခေါင်မင်္ဂလာရွှေ

ဆန်းစက်၊ အပိုပစ္စည်း၊ စက်ရုံဝန်၊ အထောက်ပံ့ပေးသူ၊ စက်ဆန်း၊
မော်လောတောင်ညွှန်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်း။

စာအုပ်ချုပ်

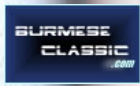
တစ်ဆယ့်နှစ်

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀

စာတည်းအဖွဲ့နှင့် ပြန်ချိတ်ရန်ခန်း

အမှတ် ၅၀၈ / ၅၁၂၊ ပြတိုက်၊ ပထမထပ်၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်

Next
Month
Preview

ဝိဇ္ဇာစခန်း ဝန္ဓာရီခရီးကြမ်း
ရွှေဘုန်းဘိ

ပိုလ်ထော့ကျိုး တောင်ကုန်း
ရွှေဥဒေါင်း

ဝိဇ္ဇာစခန်း ဝန္ဓာရီ ခရီးကြမ်း
ရွှေဘုန်းဘိ

Next
Month
Preview

နိမိတ်စကား
မင်းမြင့်နိုင် (ဘူးသီးဝေခေတ်)

BURMESE CLASSIC

ကျမ်းလိုက်တဲ့တော

ကျမ်း

၆

၇

မည့်အကြောင်းကို သတင်းရသဖြင့် ထိုနေ့အတွက် ခရီးပြင်းလွန်းမည်တို့
စိုးရိမ်သောကြောင့် ထိုည၌ ဟင်္သာရွာသို့ ဆုတ်၍ အိပ်ရန်အကြံနှင့် ဇွတ်
အတင်းပင် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

နှစ်ပိုင်ကျော်ခန့်မျှ စိုင်းလာမိလေလျှင် ဆင်တိုင်းလည်း မရွာတတ်
သောမိုးသည် ထိုညနေ၌မူကား ညို ညို မိုင်းမိုင်း ဆင်ပြင်လျက်ရှိသော
တိမ်ခဲများနှင့် လိုက်လျောအောင် သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်း၍ ရလေရကား
လမ်းကိုမျှ မမြင်နိုင်လောက်အောင် မိုးပေါက်ချင်း ဆက်စပ်မတတ်
တဖောင်းဖောင်း တဝေါဝေါပြည်ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်အခါမှာ မိုးဦး
ကျရာသီလည်း ဖြစ်လေရကား လျှပ်စစ်တို့သည် အထက်ကောင်းကင်ပြင်
၌ ကြောက်ခမန်းလီလီ ရှိသည့်တိုင်အောင် တပြောင်ပြောင် တလက်လက်
တဖျတ်ဖျတ် တဝင်းဝင်း လင်းခနဲ လက်ခနဲ ရှိနေသည့် ပြင်းထန်လှသော
မိုးချွန်းသံတို့မှာလည်း မရပ်မစဲ၊ ဂျန်းခနဲ ကိုန်းခနဲ ထစ်ချွန်းလေရကား
ကျွန်တော်၏ပြင်းသည် "တောကောင်း" သော မြင်းဖြစ်ပါလျက် ရေသို့ မတိုး
ဝံ့ခမန်း တွန့်ခနဲ ရွံ့ခနဲ ဖြစ်သွားရှာ၏။

* * *

သုံးပိုင်ကျော်လွန်၍ လမ်းတစ်ဝက်ခရီးသို့ ရောက်လတ်သော် မိုးသည်
အတန်ငယ် စဲသွား၍ တဖွဲဖွဲမျှသာ ကျန်တော့သည် မှန်သော်လည်း လျှပ်စီး
များနှင့် မိုးချွန်းသံများမှာမူ မကျေနပ်သေးသော လက္ခဏာနှင့် ရွာသွန်းဆုံ
တကားဟု အားယူနေသော အလားကိုသို့ ကျိုးကျိုးကျိုးကျိုး တစ်နိန်းဒိန်း ပြည်
လျက်ဝင်ရှိသေး၏။ ကျွန်တော်၏အဝတ်များမှာမူ ရွှံ့ရွံ့စိုလျက်ရှိသဖြင့်
ထစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ခိုက်ခိုက်တွန့်လျက်ရှိခဲ့လေပြီ။

ကျွန်တော်သည် တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ မြင်းနှင့်စိုင်း၍
ထက်သွားမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝိုလိတ်ပျက်ကြီးနှင့်တူသော အိမ်ကြီး

ကြမ်းလိုက်တဲ့ တော

ကျောဒေါင်း

ကျွန်တော်သည် ယဉ်းမနားဖြူ သစ်တောကျောင်းမှ တောအုပ်စာမေးပွဲ
ကို အောင်မြင်ပြီးနောက် ထိုအခါက မိုးကုတ်နယ် (ယခု ကသာနယ်) အပါ
အဝင်ဖြစ်သော မြတောင်ရွာ၌ တောအုပ်အဖြစ်နှင့် ခန့်ထားခြင်း ခံခဲ့ရသည်
ဖြစ်ရာ ဖော်ပြလတ္တံ့သော ထူးဆန်းလှသည့် အဖြစ်အပျက်များမှာ ရွှေလီ
ချောင်းသို့ ပထမအကြိမ် တောတက်သွားရာတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်
အပျက်များ ဖြစ်လေသည်။ ရွှေလီချောင်းပေါ်၌ရှိသော လှေသိုရွာနှင့် ဟင်္သာ
ရွာတို့မှာ ခုနစ်ပိုင်ခရီးမျှ ဝေးကွာသည်ဖြစ်ရာ လက်အောက်တောခေါင်းနှစ်
ယောက်နှင့် အစေခံများကို လှည်းနှစ်စီးနှင့် ခပ်စောစောတပင် သွားစေနှင့်
၍ ကျွန်တော်မှာမူ ငါးနာရီကျော်အချိန်တွင်မှ မြင်းတစ်စီးနှင့် တစ်ယောက်
တည်း စိုင်းလာခဲ့လေ၏။

လှေသိုရွာမှ ထွက်ခါနီး၌ မိုးတိမ်များ တက်လာသည်ကို မြင်ရသည်
ဖြစ်သောကြောင့် လှေသိုရွာသွားကြီးက နံနက်စောစောမှ ထွက်ခွာရန် တား
ဆီးသော်လည်း နောက်တစ်နေ့၌ မြတောင်ရွာသို့ သစ်တောဝန် ရောက်

www.burmeseclassic.com

တစ်ဆောင်ကို သွားခနဲ တွေ့မြင်ရလေရာ လာခဲ့စဉ်ကမူ ထိုအိမ်ကြီးကို မမြင်ခဲ့မိသောကြောင့်လမ်းမှား၍လာလေသလော။ သို့တည်းမဟုတ်သတိ မယူခဲ့မိသောကြောင့်လေလောဟု ယုံမှားခြင်း ဖြစ်လျက်ရှိစဉ် ဝင်းထရံဖျက် ကို ကျော်၍ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် ခမောက်ဆောင်း၍ ဝင်သွားသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က -

“ဒီလမ်းဟာ ဟင်္သာရွာကို သွားတဲ့လမ်း ဟုတ်ကဲ့လား ဘကြီး”

ဟု - မေးလိုက်ရာ အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော်အား ယခုမှ မြင်ဟန်နှင့် ရုတ်ခနဲလှည့်ကြည့်၍ -

“ဟုတ်ပါတယ် - မောင်ရင် - မိုးတွေက သည်းသနဲ့ မီးများလှုံ့ရအောင် ဝင်ပါဦးတော့လား”

ဟု - ပြော၏။

“တော်ပါပြီ - ဘကြီး။ ကိစ္စက အရေးကြီးလွန်းလို့ ဟင်္သာကို ဒီကနေ ရောက်မှ ဖြစ်မယ်။ ဘကြီးဇေ - သွားပြီ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ရပ်ထားသော မြင်းကို နှင်မည်အပြုတွင် လျှပ်စီး တစ်ချက် ဝင်းခနဲ ပစ်လိုက်၍ နားဖွင့်မတတ် ဆူညံလှသော မိုးရုန်းသံကြီး ကို ကြားရပြီးလျှင် မိုးသည်လည်း စဲတော့မည်ပြုနေရာမှ တဖျောင်းဖျောင်း နှင့် ရွာချလာပြန်လေ၏။

“ဟော - မိုးတွေ ထပ်သည်လား ပြန်ပြီ။ မိုးခိုပါဦးတော့လား မောင်ရယ်။ မနက်စောစောမှ မိုင်းသွားလိုက်ရင် မကြာပါဘူး။ မြင်းတလေးတ တောင်းပါ ဘိသနဲ့။ မြင်းကို အိမ်အောက်မှာ ထားတာပေါ့။ ဝင်ပါဦးလေ - မီးများ လှုံ့ရ အောင်”

ထိုကဲ့သို့ ပြောနေစဉ်ပင် မိုးသည် သည်းသည်ထက် သည်းလာပြန်လေ ရကား ကျွန်တော်သည် စိတ်ပြောင်းလဲလာခဲ့၍ -

“အိမ်ရာနေရာ - ပေးနိုင်ပါ့မလား ဘကြီး”

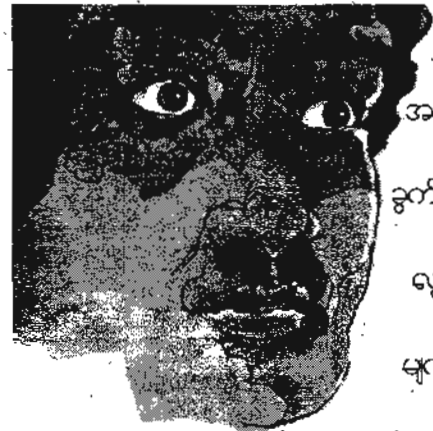

“အလိုက်အထိုက်တော့ - ပေးနိုင်ပါတယ် မောင်ရယ်။ ဆင်းသာ ဆင်းပါ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် မြင်းပေါ်မှ ရန်ဆင်း၍ အိမ်အောက်၌ မြင်းကို ချိတ်ထားခဲ့ပြီးလျှင် အဘိုးကြီးနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သွားလေ၏။

* * *

အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ဝင်မိကြသောအခါ အိမ်ကြီးမှာ လူနေထိုင်သော အိမ်ကြီး နှင့်မတူဘဲ ပိုးမွှားများလည်း အနှံ့အပြား တန်းလျက်ကြမ်းပေါ်၌လည်း ခြေမချ ဝံ့အောင် ပြုမှုန်များ ဖုံး၍ ပေရေညစ်ပတ်စွာ ရှိနေသော အဖြစ်ကို တွေ့မြင်ရ လေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား အိမ်ပေါ်၌ မှောင်လှမတတ် ရှိနေပြီဖြစ်ရာ လျှပ်စီး

အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကို အမှတ်မဲ့ ကြည့်လိုက်ရာ ပါ ခွက်ခွက် မျက်တွင်းကျကျနှင့် လွန်မင်းစွာ ပိန်ကြုံလှသော မျက်နှာတွင် မျက်လုံးနှစ်လုံး

တို့သည် ပွေးပွေးပြုသော မျက်ခုံးတို့၏

အောက်အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက်ပစ်လိုက်သော အရောင်ဖြင့် မြင်ရသော အခြေအနေမှာ တည်းခိုချင်စွယ်ရာမကောင်းအောင်ညစ်ပတ်ပေကျော့ရှိနေ၏။ ကြမ်းပေါ်၌ ကား ခုတ်ပြတ် ဟောင်းနွမ်းလှသော ဇရာအိုကြီးများဖြင့် ခင်းလျက်ရှိရာ တစ်ထောင့်၌ ထပ်လျက်ရှိသော ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးတို့မှာ ထိရေးများဖြင့် ပည်းလျက်ရှိနေ၏။

အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သည်မှစ၍ ကျွန်တော်၏ နာခေါင်းထဲမှာ လူမနေသော အိမ်အိုကြီး၏ အနံ့ကိုသို့ မှီတိုတို ရှိသော အနံ့ကိုလည်းခံစားရ၏။ ထိုအတော်အတွင်း၌ အဘိုးကြီးသည် အခန်း၏အလယ်၌ ဆွဲထားသော မီးအိမ်အိုကြီးကို ထွန်းမည့်ဟန်နှင့် မီးခြစ်ကို ကိုင်ပြီးမှ "တယ် - ဂူကုတာ ကိုး၊ ဒီမိန်းမက မီးအိမ်ထဲ ရေနံဆီ ထည့်မထားနှင့် ပြန်ပဲကိုး၊ ကြွက်လျှောက်ပေါ်က ဖယောင်းတိုင်ကိုသာ ထွန်းနှင့်ပါတော့ မောင်ရင်" ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဓာတ်မီးခြစ်ကို ခြစ်၍ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ထွန်းညှိလေ၏။

ငှင်းနေောက်ကျွန်တော်သည် ထိုအခါထုံးစံအတိုင်း ကြမ်းကိုဖောက်၍ လုပ်ထားသော မီးခို၌ ထင်းများထည့်ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိသော အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကို အမှတ်မဲ့ ကြည့်လိုက်ရာ ဖီးရွက်ရွက် မျက်တွင်းကျကျနှင့် လွန်မင်းစွာ ပိန်ကြဲလှသော မျက်နှာတွင် မျက်လုံးနှစ်လုံးတို့သည် ဇွေးဇွေး ဖြူသော မျက်ခုံးတို့၏အောက် အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုအခါ၌မူကား ကျွန်တော်သည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့မိခြင်းကို မှားချေပြီဟု ထင်မှတ်စပြုခဲ့လေပြီ။ အဘိုးကြီး၏ အမူအရာနှင့် မျက်နှာထားသည် ထူးခြားလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်မှနှံပါလေ၏လောဟု အောက်ပေမိ၏။

မိုးကြိုးများ ထစ်ချွန်းလျက်ရှိသော ည၌ လူသူမနီး တောကြီးထဲတွင် သူရူးတစ်ယောက်နှင့်အတူ အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးပေါ်၌ နှစ်ယောက်တည်း

နေရခြင်းမှာ စိတ်ကြည်နူးရွှင်ပျံ့ဖွယ်ရာသော အခြင်းအရာမဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော်သည် "မိန်းမ" ဟူသော စကားကို သတိရ၍ "ဘကြီးတို့လင်မယား နှစ်ယောက်တည်း တောကြီးထဲနေရတာ မပျင်းဘူးလား၊ ဘကြီး" ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း ကျွန်တော်သည် စွတ်စိုသော အင်္ကျီများကို ဈာတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် မီးကင်လျက် ရှိ၏။

"မပျင်းပေါင် - မောင်ရယ်၊ လူအားများသာလျှင် ပျင်းတာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ တော့အလုပ် လုပ်ရလို့ ဖတ်ဖတ်မောလို့ ပျင်းဖို့ သတိမရနိုင်ပေါင်"

"ဘကြီးတို့က - ဘာလုပ်သလဲ"

"ထင်းခုတ်တာပေါ့"

"အဒေါ်ကြီးကော - ဘယ်မှာလဲ"

"လာပါလိမ့်မယ် - ကျွန်ုပ်ရောက်မှန်း မသိသေးလို့ပါ။ ကျွန်ုပ်လည်း မောင်နဲ့မှ အတူတူ ရောက်လာတာပဲ မောင်ရဲ့"

"အော် - ဟုတ်ကဲ့လား"

ထိုစကား၌ အဘိုးကြီးသည် အကြောင်းမှိုသက်သက် ဟတ်ဟတ် ဖက်ဖက် ရယ်မောလေရာ ကျွန်တော်မှာ အံ့အားသင့်လျက် ငေး၍ ကြည့်နေရလေ၏။ အပြင်၌ကား မိုးကြိုးများသည် ရှေးကထက် ပြင်းထန်၊ မရပ်မနား ထစ်ချွန်း၍ မိုးသည်လည်း ရေအိုးမှ သွန်းလောင်း၍ ရုတ်သင်္ကေတသို့ တဝေဝေ ဈာရလျက်ရှိ၏။

* * *

ကျွန်တော်သည် အဘိုးကြီး၏ ထူးခြားသော ရယ်မောခြင်းကို စိုက်ဇေး၍ ကြည့်နေစဉ် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ ရောက်လာ၍ ကျွန်တော့်အား အလျဉ်းဂရု မစိုက်ဘဲ ပြင်းစွာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်သန့်သော

မျက်နှာထားနှင့် အသံကြီးကိုသာလျှင် စိုက်၍ ကြည့်နေလေ၏။ ထိုမိန်းမမှာ အသက် သုံးဆယ်ခန့်မျှသာ ရှိဟန်တူ၍ တောရွာဘာဝအလျောက် သနားတမ်းစို့သော ရုပ်ဆင်း ရှိလေသည်။

၈။ ဦးသာဂေါင် - ဒီကနေ့ပြန်လာမယ်လို့ ကျုပ်မထင်မိဘူး။ အလုပ်များတော်တော်ပြီးခဲ့လား။

လူကြီး။ (ရက်စက်စွာသော ကြည့်ခြင်းဖြင့်) မပြီးခဲ့ဘူး။ မယားအောက်စေ့လို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့တယ်။ မီးခွက်များ၊ ရေနံဆီများတောင် ထည့်ထားနိုင်ရအောင် ဘာတွေများ အလုပ်ရှုပ်နေလို့လဲ။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဦးသာဂေါင် - ကျုပ် - သွားထည့်ရေပမယ်”
ထိုမိန်းမသည် မီးအိမ်ကိုပူ၍ ထွက်သွားမည်အပြုတွင် လူကြီးက ဆွဲထား၍။

“နေပါစေ - မီးလင်းတာ မကောင်းပါဘူး။ မှောင်ထဲက စောင့်ရတာ တောင်းပါတယ်”

“ဘာများ - စောင့်စရာ ရှိလို့လည်း ဦးသာဂေါင်ရဲ့”

လူကြီးသည် အမေးကို မဖြေဘဲ ရယ်မောနေပြီးနောက် မိန်းမကို ပွေ့စက်နမ်းရှုပ်လေရာ ကျွန်တော့်မှာ အနေကြပ်လျက်ရှိပြီး လူကြီးသည် ကျွန်တော့်အား မေ့လျော့နေဟန်ရှိ၍ မိန်းမကမူ အလျဉ်းမြင်ဟန်လက္ခဏာ ဖော်ပြ၍ ထူးဆန်းသော အိမ်ကြီးနှင့် ထူးဆန်းသော လင်မယားပေတည်းဟု အောက်မေ့မိ၏။ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်သည် မီးဖိုအနီးတွင် အတူထိုင်လျက် ရှိကြစဉ် လူကြီး၏ မျက်နှာထား၌ မသက်သာသော အခြင်းအရာကိုလည်း ကောင်း၊ မိန်းမ၏မျက်နှာထား၌ စိုးရိမ်မကင်းရှိသော အခြင်းအရာကိုလည်း ကောင်း ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုခဏ၌ အိမ်နောက်မှ ဝုန်းစနေ မြည်သော တံခါးသံကို ကြားရသဖြင့် မိန်းမက “ဘာသံပါလိမ့်” ဟု ပြောလျက် ထမည်ပြုလေရာ လူကြီးက “ဘာမှ

မဟုတ်ပါဘူး။ လေတိုက်တာပါ။ ဒီအိမ်မှာ ငါတို့အပြင် ဘယ်သူရှိသေးသလဲ”

ဟု ပြော၍ အတင်းဆွဲထားလေ၏။

“ကျုပ်သွားပြီး ကြည့်ပါရစေ ဦးသာဂေါင်၊ လေတွေတိုက်တာ ကျုပ် သိပ်ကြောက်တယ်”

“မင်း - ကြောက်တတ်မှန်း သိလို့ ငါ ဒီကနေ ပြန်လာခဲ့တာပေါ့” ဟု လူကြီးလည်း ရယ်မောပြန်လေရာ မိန်းမမှာမူ နေမထိ ထိုင်မထိ ရှိနေလေ၏။

“ငါ - ပြန်လာတာ ဝမ်းသာရဲ့မဟုတ်လား မယ်ဖြူ”

“ဝမ်းသာတာပေါ့ ဦးသာဂေါင်၊ ချမ်းလိုက်တာ အကျီထပ်ပြီး ဝတ်ချေဦးမယ်”

မိန်းမသည် ထမည်ပြုသောအခါ လူကြီးသည် ဆွဲ၍ ထား၏။ မိန်းမသည် နောက်ဖေးတံခါးဆီသို့ မျက်လုံးများ ပြူးထွက်မတတ် ကြည့်လျက် ဟစ်အော်မည် ပြုလေရာ လူကြီးက ဖိမ်းစပ်ကို လက်နှင့် ပိတ်ထားလိုက်၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ အိမ်နောက်မှ တက်လာသော ခြေသံများကို ကြားရပြီးနောက် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လူငယ်တစ်ယောက်သည် နောက်ဖေးဘက်မှ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာ၍ “မဖြူ အို - မဖြူ - ဘယ်ကလည်း ဗူးထူးပါဦး - ပုန်းမနေပါနဲ့” ဟု ဟစ်အော်၍ ခေါ်လေရာ လူကြီးနှင့် မိန်းမတို့မှာ တံခါးနောက်မှ ပုန်းကွယ်နေကြသောကြောင့် ထိုလူက မမြင်ချေ။ တစ်စစ်မှာ လူကြီးသည် မိန်းမကို တံခါးနောက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးရွက်နောက်မှ ပုန်းနေသော လူကြီးသည် ထိုသူငယ်၏ ပခုံးကို ဆွဲကိုင်လိုက်ရာ ထိုသူမှာ မျက်လုံးများ ပြူးလျက်လန်သွားလေ၏။

* * *

လူကြီး။ “ဟေ့လူ - ဒီမှာလေ - မင့်မဖြူ ဘာမျက်လုံးပြူးသလဲ”
ပြောစရာ ရှိလျှင် ပြောလေ”

www.burmeseclassic.com

လူငယ်၊ "သေခါနီးအရွယ်ရောက်မှ သူတစ်ပါးကို တစ်ပတ်
ပိုက်နိုအကြံနဲ့ ခင်ဗျားက ပြန်လာတာပေါ့လေ"

လူကြီး၊ "မင်းက ငါအိမ်မှာ မရှိဘူးထင်လို့ အချောင်ကုတ်ရ
အောင်အကြံနဲ့ လာတာပေါ့လေ"

လူငယ်၊ "နဂိုကတည်းက ကျွန်နဲ့ ချစ်ကြိုက်နေတဲ့ ရည်းစားကို
ငွေထုပ်တလေးနဲ့ ယောက္ခမကြီးတွေများပြီး ခင်ဗျားက အချောင်ထုတ်သွား
တာ ဟောတ်လား"

လူကြီး၊ "ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် - မယ်ဖြူဟာ ငါ့မယား။ ငါ မရှိတုန်းမှာ
မင်းက ဘာလာပြီး လုပ်မယ်ကြံသလဲ"

လူငယ်၊ "မိုးတွေ ရွာနေလို့မှ ဝင်ပြီး မိုးမခိုရဘူးလားဗျ"

လူကြီး၊ "ငါ့ကို နှင် မညှာနဲ့၊ ဘယ်က မိုးခိုမလို့မှ မဟုတ်ဘူး။ ငါ
မရှိဘူးမှတ်လို့ ငါ့မယားကို နှင် - ကြာခိုမလို့လာတာ ငါသိတယ်"

ထိုအတောအတွင်း၌ မိန်းမသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အမှုအရာ
နှင့် ထရ်ကို မှီကာ လူကြီး၏မျက်နှာနှင့် လူငယ်မျက်နှာကို တစ်ယောက်စီ
လှမ်း၍ ကြည့်လျက် ငြိမ်ကပ်နေလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် လင်ကြီး
နှင့် လင်ငယ်တို့ သတ်ပတ်ကြတော့မည့်အဖြစ်ကို သိမြင်သဖြင့် ဖျန်ဖြေ
လိုသောအကြံနှင့် ရောင်ထဲမှ ထွက်လာ၍ "တောင်းပန်ပါရစေ၊ ဘကြီးရယ်၊
ပြုစရာရှိလျှင် တရားဥပဒေအတိုင်း ပြုကြတာပေါ့။ ဒေါသအလျောက် ထင်မိ
ထင်ရာပြုကြလျှင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြပါလိမ့်မယ် ဘကြီးရယ်" ဟု
ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ဦးသာဂေါင်သည် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို ဖေ့ဖေ့ကြည့်ကာ
ရယ်မောလျက် "ဟိဟိဟိ - ဘယ်က မဟော်သမာလောင်းက ဝင်ရှုပ်နေပြန်
ပါလိမ့်မယ်၊ ဟေ့ - နက်ကျော် ဒီလူက မင့်ရှေ့နေလား။ ငါက မိဖြူကို ကွာပစ်
လိုက်လျှင် မင်းက ယူခို ကြံတယ်ပေါ့လေ။ မင်းလောက်များ ပါးလို့ကွယ်" ဟု

ပြောဆိုသည့် နက်ကျော်၏ လည်ပင်းကို တိုင်ဖမ်းလေရာ နက်ကျော်
သည် ဦးသာဂေါင်၏မျက်နှာကို လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဦး
သာဂေါင်သည် နာကျင်ဟန် လက္ခဏာမရှိ၊ မိမိအား တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက်
ထိုးသတ်သော လက်သီးချက်များကို အလျဉ်း ဂရုမစိုက်ဘဲ နက်ကျော်၏
လည်ပင်းကိုသာလျှင် မလွှတ်တမ်း ညှစ်ဖျစ်လေရာ လူနှစ်ယောက်တို့မှာ
ထိုမှတစ်ဆင့် ယိမ်းထိုးလျက် လဲလှလဲလှနှင့် ဒယ်ပိမ်းဒယ်ပိင် ဖြစ်နေကြ၏။ အပြင်
၌တား မိုးပေါက်တို့သည် တပျောင်းပျောင်း ရွာချလျက် လျှပ်စီးများနှင့်
မိုးချွန်းသံတို့မှာလည်း ဝင်းခနဲ ဂိုဏ်းခနဲ မရပ်မစဲ ထစ်ချွန်းလျက် ရှိ၏။

ဦးသာဂေါင်သည် နက်ကျော်၏လည်ပင်းကို တစ်ခက်တလေးမျှ
လွှတ်စေဘဲ ခိုင်မြဲစွာ ဖျစ်ညှစ်ထားလေရာ နက်ကျော်၏ လက်သီးများမှာ
လည်း လူကြီး၏မျက်နှာ၌ ဒလစပ် ထိမှန်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင်
နက်ကျော်၏ လက်သီးချက်များသည် တစ်ချက်ထက် တစ်ချက်ပျော့၍
ပျော့၍ လာခဲ့လေပြီ။

ထိုအခြင်းအရာကို ကျွန်တော် သိရှိရသောအခါ နက်ကျော်မှာ လည်
ပင်းအစ်လုပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သေရာချေတော့မည်လောဟု စိုးရိမ်မိ၏။
ထိုခဏ၌ တံခါးထောင့်တွင် ကပ်လျက်ရှိသော မိန်းမသည် ရောင်ထဲမှ
မှတ်တရက်ထွက်လာ၍ ကြမ်းပေါ်၌ ခူးထောက်ပြီးလျှင် လူကြီး၏ ခူးနှစ်ဖတ်
တို့ နောက်မှသိမ်း၍ ဖက်လိုက်ရာလူကြီးမှာ ရေထောက်နှင့် ကြမ်းလွတ်
သွား၍ နက်ကျော်၏ လည်ပင်း၌ ဖျစ်ညှစ်ထားသော လက်ကြောင့်သာ
လျှင် မလဲမကျဘဲ ရှိနေလေ၏။

ယင်းသို့ ရှိနေရာတွင် လူကြီးသည် လက်ျာဘက်လက်တွင် နက်ကျော်
၏လည်ပင်းမှမှတ်တရက် ဖြတ်ပြီးနောက် ခါးတွင် ထိုးထားသော ဓားမြှောင်
တို့ လျင်မြန်စွာ နုတ်ယူ၍ ကျွန်တော် ဆွဲလိုက်ဖို့ အချိန်မရမီ နက်ကျော်
၏ ရင်ဘတ်၌ ထိုးစိုက်လိုက်ရာ သုံးယောက်သားတို့မှာ ကြည့်မပတ်၍

အရပ်ကြီးပြတ်သကဲ့သို့ လုံးထွေး စုပုံကာ ကျသွားကြလေ၏။ နောက် တစ်ခဏ၌ လူကြီးသည် ကြမ်းပေါ်မှ လူးလဲကာထလိုက်ရာ နက်ကျော်မှာ မူ ရင်ဝတွင် ဓားမြှောင်တန်းလန်းနှင့် ပက်လက်လန်လျက် ကျန်နေရစ်လေ ၏။

မိန်းမသည် နက်ကျော်၏ အနီး၌ ဒူးထောက်ကာ ရင်ကို ထုလျက်ရှိစဉ် လူကြီးသည်မိန်းမကိုကလေးသစ္စာထမ်းပြီးလျှင်ခြေနှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ ရန်ပေါက် ကျော်လွှားဆင်းပြေးလေရာ ကျွန်တော်မှာ ကြောင် တောင်ငေးလျက်ကြည့်နေမိလိုက်၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် သတိရ၍ တစ်ယောက်ပြင် နှစ်ယောက် အသက် ဆုံးရှုံးခြင်းမှ ကာကွယ်အံ့ဟု အကြံနှင့် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့ပြီးလျှင် လူကြီး၏ နောက်သို့ လိုက်လေ၏။ လူကြီးမှာမူ ပခုံး ပေါ်၌ ထမ်းထားရသော မိန်းမ၏ အလေးကို ဂရုမစိုက်ဟန်နှင့် ဝင်းထရံကို ရန်လွှား၍ တောထဲသို့ဝင်ပြေးလေရာ ကျွန်တော်မှာ လှေကားသို့ရောက်သော အခါ၌ ရေးရေးမျှသာ မြင်လိုက်ရတော့၏။

လူကြီးသည် လှေဘိုရွာဘက်မှ ကျွန်တော်လာခဲ့သောလမ်း တစ် လျှောက်လျှင်မြန်စွာပြေးသွားလေရာ ကျွန်တော်လည်း နောက်မှအော်ဟစ် ကာ လိုက်ပြေးလေ၏။ ကျွန်တော်သည် တတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန် ပြေးပါပြားလည်း ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး တောထဲ၌ ခရီးပြင်း လမ်းလျှောက် ခဲ့ခြင်း အတွက်ကြောင့် ခြေသလုံးများ တောင့်လျက် ရှိသဖြင့် လူကြီး ကို မပီနိုင်ဘဲ ရှိ၏။ လူကြီးမှာမူ ကလေးတစ်ယောက်ကို ထမ်းပြေးရဘိ သကဲ့သို့ ပေါ့ပါးခြင်းဖြင့် သစ်ငုတ်များ၊ ခလုတ်များကို လွှားခနဲ လွှားခနဲ ဝန် ပေါက် ကျော်လွှား၍ ကုန်းမြင့်သို့ တက်ပြေးလေ၏။

ကျွန်တော်အားလည်း အလျဉ်းဂရုမစိုက်၊ လှည့်၍လည်း မကြည့်ဘဲ လူကြီးပြေးသွားရာ အရပ်ကို မြင်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်သည် ၎င်း၏ အကြံ

အစည်ကိုရိပ်မိသဖြင့် ထိုနေရာသို့မရောက်မီမီနိုင်စေခြင်းငှာဟစ်အော်ခြင်း အားဖြင့် လေမကုန်စေဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နောက်မှ အစွမ်းကုန်လိုက် ပြေးလေ၏။

ကုန်းထိပ်သို့ လူကြီးရောက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်မှာ နောက်မှ တိုက်သုံးဆယ်ခန့် ဝေးသေး၏။ ထိုအချိန်သည်ကား နေဝင်ပြီးနောက် မှောင်လုဆဲဆဲ အချိန်ဖြစ်သဖြင့် လူကြီးသည် မိန်းမကိုထမ်းလျက် တောင် ကုန်းထိပ်၌ ရပ်တန့်နေခြင်းကို အနောက်ဘက် ကောင်းကင်၌ ရေးရေး မျှသာ မြင်ရတော့၏။ ထိုနေရာ၌ ရပ်တန့်နေစဉ် လူကြီးသည် ကျွန်တော် မိရေမည်လောဟု တစ်ခဏကလေးမျှ လှည့်ကြည့်ပြီးလျှင် နောက် တစ် ခဏ၌ မိန်းမရော ယောက်ျားပါ တစ်ပါတည်း ကွယ်ပျောက်သွားလေရာ

ထိုအခါလည်းပေါ်မှ မိန်းမသည်

အကြောက်ကြီး ကြောက်လာသော

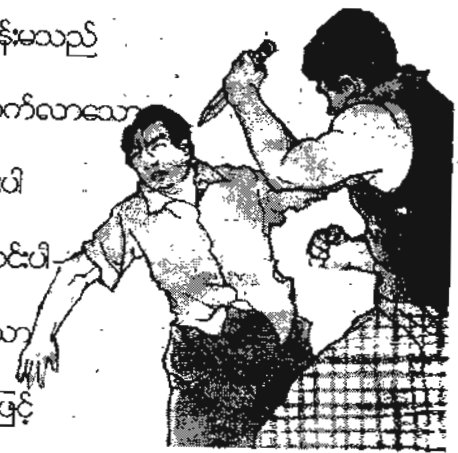
လက္ခဏာနှင့် မောင်းပါ

ကိုပေါ့ပျံ့မြန်မြန်မောင်းပါ

ရိုက်ခိုးပါရဲ့ ဣတိပိသော

ဘဂဝါအရဟံစသည်ဖြင့်

ဇနကာတော်ကို တုန်တုန်ရိုက်နှင် ရွတ်လေရာ

မိန်းမက စူးရှသော အသံဖြင့် တစ်ချက်တည်း လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်သော အသံကို ယခုတိုင် ကျွန်တော်၏ နားထဲ၌ ဝှဲလျက် ကျန်ရစ်သေး၏။

* * *

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာကို ရောက်သွား၍ အောက်သို့ ဝှဲကြည့်လိုက်သော အခါတွင် ပေတစ်ရာထက် မနည်း နက်လှသော ချောက်ကြီးအောက်မှ တသွင်သွင် စီးဆင်းလျက်ရှိသော စမ်းချောင်းကလေးမှ တစ်ပါး အခြား မည်သည့် အရာကိုမျှ မမြင်ရချေ။

ထိုနေရာ၌ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာအောင် ရပ်နေပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် မှောင်နှင့် မည်းမည်းရှိနေသော လမ်းကလေးတစ်လျှောက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ပြန်လာခဲ့ရာတွင် ကျွန်တော် လက်နှေးသည် အတွက်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ သုံးလောင်းပြိုင် သေဆုံးရသည်ဟူ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မိ၏။ အခါတိုင်းမှာမူ ကျွန်တော်သည် မည်သည့်နေရာ၌ ဖြစ်စေ လက်နှေးလှသော လူတစ်ယောက် မဟုတ်ခြင်းကြောင့် ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ ၎င်းတို့၏ ကံကြမ္မာပေလောဟူ၍လည်း တွေးတောမိ၏။

ယင်းကဲ့သို့ လျှောက်လာစဉ် ကျွန်တော်သည် နက်ကျော်၏ အလောင်း ရှိနေသော ထိုအိမ်ပျက်ကြီးသို့ မဝင်ဝံ့သဖြင့် ရွဲတွန့်တွန့်ရှိသော စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် နက်ကျော်မှာ သေကောင်းမှ သေမည်။ အကယ်၍ မသေခဲ့သေးပါလျှင် ဟင်္သာရွာသို့ မြင်းနှင့် ဝိုင်းသွား၍ အကူအညီတောင်းချေအံ့ဟူ၍ စိတ်ကို တင်းလျက် ပြန်လာခဲ့၏။

ထိုအခါ၌ ကားမိုးသည် လုံးလုံးရပ်စဲ၍ လဆန်းရှစ်ရက်လကလေးသည် တိမ်ညိုပုပ်ကြားမှ ဝိုင်းတဝါး ထွက်ပြုလျက်ရှိ၏။ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် အဝေးမှ လှည်းသံကြားရလေရာ ကျွန်တော်သည် လမ်းပေါ်မှ ရေတ္တရပ်၍ နားထောင်ဆဲတွင် လှည်းသံသည် နီး၍ လာသည် ဖြစ်သောကြောင့် အလွန်တရာ အားရှိလာခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် သစ်ငုတ်တို တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက် လှည်းကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရာ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါတွင်

လှည်းတစ်စီးမောင်းလာ၍ လှည်းသမားလင်မယားနှင့် အတူလှဝယ်ကလေး တစ်ယောက်လည်း လှည်းပေါ်၌ ပါလာသည်ကို မြင်ရ၏။ လှည်းသမားသည် ကျွန်တော်ကို မြင်သောအခါ ရပ်တန့်၍ -

“တောအုပ်ကြီး - မှတ်တမ်း တစ်ယောက်တည်း ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဘာလုပ်နေသလဲခင်ဗျာ၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွဲရွဲရီရီလို့ ပါကလား၊ လှည်းပေါ်ကြွပါခင်ဗျာ - ကျွန်တော်တို့ လိုက်ဖို့ပါမယ်”

“ခင်ဗျားတို့ - ဘယ်ရွာကလဲ”
“ကျွန်တော်တို့ နမ်းပေါင်းရွာက ဈေးသည်တွေပါခင်ဗျာ -”

“အခန့်သင့်လိုက်တာဗျာ၊ ဦးသာဂေါင်ဆိုတဲ့ လူကြီးက နက်ကျော်ကို သတ်ပြီး သူ့မိန်းမနဲ့ သူနဲ့ ချောင်းထဲ ဝန်ချလို့ ဆွဲတာ မမိလိုက်ဘူး၊ လာကြဗျာ၊ နက်ကျော်သွားကြည့်ကြရအောင် - သေကောင်းမှ သေမယ်ထင်တယ်၊ လာကြပါ”

ထိုအခါ လှည်းပေါ်မှ မိန်းမသည် အကြောက်ကြီး ကြောက်လာသော လက္ခဏာနှင့် “မောင်းပါ ကိုပေါရယ်၊ မြန်မြန်မောင်းပါ - ရှိကြီးရိုးပါရဲ့၊ ဣတိပိသော ဘဂဝါ အရဟံ စသည်ဖြင့် ဂုဏ်တော်ကို တုန်တုန်ရီရီနှင့် ရွတ်လေရာ ကျွန်တော်မှာ အံ့ဩလျက် ရှိ၏။

- ကိုပေါ | “ဟိုတုန်းကလည်း ဒီလို မိုးကြီးမျိုး၊ ဒီလို လေကြီးမျိုး တိုက်တုန်း ဖြစ်တာပဲနော် မသန့်”
- ကျွန်တော် | “(စိတ်ဝပ်တိုတိုနှင့်) “ဘယ်တုန်းက ဘာဖြစ်တာလဲဗျ - ကျုပ် အခုဖြစ်တာ ပြောနေတာပါဗျ”
- ကျွန်တော် | “တောအုပ်ကြီးက ဒီလမ်းတစ်ခါမှ မရောက်ဘူး ဝူးဘူးမှတ်တမ်း”

ကျွန်တော် ၊ ၊ လာတုန်းကတော့ ဒီနေရာဆီမှာ လှည်းပေါ်
အိပ်ဖျော်လိုက်ခဲ့မိထင်ပါရဲ့၊ ဘာကြောင့်
လဲဗျ”

ပေါ ၊ ၊ “တောအုပ်ကြီး မြင်ခဲ့ရပုံ ပြောစမ်းပါဦး
ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် ၊ ၊ “လင်ငယ် လာတာကို လင်ကြီးက စောင့်
ဖမ်းလေတော့ မိသွားရောဗျ၊ လင်ကြီး

လင်ငယ် သတ်ကြရော၊ လင်ကြီးက လင်ငယ်ကို ဓားနဲ့ ထိုးရော၊ လင်ငယ်
သေတော့ လင်ကြီးက မိန်းမကို ပန်းပေါ် ထမ်းပြေးပြီး ရောင်းထဲ ခုန်ချ၊
သုံးယောက်လုံး တစ်နေ့တည်း သေကြရောဗျ”

ထိုအခါ ကိုပေါနှင့် မသန့်လင်မယားနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်အား
မည်သို့မျှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်တည်း လှည်းပေါ်၌ တီးတိုး
တိုင်ပင် ကြလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ လှည်းသမားကိုပေါသည် လှည်းပေါ်မှ
ဆင်းလာ၍ ကျွန်တော်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် -

“တောအုပ်ကြီးက - ဒီနယ်မှာ လူသစ်နော်”
“ဟုတ်ပါတယ် - ဘာကြောင့် - အထပ်ထပ် မေးနေပါလိမ့်ဗျာ”

“ဟေ့ - ရှင်မ မင်းတို့ လိုက်ခဲ့မလား၊ ဒီမှာ နေရစ်မလား၊ ငါ စုံစမ်းချင်
တယ်ကွယ်”

“မသွားပါလေနဲ့ - ကိုပေါရယ်”
“တောအုပ်ကြီးက - ပြောလို့ ယုံမှာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ခေါ်နေတယ်”
“ဒါဖြင့် - မောင်ကြီးသာ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ကြာတော်မူပါ၊ ကျွန်တို့
သားအမိ နေရစ်ပါမယ် မောင်”

အိမ်ပျက်ကြီးကို မြင်နိုင်သော နေရာသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကိုပေါ
သည် ထမ်းထားသော ဓားရှည်ကို အဆင့်သင့် ဆုတ်ကိုင်လျက် -

“အလို - အိမ်ကြီးပေါ်မှာ မီးရောင် မြင်ပါကလား တောအုပ်ကြီး”
“မြင်မှာပေါ့ဗျာ - ကျုပ်ထွန်းထားခဲ့တဲ့ မီးပဲ၊ လာပါ - ရွဲတွန့်တွန့်လုပ်မနေ
စမ်းပါနဲ့”

အနီးသို့ လာကြသောအခါ -
“အိမ်အောက်မှာ - မြင်းပါကလား”
“ကျုပ် - ချိတ်ထားခဲ့တဲ့ မြင်းပဲ”

၎င်းနောက် ကျွန်တော် သည် ရွှေမှ ဝေလျှောက်သွား၍ ကိုပေါသည်
နောက်မှ လိုက်လာလေ၏။ လှေခါးသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်တော်
သည် ရွှေမှ တက်သွား၍ ကိုပေါက ဓားကို ထမ်းလျက် နောက်မှ လိုက်လာရာ
အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ဝင်မိကြသောအခါ ကျွန်တော်မှာ အံ့ဩစွာနှင့် တန်ခပ်နေ
မိ၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ကြွက်လျှောက်ပေ၍ ကျွန်တော် ထွန်းထားခဲ့
သော ဖယောင်းတိုင်သည် ကုန်လုခမန်းရှိသည်တိုင်အောင် တောင်လောက်
လျက် ရှိငြားသော်လည်း ကြမ်းပြင်၌ ပက်လက်လန်လျက် ပစ်ထားခဲ့သော
နက်ကျော်ဆိုသူ၏ အလောင်းမှာ ပူပျောက်ခြင်းမလှအစအနမကျန် ဖျောက်
ကွယ် သွားသည်ကို တွေ့ရပေသောကြောင့်တည်း။

* * *

“ဘယ့်နယ်လဲ - ကိုပေါ - နက်ကျော် အလောင်းကို ဟောဒီနေရာမှာ
သေသေချာချာ ကျွပ်မြင်ခဲ့တယ်ဗျ”

“ဟုတ်မှာပေါ့ - တောအုပ်ကြီး၊ သူ့ခေါင်းဟာက ဟောဒီ ခါးပန်းနားမှာ
မဟုတ်ဘူးလား”

“ခင်ဗျား - ဘယ့်နယ်ကြောင့် သိနိုင်သလဲ၊ ခင်ဗျား - ထုတ်ယူသွား
လို့လား”

ကိုပေါသည် ကျွန်တော်၏ မေးခွန်းများကို မဖြေသေးဘဲ -

www.burmeseclassic.com

“ဒီအိမ်ကြီးမြင်ရတာ - ထူးထူးခြားခြားဘာမှတော့အုပ်ကြီးသတ်မပြုမိ
သေးဘူးလား”

“ကြမ်းပေါ်မှာ - ဖုန်တွေ ငွေးနေတာတော့ ကျုပ် - မြင်မိတာပေါ့”

“မှန်တယ် တော့အုပ်ကြီး၊ ဖုန်တွေထဲမှာ ရေခဲရာကြည့်စမ်းပါ ဦး - မြင်ရဲ့
လား၊ ဟော့အိတွေကတော့အုပ်ကြီး ရေခဲရာတွေပဲ၊ ဒီပြင် - ရေခဲရာတွေကော
ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်သားပဲဗျို့ - ဘယ်နယ် အဓိပ္ပာယ်လည်း ကိုပေါ့”

“ဦးသာဂေါင်ဆိုတဲ့ သစ်တောစိုလ်ခရဝမ်က နက်ကျော်ကိုသတ်ပြီး
သူ့မယားရော သူ့ကိုယ့်သူရော တစ်ခါတည်း သတ်သေလိုက်တာ ဒီကနေ
ငါးနှစ်တိတိရှိပြီတော့အုပ်ကြီး - အကြောင့် သစ်တောအရာရှိတွေ ဒီခိုလ်တဲ့
မှာမတည်းဝံ့ဘဲ ပစ်ထားခဲ့ရတာ ကြာပြီ တော့အုပ်ကြီးရဲ့ - ဦးသာဂေါင်တို့
လူစုတွေ သေကြတဲ့ ညနေဟာလည်း ဒီကနေ ညနေလို့ပဲ မိုးတွေကရွာ၊
လေတွေကတိုက်၊ လျှပ်စစ်တွေ တလက်လက်နဲ့ နက်ကျော် အလောင်းကို
တောင် ကျွန်တော်တို့ရွာသားတွေ လာကြည့်ကြသေးတယ်”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်မှာ လွန်ခဲ့ပြီးသော အခြစ်အပျက်များကို တွေးမိ
တိုင်း ကျောထဲက စိမ့်လျက် မြင်းကို လှည်းနောက်မှ ရိုက်ပြီးလျှင် ရှေးသည်
လင်မယားနှင့်အတူ လှည်းပေါ်မှ စီး၍ လိုက်ပါလာခဲ့ရလေသတည်း။

၁ ရွာအင်း

တစ်လွန်ရောက်ခဲ့သည်တို့

www.burmeseclassic.com

“တမလွန်ကျောက်ခွဲသည်တိုင်”

မောင်မောင်မိုးအောင်

မရောက်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ကိုယ့်မေ့ရပ်မြေသို့ ကျွန်တော် တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ရပြန်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုတွင်မောင်နှမလေးဦးသာ ရှိတော့သည်။ မိဘနှစ်ဦးစလုံး မရှိကြတော့ပါ။ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းသာ ဝန်ထမ်းဘဝဖြင့် ရန်ကုန်တွင် အခြေချ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်အောက်ညီနှင့်ညီမသုံးယောက်စလုံး မော်လမြိုင် မြို့ ဧခင်းဧရပ် ရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်ကြသည်။ ဧခင်းဧရပ်ရပ်ကွက်သည် မော်လမြိုင်မြို့ ဓန့်၊ မုဒုံမြို့သို့သွားသည့် ကားလမ်းဘေးတွင် တည်ရှိသည်။ မြဲတယ်ကြီးများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ရပ်ကွက်လည်း ဖြစ်သည်။ လူဖျိုပေါက်ဘဝမှစ၍ ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်သွားခဲ့ရ သည်။ သုံးလေးနှစ်မှတစ်ကြိမ်ခန့်သာ ပြန်ရောက်လေ့ရှိသည်။

ယခု ကျွန်တော် အသက်ပင် လေးဆယ်ကျော်၍ ငါးဆယ်နား နီးလာပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း သုံးလေးဦးသာ ရပ်ကွက်တွင် လက်ရှိ နေထိုင်နေကြသည်။ သေသူသေ၊ ပြောင်းရွှေ့သွားသူ ပြောင်းရွှေ့သွားဖြစ်ခဲ့

ပြီး ကွယ်လွန်သွားကြသူများထဲတွင် ကျွန်တော်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း အောင်စိန်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ အောင်စိန်မှာ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်တ ကွယ်လွန်သွားကြောင်း သိရသည်။ သူငယ်ချင်းအောင်စိန်သည် အရက် အလွန်ကြိုက်သူ ဖြစ်သည်။ အရက်ကြောင့်ပင် သေခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် ဧရာဝတီရောက်ချင်းပင် ကျွန်တော်ညီမကို သူငယ်ချင်းများ အကြောင်း မေးလိုက်မိသည်။

“မောင်ထွန်းတစ်ယောက် ... ဘာလုပ်နေလဲ ညီမလေး”

“ကိုမောင်ထွန်းက - လက်ဖက်ရည်စိုင်စွင့်ထားတယ်။ အစ်ကိုကိုလည်း ဝေ - ဝေမေးတယ်။ အစ်ကိုရောက်လာတာ သိရင် သူ ဝမ်းသာမှာပဲ။ သွား လည်လိုက်ပါဦး”

“အေး ... ညနေမှ သွားတော့မယ်။ ဒါနဲ့ - ဟို အရက်သမားအောင်စိန်ရဲ့ ကလေးတွေ ဘယ်နှုတ်နန်း ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ဧအေ ညွှော့သွားတော့ ဘယ်လို နေထိုင်ကြလဲ”

“ကိုအောင်စိန်မိန်းမ မခင်တင့်က အကြော်ရောင်းလိုက်၊ ကောက်ညှင်း ပေါင်း ရောင်းလိုက်နဲ့ ရှမ်းကန်နေရတာ။ အကြီးကောင်ယောက်ျားလေးက ဒီနှစ် ရှစ်တန်း ရောက်နေပြီ။ အငယ်မက ခြောက်တန်းထင်တယ်”

“ဟုတ်လား ... ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီလောက်ဆိုးတဲ့ကလေးတွေ အတန်း တွေတောင် တော်တော် ရနေပါလား။ ညနေမှောင့်မှ သွားလည်တော့မယ်”

“အစ်ကိုက - ညနေ မိုးချုပ် မှောင်တော့မှ ကိုအောင်စိန်တို့ ခြံသွား မလို့လား”

“အေးလေ ... သူငယ်ချင်း မရှိတော့ပေမဲ့ ဓမ္မေမျိုးလို ခင်မင်ရင်းနှီးနေ တဲ့ မတင့်ကိုတော့ အားပေးစကားလေးတော့ ပြောရမှာပေါ့။ အောင်စိန်တို့ ခြံဘက်မိုးချုပ်မှောင်တော့မှ သွားလည်မယ် ဆိုလိုက်တာနဲ့ ငါ့ညီမ အမှုအရာ တွေ ဘယ်လို ဖြစ်သွားရတာလဲ”

“အစ်ကိုက - ရန်ကုန်မှာ အနေကြာတော့ ကိုအောင်စိန်တို့ မိသားစု အကြောင်း ဘယ်သိပါ့မလဲ”

ဘာလဲ - အောင်စိန်မိန်းမ မတင့်နောက်အိမ်ထောင် ပြုလိုက်ပြီလား။
မတင့်က အရွယ်လည်း ရှိသေးတယ်။ အားကိုးရာ ရှာရမှာပေါ့လေ”

“အဲဒီ - နောက် အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ကိုအောင်စိန်နဲ့
ပြဿနာ ဖြစ်ရတာ။”

“ဘာ - ဘယ်လိုသေသွားပြီးတဲ့အောင်စိန်နဲ့ မတင့်က ဘယ်လိုပြဿနာ
ဖြစ်ရတာ ငါ့ ညီမ စကားက ထူးဆန်းနေပါလား”

“ဟုတ်တယ် ... အစ်ကိုဇရ - မတင့် နောက်အိမ်ထောင် ပြုမယ်လို့ ပြော
လိုက်မိတဲ့စကားကြောင့် သေသွားပြီးတဲ့ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ရတာ။
ခုတော့ ပြေလည် သွားပါပြီ။ အစ်ကို သူငယ်ချင်းအောင်စိန်က သူ့ကလေး
နှစ်ယောက်ကို ဆုံးမ စောင့်ရှောက်နေတာတဲ့။”

“ငါ - နားမရှင်း နားမလည်တော့ဘူး။ သေသွားပြီးတဲ့သူက ဘယ်လို
လုပ်ပြီး ကျွန်ခွဲတဲ့ကလေး နှစ်ယောက်ကို ဆုံးမစောင့်ရှောက်နိုင်မလဲ။ မဖြစ်
နိုင်ပါဘူးဟာ”

* * *

“အစ်ကို - သူငယ်ချင်းအောင်စိန်က သေသွားပြီး ဖြစ်ပေမယ့် သူတို့
ခြံထဲမှာပဲ ရှိနေတာတဲ့။ ကိုအောင်စိန်ပိညာဉ်က သူ့ကလေးတွေကို ဆုံးမနေ
တာ။ ကံပါလေ - ကျွန်မပြောရင် ပြည့်စုံမှာမဟုတ်ဘူး။ ညနေအစ်ကိုသွားမယ်
ဆို မတင့်က ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင် အစ်ကိုကို ပြောပြလိမ့်မယ်”

“အေး ... ငါ့ညီမ စကားကြောင့် စိတ်ဝင်စားလာပြီး မောင်ထွန်းတို့
လတ်ဖက်ရည်ဆိုင် နောက်မှ သွားတော့မယ်။ မတင့်ဆီ အရင် သွားလိုက်
ဆုံးမယ်”

မိုးချုပ်မှောင်သည်အထိ ကျွန်တော် မစောင့်တော့ပါ။ ရေမိုးချိုးပြီး
သူငယ်ချင်းအောင်စိန်တို့ ခြံဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ခြံနှင့်
သိပ်မဝေးလှပါ။ သုံးခြံသာ ခြားသည်။ ညနေစောင်းသည်နှင့် အသွားအလာ

ကျပါးသွားလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော် ခြံထဲ ဝင်သွားစဉ် မတင့် အကြော်ကြော်
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ - အစ်ကိုသန်းအောင် - ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလည်း အလည်
သက်သက်ပဲလား”

“အလည်ပဲ ... ဆိုပါတော့ ညီမတွေ အခြေအနေလာကြည့်တာ၊ ပြီးတော့
နင်တို့ကို သတိရတာလဲ ပါတာပေါ့ဟာ”

“အစ်ကိုလာလည်တာ - ကျွန်မဝမ်းသာပါတယ်။ ထိုင်ပါဦး - အကြော်စား
ပါဦး”

“ဒါနဲ့ - နင့်ကလေးတွေရော မပြင်ပါလား”

“အငယ်မက - အကြော်သွားပို့နေတာ၊ အကြီးကောင်က - ကျွန်ရှင်သွား
နေတာ၊ မကြာခင် ပြန်ရောက်တော့မှာပါ”

“နင့်ကလေးတွေ - ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ အဆော့မတ်တုန်း၊ ဆိုးတုန်းပဲ
လား”

“အခုတော့ ... မဆိုးကြတော့ဘူး။ သူတို့ လိမ္မာနေကြပြီ”

“ဟေ - ဟုတ်လား ငါ့ညီမ အဆုံးအမ တော်လို့ နေမှာပေါ့”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ ... ကျွန်မ အဆုံးအမတော်လို့ လိမ္မာနေကြ
တာ မဟုတ်ဘူး။ မနတ်ဘက် စကောက်ညှင်းပေါင်းရောင်း၊ ညနေ အကြော်
ရောင်းနဲ့ မအားပါဘူး။ သူတို့ကို ဆုံးမဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ ကလေးတွေ လိမ္မာနေ
ကြတာ သူတို့အဖေ ဆုံးမနေလို့ပါ”

“ဟာ - ဘယ်လိုလဲဟ - သေသွားပြီးတဲ့ငါ့ - သူငယ်ချင်းက ဘယ်လိုလုပ်
ပြီး သူ့သားသမီးတွေကို ဆုံးမနေတာလဲ”

“အစ်ကိုညီမမလှတင် အစ်ကိုကို ပြောမပြောလိုက်ဘူးလား”

“ပြောတော့ ... ပြောပါတယ်။ အောင်စိန်က သူ့ကလေးတွေကို ဆုံးမ
စောင့်ရှောက်နေတာလို့သာ ပြောလိုက်တာ။ အပြည့်အစုံ သိချင်လို့ ငါလာခဲ့
တာ”

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်နှင့်တောင့်တို့ စကားကောင်းနေစဉ်မှာပင် မတင့်သားအကြီး

တောင်းကျွန်ုပ်သွားတက်နေရာမှ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟဲ့- သားဦးသန်းအောင်ကို အကြော်ချပေးဦး၊ အချစ်လည်း ထည့်ပေး
ချေအောင်လည်း ပုတာလေး ချပေးလိုက်”

“ဟုတ်တဲ့- မေမေ”

“ရာတီတိတ်... ဦးကို မှတ်မိလား”

“မှတ်မိပါတယ်... ဦးကိုတွေ့တော့ အဖေကို သတိရလိုက်တာ၊ ဦးနဲ့
အဖေက သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်လား၊ အဖေရေ- ဒီမှာ
အစော့သုလယ်ချင်းဦးသန်းအောင် ရောက်နေတယ်၊ အဖေ လာတွေ့လိုက်ပါ
လား”

“ဟဲ့- သား- ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ သွား- သွား စာသွားကျက်
တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... မေမေရယ် ဦးနဲ့ဖေဖေက သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်း
တွေပဲဟာ ဖေဖေက ဒီခြံထဲမှာ ရှိနေတာပဲလေ”

“ကဲ- သား- သွား စာသွားကျက်တော့ မင်းအဖေအကြောင်း
ဦးသန်းအောင်ကို မေမေပဲ ပြောပြလိုက်တော့မယ်၊ ကဲ- အစ်ကိုသန်းအောင်
အကြော်စားလိုက်ပါဦး၊ တော်ကြာအေးသွားဦးမယ်၊ အကြော်က ပူနေတုန်း
စားတာ ကောင်းတယ်”

“အေး... စားပါမယ်၊ ဒါနဲ့ နင့်ယောက်ျား ဒီခြံထဲမှာ ရှိနေတာ တကယ်
ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်... အစ်ကိုသန်းအောင်- အဖေက ကျွန်မမသိခဲ့ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့
(၂)နှစ်လောက်ကမှ သူ့ရှိနေမှန်း ကျွန်မ သိခဲ့ရတာ”

“နောက် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်မယ်လို့ ကလေးတွေကို ပြောလိုက်မိတာ
က စတာပဲ၊ အစ်ကို သိတဲ့အတိုင်း ကလေးတွေက စုအဖို့နဲ့လို မလိမ္မာကြ
သေးဘူး၊ တော်တော် ဆိုးခဲ့ကြတာ၊ ပြောမရ ဆိုမရနဲ့ပေါ့”

“အေးပါ... ဆက်ပြောပါဦး”

“သေသွားပြီတဲ့ အစ်ကို သူငယ်ချင်းရဲ့ ဝိညာဉ်က ကျွန်မကလေးတွေကို
ဆုံးမနေတယ်ဆိုရင် အစ်ကို ယုံမလား၊ ခြစ်ခိုပုံက ဒီလို အစ်ကို သန်းအောင်
ရေ”

* * *

မတင့်က ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးသည့် သူမယောက်ျား ကလေးများကို ဆုံးမ
စောင့်ရှောက်နေပုံ စိတ်ဝင်စားဖွယ်အဖြစ်အပျက်များအား ကျွန်တော်ကို
ပြောပြသည်။

“ဟဲ့... သားအကြော်တွေ သွားပို့တော့လေ၊ ဟိုမှာ - မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တွေ
က စောင့်နေပြီ၊ ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

“ဘောလုံးသွားကန် - မလို့ပါ၊ ပြီးတော့မှ ပို့ပေးမယ်လေ”

“ဘောလုံးက နောက်မှကန်စု - ချက်ချင်းအကြော်သွားပို့စမ်း - ဘောလုံး
ကန်လို့ ထမင်းစားရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အကြော်ပိုမှ ထမင်းစားရတာ”

ကျွန်မ အကြော်ပို့ခိုင်းသည်ကို သားက ပေကတ်ကတ် လုပ်နေသည်။
ဘောလုံးကစားဖို့ကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ကျောင်းစာများလည်း ကြီးစား
မှု မရှိပါ။ အဆော့မက်လွန်းသည်။ သားက ကျွန်မ စကားကို နားထောင်သူ
မဟုတ်ပေ။ သူ့အဖေကိုသာ ကြောက်သည်။ ယခုသူတို့ အဖေ မရှိတော့၍
ကြောက်ရမည့်သူ မရှိ ဖြစ်နေသည်။ စာကျက်ရန် အတန်တန် ပြောရသည်။
စာကျက်ပြန်လည်း ခဏသာ ဖြစ်သည်။ စောစောအိပ်ရာဝင် တတ်သည်။
ယခင်က ဖေဖေ ဖြစ်သူကိုကြောက်၍ မအေက အိပ်တော့ဆိုမှ အိပ်ရာဝင်ရ
သည်။ သူ့အဖေ ကွယ်လွန်ပြီး နောက်ပိုင်း ကြောက်ရမည့်သူမရှိတော့၍
သားမှာ ပိုဆိုးလာသည်။ မနက်စောစော ကျွန်မကောက်ညှင်းပေါင်းထ၍
ပေါင်းချိန်တွင်လည်း အိပ်ရာမှ နိုး၍ မရပါ။ သူ့ကို နိုးရသည်မှာ ကျွန်မ မည်သို့
ရှုပြောဆို ဆုံးမ၍ မရသဖြင့် လက်လျှော့ထားကာ ရော့၍ ခိုင်းရသည့်အထိ
ဖြစ်လာသည်။

“ခု- သား ခုနစ်တန်း တက်ရတော့မယ် အတန်းကြီးလာပြီ၊ အဆော့
ခက်နဲ့တော့၊ စာကြိုးစားတော့၊ မေ့မေ့စကားနားမထောင်ရင် မထွေးနဲ့

တွေ့သွားမယ်၊ ပြောဆို ဆုံးမစကား နားမထောင်ရင်တော့ နောက်လင်
ယူလိုက်တော့မယ်”

“မေမေ - နောက်လင် ယူချင်ယူ သားကတော့ ပထွေးကို အဖေ မခေါ်
နိုင်ဘူး”

“နှစ်ယောက်စလုံး - ပြောမရဆိုမရ ဖြစ်နေတာ နောက်လင် ယူရတော့
မယ်”

ဒေါသဖြင့် သားကို ကျွန်မ အော်ငေါက်လိုက်သည်။ ထိုညက ခပ်စော
စောပင် အိပ်ရာ ဝင်ခဲ့သည်။ နံနက်စောစော ထရမည်ဖြစ်၍ နာရီကို နှိုးစက်
ပေးထားခဲ့သည်။ ကျွန်မ အိပ်ရာပြင်ပြီးသည်နှင့် သားနှင့်သမီးတို့ ဖြစ်ထောင်
ထဲဝင်လာကြသည်။ သူတို့ စာမကျိတ်ကြတော့ပါ။ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းထား
သဖြင့် ခေါင်းချသည်နှင့် ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

“မတင့် - မတင့် - ထပါဦး”

“ဟင် - ကိုအောင်စိန် ရှင် - ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”
ရှင်နဲ့ကျွန်မ တဝခြားနေပြီလေ”

“ငါ - ဒီခြံထဲမှာပဲ ရှိနေတာ ညနေက မတင့် ပြောလိုက်တဲ့ စကား ငါ
ကြားလိုက်တယ်။ မတင့် နောက်လင်ယူတော့မယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ... ရှင် - သားသမီးတွေက ပြောဆိုဆုံးမလို့ မရဘူး။ ပြော
စကားနားမထောင်ဘူး။ မအေကိုမကြောက်ကြဘူး။ ဖအေကိုမကြောက်ကြ
တာ။ ဒီတော့ ပထွေးနဲ့ တွေ့မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ - ရှင်နဲ့
ဘာဆိုင်တော့လို့လဲ”

“ငါ ... တောင်းပန်ပါတယ်။ နောက်လင်တော့ မယူလိုက်ပါနဲ့ - ကလေး
တွေကို ငါဆုံးမဖို့မယ်”

“ရှင်က - သေသွားပြီးတဲ့လူ ဘယ်လို - ဆုံးမမှာလဲ”

“မတင့် - စောင့်ကြည့်နေပါ။ ကလေးတွေ စာကျက်အောင် စကား
နားထောင်အောင် ဆုံးမဖို့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... ကလေးတွေကို ရှင် ဘယ်လို ဆုံးမမယ်ဆိုတာ
စောင့်ကြည့်ရမယ်။ ရှင်က မဆုံးမနိုင်ရင်တော့ ကျွန်မ နောက်လင် ယူချင် ယူ
မယ်”

“စိတ်ချပါ ... ငါ့ကလေးတွေကို ငါ ဆုံးမ ဖို့မယ်။ မကြာခင် သိရမှာပေါ့”

“ရှင် - ကတိတည်ပါစေ ... ရှင် - ကတိတည်နော်”

တစ်စုံ တစ်ယောက်က လှုပ်နှိုးလိုက်သဖြင့် ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေရာမှ
လန့်နိုးသွားခဲ့ရသည်။

* * *

“ဟဲ့ - သား မေမေ့ကို ဘာလို့ နှိုးလိုက်ရတာလဲ”

“မေမေ - ဘာတွေ အော်နေတာလဲ - ရှင် ကတိတည်နော်။ ရှင် ကတိ
တည်နော်ဆိုပြီး အော်နေလို့ သားနှိုးလိုက်တာ”

ကျွန်မ အိပ်မက် မက်နေခြင်းဖြစ်သည်။
ထိတ်လန့်စွာ ပြင် အိပ်ရာမှ ထလိုက်
သည်။ မှန်အိမ်မီးထွန်းလိုက်သည်။
နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ယခုမှ
နှစ်ချက်တီးသော သာဂျီသေသည်။ နံနက်
လေးနာရီ ထရန် နှိုးစက်ပေးထားခဲ့သည်။
ကျွန်မ ပြန်အိပ်၍ မရတော့ပါ။

ဟင် - ဟုတ်လား"

ကျွန်မ အိပ်မက် မက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည်။ မှန်အိပ်မီးထွန်းလိုက်သည်။ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ယခုခု နှစ်ချက်တီးသာသာ ရှိသေးသည်။ နံနက် လေးနာရီ ထရန် နှိုးစက် ထေးထားခဲ့သည်။ ကျွန်မ ပြန်အိပ်၍ မရတော့ပါ။ သားကိုလည်း အိပ်မက် အကြောင်း ပြန်မပြောဝံ့ပါ။ သူတို့ ကြောက်လန့်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ရသေးသည်။ ကိုအောင်စိန်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ တစ်ခါမျှ အိပ်မက် မက်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ညနေက သားကို ပြောဆို ဆုံးမ၍ မရသဖြင့် စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် နောက်လင်ယူမည်ဟု ပြောလိုက်မိသည်။ ယခု နောက်လင် မယူရန် ကိုအောင်စိန်က ကျွန်မကို အိပ်မက်ပေးခဲ့သည်။ ကလေးတွေကိုလည်း သူ ဆုံးမမည်ဟု ပြောခဲ့သေးသည်။ ကိုအောင်စိန် အမှန်တကယ် ဤခြံထဲတွင် ရှိနေခဲ့သည်လား။ နောက်ဖေးခြံထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေသည်သာ တွေ့ရသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်က အိပ်ပျော်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ပြန်အိပ်၍ မရတော့မည့်အတူတူ အိပ်ရာမှ ထပြီး မီးဖွားလိုက်သည်။ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ ချက်မည့်အိုး၊ မီးဖိုပေါ်တင်လိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ နှိုးစက်သံ မြည်လာသည်။ ကောက်ညှင်းပေါင်းလည်း ကျက်လုလု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဈေးရောင်းထွက်ရန် အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် သားကို နှိုးလိုက်သည်။

"သား - ထတော့ စာလည်း ကျက်ဦး ဒီမှာ - သားနဲ့ညီမလေး စားဖို့ မှန်ချွန်ထားတယ်။ ညီမလေး နီးလာရင် ရေချိုးထားဖို့ ပြောဦး"

"အင်းပါ... မေမေ ခဏလေးပါ"

"အင်းပါ... လုပ်မနေနဲ့ ချက်ချင်းထတော့ - ပြန်ရောက်လို့မှ ကျောင်းသွားဖို့ အဆင်သင့် မဖြစ်ရင် သေပြီသာမှတ်"

သားကို အသေအချာမှာ ကြားပြီး ကျွန်မ ဈေးရောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ယနေ့ ဈေးရောင်းထွက်ရသည်မှာ ယခင်နေ့များကဲ့သို့ သွက်သွက်လက်လက် မရှိလှပါ။ လေးလံထိုင်းဖိုင်းနေသည်။ ညက အိပ်မက်အကြောင်းသာ အတွေးထဲ

ပေါ်နေသည်။ လင်သား မရှိတော့ ဘဝတွင် ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် ပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန်နေရသည်။ မနက်ကောက်ညှင်းပေါင်းရောင်း ညနေ အကြော်ရောင်းနှင့် နားရသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပါ။ သားနှင့်သမီးတို့မှာ အမေကို ကူညီနိုင်သော အရွယ်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း သိတတ် နားလည်မှု မရှိခဲ့ကြပါ။ အစားမက်၊ အအိပ်မက်၊ အဆော့မက်နေကြဆဲဖြစ်သည်။ သားမှာ ပို၍ပင် ဆိုးနေသည်။ ညနေ ကျောင်းဆင်းသည်နှင့် ဘောလုံးကွင်းထဲ ရောက်သွားတော့သည်။ မိုးချုပ်မှောင်သည်အထိ ဘောလုံးဆော့ကစားနေတော့သည်။ ဘောမကန်သည်နေ့များတွင်လည်း မိုးချုပ်မှောင်သည်အထိ ဆော့နေတတ်သည်။ ညဘက်တွင်လည်း စာကို ကောင်းကောင်းမကျက်ပါ။ ကျွန်မစကားကိုလည်း နားမထောင်ပါ။ ကြောက်လည်း မကြောက်ပါ။ ညနေ ကျောင်းဆင်းပြီး ပြေးလွှားဆော့ကစားခဲ့သဖြင့် ညဘက် ခဏသာ စာကျက်နိုင်သည်။ စာကျက်ရင်း စားပွဲခုံပေါ်တွင် အိပ်ပျော်သွားလေ့ရှိသည်။

အတန်းကြီးလာပြီဖြစ်၍ ပိုမိုကြိုးစားရန် လိုအပ်လာသည်။ စားပွဲခုံပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသော သားကို ကျွန်မ လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

"ဟဲ့ - သား - ထစမ်း ဘယ် - အချိန် ရှိသေးလို့လဲ။ အိပ်နေပြီ ထပြီး စာကျက်အုံးလေ"

"ဟာ - မေမေကလည်း သားအိပ်ချင်နေပြီ"

"အိပ်ချင်လို့ မဖြစ်သေးဘူး - ထ - ထ စာကျက်ဦး"

"မကျက်တော့ဘူး - မေမေ သား - သွားအိပ်တော့မယ်"

"အေး - ဝါစကားနားမထောင်ဘူးပေါ့၊ ငါ - နင်တို့အဖေထီတိုင်ပြောလိုက်တော့မယ်။ ဒီမှာ ကိုအောင်စိန်ရေ ရှင့်သားပြောလို့ မရဘူး။ စာလည်း မကျက်ဘူး။ ကြည့်လုပ်ပါဦး"

သား ကြောက်ပြီး စာကျက်အောင် ကျွန်မခြောက်လှန့် ပြောဆိုလိုက်သည်။ သားက ကျွန်မစကားကို ဂရုမစိုက်ပါ။ အိပ်ချင်သည်ပို၍ ဖြင့် စာကျက်စားပွဲခုံတွင် ထိုင်နေသည်။ ပြော၍ ရမည်မဟုတ်မှန်း သိ၍

ကျွန်မ ဆက်မပြောတော့ပါ။ လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်များကို ဆက်လုပ်
နေလိုက်သည်။ အလုပ်လုပ်နေရင်း သားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သားက
စာခွဲပေါ်တွင် မောက်လျက် အိပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မ နောက်ဖေး
ဘက် သွားကာ လုပ်စရာရှိသည်များ ဆက်လုပ်နေခဲ့သည်။ ခဏအကြာ
တွင် သားစာကျက်သည့်နေရာမှ အသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

* * *

“ကြောက်ပါပြီ ... အဖေရဲ့ သားကို မရိုက်ပါနဲ့တော့၊ သား ကြောက်ပါပြီ
နောက်ဆို မေမေ့စကား နားထောင်ပါတော့မယ်၊ ဝုလည်း စာကျက်ပါ့မယ်”

သား၏ ထူးဆန်းသော ငိုသံကြောင့် အလန်တကြား ဖြစ်ကာ အိမ်ရှေ့သို့
ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ထူးဆန်းသော အဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သား၏
ဦးခေါင်းမှာ ဘယ်ဘက်သို့ လည်သွားလိုက် ညာဘက်သို့ လည်သွားလိုက်
ဖြစ်နေသည်။ သား၏ ပါးပြင်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဘယ်ပြန်ညာပြန်
ရိုက်နေသည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“သား - ကြောက်ပါပြီ အဖေရဲ့ တော်ပါတော့။ သားကို မရိုက်ပါနဲ့တော့”
သားမှာ အိပ်ပျော်နေလျက်က သူ့ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ပြီး
ငိုနေသည်။ ကျွန်မ သားကို လှုပ်နှိုးပြီး ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

“ဟဲ့ ... သား ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ၊ သားကို ဘယ်သူက ရိုက်နေလို့
လဲ၊ အိပ်မက် မက်နေတာလား”

သားက နိုးလာပြီး ကျွန်မကို ကြောင်၍ ကြည့်နေပြီး ကျွန်မကို တအား
ဖက်ထားလိုက်သည်။

“သားအိပ်မက် - မက်နေတာ ဖြစ်မယ်၊ သား ကြောက်တယ် မေမေ”

“ဘာကို ... ကြောက်နေတာလဲ မေမေ့ကို ပြောပါဦး”

“သား စာကျက်စားပွဲမှာ အိပ်ပျော်နေတုန်း အိပ်မက် မက်ခဲ့တယ်၊ အဖေ
အိပ်မက်ထဲမှာ ဖေဖေ ရောက်လာတယ်၊ မေမေ့စကား နားမထောင်လို့ဆိုပြီး
သားရဲ့ ပါးကို ရိုက်တာ၊ သား - ကြောက်တယ် မေမေ ဒီမှာ - ကြည့်ပါဦး”

သားက အရိုက်ခံထားရသော သူ့ပါးနှစ်ဖက်ကို ပြသည်။ နာကျင်နေပုံရ
သည်။ သားအဖြစ်ကို တွေ့၍ ကျွန်မ ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ တစ်ဆက်တည်း
ကျွန်မ အိပ်မက်ကို သတိရလိုက်သည်။ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးသည့် ကျွန်မခင်ပွန်း
ကို အောင်စိန်က ကျွန်မကို အိပ်မက်ပေးခဲ့သည့်အတိုင်း သူ့သားကို ဆုံးမ
လိုက်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်မိသည်။ ကြောက်စိတ်ဖြင့် ကျွန်မဝေခွဲမရ ဖြစ်နေ
သည်။ သားက ကြောက်စိတ်ဖြင့် ကျွန်မကို ဖက်ထားဆဲဖြစ်သည်။

“သားတကယ်ပဲ - မင်းရဲ့ ဖေဖေကို တွေ့ခဲ့တာလား”

“တွေ့တာပေါ့ - အိပ်မက်လို့ ထင်နေခဲ့တာ၊ ခုတောင် သားပါးနှစ်ဖက်လုံး
နာနေသေးတယ်၊ ဖေဖေသားကို ရိုက်တာသေချာတယ်၊ မေမေရိုက်တာတော့
မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မေမေက - နောက်ဖေးမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ၊ သား - အော်သံကြားလို့
မေမေ သားအနားလာခဲ့တာ၊ သား အိပ်ချင်သေးလား၊ အိပ်လိုက်ဦးလေ”

“ဟာ - မအိပ်ရဲတော့ပါဘူး၊ မေမေအိပ်မှ အိပ်တော့မယ်၊ စာမကျက်ရင်
အရိုက်ခံနေရဦးမယ်၊ သား စာကျက်လိုက်ဦးမယ်”

အအိပ်မက်လွန်းသော သားက အအိပ်သေးဘဲ စာဆက်ကျက်နေသည်။
သမီးငယ်မှာမူ အိပ်ရာထဲ အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်သည်။ လုပ်စရာ အလုပ်များပြီး၍
အိပ်ရာထဲ ဝင်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်မ အိပ်၍ မရပါ။ အဖြစ်အပျက်များက ကျွန်မ
အတွေးထဲ လွှမ်းမိုးနေသည်။ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ မည်မျှကြာ
အောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိတော့ပါ။ နာရီနှိုးစက်ပြည်သံကြောင့် ကျွန်မ
အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ကောက်ညှင်းပေါင်းထပေါင်းရသည်။ ဈေးထွက်ရန်
အားလုံးအသင့်ပြင်ပြီးမှ သားကို နိုးလိုက်သည်။

“ကဲ - သားထတော့ ညီမလေးကို လည်း နိုးလိုက်တော့ စာမေးပွဲကြီး နီးပြီ
စာကျက်နော်၊ မေမေ့စကား နားမထောင်ရင် မနေ့ညကလို့ အရိုက်ခံနေရ
အုံးမယ်”

“စိတ်ချ ... မေမေ သား ကြောက်သွားပြီ မေမေ့စကား နားထောင်တော့
မယ်၊ ညီမလေး စာကျက်ဖို့လည်း ပြောမယ်”

“အေး... အေးညီမလေးကို ပြောပြလိုက်၊ မေမေစကားနားမထောင်လို့
ဘယ်လို အစိုက်ခံရတယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်”

သားနှင့် သမီးကိုမှာပြီး ကျွန်မ ဈေးရောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဈေးရောင်း
ထွက်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်မ အတွေးများက ပျံ့လွင့်နေသည်။ သားမှာ ပါးပြင်
နှစ်ဇက်စလုံး အစိုက်ခံခဲ့ရသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သွားလေသူ
တို့အောင်စိန်ကို သတ်ရလိုက်မိသည်။ ဈေးရောင်းပြီးသည်နှင့် ဟင်းချက်စရာ
များစွာက အိမ် ပြန်လာသည်။ သားတို့သမီးတို့ ကျောင်းအိမ် ချက်ပြုတ်ရ
ဦးမည်ဖြစ်သည်။ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း သားကို မေးလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... သား ညီမလေး စာကျက်ရဲ့လား”

“သားနီးတာ - ချက်ချင်းမထဘူး။ ခုနကမှ အိမ်ရာက ထတာ၊ စာလည်း
မကျက်ဘူး”

“သား... ဘယ်လို အစိုက်ခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်ဘူးလား”

“ပြောပြပါတယ်... ညီမလေးက ယေဘုးတုံး သူ့ကို ခြောက်လှန့်တာတဲ့”

“အေးလေ... ထားလိုက်ပါတော့ - ညနေကျောင်းက ပြန်ရောက်မှ မေမေ
ပြောပြလိုက်တော့မယ်”

ကျွန်မ မနက်စာ ချက်ပြုတ် ပြီးစီးသည်နှင့် ကလေးနှစ်ဦး ထမင်းချိုင့်
ကိုယ်စီဖြင့် ကျောင်းတက်သွားကြသည်။ သူတို့နောင်ရေးကို တွေးပူမိပြီး
ကျွန်မ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ တွေဝေနေ၍ မဖြစ်သေးပေ။ ညနေအကြော်
ကြော်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ရဦးမည်။

ညနေကျောင်းဆင်းချိန်တွင် သားက နောက်ကျပြီးမှ ပြန်ရောက်နေကျ
အဖော်များနှင့် ဆော့ကစားနေကျလည်း ဖြစ်သည်။ သမီးငယ်ကလည်း သူ
ငယ်ချင်းများနှင့် ဆော့ကစားနေသည် ထိုစဉ်အစိုက်မှာပင် သား ပြန်ရောက်
လာသည်။

“ဟဲ့ ... သား ကျောင်းက ပြန်လာတာ နောက်ကျလှပါလား။ အချိန်ကို
လည်း ကြည့်ဦး”

“သား... ဘောလုံးကန်နေလို့ပါ မေမေ ဟိုမှာ ညီမလေးလည်း ဆော့နေ
တာပဲ။ သူ့ကျတော့ မေမေက မပြောဘူး”

“သားက အကြီးပဲ သိတတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်နေပြီလေ။ နှစ်ယောက်
စလုံး မအေကို သနားရကောင်းမှန်း မသိကြဘူး။ ပထွေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ထင်
တယ်။ ကိုအောင်စိန်ရေ - ရှင့်သားနဲ့ သမီးကို ကြည့်လုပ်ပါဦး”

ကျွန်မက သွားလေသူ၏ အမည်ကို တမ်းတ ရေရွတ်ရင်း ပြောလိုက်
သည်။ ညနေစောင်း အကြော်ကြော်ပြီး ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့သည်။
သားကြီးအကြော် သွားပို့လျှင် အကြွေးကျသည်က များသည်။ အကြွေး
တောင်းရန်အတွက် ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် အကြော် လိုက်ပို့ခြင်း ဖြစ်သည်။
ဇောက်သည်တစ်ဦးထံ အကြော်များအရေအတွက်ပေးနေစဉ် ခြေရင်းအိပ်မှ
ဒေါ်စိန်နှင့် ဆုံခဲ့သည်။

“ဟဲ့ ... မတင့် နှင့်အိမ်က ကလေးတွေ ငိုနေသံ ကြားရတယ်။ ငါက နင်
ကလေးတွေကို ရိုက်ပြီး ဆုံးမနေတာလို့ ထင်ခဲ့တာ။ ခုတော့ - နင်က ဒီမှာ”

“ဘယ်လိုကြားလို့လဲ ... ဒေါ်စိန်”

“တစ်ယောက်ယောက်က ရိုက်နှက်ဆုံးမနေသလိုပဲ ကြောက်ပါပြီ
အဖေရဲ့လို့ပြောပြီး တောင်းပန်သံလည်း ကြားရတယ်။ ငါ လှမ်းကြည့်တော့
လည်း ဘာမှမတွေ့ရတော့ဘူး။ ထူးလိုက်တာ နှင့် ရိုက်တာ ထင်ပေမယ့် နင်က
ဒီမှာဆိုတော့”

“ဟုတ်လား... ဒေါ်စိန် ကျွန်မ - ပြန်ဦးမယ်”

ဒေါ်စိန်ကို စကားဖြတ်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ်ပင် အိမ်ပြန်လာသည်။ ရင်ထဲ
တွင်လည်း ထိတ်လန့်နေမိသည်။ ကျွန်မ အိမ်ပေါ်အတက်တွင် မောင်နှမနှစ်ဦး
စာကျက်စားပွဲ နားတွင် ဖက်လျက်သား ငိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မ
သနားသွားမိသည်။ ကျွန်မကို တွေ့သည်နှင့် ကျွန်မထံ ပြေးလာကာ ဖက်၍
ငိုပြန်သည်။

“ဟဲ့ - ဟဲ့ အထိတ်တလန့်ကွယ် - ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ငိုနေကြတာလဲ”

“ဒီမှာ... ကြည့်ပါဦး မေမေ”

သမီးက သူ့ခြေသလုံးကို လှန်ပြသည်။

“သားလည်း - ခြေသလုံးမှာ အစိုက်ခံရတယ် မေမေ ဒီမှာလေ”

သမီးနှင့်သားခြေသလုံးတွင် အရိုက်ခံထားရသည့် အရိုးအစင်းရာများ
ဈေးတော့ရသည်။

“အိမ်မှာ - မေမေလည်း မရှိဘူး သားနဲ့သမီးကို ဘယ်သူရိုက်တာလဲ”

“ထူးဆန်းလိုက်တာ မေမေ ... အကြော်ပိုမို ထွက်သွားရော သားက အရင်
အဆိုတ်ခံရတာ ပြီးတော့ ညီမလေး အရိုက်ခံရတာလဲ”

“ဟို - ထရဲထောင့်က ကြိမ်လုံးနဲ့ပေါ့”

သားက ထရဲထောင့်တွင်ရှိသော ကြိမ်လုံးကို လက်ညှိုး ထိုး၍ပြသည်။
ကျွန်မ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် - ဟုတ်ရဲ့လား အဲဒီ ကြိမ်တုတ်က သားတို့ဒားဖေမသေခင်ကိုင်ခဲ့တဲ့
ကြိမ်ဟုတ်ပဲ။ သားတို့ကို ဆုံးမချင်ရင် ဒီကြိမ်တုတ်နဲ့ရိုက်ပြီး ဆုံးမလေ့ရှိခဲ့
တာ။ ဒါဆို သားတို့ကို ရိုက်တဲ့သူဟာ”

“ဖေဖေ - ပဲပေါ့ မေမေရာ သေချာပါတယ်။ ဖေဖေပိညာဉ်က သားတို့
အနားမှာ ရှိနေတာ ဖြစ်မယ်။ နောက်ဆို သားလိမ္မာ ပါတော့မယ်။ မေမေ
စကားလည်း နားထောင်ပါတော့မယ်။ မေမေကလည်း ဖေဖေနာမည်ကို
ခေါ်ပြီး တိုင်တာတောတာတွေ မလုပ်ပါနဲ့တော့ - ဖေဖေ သားတို့ အနီးအနား
မှာ ရှိနေတာ သေချာပါတယ်”

“ကိုကို - ပါးနပ်ဖက် အရိုက်ခံရတုန်းက သမီးမယုံခဲ့ဘူး။ ခုတော့ - ဖေဖေ
ရိုက်တာ ယုံပါပြီ။ သမီး ကြောက်တယ် မေမေစကား နားထောင်ပါတော့
မယ်”

* * *

အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့် သားနှင့်သမီးကို ဖက်ထားလိုက်မိသည်။ ထိုနေ့
နောက်ပိုင်းမှစ၍ သားနှင့်သမီးတို့မှာ ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲသွားသည်။ မိုးရွာ
သည်နှင့်နှစ်ယောက်စလုံး စာကြည့်စားပွဲပေါ်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ အကြော်
လိုက်မိသည့် အလုပ်ကိုလည်း သားက သူလုံးဝ တာဝန်ယူလိုက်သည်။ စာကို
လည်း ယခင်ကထက် ပို၍ ကြိုးစားလာကြသည်။ သူတို့အဖြစ်ကို ကြည့်၍

သွားလေသူက အောင်စိန်ကို ကြိုတင်၍ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ ကိုအောင်စိန်
ကျွန်မတို့အနီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေပြီး သူ့သားသမီးများကို ဆုံးမနေသည်
မှာ ကျွန်မ ကိုယ်တွေ့ပင် ဖြစ်သည်။ ယခင်က ဆုံးမစကား နားမထောင်ခဲ့သော
သားနှင့်သမီးတို့မှာ ယခု သိတတ်နားလည်လိမ္မာရေးခြား ရှိလာပြီဖြစ်သည်။
သားနှင့်သမီး ပြောင်းလဲလာသော အခြေအနေများ ကြောင့် ခြေရင်းခေါင်းရင်း
အိမ်များက စပ်စု မေးမြန်းလာကြသည်။ ကျွန်မ ဟန့်တားထားမှုကြောင့်
သားနှင့် သမီးက အဖြစ်မှန် မပြောခဲ့ကြပါ။

တစ်နေ့နံနက် ဝေလီဝေလင်းအချိန် ကောက်ညှင်းပေါင်းအိုး တည်နေ
စဉ်တွင် ဖြစ်သည်။ ကောက်ညှင်းပေါင်း မကျက် မနန် မြည်းစမ်း ကြည့်ရန်
အဖုံးဖွင့်လိုက်စဉ် “ငါ့ကိုလည်း နည်းနည်းကျွေးပါ” ဟု အသံကောက်ညှင်းအိုး
အနီး ပေါ်လာသည်။ ရုတ်တရက်မကြုံဖူးသော အဖြစ်မို့ ကျွန်မ ထိတ်လန့်
သွားပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားမိသည်။ အိမ်နေသော သားကို လှုပ်နှိုးလိုက်မိ
သည်။ သားက အလွယ်တကူပင် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

“သား - နိုးနေပါပြီ။ ထတော့ မလို့ပါ။ မေမေ - လာနိုးတာနဲ့ အတော်ဖြစ်
သွားတယ်။ ခုနက ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ မိုးမလင်းသေးဘူး။
ကောက်ညှင်းပေါင်း လာဝယ်တာလား။ အဲဒီအသံ ကြားဖူးနေသလိုပဲ”

“ဝယ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။”

ငါ့ကိုလည်း နည်းနည်း ကျွေးပါဆိုတဲ့ အသံ ကြားလိုက်ရတယ်။ မေမေ
လည်း ကြောက်ပြီး သားကို လာနိုးတာ”

“သား - ခုမှ စဉ်းစားမိတယ်။ အဲဒါ ဖေဖေအသံပဲ။ ကောက်ညှင်းပေါင်း
လာတောင်းတာ ဖေဖေပဲ ဖြစ်ရမယ်”

သားပြောလို့ - ဟု ကျွန်မ အတွေးထဲ ပေါ်လာသည်။ ကောက်ညှင်းပေါင်း
လာတောင်းသော တုန်တုန်ယင်ယင် လက်တစ်ဖက်သည် အရက်သမား
ကိုအောင်စိန်၏ လက်ချက်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

“မေမေ ... ခုထိ မသိသေးဘူးလား ဖေဖေပဲပေါ့။ နောက်တစ်ခါ
ကောက်ညှင်းပေါင်း လာတောင်းရင် နည်းနည်းပေးလိုက်ပါ။ ဖေဖေ သနားဒါ
တယ်”

www.burmeseclassic.com

“သားက ... သနားနေ၊ မေမေ - ခုထက်ထိ ကြောက်နေတုန်းပဲ”

ကျွန်မတို့သာသာလို့ကြောက်နေတာလဲဟုပြောပေမယ့်သားကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူအဖေကို တုန်နေအောင် ကြောက်သူ ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း သူ့အဖေ အဆုံးအမကြောင့် စာကြိုးစားလာပြီး သိတတ်လိမ္မာသူ ဖြစ်လာသည်ကို ကျွန်မ အသိဆုံးပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မလည်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုမည်ဟု သားနှင့်သမီးကိုမပြောတော့ပါ။ ထိုသို့ပြောမိလျှင်ကိုအောင်စိန်ကအိမ်မက် ဝေးပြီး သူ့သားသမီးကိုရိုက်နှက်ဆုံးမပါတော့သည်။ ယခုအချိန်တွင် သားနှင့် သမီးမှာ ပြောစရာမလိုအောင် သိတတ် လိမ္မာနေကြပါပြီ။ ကိုအောင်စိန် ရိုက်နှက် ဆုံးမသည်ကိုပင် မတွေ့မကြားရတော့ပါ။

တစ်ရက်နံနက်စောစောကောကညှင်းပေါင်းအိုးတည်နေစဉ်ဖြစ်သည်။ သားကလည်း စောစောထ၍ စာကျက်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ကောက်ညှင်းပေါင်း နှစ်မနှစ်သိရန် အိုးဖုံးဖွင့် လိုက်သည်။ အငွေ့တထောင်းထောင်းဖြင့် မွှေးကြိုင် သော အနံ့ ထွက်လာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကောက်ညှင်းပေါင်းအိုးအနီး

“ငါ့ကို နည်းနည်း ကျွေးပါ” ဟူသော အသံလည်း ကြားရသည်။

“မေမေ ... ဟိုမှာ ကောက်ညှင်းပေါင်း တောင်းနေတယ်၊ လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပါ”

သားက အနီးအနားမှာ ရှိနေ၍ တော်သေးသည်။ ကျွန်မ စဉ်းစားချိန်မရ တော့ပါ။ ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။ သားစကား အတိုင်း အိုးထဲမှ ပူပူလောင်လောင်ကောက်ညှင်းပေါင်းကိုယောက်မဖြင့် ခပ်ယူလိုက်ပြီး ပန်းကန်နှင့်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် “အား” ဟူသော အသံနက်ကြီးကို ထိတ်လန့်ဖွယ် ကြားလိုက်ရသည်။ တိတ်ဆိတ် နေသော နံနက်ဝေလီဝေလင်း အချိန်ဖြစ်၍ အသံက ဟိန်းထွက်သွား သည်။ “အား” ဟူသော အသံနှင့်အတူ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားတော့ သည်။ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ပူပူလောင်လောင်ကောက်ညှင်း ပေါင်းများ စိတ်စဉ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိချိန်တွင် သားအမိ နှစ်ဦး ဇက်ထားလျက် သား ဖြစ်နေတော့သည်။

* * *

“မတင် ... ပြောပြပုံအရဆိုရင်တော့ ငါ - သူငယ်ချင်းအောင်စိန် မတူဘဲ မလွတ်ဘဲ ဒီခြံထဲမှာ ရှိနေတာ သေချာသလောက်ပဲ။ ဒါနဲ့ - အောင်စိန်ခြံထဲမှာ ရှိနေပြီး သူ့သားနဲ့သမီးကို ရိုက်နှက် ဆုံးမနေတာ ဘေးအိမ်က လူတွေ့ရော မသိကြဘူးလား”

“ပထမတော့ မသိကြဘူး။ ကျွန်မလည်း မပြောဖို့ တားထားတာ။ အဲဒီ ကောက်ညှင်းပေါင်း ပူပူလောင်လောင်ပန်းကန်ကြီး သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေး လိုက်သလိုတော့ ပူလွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့။ အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်လိုက်တာ။ မနက်မိုးလင်းတော့ ဟိုဘက် ဒီဘက် အိမ်တွေက မေးကြတယ်။ ဝေလီ ဝေလင်းမတင်တို့ခြံဘက်က အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်သံကြားလိုက်ရတယ်။ ဘာသံကြီးလဲ။ ဘယ်သူ အော်သံလဲလို့ မေးကြတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ သတင်းတွေ ပြန့်သွားပြီး ကိုအောင်စိန် ဒီခြံထဲမှာရှိမှန်း သိသွားကြတယ်။ ကလေးတွေ ပါးစပ် မလုံတာလဲ ပါတာပေါ့”

“ခုရော - အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ကောက်ညှင်းပေါင်း လာတောင်း နေတုန်းပဲလား”

“အဲဒီအော်သံကြီး ကြားပြီး ကတည်းက ကောက်ညှင်းပေါင်း လာ မတောင်းတော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ - ဘာဖြစ်လဲ - ပြောပါဦး”

“ငါနောက်လင်ယူလိုက်မယ်။ နင်တို့ပထွေးနဲ့တွေ့မှ သိမယ်လို့ ကလေး တွေကို ပြောလိုက်တိုင်း ကိုအောင်စိန်က သူ့သားနဲ့သမီးကို ရိုက်နှက် ဆုံးမ တော့တာပဲ”

“အင်း ... ငါ - သူငယ်ချင်းက နင့်ကို - တော်တော်ချစ်တာပဲ။ နင်နောက် အိမ်ထောင်ထူမှာကို သဘောမကျဘူး ဖြစ်နေတာ သိသာနေတယ်။ အေးလေ ... နင်လည်း အရွယ်ရှိသေးတာပဲ။ တစ်ယောက်တည်း ရန်းကန်နေရတာ၊ သင့်တော်တဲ့ သူတွေ့ရင် နောက်အိမ်ထောင် ထူချင်ထူပေါ့ဟာ”

www.burmeseclassic.com

“ဖြစ်ပါသား - အစ်ကိုရာ၊ တော်ကြာကိုအောင်စိန်က ပြဿနာ လုပ်နေ ဦးအယ်၊ ဝမ်းဝင်တပြောရုံနဲ့တောင် ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ၊ တကယ်သာ ကျွန်မ နောက်လင်ယူလို့တော့ ဆို - မဖြစ်ပါဘူးလေ၊ မစဉ်းစားတော့ပါဘူး”

“ငါ - သူငယ်ချင်းက တော်တော်အတ္တကြီးတဲ့သူပဲ၊ ဘဝခြားနေပြီလေ၊ သူနဲ့သာမှ မဆိုင်တော့တဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ဘာလို့ နောင် ယုတ်နေရတာလဲ၊ အတ္တကြီးတဲ့ပိညာဉ်လို့ ပြောရမလို့ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီကောင့် ပိညာဉ် ဒီမြဲထဲမှာ ရှိနေတာ သေချာပါပြီဟာ၊ ကဲ - ကဲ မိုးလည်းချစ်လှပြီ၊ ငါ - ပြန်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကိုသန်းအောင် နောက်လည်း လာဦးနော်၊ မပြန်စင် လည်း လာလည်ပါဦး”

“အေးပါ ... မပြန်စင် လာပြီး နှုတ်ဆက်ပါဦးမယ်၊ သွားပြီနော်”

မတင့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့သည်။ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ သည့်သူငယ်ချင်းအောင်စိန်၏ပိညာဉ်က အနီးအနားတွင် ရှိနေပြီး သူ ကလေးများကိုစောင့်ရှောက်ဆုံးမနေသည်ဟု ကျွန်တော်ညီမပြောခဲ့စဉ်က ကျွန်တော် မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ယခု ကိုယ်တိုင်ကြား သိရတော့မှ -

၁ မတင့်မတင့်ဖိုးအောင်

ပိတောက်မြို့

ဝိညာဉ် ဝိကားပြန်

အိဂျူး

ဝိညာဉ်စကားပြန်

ပိတောက်ပြော

ကျွန်မတံတားလေးစိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကြီးမှ ဆင်းခွင့်ရလာသည့် နောက်ပိုင်း ယခင်ကလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်ကိုယ်ခွဲ၊ သုံးကိုယ်ခွဲ မမြင်ရ တော့ပေ။ ကျွန်မ ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ်က လမ်းဖြတ်ကူးစဉ်ကားအက်ဆီးဒင်း ဖြစ်ပြီး ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရခဲ့ရာမှ "ဆက်ဖိုပရီးနီးယား" ခေါ် စိတ်ကစဉ် ကလျားရောဂါ ဖွဲ့ကပ်ခဲ့ရဖူးသည်။

စိတ်ရောဂါဆေးရုံကြီးတွင် ကုသမှု ခံယူပြီးနောက် ထိုရောဂါ အလျဉ်း ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုရောဂါဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ကိုပင် သတိမရတော့လောက် အောင် မမှလျော့နေခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မ (၂၅)နှစ်ဖွားနေပွဲ ကျင်းပနေ နိုက် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းကားအက်ဆီးဒင်းဖြစ်၍ သေဆုံးရသည့်သတင်း ဆိုးက နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာ ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်နေသော အနာဟောင်းကို ပြန်ပေါ်စေခဲ့သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ ရောဂါပြင်းသည်ဆိုကာ စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆေးရုံကြီးတွင် သုံးလတိတိ တက်ရောက်ခံခဲ့ရပြီးမှ ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ရခဲ့ ခြင်းပါပေ။

သို့တစေ၊ ထူးခြားသည်မှာ ယခင်ကလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပုံစံအမျိုးမျိုး ဖြင့် မမြင်ရတော့သော်လည်း မကြာခင်ကဆိုသလို အလွန်ဆန်းကြယ်လှ သည့် ပုံရိပ်တစ်ခုကို မြင်နေတတ်ပါသည်။ ပုံရိပ်ဟုသာဆိုသော်လည်း ထို အရာမှာ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် တိတိကျကျ ဖော်ပြရန် ခက်ခဲလှပါသည်။

ဘာလို့ဆို၊ သူ့သွင်ပြင်က တစ်ခါတစ်ရံမှာ လူတွေထက် အဆမတန် ကြီးမားနေတတ်ပြီး ရံခါမှာတော့ လူ့အရွယ်အစားကနေ တဖြည်းဖြည်းမီးခိုး ငွေလို သေးငယ်ပျောက်သွားတတ်လို့ပါပဲ။ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို သူ့ပုံပန်းက ကြီးရာက သေးသွားလိုက်၊ သေးရာက ကြီးလာလိုက်နဲ့။ အများဆုံးပြင်ရတာ ကတော့ မိုးကောင်းကင်ပေါ်က စူးရှတောက်ပတဲ့ အလင်းတန်းကြီးတစ်ခု ဖြေပြင်ပေါ်ကို ဝင်းခနဲ ထိုးဆင်းလာပြီး လူလိုလို၊ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင် လိုလို တရွေ့ရွေ့ပြောင်းသွားတဲ့ ပုံရိပ်မျိုးပါ။

တစ်ခုထူးဆန်းတာက အဲလို အရိပ်အပေစာင်တွေဟာ ကျွန်မ ညဘက် အိပ်ပျော်နေတဲ့ အချိန်မှာ လုံးဝပေါ်မလာဘဲ နေ့ဘက်တွေမှာသာ ရိုးတိုးရိပ် တိပ် မြင်တွေ့နေရတတ်တာပါပဲ။

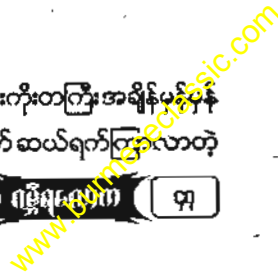
ပထမတော့ အဲဒီ မပီပီးဝါးပုံရိပ်တွေရဲ့ မှုရင်းအသွင်သဏ္ဍာန်တွေကို ဘာ ပုံစံရယ်လို့ တိတိကျကျ ခန့်မှန်းလို့မရနိုင်လောက်အောင် အခက်တွေ့နေပါ သေးသည်။ အဲဒါကြောင့် စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံက ကျွန်မကို ကုသပေး ခဲ့တဲ့ ဝါရုဂ္ဂဆီ ပြန်ပြုကြည့်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာက ...

"အရင်တုန်းကလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်ကိုယ်ခွဲ သုံးကိုယ်ခွဲ ပီပီပြင်ပြင် ထပ်မမြင်တော့ဘဲ ပုံသဏ္ဍာန်အတိအကျ ဖမ်းရခက်တဲ့ မပီမသပုံရိပ်မျိုးတွေ ပေါ်လာတာကို ကြည့်ရင် စကီဖိုပရီးနီးယားရောဂါ အကင်းမသေသေးလို့ပဲ ကွယ် ... စိတ်အရမ်းကြီး ပူမနေနဲ့ဗျာ ... ဆေးသောက်လိုက်ရင် ရောဂါအပြစ် ပြတ်သွားမှာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာ"

ကျွန်မ ဆရာပေးလိုက်တဲ့ ဆေးပြားတွေကို အားကိုးတကြီး အချိန်မှန်မှန် ဂရုတစိုက် သောက်နေခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ - တစ်ပတ် ဆယ်ရက် ကြာလာတဲ့

အထိဆေးအာနိသင်ပြမလာတဲ့အပြင် မြင်နေကျ ပုံရိပ်တွေတောင် တစ်နေ့ တခြားအရင်ကထက် ပိုပြီး တရိပ်ရိပ် ပီပြင်လာသလိုတောင် ထင်မိရသေး တယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာလည်း အနာနဲ့ဆေးတစ်လွှဲတစ်ချောင်းသောက်မိနေပြီ လို့ သူ့ဆလားတော့သည်။ အဲဒါကြောင့် ပါရဂူပေးတဲ့ဆေးတွေကို ဆက် သောတ်နေတော့ဘဲ ကျွန်မကို စိတ်ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ပုံရိပ်တွေရဲ့ ဖြစ်မြစ် အမှန်ကို သေသေချာချာ ကွင်းဆင်းလေ့လာဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။

အရင်ဆုံး ကျွန်မလူစည်ကားရာလမ်းတွေပေါ်မှာ ဟိုဒီလျှောက်သွားရင်း လေ့လာစူးစမ်းကြည့်မိသည်။ အဲဒီမှာ အသွင်သဏ္ဍာန် မပီပြင်တဲ့ ပုံရိပ်တချို့ လူတွေကြားထဲမှာ ရောနှောသွားနေကြတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထူးဆန်း သော လမ်းလျှောက်နေတဲ့ လူတွေက အဲဒီ ပုံရိပ်တွေကို မမြင်ကြတဲ့အပြင် သူတို့ ဓနာကို ယ်ထဲကို တိုးလျှိုပေါက်ဖြတ်လျှောက်သွားကြတာပါ။ ဒါထက် ဒါထက် ပိုပြီး ထူးဆန်းတာက လူတကာမမြင်တဲ့ သူတို့တစ်တွေကို ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ကွက်ပြီး မြင်နေလို့ပါပဲ။

“ဟေ့”

ကျွန်မက သေးက ဖြတ်သွားနေတဲ့ ပုံရိပ်တစ်ခုကို ကြားလိုကြားငြားစမ်း ခေါ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဗျာ”

ထိုပုံရိပ်ထဲမှ ကျယ်လောင်စွာ တုံ့ပြန်လိုက်သော အာမေဩတံသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ အတော်လေး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပုံပါပဲ။ သူက ကျွန်မအနီးသို့ မပုံမရဲ ကပ်လာပြီး...

“ဟို... အစ်မ... ကျွန်တော့်ကို မြင်လို့လားဟင်”

သူ့အသံက လူရည်သန့်လေးလို နားဝင်ရွှိုလှသည်။

“အေး - ဟုတ်တယ်၊ ငါမင်းကို မြင်တယ်”

“တကယ်နော် အစ်မ”

သူသံသယ ရှိနေသေးသည်။

“ငါ လိမ်ညာမပြောတတ်ဘူး၊ မောင်လေး”

ကျွန်မက မပီပြင် ဝိုးတဝါး နိုင်လှသော ပုံရိပ်နှင့် သူ့အသံကို မှန်းဆပြီး

မောင်လေးဟု ခေါ်လိုက်မိသည်။

“အား... ဝမ်းသာလိုက်သော အစ်မရယ်”

သူ့အသံက ရင်ထဲက လာသလို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိလှသည်။

သူကပင် -

“ဒါ... ဒါဆို”

ပြောရင်းက လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသော အရာတစ်ခုကို မြင်လိုက် ရသည်။ ယင်းမှာ သူ၏ ဝိုးတဝါးဖြစ်နေသော ပုံရိပ်မှာ မျက်စိရှေ့မှာပင် တရိပ်ရိပ်ပုံသဏ္ဍာန် ပြောင်းလဲလာကာ နောက်ဆုံးတွင်ကား အသက် (၂၀) နေ့ လူချောလေးတစ်ယောက်ဟန် ပေါ်လာပါတော့၏။

“ကျွန်တော့်နာမည် ကျော်ကျော်ပါအစ်မ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်က ဟောဒီ - ဆူးလေမီးပွိုင့် အနီးမှာ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ပြီး သေဆုံးတာ လေ...”

“ဘာ”

* * *

ကျွန်မ ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်မိသည်။ ကျော်ကျော်ဆိုသူကို လှမ်း ကြည့်ရင်း အသက်ရှူကြပ်လာကာ ကြက်သီးမွေးညှင်း တဖြန်းဖြန်း ထသွား မိသည်။

လက်စသတ်တော့ ကျွန်မ မြင်နေရသည့် ပုံရိပ်များမှာ မည်သည့်လူ၊ သတ္တဝါမှ မဟုတ်ဘဲ သေဆုံးသွားသူများ ၏ “ဝိညာဉ်” များ ပါတကား။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး... ငါ့ကို မြင်တာနဲ့ ဘာလို့ ဒီလောက် ဝမ်းသာသွားရတာလဲ ဟင်”

ကျွန်မက သူ့ကို နာနာဘာဝမှန်း သိလျက်နှင့် အရဲစွန့်၍ မေးလိုက်မိ သည်။

“အား - ကျွန်တော့် ဘဝအတွက် အားကိုးရမယ့် ကယ်တင်ရှင်ကို မမျှော် လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလို့လေ”

“ကယ်တင်ရှင်”

ကျွန်မ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။ ပြီးမှ...

www.burmeseclassic.com

“နေပါဦး... ငါ့ကို ဘာလို့ ကယ်တင်ရှင်ဖြစ်ရမှာလဲ”

ကျော်ကျော်က တံတွေးတစ်ချက် ဖျိုချလိုက်ပြီးမှ -

“ဒါတ ဒီလိုပါအစ်မ - ကျွန်တော် အလုပ်သွားရင်း ဒီနားမှာ ကားတိုက် ခံရလို့ သေခဲ့တာ နှစ်ပတ်တောင်ရှိနေပြီလေ။ အဲဒါ ကျွန်တော့် မိန်းမက ကျွန်တော်သေပြီဆိုတာကို မယုံနိုင်သေးလို့ ဆွမ်းသွတ် အမျှဝေတာတွေ လေ့လာခဲ့သွားအစ်မ - အဲဒါကြောင့်ပို့ ကျွန်တော့်မှာ သာဓု မခေါ်နိုင်ဘဲ မကျွတ် လွတ်တဲ့ ခုလို တစ္ဆေဖြစ်နေရတာပါခင်ဗျာ”

သူ့စကားက ကျွန်မရင်ထဲထိ ရိုက်ခတ်လာပြီး သူ့ကို ကရုဏာ သက်သွား စေသည်။ သနားစိတ်ဝင်လာကာ ကျွန်မ တတ်နိုင်ပါက ကူညီလိုစိတ် ဖြစ်မိ ၏။

“အင်း... ဒါဆို အစ်မက ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျွန်တော့် မိန်းမ မြတ်ရည်ကို ကျွန်တော် ကားအက်ဆီးဒင်း ဖြစ်လို့ သေသွားပြီဆိုတာကို သွားပြောပေးပါလား အစ်မရယ်...”

“နှင့် မိန်းမက ငါပြောတာ ယုံပါ့မလား ကျော်ကျော်”

“ကျွန်တော်ကားတိုက်ခံရလို့ သေသွားတာကို သိတဲ့လူ တော်တော် များများ မြတ်ရည်ကို သွားပြောခဲ့ပေမယ့် သူမယ့်ဘူးဗျ... ဒါပေမဲ့ - အစ်မပြော ရင်တော့ သူယုံမှာပါ...”

“အလိုတော်... တခြားလူတွေပြောတာတောင် မယုံခဲ့တဲ့ဟာ... ငါလို ခုမှ တွေ့တဲ့ လူပြောတာ ယုံပါ့မလားဟယ်”

“ဒါကတော့ အစ်မက သူများနဲ့ မတူဘူးလေ။ ကျွန်တော် ဒီဘဝ ရောက်နေ တာကို ဘယ်သူမှ မမြင်ကြပေမဲ့ အစ်မ တစ်ယောက်တည်းကပဲ ထူးထူး ဆန်းဆန်း မြင်နိုင်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် မြတ်ရည်က အစ်မပြောရင် ယုံမှာ သေချာပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်မမှာ ကျော်ကျော်၏ စကားကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သတိရ သွားသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ တကယ်ဖြစ်တာလား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသွင်သဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးနဲ့ ပြန်မြင်တတ်တဲ့ စင်္ကာစီစီနီးယားခေါ်တဲ့ စိတ်

ကစဉ်ကလျား ဖြစ်တတ်တဲ့ ရောဂါပါ။ ခုတော့ ဘာယုံနယ် မဆီမဆိုင် လူထတာ မမြင်နိုင်တဲ့ သေသူရဲ့ ပိညာဉ်တွေကိုမှ လာမြင်နေရတာပါလိမ့်။

အဲဒါကြောင့်လည်း မြတ်ဗုဒ္ဓက ဟောကြားခဲ့တာပေါ့။ စိတ်တစ်ခု ယုတ်ကိုးဆယ်လို့လေ။

“ကောင်းပြီလေ... ငါနှင့်ကိုသနားလို့ ကူညီလိုက်မယ်။ နင့်မိန်းမကို အကန့် အကြောင်း သွားပြောပေးရင် ရပြီနော်”

“ဟင့်အင်း... သွားပြောပေးရုံနဲ့ မရသေးဘူး အစ်မ၊ ကျွန်တော့်ဆီကို ရောက်အောင် အပါခေါ်ပေးပါဗျာ။ ကျွန်တော် သူနဲ့ တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် ပြော ပြမှ ယုံမှာလေ...”

* * *

“ဟဲ့ - နေပါဦး... နင့် မိန်းမနဲ့ တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် ပြောရအောင် သူက နင့်ကို မြင်နိုင်မှာ မှီလို့လား”

“အမှန်တော့ မြတ်ရည်က ကျွန်တော့်ကို မမြင်နိုင်သလို ကျွန်တော် ပြောတာကိုလည်း ကြားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ - အစ်မအားကိုးနဲ့ ပြောပြရမှာပဲ”

“ဟယ်... ငါက ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ”

“အစ်မက ကျွန်တော်တို့ ပြောတာကို ကြားထဲကနေ စကားပြန် လုပ် ပေးရုံပါပဲ”

“အို”

* * *

ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်သည်။ ကျော်ကျော်ပြောတာဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိသည်။ မြတ်ရည်က ကျော်ကျော်ကို မမြင်နိုင်ပေမဲ့ ကျော်ကျော်က သူမကို မြင်နိုင်သလို သူမပြောတာကိုလည်း ကြားနိုင်သည်။ ကျွန်မကမူ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း မြင်နိုင်တာ ပြောတာတွေကိုပါ ကြားနိုင်မည်။ ဒါဆို ကြားကနေ စကားပြန် လုပ်နိုင်လောက်၏။

“ဒါဆို မြတ်ရည် လိပ်စာ ပြောပါဦး”

ကျော်ကျော်က ပြောပြသည်။ ထိုစဉ် ကျော်ကျော် အနီးမှ ဖြတ်သွားနေကြသော ဝိညာဉ်အမျိုးကို မြင်မိ၍ သူ့အား...

"နှင့် သေးနားက ဖြတ်နေကြတဲ့ တစ္ဆေတွေကရော ဘာကြောင့် ဒီဘဝ ရောက်နေကြတာလဲ -"

ကျော်ကျော်က လှည့်ကြည့်ကာ -

"သွားနေကြတာတော့ အများကြီးပဲ။ အစ်မက ဘယ်သူတွေကို မေးတာလဲဗျ"

"ဟို - အင်္ကျီပန်းရောင်နဲ့ ကောင်မလေးရယ်၊ အညှီရောင် ထမိန့်အသွားကြီးရယ်၊ ပြီးတော့ဘောင်းဘီပွဲညစ်ညစ်ဝတ်ထားတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရယ်ကို မေးတာပါ"

"သူတို့ရှေ့နဲ့ နောက်တွေမှာလည်း တစ္ဆေတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ လေ... အစ်မ သူတို့ကိုလည်း မြင်တယ် မဟုတ်လား"

"ဟင့်အင်း... ငါ့မြင်တာက ရန်ပြောတဲ့ သုံးယောက်ကိုပဲ..."

"ဟင် - ဒါဆို အစ်မက တခြားတစ္ဆေတွေကို မမြင်ရဘဲ ကျွန်တော်လို ကားတိုက်ခံရလို့ သေတဲ့ တစ္ဆေတွေကိုပဲ မြင်နိုင်တာပေါ့နော်"

"အို - ဟုတ်လား..."

ကျွန်မအလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ကြည့်စမ်း - လမ်းပေါ်မှာ တစ္ဆေတွေကိုတော့ အများကြီး သွားနေကြတယ်တဲ့။ ကျွန်မက တခြားတစ္ဆေတွေကိုတော့ မမြင်ဘဲ ကားတိုက်ခံရလို့ သေဆုံးခဲ့သူတွေကိုပဲ ကွက်ပြီး မြင်တယ် ဆိုပါလား။ ဘာကြောင့် ဒီလို ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ ကြည့်ရတာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကား အက်ဆီးဒင်း ကြောင့် အာရုံကြောတွေ ထိခိုက်ခံခဲ့ရလို့များလား။

"ဒါဆို အစ်မရယ်... မြဝတီရည်ကိုသာ ကျေးဇူးပြုပြီး အပါပေါ်လာခဲ့ပေးပါနော်။ ကျွန်တော် ဒီဆူးလေမီးပွိုင့်နားတစ်ဝိုက်မှာ အမြဲရှိနေမယ်အစ်မ"

"အေးပါကွယ်... ငါ့ကြီးစားပြီး ခေါ်ခဲ့ပါမယ်"

* * *

ကျွန်မထိုနေ့မှာပင် မြဝတီရည်နေထိုင်ရာ လမ်း (၄၀) ရှိတိုက်အပေါ်ဆုံး ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ခန်းရှေ့အရောက် တံခါးခေါက်ရန် လက်ရွယ်လိုက်စဉ် -

"ရှင်နော် ... လူကို ယီးတီးယားတား လုပ်မယ် မကြံနဲ့နော်... ဟင်း - ဘာမှတ်လို့လဲ... အောင်မယ်... မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြည့်နေသေးတယ်၊ ကဲ... ပြောစမ်း - ဘယ်ကောင်မနဲ့ အလေလိုက်နေလို့ ရထိပြန်မလာသေးတာလဲလို့"

တစ်ယောက်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသော မိန်းကလေးအသံ ကြားရသည်။ အသံရှင်မှာ မြဝတီရည်များလား။ ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာပါလိမ့်။ စကားသံ ပျောက်သွားမှ ကျွန်မ တံခါးခေါက်လိုက်မိသည်။

"ဒေါက် - ဒေါက်"

"ဘယ်သူလဲ"

အခန်းတွင်းမှ မေးသံကြားရသည်။

"ဟိုလေ... မြဝတီရည်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါရှင်"

ခဏကြာတော့ အတွင်းဘက်မှ ချက်ဖြုတ်သံကြားလိုက်ရပြီး တံခါးတစ်ခြမ်း ပွင့်လာသည်။

"ကျွန်မ မြဝတီရည်ပါ... အစ်မက ဘယ်သူလဲ ဘာကိစ္စလဲ -"

အသက် (၂၀) ခန့် ဖြူဖြူချောချော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ သူမလက်တွင် အဖြူအနက်စပ်ပန်းအိတ်ခုံပုံကြီးတစ်ခုကို ပွေ့ပိုက်ထားသည်။

"အစ်မ - ကိုမောင်ကျော်ကျော်လွှတ်လိုက်လို့ပါကွယ်"

သူမ၏ မျက်လုံးများ ဝင်းခနဲ လက်သွားကာ...

"ရှင်... ဘယ်လို ကိုကျော်က ... ဟုတ်လားရှင်"

"ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ မောင်ကျော်က မြဝတီရည်ဆီဆက်ဆက်သွားစား ခို့မှာ လိုက်လို့ပါ"

www.burmeseclassic.com

မြဝတ်ရည်ဝမ်းသာသွားဟန်ဖြင့် တံခါးကို အပြည့်ဖွင့်ဟပေးလိုက်၏။

“ဒါဆို အိမ်ထဲ - ခဏဝင်ပါဦးလား အစ်မ”

ကျွန်မ အိမ်ခန်းထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်။ မြဝတ်ရည်က တံခါးပြန်ပိတ်ကာ ထပ်သောက်တိုင်ဆက်တီတစ်လုံးကို ညွှန်ပြသည်။ သူမက ပန်အိဝက်ဝံကြီးကို ဓမ္မလျှော် နှစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တီတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဟဲ... ပြောပါအစ်မ - ကိုကျော်နဲ့ ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ။ ကြည့်ရတာ သူတစ်ယောက်ထဲတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး။ ညှိမီဆိုတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ အတူတူတွေ့ခဲ့တာမဟုတ်လား... မဟုတ်တယ်နော်အစ်မ - ဟင်း... ဟင်း - တွန့်မ အစထဲက သိနေတယ်။ ကိုကျော်အိမ်က ပျောက်သွားတာ အဲဒီကောင်မကြောင့်ဆိုတာကိုလေ”

မြဝတ်ရည်မှာ ပရိဒေဝသောကမီးတောက်နေသူပီပီ သူ့စိတ်ထဲ ထင်ရာ မြင်ရာ နှင့် ပြောနေရှာသည်။

“မောင်ကျော်က ညီမထင်သလိုမဟုတ်ပါဘူးကွယ် - သူ့ခမျာကားအက်ဆီးဒင်းဖြစ်လို့ သေပြီ၊ တစ္ဆေဖြစ်နေလို့ပါကွယ်”

မြဝတ်ရည်မျက်နှာ မဲ့ရွဲ့သွားကာ...

“ဟင်း... လာပြန်ပြီ ဒီကားအက်ဆီးဒင်း... ကျွန်မ မယုံကြည်နိုင်ပါဘူးဆိုတာတောင် လူတွေလော လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောနေကြတာပါပဲ...”

“မောင်ကျော် ကားအက်ဆီးဒင်းကြောင့် သေသွားတာ အမှန်ပါ ညီမရယ်...”

ကျွန်မက လေသံပျော့ဖြင့် ပြောကြည့်သည်။

“အာ - အစ်မပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ... ကားတိုက်ခံရရင်တိုက်တဲ့ကားကို ဝမ်းပြီး ချက်ချင်း အမှတ်ရမယ်မဟုတ်လားရှင့် - ခုတော့တိုက်တဲ့ကားလည်း မရှိ၊ အမှတ်လည်း မဖွင့်နဲ့... ဘယ်လိုလုပ် ကားအက်ဆီးဒင်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ဟိုလေ... တိုက်တဲ့ကားက ထွက်ပြေးသွားလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ညီမရယ်...”

မြဝတ်ရည်က ကျွန်မအား စူးစိုက်ကြည့်ပြီး

“အင်း - ထားပါတော့၊ ဒါနဲ့ ခုနအစ်မစကားထဲမှာ ကိုကျော်ကားအက်ဆီးဒင်း ဖြစ်လို့ တစ္ဆေဖြစ်နေတယ်လို့များ ပြောလိုက်သလားလို့...”

“ဟုတ်ပါတယ်... အစ်မပြောလိုက်ပါတယ်”

“ဟင် - ဒါဆို သူတစ္ဆေဖြစ်နေတာ အစ်မဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“သူ့ကို အစ်မကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့လို့ပါကွယ်”

“အို - ဘုရား”

* * *

မြဝတ်ရည်က ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ဖိလိုက်ကာ ကျွန်မအား အလွန်ထူးဆန်းသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ခုမှ မြင်လိုက်ရသလို မျက်လုံးကြီးများ ပြူးစိုင်းကျယ် စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ခဏနေမှ ကျွန်မကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ...

ကျွန်မအလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ကြည့်စမ်း -

လမ်းပေါ်မှာ တစ္ဆေတွေကိုတော့ အများကြီး သွားနေကြတယ်တဲ့။ ကျွန်မက တခြားတစ္ဆေတွေကိုတော့ မမြင်ဘဲ ကားတိုက်ခံရလို့ သေဆုံးခဲ့သူတွေကိုပဲ ကွက်ပြီး မြင်တယ် ဆိုပါလား။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

“အစ်...အစ်မ...လူ...လူတော့ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ကျွန်မတပြန်လျက်...

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမရယ် - အစ်မက လူမှ လူအစစ်ပါ”

“ဒါ - ဒါဖြင့် တစ္ဆေကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မြင်နိုင်ရတာလဲဟင်”

“အဲ - ဒါက ဒီလိုပါ ညီမ”

အစ်မက ရှစ်နှစ်သမီးကတည်းက ကားအက်ဆီးဒင်း ဖြစ်ပြီး ဦးခေါင်း ထိခိုက် ဒဏ်ရာရခဲ့သဖြင့် စိတ်ကစဉ့်ကလျား ရောဂါခွဲကပ်၍ ဆေးကုသခံခဲ့ရပုံ မကြာသေးမီကလည်း သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်ကားအက်ဆီးဒင်းဖြင့် သေဆုံးသည့် သတင်းကြား၍ ထိုရောဂါ ပြန်ပေါ်လာသဖြင့် ဒုတိယ အကြိမ် ဆေးရုံတက် ကုသခံခဲ့ရပုံ၊ ဆေးရုံက ဆင်းလာပြီး နောက်ပိုင်း ကားအက်ဆီးဒင်းကြောင့် သေဆုံး၍ ဝိညာဉ်ဖြစ်နေသူများကို မြင်ရာမှ မောင်ကျော်ကျော်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံများကို အသေးစိတ် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒါ - ဒါဆို ကိုကျော်က ကျွန်မကို ဘာမှာလိုက်သေးလဲ - ဟင် အစ်မ”

မြဝတ်ရည်မှာ ကျွန်မ စကားကို ယုံကြည်လာဟန်မေးသည်။

“သူသေတာကို ညီမ မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ဆွမ်းသွတ် အမျှမဝေလို့ သူသာမုခေါ်နိုင်လို့ မကျွတ်မလွတ်နိုင်ဘဲ တစ္ဆေဖြစ်နေရတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် ညီမကို သူ့ဆီခေါ်လာပြီး သူ့အမှန်တကယ် သေသွားပြီဆိုတာ ပြောပြချင်လို့ တဲ့ကွယ်”

“ဟင် - ဒါဆို သူပြောတာကို ကျွန်မကြားနိုင်ပါ့မလား”

“အယ်...ကြားလည်း မကြား မြင်လည်း မမြင်နိုင်ပါဘူး”

“အဲဒါကြောင့် အစ်မက ညီမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ စကားပြန်လုပ်ပေးဖို့ မှာလိုက်တယ်လေ”

မြဝတ်ရည်က မောင်ကျော်ဆီ သွားရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့် လက်မှ နာရီကို မြှောက်ကြည့်ကာ...

“ဟင် - ညနေ (၆) နာရီတောင် ထိုးပြီးနေပြီ... ဝမ်းပဲ ချုပ်နေမှ... ဒီအချိန် သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလားအစ်မ”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွယ်၊ မှောင်ရင် ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ် - ပြီးတော့ ခရီးကလည်း နီးနီးလေးပဲဟာ”

“ကျွန်မတို့ ဘယ်ကို သွားရမှာလဲဟင်”

“ဆူးလေ မီးပွိုင့်တင်ပါ။ ကဲ - သွားကြစို့ ညီမ”

မြဝတ်ရည်က အဝတ်အစားလဲကာ အပြင်ထွက်ခါနီးတွင် ဆက်တီစားပွဲ ပေါ်တင်ထားသော မန်ဒါဝတ်ဝံရုပ်အား...

“ကဲ - ရှင် အိမ်မှာ ခဏနေခဲ့ဦးနော် - ကျွန်မ ရှင့် ကိုယ်ပွားဆီ ခဏ သွားလိုက်ဦးမယ်”

* * *

ကျွန်မ ခုမှ သဘောပေါက်သွားမိသည်။ စောစောက မြဝတ်ရည် တစ်ယောက်ထဲ စကားပြောနေတာ ဒီမန်ဒါဝတ်ဝံရုပ်နဲ့ပါလား၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ပွားဆိုသော စကားက ဝက်ဝံကို သူ့ ခင်ပွန်း မောင်ကျော်ကျော်အမှတ်ဖြင့် ပြောနေတာ ဖြစ်ပေမည်။

“ဒီနေရာလားအစ်မ... ကိုကျော်က ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်မတို့ ဆူးလေမီးပွိုင့်အရောက်တွင် မြဝတ်ရည်က မေး၏။ ကျွန်မ သေးသိလှည့်ကြည့်ရာ ကျွန်မတို့အနီးသို့ လျှောက်လာသော ကျော်ကျော်ကို တွေ့ရ၏။

“ကဲ - ညီမ ဘာပေးချင်လဲ ပြော... မောင်ကျော်ရောက်နေပြီ”

မြဝတ်ရည်က မမြင်ရသော်လည်း အမှောင်တွင်းသို့ မှန်းဆကာ -

“ဒါဆိုပြော... ကျွန်မတို့ လက်ထပ်တာ ဘယ်နေ့ကလဲ”

ကျော်ကျော်က -

“၁.၁. ၉၀ ရက်နေ့ပါ”

ထိုစကားကို ကျွန်မက မြဝတ်ရည်အား တစ်ဆင့်ပြောပြလိုက်သည်။

“အင်း - ဒီနေ့စွဲက မှန်ပေမယ့် မင်္ဂလာဆောင်လာတဲ့ လူတွေက အများ

ကြီးဆိုတော့ လူတော်တော်များများလည်း သိနိုင်တာပဲလေ”

မြဝတ်ရည်က ကျော်ကျော် အဖြေကို မယုံနိုင်ဘဲ ပြောသည်။

“ကဲ - ဒါဖြင့် ကျွန်မ အစ်မက မွေးတဲ့ တူမလေးနာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

မြဝတ်ရည်က မေးပြန်သည်။ ကျော်ကျော်က -

www.burmeseclassic.com

“အိမ်မှာမည်ကပူပူမ...ကျောင်းမှာမည်ကမပန်းနုတဲ့...အခုလေးတန်း
ရောက်နေပြီလေ”

ကျော်ကျော်စကားကိုမြဝတ်ရည်မကြားနိုင်၍ကျွန်မတစ်ဆင့်ပြန်ပြော
ပေးရသည်။

“အိလည်း ပတ်ဝန်းကျင် အိမ်နီးနားချင်းတွေ အကုန်လုံးလိုလို သိနိုင်
တာပဲလေ...”

မြဝတ်ရည်ကမယုံကြည်ပြန်။

“ကဲ- ဒါဖြင့်ဖြေ...လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်ကဆုံးသွားတဲ့ကျွန်မကြီးခေါ်
နာမည်ဘယ်သူလဲ”

ကျော်ကျော်က -

“ဒေါ်ပြသန်း...အသက်(၇၃)နှစ် - အစာအိမ်တင်ဆာနဲ့ရန်ကုန်ဆေးရုံ
ကြီးမှာ ဆုံးတာ... အခု ရေဝေးမှာ ဝုသွင်းထားတယ်”

“အင်း... အင်း... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာပဲပြောပြော ဒါတွေကို
လည်း ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟတွေဆီလာ တစ်ဆင့် သိနိုင်သေးတာပဲလေ...”

မြဝတ်ရည် မယုံကြည်နိုင်သေး။ သို့သော် အရင်ထက်စာရင် ယုံကြည်
စပြုလာဟန် ထင်ရသည်။

“ကောင်းပြီလေ... ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပေးတယ်။ ဒါကို ဖြေနိုင်ရင်တော့
ရှင်ကိုကျော်ဆိုတာ ကျွန်မ ယုံလိုက်မယ်။ မဖြေနိုင်ရင်တော့ တာတာပဲ။ ကဲ -
ပြော... ကျွန်မ အသက် (၂၀) ဖြည့်တဲ့နေ့က ရှင် - ကျွန်မကို ဘာမွေးနေ့လက်
ဆောင်ပေး -

ကျော်ကျော်က ...

“မြအင်မတန်လိုချင်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ အခြေအမည်းစပ် ပန်ဒါ ဝက်စ
ရုပ်ကြီးကို ကိုယ့်ကိုယ်ပွားအဖြစ် ပေးခဲ့တယ်လေမြ”

ထိုစကားကို ကျွန်မ ပြန်ပြောလိုက်သည်နှင့် မြဝတ်ရည်မှာ ငိုကြွေး ရက်စ
ဖြင့် အရပ်ကြီးပြတ်လဲ ဓွေကျသွားပါတော့၏။

“အိ... ဟီး... ဟီး... ဟီး... အမလေး”

“သတိထားပါ - မြဝတ်ရည်ရယ်”

ကျွန်မက အမြန်ပွေ့ထူကာ ယပ်ခတ်ပေးလိုက်ရာ မြဝတ်ရည် လူးလွန်
လာပြီး...

“ကိုကျော် ကားအက်ဆီးဒင့်ကြောင့် သေသွားပြီဆိုတာကို အခု မြ -
ဟင်း... ယုံပါပြီရှင်... ယုံပါပြီ”

ကျွန်မက... ကျော်ကျော်ဘက်လှည့်ကာ လက်မ ထောင်ပြလိုက်သည်။
ကျော်ကျော်က -

“ကျေးဇူးကြီးပါပေ - အစ်မရယ်”

နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်း မြဝတ်ရည်အိမ်တွင် သွားလေသူ ကျော်ကျော်
အတွက် သံယာဇာတိ ပင့်ကာ ဆွမ်းသွတ်ခဲ့သည်။ ကျော်ကျော်လည်း သာဓု
ခေါ်နိုင်ရန် အိမ်ခန်းအပြင်ဘက်တွင် ရောက်နေသည်။ ရေဝက်ချပြီး သံယာ
တော်များ အပူဝေသောအခါ ကျွန်မ နားထဲ၌ ကျော်ကျော်၏ အပူဝေသံကို
ကြားနေရသည်။

ခဏကြာမှ ကျွန်မ အိမ်ပြင်ထွက်ကြည့်သောအခါ ကျော်ကျော်ကို
မတွေ့ရတော့ပါချေ။ ကျွန်မ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ ဆူးလေပီးဖျံနှင့်နေရာ
သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ အလွန်တောက်ပသော အလင်းတန်းတစ်ခု
ပိုးကောင်းကင်ဆီသို့ သာသာဆဆ တက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျော်ကျော်တစ်ယောက် တစ္ဆေဘဝမှ လွတ်မြောက်၍ ကောင်းရာ
သုဂတိသို့ ရောက်သွားပါလေပြီ။

ထူးခြားသည်မှာ ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်မ မည်သည့် ဝိညာဉ်ကိုမျှ မမြင်ရတော့
ပါပေ။

☉ စိတ်ဖြိုး

စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှနှင့် ဘဝဟောင်းကမိခင်

အကြောင်း

“စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှနှင့် ဘဝဟောင်းကမိခင်”

ဘယ်ကြီး

တစ်နေ့သည့် နံနက်ပိုင်းတွင် အိပ်ရာမှနိုးထလာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီးဦးဘလှဆိုသူမှာ အိပ်ရာကမနိုးသေးချေ။ ကျွန်ုပ်လည်း အပေါ့အပါးသွားပြီးနောက် ရေမိုးချိုးလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်ရေမိုးချိုးပြီးသောအခါ စုံထောက်ကြီးဦးဘလှမှာ အိပ်ရာမှနိုးလာသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

“ဗျို... ဦးဘလှ - အိပ်လှချေလားဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဦးဘလှ ခေါင်းညိတ်ပြီးလျှင် ရေအိမ်သို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း တပည့်ကျော်ဘဲလူးကြော်ထားသည့် ထမင်းကြော်နှင့် ရေခဲခွေးကြမ်းကိုနံနက်စာအဖြစ်ပြန်ရေရှက်ရေစားသောက်နေချိန်၌ မိတ်ဆွေကြီး စုံထောက်ကြီးဦးဘလှသည် ရေချိုး... အဝတ်အစားလဲ၍ ရောက်လာပြီးလျှင်ထမင်းကြော် ဝင်စားလေတော့၏။ ဦးဘလှ ထမင်းကြော်ကို စားနေသည်မှာစိတ်မပါသလို ဖြစ်နေ၍-

“ဗျို... ဦးဘလှနေမကောင်းဘူးလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက-

“ကောင်းပါတယ် ... ကောင်းပါတယ်ဗျာ ... ညက ထူးဆန်းတဲ့ အိပ်မက်

ဟု ပြောလေ၏။

“ဘယ်လို ထူးဆန်းတဲ့ အိပ်မက်မျိုးလဲဗျ ... ပြောလို့ရရင် ပြောပါလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။ စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက ရေခဲခွေးကြမ်းကို ဘော့သောက်လိုက်ပြီး -

“အသက် (၁၇) (၁၈) လောက်ရှိမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ငိုပြီး တွန့်တော်ဆီကို လာတယ်လို့ အိပ်မက်မက်တယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးက သူ့ကို တယ်ပါလို့လည်း ပြောသေးတယ်ဗျ။ အဲဒီလိုမက်ပြီးတော့ တွန့်တော်လည်း အိပ်ရာက လန်နီးသွားတယ်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ည (၁၂) နာရီလောက် ပဲရှိသေးတယ်။ ဒါနဲ့ တွန့်တော်လည်း ပြန်အိပ်တာ အတော်နဲ့ အိပ်မပျော်ဘူး။ နံနက် (၃) နာရီလောက်မှာ ပြန်အိပ်ပျော်သွားတဲ့အခါမှာ အဲဒီမိန်းကလေးပဲ ငိုပြီး သူ့ကို “ကယ်ပါ” လို့ လာပြောပြန်တယ်။ အဲဒါနံနက် (၅) နာရီလောက်မှာ ပြန်အိပ်သွားတဲ့အခါမှာ အဲဒီမိန်းကလေးပဲဗျ ... ငိုယိုပြီး သူ့ကို ကယ်ပါလို့ ပြောပြန်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ နောက်မှာ အသက် (၃၀) အရွယ် လူရွယ် (၃) ယောက်ကိုလည်း ထပ်တွေ့ရပြန်တယ်။ အဲဒီလို ထူးဆန်းစွာ မက်တာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာထ နောက်ကျသွားတယ်” ဟု စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက ပြောလေ၏။

“ဦးဘလှဆီလာတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ... စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက -

“ဆံပင်ကတော့ မတိုမရှည်ဘဲ မျက်နှာကတော့ ပုံဖမ်းလို့ မရဘူး။ သူ ဝတ်ထားတာက အကျီက အစိမ်းရောင်၊ ထဘီက အဝါအပွင့်ပွေးတွေနဲ့ဗျ”

“လူ ... (၃) ယောက်ကရော”

ဟု ကျွန်ုပ်က ထပ်မေးရာ ...

“ဟုတ်တယ် ... လူသုံးယောက် ... အဲဒီလူတွေကိုတော့ ခပ်ရေးခေ့ဆဲ။ ဒါပေမဲ့ - အဲဒီ (၃) ယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်ရဲ့ လည်ပင်းမှာ ခြစ်ရာ သုံးစင်း တွေလိုက်တယ်။ အင်း ... ကျုပ်တို့ဆီကိုတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အလိုလို သိနေတယ်”

ဟု စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက ပြောလိုက်ပြီးနောက် ထမင်းကြော်ကို ဆက်စားလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်တံခါးကို တံခါးခေါက်သံ ကြားရလေ၏။

“ကဲ ... ဦးဘအေးရေ ... စုံထောက် အင်စပိတ်တော် ဦးသက်ပြင်းတော့ ပြဿနာတစ်ခုတစ်ရာနဲ့ အရေးကြုံလာပြီနဲ့တူတယ်။ တံခါးထွင့်ပေးလိုက် ပါဗျာ ...” ဟု စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း တံခါး ထ၍ ဖွင့်ရလေ၏။ တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှ ပြော သည့်အတိုင်း စုံထောက် အင်စပိတ်တော် ဦးသက်ပြင်းကို ကျွန်ုပ်ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရလေတော့၏။

* * *

“စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှရေ ... စိုးစိန်လမ်းထိပ် ... ကန်တော်ကြီးစောင်း နားမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သေနေတာ တွေ့ရတယ်”

“အဲဒီ ... မိန်းကလေး သေနေတာကို ဘယ်သူ့အရင်ဆုံး တွေ့တာလဲ”

ဟု စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက စုံထောက် အင်စပိတ်တော် ဦးသက်ပြင်း အား မေးလိုက်ရာ ၎င်းက -

“ဒီနေ့ မနက် (၆) နာရီလောက်မှာ အသက် (၅၀) ကျော် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်လာပြောတာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက -

“အဲဒီ ... မိန်းမကြီးက ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ကလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ -

“ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတော့ မသိဘူးဗျ။ ဒီမနက် တာဝန်ကျနေတဲ့ ဖုလိပ်ကလေး မောင်သိန်းကို လာပြောသွားတာ အဲဒီလို ပြောလည်းပြီးတော့ အဲဒီမိန်းမကြီး ဝေအတွင်း ပျောက်သွားတယ်တဲ့”

ဟု - စုံထောက်အင်စပိတ်တော်ဦးသက်ပြင်းက ပြောလေ၏။

“အမှုကတော့ - အတော်ကို ထူးဆန်းတဲ့ အမှုပဲဗျို့ ... ကဲ - ဦးဘလှရေ လိုက်ခဲ့ဗျာ ... ကျွန်ုပ်တော့ ဖိုးစိန်လမ်းထိပ်က ကန်တော်ကြီးစောင်းကို သွားကြည့်ကြအောင်” ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက ပြောပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ (၃)ယောက်သား အခင်းဖြစ်ပွားရာ နေရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အခင်းဖြစ်ပွားရာ ဘိုးစိန်လမ်းထိပ် ကန်တော်ကြီးစောင်းသို့ ရောက်သောအခါ မှစ၍ သတင်းထောက်ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ဦးက သေဆုံးနေသော အမျိုးသမီးအလောင်းကို ကင်မရာဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်၍ နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကားပေါ်မှဆင်း၍ သေဆုံးနေသော မိန်းကလေး အလောင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ မိန်းကလေးမှာ အသက် (၁၇-၁၈) ဝန်းကျင်ခန့် ရှိမည် ထင်ရ၏။ ၎င်းဝတ်ထားသော အဝတ်အစားမှာ အင်္ကျီက အစိမ်းရောင်၊ ထဘီကအဝါရောင် ပန်းပွင့်လေးတွေကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှအား ... လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် -

“ဗျို့ ... ဦးဘလှ ... သေသွားတဲ့မိန်းကလေးက - ခင်ဗျားအိပ်မက်ထဲက မိန်းကလေးလားဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်က စုံထောက်ကြီးဦးဘလှအား မေးလိုက်ရာ စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက -

“ဟုတ်တယ်ဗျို့ ... ဆံပင်ကလည်း မတိုမရှည်နဲ့ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲဗျ”

ဟုဆိုကာ သေဆုံးနေသည့် အမျိုးသမီးငယ်၏ အလောင်းကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထို့နောက် -

“ကဲ - ဦးသက်ပြင်း ဒီအလောင်းကို ဆေးရုံ ပို့ရင် ပို့နိုင်ပါပြီဗျာ”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက စုံထောက်အင်စပိတ်တော် ဦးသက်ပြင်းအား ပြောလိုက်လေ၏။ စုံထောက်အင်စပိတ်တော် ဦးသက်ပြင်းလည်း အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ပို့ရန် စီစဉ်ရလေတော့၏။

“မတော်မတရားကျင့်ပြီးတော့ သတ်ပြီး ဒီမှာ လာပစ်သွားတာ”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက ကျွန်ုပ်အား ပြောလိုက်လေ၏။

“ဆရာ ... အတော်ကို လူစိတ်ကင်းမဲ့ပြီး လူမဆန်တဲ့ လူတွေပဲ မိလောင်း ဝမ်းဗျာ”

ဟု - ကျွန်ုပ်လွန်စွာမှ ဒေါသတွေထွက်ကာ ပြောလိုက်မိလေ၏။

“မိမှာပါဗျာ ... ဒီအမှုက ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်တောင် လိုက်ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ - မိန်းကလေးရေ - ညည်းကို သတ်သွားတဲ့ တရားခံတွေကို ညည်း ကိုယ်တိုင် ဖော်ထုတ်ပေတော့”

ဟု ဆိုကာ စုံထောက်ကြီးဦးဘလှသည် သေဆုံးနေသော သနားစရာ မိန်းကလေးကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကြက်သီးများ ဖြန်းခနဲ ထသွားလေတော့၏။

“ဆရာ ... ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

ဟု စုံထောက် အင်စပိတ်တော်ဦးသက်ပြင်းက စုံထောက်ကြီးဦးဘလှအား ပြောလေ၏။

“ကဲပါဗျာ ... ဒီကိစ္စအတွက် ဦးသက်ပြင်း စိတ်အေးအေးထားပါ။ မကြာခင်မှာ ... ဦးသက်ပြင်းတို့ကတ်ကို အကြောင်းကြားလာပါလိမ့်မယ်။ အော် ... ဒါနဲ့ မနက်က ... တာဝန်ကျတဲ့ ပုလိပ်မောင်သိန်း အခု ဒီမှာ ပါလာလား”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်အင်စပိတ်တော်ဦးသက်ပြင်းက -

“ပါပါတယ် ... ဆရာ”

ဟု စုံထောက် အင်စပိတ်တော် ဦးသက်ပြင်းက ပြောလိုက်ပြီးနောက် ပုလိပ်ကလေးမောင်သိန်းကို ခေါ်လိုက်လေ၏။ ပုလိပ်ကလေးမောင်သိန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ အနားကို ရောက်လာပြီး အလေးပြုလေ၏။

“ဟေ့ - မောင်သိန်း ... မနက်က မင်းတာဝန်ကျနေတဲ့ အချိန်မှာ ဒီကလေး မလေး ဒီမှာ သေနေတာကို မိန်းမကြီး တစ်ယောက် လာပြောတယ်ဆို - အဲဒီ မိန်းမကြီးကို မှတ်မိလား” ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက ပြောလိုက်ရာ ပုလိပ်ကလေး မောင်သိန်းအား -

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ...ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာမိန်းကလေးတစ်ယောက်
သေနေတာကို တွေ့လို့ဆိုပြီး လာပြောတာပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဂတ်ထဲကို
ခဏလိုက်ခဲ့ပါလို့ ခေါ်ပြီး ကျွန်တော်ဒီဘက်ကို အလှည့်ပြီး တော့မိန်းမကြီးကို
ပြန်ကြည့်တော့ ဖျက်ချင်းပဲ မတွေ့တော့ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဖျက်ချင်းပဲ
အပြင်ထွက်ရှာတော့ ဘယ်မှ ရှာမတွေ့တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး
လည်း ကြက်သီးထမ္ပေးညင်းတွေ ထသွားတယ်ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်... စုံထောက်ကြီးဦးဘလှတို့သည် ဇိုးစိန်လမ်းထိပ် ကန်တော်
ကြီးစောင်းမှ ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ ... အမှတ် (၁) အရှေ့မြင်းပြိုင်ကွင်းလမ်း
တာမေ့နေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ယုတ်မာသူ လူတစ်စုရဲ့ မတော်မတရား ကျင့်ကြံပြီး သတ်ပစ်
လိုက်သည့် မိန်းကလေးအတွက် လွန်စွာမှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရခြင်းကြောင့်
အလုပ်မသွားတော့ဘဲ စုံထောက်ကြီးဦးဘလှနှင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ
တော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဘဲလူးက ... ကျွန်ုပ်တို့အား -

“ဆရာတို့ အပြင်သွားနေတုန်း ခပ်ရှော့ရှော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
လာသွားတယ်”

ဟု - ပြောလေ၏။

“အဲဒီ မိန်းကလေးက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ

“ဆံပင်က မတိုမရှည်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်... မျက်နှာသွယ်သွယ် အင်္ကျီက
အစိမ်းရောင် ဝတ်ထားတယ်။ ထဘီက အဝါရောင်ပန်းပွင့်လေးတွေနဲ့”
ဟု ဘဲလူးက ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှတို့သည်
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိကြပြီး လျှင်လွန်စွာမှ အံ့သြခြင်းကို
ဖြစ်စေကြလေတော့၏။

“အဲဒီကလေးမလေးက ... ဘာပြောသွားသေးသလဲ”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက မေးလိုက်ရာ ဘဲလူးအား ...

“အဲဒီ မိန်းကလေးက ... စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှ ပြန်လာရင် ချစ်မောင်
သူအိမ်မှာ ရှိတယ်လို့ပြောပြီး ထွက်သွားတာပဲ ဆရာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ကဲ ... ဦးဘလှရေ ... အမှုကတော့ လွန်စွာမှ ထူးဆန်းနေပါလားဗျ

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။”

ထိုအချိန်၌ -

“ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်”

ဟူသော အခန်းတံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် ဘဲလူးတံခါးဖွင့်လိုက်သော
အခါ စုံထောက်အင်စပိတ်တော် ဦးသက်ပြင်းဖြစ်လို့ နေလေ၏။

“ဆရာတို့ရေ ... ကျွန်တော်လည်း ဂတ်ရောက်တော့ ... လူပျောက်
လာတိုင်တယ်။ ပျောက်သွားတဲ့လူက မိန်းကလေးတဲ့ဗျ။ အသက် (၁၈)နှစ်
နာမည်က မြသီတာတဲ့ ဇိုးစိန်လမ်းထိပ် ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ သေနေတဲ့
မိန်းကလေးပဲဗျ”

ဟု စုံထောက်အင်စပိတ်တော်ဦးသက်ပြင်းက ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ... သေသွားတဲ့မိန်းကလေးကတော့ မရှိကြတော့
ပါဘူး။ ကြီးတော်တစ်ယောက်နဲ့အတူ နေပါတယ်”

ဟု စုံထောက်အင်စပိတ်တော် ဦးသက်ပြင်းက ပြောလေ၏။

“သူတို့က ဘယ်မှာနေတာလဲ ...”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက မေးရာ ...

“ဝါးထပ်ကြီးဘုရားနားက ရပ်ကွက်ထဲမှာ နေတာပါ”

ဟု စုံထောက်အင်စပိတ်တော် ဦးသက်ပြင်းက ပြောလေ၏။

“ဒါဆို ကျွန်ုပ်မြသီတာရဲ့ ကြီးတော်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

ဟု စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက ပြောလိုက်ရာ -

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ ... ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါမယ်”

ဟုဆိုကာ စုံထောက်အင်စပိတ်တော်ဦးသက်ပြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အား နှုတ်ဆက်ပြီး ၎င်း၏ကားလေးဖြင့် မြသီတာ၏ကြီးတော်ကိုခေါ်ရန် ထွက်သွား လေတော့၏။

“ထရားခံ ... မိနိုင်းပျံမလား”

တု - ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ စုံထောက်ကြီးဦးသလှက -

“ထရားခံကတော့ ... မိနိုင်းပါတယ်”

ဟု ပြော၏။

“မတော်မတရားကျင့်တာမျိုးဆိုတော့ ...”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဆက်မေးရာ ...

“မတော်မတရား ကျင့်တာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် မတော်မတရား ကျင့်တယ်ဆိုတာတော့ ... တရားခံတွေ မိမ့်ပဲ သေချာသိရ မှာ”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးသလှက ပြောလိုက်လေ၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ စုံထောက်အင်စပိတ်တော်ဦးသက်ပြင်း နှင့် အသက် (၅၀) အရွယ် ခန့်ရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တို့ ရောက် လာကြလေ၏။

“ဆရာ ... ဒါ - သေဆုံးသွားတဲ့ မြသီတာရဲ့ ကြီးတော်ဒေါ်အုံးစိန်ပါ”

ဟု စုံထောက်အင်စပိတ်တော်ဦးသက်ပြင်းက ၎င်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေး လေ၏။

“ဒေါ်အုံးစိန် ... မြသီတာ ... ဘယ်အချိန်ထဲက ပျောက်သွားတာလဲ”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးသလှက မေးရာ ဒေါ်အုံးစိန်ဆိုသူက ...

“မနေ့မနက်က ဈေးဝယ်သွားတာ ညအထိ ပြန်မရောက်လာလို့ ဒီနေ့ မနက် ၈တိကို လူပျောက်သွားတိုင်တော့မှ ... ဇိုးစိန်လမ်းကန်တော်ကြီး တောင်းမှာ သေနေတာကို သိရပါတော့တယ်”

ဟု ဆိုကာ ဒေါ်အုံးစိန်သည် တူမအတွက် ပူဆွေးကာ ငိုလေတော့၏။

“ဒေါ်အုံးစိန် ... ချစ်မောင်ကို သိလား”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးသလှက မေးလိုက်ရာ ဒေါ်အုံးစိန် ငိုရင်းတနေ့ မျက်ရည်များ သုတ်ပြီး

“သိပါတယ်ရှင် ... ကျွန်မ ယောက်ျားကို လှစေရဲ့တာပည့်ပါ”

ဟု ဒေါ်အုံးစိန်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားယောက်ျားဦးလှစေက ... ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးသလှက မေးရာ ... ဒေါ်အုံးစိန်က ...

“အဝေးပြေး ကားမောင်းပါတယ်။ အဲဒီကားမှာ ... ချစ်မောင်က စပယ်ယာ လုပ်ပါတယ်”

ဟု ပြော၏။

“ဒါဆို အခုချစ်မောင်က ခင်ဗျားယောက်ျားနဲ့ ကားလိုက်နေတုန်း ပဲလား”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးသလှက မေးလိုက်ပြန်ရာ ဒေါ်အုံးစိန်က -

“ကားပစ္စည်းတွေစိုးလို့ဆိုပြီး ကျွန်မယောက်ျားကို လှစေက ချစ်မောင်ကို အလုပ်ထုတ်လိုက်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ချစ်မောင် ဘယ်မှာနေလဲ - ဒေါ်အုံးစိန်သိလား”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးသလှက မေးလိုက်ရာ ဒေါ်အုံးစိန်အား -

“သိပါတယ်ရှင် ... တာမွေလေးဘူတာနားမှာ နေတယ်လို့တော့ ကြားတာ ပါပဲ”

ဟု ပြော၏။ ထို့နောက် စုံထောက်ကြီးဦးသလှက -

“ကဲ ... ဦးသက်ပြင်းရေ ... ဒေါ်အုံးစိန်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ပြန်လာခဲ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ စုံထောက်အင်စပိတ်တော် ဦးသက်ပြင်းလည်း ဒေါ်အုံးစိန်အား ၎င်းအိမ်သို့ ပြန်ပို့ပေးရလေတော့၏။

စုံထောက်အင်စပိတ်တော်ဦးသက်ပြင်းသည် ဒေါ်အုံးစိန်အား အိမ်သို့ ပြန်ပို့ပေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ကြီးဦးသလှတို့သည် စုံထောက်

အင်စပိတ်တော် ဦးသက်ပြင်းကားနှင့် တာမွေလေးဘူတာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

“ဆရာ - တာမွေဘယ်နေရာကို မောင်းရမှာလဲ”

ဟု လေးထောင့်ကန်လမ်း တာမွေသင်္ချိုင်းနားရောက်တော့ စုံထောက်အင်စပိတ်တော် ဦးသက်ပြင်းက စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှအား မေးလိုက်လေ၏။

“ဟိုးရှေ့က ... ညောင်ပင်ကြီးနားမှာ ဓဏရပ်လိုက်ဗျာ”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်အင်စပိတ်တော် ဦးသက်ပြင်းသည် ၎င်း၏ ကားလေးကို စုံထောက်ကြီးဦးဘလှ ပြောသည့် ညောင်ပင်ကြီးနားအထိ မောင်းသွားရာ ညောင်ပင်ကြီးအနားရောက်သော အခါ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်လေ၏။

ကားရပ်လိုက်ပြီးနောက် စုံထောက်ကြီးဦးဘလှသည် ကားပေါ်မှ လိုက်ပြီး လျှင်ရှေ့နောက်ဝဲယာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကွမ်းယာဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို သွားလိုက်လေ၏။ ကွမ်းယာဆိုင်ကို သွားပြီးပြန်လာကာ -

“ကဲ - ဦးဘအေးနဲ့ ဦးသက်ပြင်းတို့ရေ ... မော်တော်ကားကို ဒီအတိုင်း ထားပြီး ဘူတာဘက်သို့ သွားရအောင်ဗျာ” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်အင်စပိတ်တော် ဦးသက်ပြင်းတို့ မော်တော်ကားပေါ်မှ ဆင်းကြပြီး စုံထောက်ကြီးဦးဘလှနှင့်အတူ တာမွေလေးဘူတာသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

တာမွေလေးဘူတာသို့ ရောက်သောအခါ ... ချစ်မောင်အိမ်သို့ ရှာဖွေရာ လွန်စွာမှ စုတ်ချာလှသည့် ချစ်မောင်အိမ်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

“ဟေ့ ... ချစ်မောင် - ဟေ့ - ချစ်မောင်”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက အိမ်ရှေ့မှခေါ်ရာ အိမ်ထဲမှ ထူးသံမကြားရသဖြင့် စုံထောက်ကြီးဦးဘလှသည် လွန်စွာမှ စုတ်ချာလှသည့် ချစ်မောင်ဆိုသူ၏ အိမ်သို့ ဝင်လိုက်သောအခါ လူငယ်တစ်ယောက် ... ဝိုးစိုးပက်စက် အိပ်ပျော်နေတာကို တွေ့ရလေ၏။ ၎င်း၏ ဘေးနား၌ သောက်လက်စ အရက်

အနည်းငယ်နှင့် ဇန်ခွက်တစ်ခွက်၊ ဝဲကြီးလှော် ထည့်ထားသည့် သံပန်းတန်ပြား တစ်ချပ်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

“ဟေ့ကောင် ... ချစ်မောင်

၎င်းမှာ အိပ်မှုနဲ့စုံဖွားဖြင့် -

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု ချစ်မောင်ဆိုသူက မေးလိုက်ရာ စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက -

“မင်းဆီမှာ အသစ်လေးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ ငါတို့လာခဲ့တာကွ”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက ပြောလိုက်ရာ ၎င်းမှာ အရက်ပုလင်းကို ယူ၍ ဇန်ခွက်ထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်ပြီး မော့သောက်လိုက်လေ၏။ နှုတ်ခမ်းမှ ပေနေသော အရက်များကို လက်ဖဝါးဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီးနောက် ...

“ခင်ဗျားတို့က ... ဘယ်သူတွေလဲ - ဘယ်ကလဲ”

ဟု - ချစ်မောင်ဆိုသူက ကျွန်ုပ်တို့ (၃)ဦးကို အသေအချာကြည့်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ငါတို့က ... ငါသနာရှင်တွေပါ”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော် ဒါမျိုး မလုပ်ဘူး ... ဘာမှလည်း မရှိဘူး၊ သိလည်း မသိဘူး”

ဟု ချစ်မောင်ဆိုသူက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟာ ... မဟုတ်တာ မပြောပါနဲ့ ... မနေ့က လူတွေထက် တို့က ပိုပေးမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့မနေ့က ... မင်းနဲ့အဖော် (၂)ယောက် ရောပြီး တော့အိမ်ကောင်မလေးရော ... ဘယ်မှာလဲ”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက ချစ်မောင်အား ပြောလိုက်ရာ ... ချစ်မောင်ဆိုသူ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားကာ -

“ကျ ... ကျ ... ကျွန်တော် မသိဘူး”

ဟု ဆိုကာ ထထွက်ပြေးဖို့ အခိုက်မှာ စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက လျင်မြန်စွာ ဖမ်းချုပ်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဟေ့ကောင် - မြသီတာ သေသွားပြီ၊ အဲဒါ - မင်းသိရဲ့လား”
ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက မေးလိုက်ရာ - ချစ်မောင်က
“မသိဘူး - မသိဘူး”
ဟု ငြင်းလေ၏။

“ကဲ - ဦးသက်ပြင်းရေ - ဒီကောင်ကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်ပေတော့”
ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက ပြောလိုက်ရာ - စုံထောက်အင်စပိတ်တော်
ဦးသက်ပြင်းမှာ တရားခံကို ဖော်မထုတ်နိုင်သော်လည်း ဖော်ထုတ်ပြီးသား
တရားခံကိုတော့ ... လျင်မြန်စွာ လက်ထိတ်ခတ်နိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည့်
အလျောက် ချစ်မောင်ဆိုသူအား စုံထောက်အင်စပိတ်တော် ဦးသက်ပြင်းက
လျင်မြန်စွာ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်လေတော့၏။

“ကျွန်တော့်မှာ ... ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

ဟု သနားစွာ မြောလိုက်လေ၏။

“မြသီတာ အသတ်ခံရတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ - မင်းနဲ့ အဖော်
နှစ်ယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ ...”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက မေးလိုက်ရာ -

“ဝင်းလှိုင်နဲ့ - သက်ကျော်တို့ပါ”

ဟု ချစ်မောင်က ဖော်ကောင် လုပ်လိုက်လေတော့၏။

“ဒါဆို ဝင်းလှိုင်နဲ့ သက်ကျော်တို့ ဘယ်မှာလဲ”

ဟု စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက မေးရာ ... ချစ်မောင်က ...

“သူတို့ တွဲတေးဘက်ကို ပြေးကြပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်းက ဘာလို့ ထွက်မပြေးဘဲ ကိုယ့်အိမ်မှာ ဘာကြောင့် နေရတာ
လဲ”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက မေးရာ -

“ကျွန်တော့်ကို ... မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ဘယ်မှ မသွားရဘူးဆိုပြီး
ပြောတယ်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ပြီး နေလို့ပြောတာနဲ့ ဝင်းလှိုင်တို့ သက်ကျော်
တို့နဲ့ မလိုက်သွားဘဲ အိမ်မှာ လာနေရတာပါ”

ဟု ချစ်မောင်က ... ပြောလေ၏။

“အဲဒီ မိန်းမကြီးက ဘယ်ကလဲ”

ဟု စုံထောက်အင်စပိတ်တော်ဦးသက်ပြင်းက မေးလိုက်ရာ ချစ်မောင်
အား -

“မသိဘူးဗျ ... အဲဒီ မိန်းမကြီးကိုလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ မနက်မှ
တွေ့ဖူးတာ”

ဟု ပြောလေတော့၏။

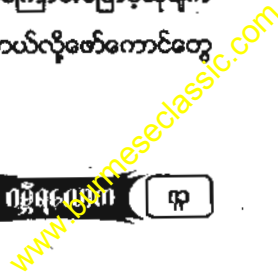
“ကဲ - ဦးသက်ပြင်းရေ ... မြသီတာ သတ်တဲ့အခါက တရားခံကတော့
ဒီကောင်ချစ်မောင်ပါပဲ။ ကျန်တဲ့ (၂)ယောက်ကတော့ တွဲတေးဘက်မှာရှိမှာ။
သူတို့ကိုလည်း မကြာခင် မိမှာပါ။ ချစ်မောင်ကိုတော့ ဂတ်ကို ခေါ်သွားပေ
တော့ဗို့” ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက ပြောလိုက်လေတော့၏။

တွဲတေးသဘောဆီပ်၌ ဝင်းလှိုင်နှင့် သက်ကျော်တို့အား ဖမ်းမိကြောင်း
စုံထောက်အင်စပိတ်တော် ဦးသက်ပြင်းက စုံထောက်ကြီးဦးဘလှအား
သတင်းလာပို့လေ၏။

“ကဲ ... ကိုသက်ပြင်းရေ ဝင်းလှိုင်နဲ့ သက်ကျော်ကို ... လွယ်လွယ်ကူကူ
ပဲ ဖမ်းမိကြတယ် မဟုတ်လား”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက မေးရာ စုံထောက်အင်စပိတ်တော်
ဦးသက်ပြင်းက -

“ဟုတ်တယ်ဆရာရေ ... ဒီနှစ်ကောင်က တွဲတေးသဘောဆီပ်မှာ ဝိုလိုက်
ရယ်လိုက် ဖြစ်နေပြီ။ ဆီပ်ကမ်းပုလဲပိတ်တွေက မသင်္ကာတာနဲ့ ဂတ်ကိုခေါ်သွား
ပြီး စစ်ဆေးလိုက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မြသီတာဆိုတဲ့ မိန်းကလေး
ထစ်ယောက်ကို သားမယားအဖြစ် ပြုကျင့်ပြီး သတ်ခဲ့ကြောင်း ဖြောင့်ဆိုရက်
ပေးကြတယ်။ သူတို့နဲ့အတူ ချစ်မောင်ဆိုသူလည်း ပါတယ်လို့ဖော်ကောင်တွေ
လုပ်ကြသေးတယ်ဗျ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ချစ်မောင်ရယ် ... ဝင်းလှိုင်နဲ့ သက်ကျော်တို့က ဘာကြောင့် မြသီတာ တို့ သားမယားအဖြစ် ပြုကျင့်ပြီး သတ်ရတာလဲဗျ ငြီးတော့ ဝင်းလှိုင်နဲ့ သတ်တော်တို့က တွဲတေးသဘောဆီပ်မှာ ဘာကြောင့် ဝိုရယ်၊ ဝိုရယ် ဖြစ်နေ ရတာလဲဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ စုံထောက်အင်စပတ်တော် ဦးသတ်ပြင်းက -

“ဝင်းလှိုင်နဲ့... သက်ကျော်တို့ဟာ တွဲတေးဘက်ကို ထွက်ပြေးကြတဲ့အခါ မှာ သူတို့နဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသေးတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ ပြီး သူတို့ဟာ ဝိုချင်သလိုလို ဖြစ်လာပြီး ဝမ်းနည်းကာ ဝိုကြတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဝိုလှိုင်လည်း ဝရော၊ ရယ်ချင်တာနဲ့ ရယ်ကြပြန်တယ်ဆိုပဲလို့ ပြောကြတယ် ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ... စုံထောက်ကြီးဦးသလှက -

“တကယ်တော့ မြသီတာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ကံဆိုးရှာတာပါ။ တကယ်တမ်း အပြစ်ရှိသူက သူ့အခေါ်ရဲယောက်ျားဦးလှဖေကြောင့် မြသီတာ မျော့စားစာခံဖြစ်သွားရတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လို ... စားစာခံ ဖြစ်သွားရတာလဲဗျ ဦးသလှရ”

ဟု ကျွန်ုပ်လွန်စွာမှ သိချင်စောဖြင့် မေးလိုက်ရာ ... စုံထောက်ကြီး ဦးသလှက -

“မြသီတာအခေါ်ရဲယောက်ျားဦးလှဖေ မောင်းတဲ့ အဝေးပြေးကားမှာ ချစ်မောင်က စပယ်ယာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဒေါ်အုန်းစိန်ပြောလိုခင်ဗျားတို့ သိပြီးပါပြီနော် ... ချစ်မောင်က ကားပစ္စည်းတွေခိုးလို့ဆိုပြီး ဦးလှဖေက အလုပ်ကနေ ထုတ်လိုက်တယ်ဆိုတာလည်း ဒေါ်အုန်းစိန်ပြောလို့ သိပြီးကြ ပြီမဟုတ်လား -”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်အင်စပတ်တော် ဦးသတ်ပြင်း တို့က ပြိုင်တူခေါင်းညိတ် လိုက်ကြလေ၏။ ထို့နောက် စုံထောက်ကြီး ဦးသလှက -

“တကယ်တော့ ... ချစ်မောင်ဟာ ကားပစ္စည်းခိုးလို့ အလုပ်ထုတ်ခံရတာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စုံထောက်အင်စပတ်တော် ဦးသတ်ပြင်းက -

“ဘာလို့ အလုပ်ထုတ်ခံရတာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာလို့ ... အလုပ်ထုတ်ခံရတာလဲဆိုတော့ ... ဦးလှဖေက ချစ်မောင်ရဲ့ နမမ်းကွဲတစ်ယောက်ကို မတော်မတရားကြံ့ခိုတာကို ချစ်မောင်က သိသွား တော့ ဦးလှဖေက ပစ္စည်းခိုးလို့ဆိုပြီး စွပ်ဆိုပြီး ဂတ်ကို အကြောင်းကြားလိုက် တယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ ချစ်မောင်လည်း ထောင်ကျသွားတယ်။

“ဝင်းလှိုင်နဲ့ ... သက်ကျော်တို့ဟာ တွဲတေးဘက်ကို ထွက်ပြေးကြတဲ့အခါမှာ သူတို့နဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး သေးတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး သူတို့ဟာ ဝိုချင်သလိုလို ပြစ်လာပြီး ဝမ်းနည်းကာ ဝိုကြတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဝိုလှိုင်လည်း ဝရော၊ ရယ်ချင်တာနဲ့ ရယ်ကြပြန်တယ် ဆိုပဲလို့ ပြောကြတယ်ဗျ”

ချစ်မောင်ဟာ ထောင်ကလွတ်လာတော့ ဦးလှဇေကို ကလဲ့စားချေဖို့ အကြံထုတ်ရင်းတနေ ချစ်မောင် ဟိုတုန်းက လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကို ပြန်လုပ် တယ်။ သူ့တဟိုတုန်းက တာဝန်အပိုင်းကြီး ဘက်မှာရှိတဲ့ ပြည်တန်ဆာအိမ်မှာ အလုပ် လုပ်တာ။ အဲဒီမှာပဲ ဦးလှဇေနဲ့တွေ့ပြီးတော့ စပယ်ရာ ဖြစ်သွားတာ ဝေ

အခုလည်း ပြည်တန်ဆာ အိမ်မှာလုပ်ရင်း-

“ဦးလှဇေကို ကလဲ့စားချေဖို့ ချောင်းနေတာပေါ့ဗျာ”

ဟုခုံထောက်ကြီးဦးဘလှက ပြောလိုက်ပြီး နောက်နေ့နွေးကြမ်းတစ်ခွက် တို့ မော့သောက်လိုက်လေ၏။

“အဲဒါဆို ... မြသီတာက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စားစာခံ ဖြစ်သွားတာလဲဗျ”

ဟု ခုံထောက်အင်စပိတ်တော်ဦးသက်ပြင်းက မေးလိုက်ရာ ခုံထောက် ကြီးဦးဘလှက -

“အိက ဒီလိုဗျ ... ဝင်းလှိုင်နဲ့ သက်ကျော်တို့က ချစ်မောင်ထံလာပြီး မကောင်းတဲ့မိန်းမလာရာရင်း ချစ်မောင်က မြသီတာကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြည်တန်ဆာလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မြသီတာကို ကားတင်ပြီးတော့ ခေါ်လာကြတယ်။ ဝင်းလှိုင်နဲ့ သက်ကျော်တို့က အစက မြသီတာကို မကောင်း တဲ့ ပြည်တန်ဆာလို့ ထင်ကြတာ ... နောက်တော့ဗျာ ... လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်သွားကြတာဗျ” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဗျို... ဦးဘအေး ခင်ဗျား မြသီတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား အရမ်းသိချင် တာတွေ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ခုံထောက်ကြီးဦးဘလှက ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ဟုတ်လိုက်လေဗျာ ... မြသီတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြသီတာက အိပ်မက်လာ ပေးရင်း အမှုကို ဖော်ထုတ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ ... အဲဒီမှာ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ပါနေတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ခုံထောက်ကြီးဦးဘလှက -

ဂတ်ကပုလိပ်လေးကို မြသီတာ အသတ်ခံရတဲ့ အကြောင်းကို လာပြော တဲ့ အမျိုးသမီးရယ်။ ချစ်မောင်ကို ဘယ်မှ မသွားရဘူးလို့ လာပြောတဲ့ အမျိုး သမီးရယ်။ ပြီးတော့ ဝင်းလှိုင်နဲ့ သက်ကျော်တို့ကို ငိုအောင် ရယ်အောင် လုပ်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက တစ်ယောက်တည်းပဲဗျ။ အဲဒီ အမျိုးသမီးကြီးက တခြား တော့ မဟုတ်ဘူး။ မြသီတာ ချစ်ခင်ပဲ ဖြစ်တယ်ဗျ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာမှ အံ့သြရလေတော့ သတည်း။

လုံးစုံများစွာ သတ္တဝါချမ်းသာ ကိုယ်စိတ်မြပါစေသော် ...

၁ ဘညကြီး

မည်သူမဆို
ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ဒဂုန်းဝတ္ထုစာပေများ
ပေးပို့နိုင်ကြပါသည်။

မရောင်းချယ်သော စာမူများကို အယ်ဒီတာဘုရား
ပြန်လည်ပေးပို့မည်မဟုတ်ပါ။ ရှုမူလောကများ

မိတ္တူပွားထားကြပါရန်။

ဒီက...
Joss...

ဝေလျာဇ်း၊ သနားပါ
 အိပ်မက်ပျောက်
 အိပ်မက်ပျောက်

တၢ...
၀၃

အိပ်လည်း ရောက်ရော ပြဿနာက စတော့တာပဲ၊

လရောင် ငိုငါ... စလ၊

လရောင်ငိုငါဆိုတာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇနီး၊ ရောပီး၊ စွယ်တော်နစ်ထင်ကွမ်း၊ ချစ်ခိုရတဲ့

အချစ်သူပေါ့၊

နိုင်ငံတော်စာရေးဆရာကြီး တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်က သူငယ်ချင်းလှုပ်
ဆတ်၍ ခေါ်မည်ခိုင် အချစ်ဝတ္ထုမှာ... နှစ် လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်၊ စွယ်တော်
ရွတ်တိုအချစ်နုလုံးသားနဲ့ပမာပြု တင်စားဖွဲ့ဆိုခဲ့တယ်။

စွယ်တော်တစ်ခြမ်းက မောင်ခြစ်ခဲ လျှင် ကျွန်စွယ်တော်တစ်ခြမ်းက
(ခိုင်) ဝါဘူး

မောင်နဲ့ (ခိုင်) တို့ရဲ့ဘဝဟာ စွယ်တော်တစ်ရွက်လို နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်
ရွက်မည်တဲ့ ဘဝပါလို့ ... ဆရာက အချစ် ကို လှပနုထွတ်စွာ ဖွဲ့သီတင်စား
ပမာပြုခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ အဖေ အမေ ဦးလေး အဒေါ်များ လက်ထက်မှာလည်း
ဆရာဘုန်းနိုင်ရဲ့ စွယ်တော်နုလုံးသားက စိပ်ဝင်ဖူးပွင့်၊ ရွက်နုဝေခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ကို ရောက်တော့လည်း ဆရာရဲ့ မင်္ဂလာစွယ်တော်၊
အချစ်သင်္ကေတက ကျွန်တော်တို့ လူငယ်လူရွယ်များရဲ့ အသည်းနုလုံးမှာ
အချစ်အမွှေပန်းဆက်အဖြစ် ပြန်လည်သစ်လွင် ဖူးပွင့်ဝေဆာ စိမ်းစိုပြန်
တယ်။

ပိုလည်း ကဲခဲ၊ သည်းခံကြတယ်လေ ...။

ကျွန်တော်တို့ခေတ်ကို ရောက်တော့ ... ဆရာဘုန်းနိုင် ဝတ္ထုထဲက မောင်
တို့ ခိုင်တို့ ကြိုင်တို့ မြိုင်တို့ ထက် ပိုကဲ ပိုသည်၊ ပိုအတွန်တက်ကြာတယ်။

ကျွန်တော်ချစ်သူ (ယခု) ဇနီးသည် လရောင်ဝင်နဲ့ ကျွန်တော် တက္က
သိုလ် တက်ရင်း ချစ်သူရည်းစားဖြစ်တော့ စွယ်တော်တစ်ရွက်နဲ့ အားမရလို့
စွယ်တော်တောင် နှစ်ထပ်ကွမ်းအမြှာပူးအချစ်လို့ ခမ်းနားစွာ တင်စားခဲ့ကြ
တယ်ခင်ဗျ။

တစ်နာရီ တစ်မိနစ်မျှတောင် ခွဲမနေချင်တဲ့ သည်းသည်းလှုပ် ချစ်သူများ၊
အခြစ်ကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

ချစ်သူဘဝကတည်းက သည်းသည်းလှုပ်ချစ်ခဲ့ကြလို့လား ဝသီဘုမ
တက္ကသိုလ်က အသီးသီးဘွဲ့ရ၊ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ပြီး အိမ်ထောင်ကျသွားမည်
အထိ မျက်စိအောက်ကနေ အပျောက်မခံကြတော့ဘူး။

နောင် ကျွန်တော်က အစိုးရဝန်ထမ်း အလုပ်မှ နုတ်ထွက်လိုက်ပြီး မိဘ
အမွေနဲ့ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ထူထောင်လိုက်တယ်။

ဇနီးသည် လရောင်ဝင်ကိုလည်း ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ဝန်ထမ်းအလုပ်က
ထွက်ခိုင်းပြီး အိမ်မှာပဲ ပန်းဥယျာဉ်လေးကို စိတ်ကြိုက်မွမ်းမံပြုစုဖို့ထောင်
စေခဲ့တယ်။

လရောင်ဝင်က ပန်းအလှဖို့စုံကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ ချစ်တယ်၊ စု
ဆောင်းတယ်။ ပန်းနဲ့ စပ်လျဉ်းသမျှ စာအုပ်များ၊ စာတတ်ပုံများကိုလည်း စု
ဆောင်းတယ်။

ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့ခြံက မျက်နှာစာ ပေ(၁၂၀)၊ နောက်အလျား
ပေ(၆၀)ရှိတော့ အိမ်ကွက်သုံးကွက်စာ ဖြစ်တာကိုး။

နှစ်ထပ်တိုက်က တစ်လုံး...။

အိမ်အကူအလုပ်သမား မိသားစုနှစ်စုနေလို့ နောက်တက်မှာ တန်းလျား
တစ်လုံးရှိတယ်။

သီးပင်စားပင်ကြီးများအနေနဲ့ သရက်၊ မာလကာ၊ ကျွဲကော၊ သံပုရာ၊
သဘော၊ သံပုပင်၊ ပိန္နဲပင် စသည်တို့ ရှိတယ်။

ပြီး ... ဇနီးသည် လရောင်ဝင်ရဲ့ ရွက်လှဖို့စုံ၊ သစ်ခွဖို့စုံ၊ ဂမုန်းပင်ဖို့စုံ၊
စပယ်ပန်းပင်ဖို့စုံ၊ နိုင်ငံခြားဖို့စုံ၊ သစ်ပင်ပန်းပင်၊ အပင်ပု ဖို့စုံ ရှိတဲ့ ပန်း
ဥယျာဉ်ခြံကလည်း သစ္စာပန်း၊ နင်းဆီပန်း၊ ဖေကြာပန်း၊ ရောင်စုံ အလှအစုံ
နဲ့ စိတ်ကို ကြည်နူးချမ်းမြေ့စေခဲ့တဲ့ ဥယျာဉ်လေးပဲပေါ့။

* * *

လရောင်ဝင်းက သူ့ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်သက်ပြီဆိုရင် ပန်းတစ်အိုး၊ သောင်းတန်း၊
သိန်းတန်းဝေဝေ ... ဝယ်လိုက်တာပဲ။

ကျွန်တော်ကလည်း ချစ်ဇနီးပီတိ ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ကုန်ချင်
သလောက်ကုန်ပါစေ ... ကျေနပ်တယ်။

ကျွန်တော်က () ဗြူထဲမှာ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းမျိုးစုံဆိုင်တစ်ဆိုင်၊
ဓော်တော်ကားဆိုင်ကယ် စက်ဘီး အပိုပစ္စည်းမျိုးစုံအရောင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်။

ပြီး ... လက်ကိုင်စုန်း၊ မျိုးစုံရောင်းဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိတယ်။ ရန်ကုန်ဗြူထဲ
ဆိပ်တမ်းသာလမ်းထဲက ဖြေညီထပ်အခန်းမှာလည်း ကွန်ပျူတာလုပ်ငန်း၊
တွန်ပူတာပစ္စည်းအရောင်းပြခန်းလည်း ရှိနေတော့ ...

ကျွန်တော့်ရဲ့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများပြားသလို အမြတ်အစွန်းဝင်ငွေလည်း
များပြားတယ်။

ဒီနှင့်အတူ ဓေတိပညာတတ်ဝန်ထမ်း၊ အလုပ်သမားအမျိုးသား အမျိုး
သမီးတွေလည်း အင်အား(၆၀)ခန့် ရှိတယ်။

ဒီနေရာမှာ အံ့သြဖို့ကောင်းတာ ပြောချင်တယ်ဗျာ။
ကျွန်တော့် လုပ်ငန်းအားလုံးမှာ ခန့်ထားတဲ့ ပညာတတ်အမျိုးသမီး ဝန်
ထမ်းများပေါ့ ...

ကျွန်တော့်သဘောနဲ့ ခန့်လိုမရဘူး။
ကျွန်တော့်ဇနီးလရောင်ဝင်းက ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့အင်တာဗျူးပြီးမှ ခန့်
တာနော်။

အရေးကြီးဆုံးအချက်က ...
ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးသည် လုံးဝရပ်မချောရဘူး။ အလုပ်လာ လျှောက်
တဲ့ ချောမောလှပ၊ ဗြူဗြူသန့်သန့်ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှပပြေပြစ်ပြီး
အရွယ်ကလည်း ငယ်သူမှန်သမျှကို အလုပ်မခန့်ဘူး။

ပယ်ပစ်တယ်။

အင်္ဂလိပ်ပြန်မှာ စကားပြောကျွမ်းကျင်ပြီး ... ရုပ်ရည်သာမန်ရွတ်ကြွင်း
ရေကျိုရှိသူ ပညာတတ်မိန်းကလေးများကိုလည်း ဦးစားပေးခန့်တယ်။

နောက်တစ်ချက် ...

ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတိုင်း ဓေတိပေါ်ပေါက်တဲ့ စကား၊ ခူးတွဲစကား၊ ရင်
ဟိုက်လည်ဟိုက်ကြီးသိုင်း လုံးဝမဝတ်ရဘူး။

လုံလုံမြဲမြဲ မြန်မာဝတ်စုံ သန့်သန့်ခန့်ခန့်ပဲ ဝတ်စေတယ်။ အဲဒီဝတ်စုံ
များကိုလည်း တစ်ယောက်သုံးစုံရွှပ်ပေးထားတယ်။

သူမက အဲဒီလိုရယ် ...

ဒီတော့ကျွန်တော်က မေးရရော ...

“ဝါ”

“ဘာလဲ မောင် ... ဘာပြောမလို့တဲ့”

“မင်းခန့်ထားတဲ့ အရောင်းဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတွေက ချောချောလှလှ
လည်း တစ်ယောက်မှ မပါပါလား ဝုဝါ ... ဟင်”

“မောင်က လူရောင်းမှာလား၊ ကုန်ပစ္စည်းရောင်းမှာလား ... ပြောပါဦး”
“ရောင်းတာကုန်ပစ္စည်းပဲပေါ့ ဝုဝါရယ်။ မင်းလည်း မြင်သားပဲကွာ။ သူ
များကုမ္ပဏီတွေ အရောင်းဆိုင်တွေလုပ်ငန်းတွေမှာဆို အရောင်းစာရေးမက
ပဲပြီး တာဝန်ခံ၊ မန်နေဂျာအထိ ချောချောမောမော ပြေပြေလည်လည် ရှုချင်
စွယ်မိန်းကလေးတွေ ပြောတတ်ဆိုတတ်သူတွေကိုမှ ဦးစားပေးရွေးခန့်နေ
ကြတာ။ မင်းကျမှ ဘာလို့ရွတ်ကြမ်းရေကျိုသာရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကိုမှ ခွေး
ခန့်ရတာလဲဟင်”

“မောင်ပြောချင် မေးချင်တာက ဒါပဲလားမောင်”

“မောင်ပြောချင် မေးချင်တာက ဒါပဲလားမောင်”

“နောက်တစ်ချက် ကိုယ်တို့က ယဉ်ကျေးမှုပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး မဟုတ်ဘူး ငဝါး ဒီတော့ အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းများရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက လည်း သူ့ခေတ်သူ့အခါနဲ့ သင့်တင့်လျောက်ပတ် ရှိသင့်တယ်လို့ ကိုယ် မြင် တယ်”

“လှိုင်းတစ်ခုပေါင်း၊ ကျွန်မတို့ မပျော်တပေါ် အဝတ်အစားဝတ်ပြီး အလှ ချစ်တလေးစမ်းပြီး ကျွန်မတို့ကို ရွေးတင်ရောင်းတာ၊ မက်လုံးနဲ့ ပြုလုံးနဲ့ မြူထွယ်ပြီး ရောင်းတာကိုလည်း၊ ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး။ နောက်ဆုံးအချက် တာ...”

“နောက်ဆုံးအချက်က ဘာလဲ...ပြော”

“မောင့်ကိုစိတ်မချလို့”

“ဘာ...ဘာ...မင်းဘာပြောလိုက်တယ်”

“မောင်ရယ် ... မောင်က တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက အလှဆုံးဖြစ်တဲ့ တက္ကသိုလ်က ကွင်း(Queen) ကျွန်မကို ဖြိုင်ဘက်များစွာကြားကရအောင် ယူခဲ့ သေးတာပဲ။ ကျွန်မကလည်း ယောက်ျားပေါင်းပြောက်ပြားစွာထဲက စွဲမင်းသားလေးလို ရုပ်ရည်လှပပြီး အပြောကလည်းကောင်း၊ တော့ ထောက်နောက်ခံနေအင်အားကလည်း ကောင်းတဲ့ မောင့်ကိုမှ ရွေး သဘော ကျချစ်ခဲ့ရတာလေး၊ ကျွန်မချစ်လင်ကိုလှချောစွာပေး၊ ပညာတတ်သူဌေး လေးကို ရော့ချောလှလှ နုနုရွှေပညာတတ်ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးလေးများနဲ့ မတော် တဆ ပြိုင်နားသွားမှာကို မလိုလားလို့ ကျွန်မက ရင်ကွဲနာကျ ကျန်ရစ် မှာမို့လို့ ကြိုတင်ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ ရွက်ကြမ်းရေကျိုအမျိုးသမီးဝန်ထမ်း များပဲရွေးခန့်ရတာ မောင်နားလည်ပေးစမ်းပါမောင်ရယ် ... နော်”

“ဟဲ့...”

“အဲဒါဘာကြောင့်လဲသိလားဟင်”

“ဘာကြောင့်တုံး...ပြော...ပြော”

“မောင့်ကိုချစ်လို့၊ အပွန်းအပဲ့ အပျောက်မခံနိုင်လို့၊ ကျွန်မတို့က နှစ် ထပ်ကွမ်းစွယ်တော်လေ...မောင်”

* * *

ကျွန်မတို့ဇနီး လရောင်ငဝါ ကျွန်မတို့အပေါ် ချစ်သဝန်တိုတာကို တစ်နေ့တခြားပီပီပြင်ပြင်ဖြင့် သိလာရတယ်။

ဟိုတစ်နေ့တုန်းကလည်း...

မန်နေဂျာအမျိုးသမီးနဲ့ အိမ်ကနေ ဝန်းပြောနေတာ လုပ်ငန်းကိစ္စပါ။ အဲ ဒါဝကားပြောတာကြာရမှာလားဆိုပြီးဝကားအခြေအတင်ဖြစ်ကြပါရော ဟဲ့။

“ဘာလို့ အဲဒီလောက် ဝန်းအကြာကြီး ပြောနေတာလဲမောင်”

“အလုပ်ကိစ္စအရေးကြီးလို့ပါ ငဝါ”

“နှစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး ပြောဖို့ရောပါသေးလားမောင်”

“ငဝါ...မင်းဝကားကို ကြည့်ပြော၊ မမိုးပြိုင်မေရော၊ ကိုယ်ကရောမင်းထင် တဲ့ အတန်းအစားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“မိုးပြိုင်မေတို့ ထိလို့ နာတာပေါ့ဟုတ်လား... ဟင်း ဟင်း”

“မိုးပြိုင်မေဟာ မိန်းမကောင်းကွ၊ ပြီး သူမက ငါ့ရဲ့ အရေးပါတဲ့ မန်နေဂျာ ဝန်ထမ်း၊ မင်းနဲ့ ကိုယ်တို့ရဲ့ ဝိုင်ဆိုင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ တိုးတက်ဖို့ ဖြိုး ရောင်းအားကောင်းဖို့ မိုးပြိုင်မေက အဓိကပဲ။ လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို ပြောရ မှာပဲ။ တစ်ခုတော့ ကြုံပြောထားမယ်မိန်းမ၊ မင်း...တို့နှစ်ဦးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မခတ်ကားပါနဲ့”

“ဒါဆို ... မောင်တို့နှစ်ဦး နောင် ဝန်းအကြာကြီး ပြောနေရင် ကျွန်မက သည်းခံနားလည်ပေးရမယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

“အချစ်ရေးမဟုတ်ဘူး...အလုပ်ကိစ္စ”

“ဟင်း -ဟင်း- ဟင်း - ဟင်း။ ဒီမှာမောင်... မိုးမြင့်မေကို အလုပ်က
ကြွယ်လိုက်ပြီး သူမရဲ့နေရာမှာ ကျွန်မမန်နေဂျာဝင်လုပ်ရင် မရဘူးလား၊ ဟင်း၊
ဟင်း၊ဟင်း၊ဟင်း”

“တော်တော့ ငုဝါ... မင်းရဲ့သဝန်တို့ သဝန်ကြောင်စိတ်ကြောင့် ငိုရဲ့လုပ်
ငန်းမှာမည်မထိစိုက်စေနဲ့”

“ဟင်း-ဟင်း- ဟင်း-စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့ မောင်ရယ်၊ ငုဝါစိတ်ကို
လည်းမောင်သိပါတယ်လေ၊ငုဝါကတော့အချစ်ကိုဝေမယူတာတဲဘူးနော်
မောင်”

အဲဒီလို သဝန်တို့တဲ့ စိတ်ကြောင့် လရောင်ငုဝါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မကြာ
ဝေးဝေးကားများရတယ်၊ သူမအကြောင်း သိလို့လည်း ကျွန်တော်ရဲ့ ဝန်ထမ်း
အမျိုးသမီးများက သည်းခံလေ့ရှိပါတယ်၊ နားလည်ပေးပါတယ်၊

တစ်နေ့တုံးကလည်း ကြည့်ဖူး၊

စာရေးမလေး ဝင့်ဝါသစ်လွင်ဆိုတာရယ်...၊

ကိုယ့်အလုပ်ရှင် ကိုယ့်ဆရာသမားဖြစ်နေလို့ ကော်ဖီသောက်ချိန်
ရောက်ရင်ကော်ဖီဖျော်ပေး၊ လက်သုတ်ပင်လျှပ်ပေး၊ ပြီးရင်ရေဆေးသန့်စင်ပြီး
နေသားတကျနေရာထား၊

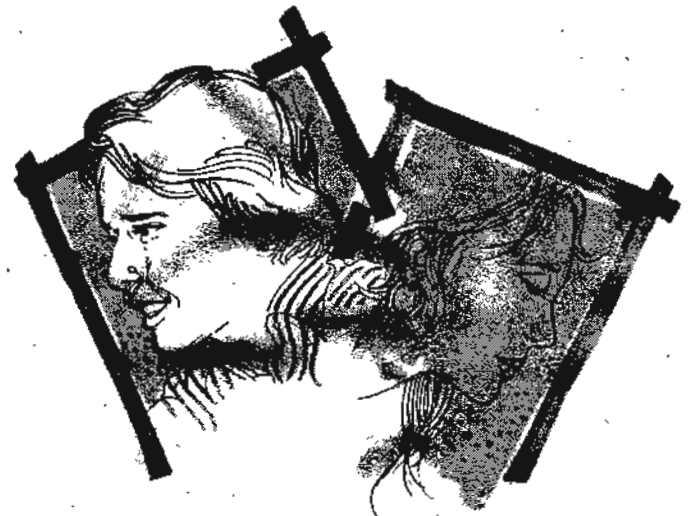
* * *

တစ်နေ့... အဲဒီလို ကော်ဖီဖျော်နေရာချပေးနေတဲ့ မြန်းခနဲ တံခါးခွင့်ပြီး
ကျွန်တော်နန်းလရောင်ငုဝါဝင်လာပါရော၊ ကျွန်တော်ရှေ့မှာ ဝင့်ဝါသစ်လွင်
လေးက ကော်ဖီပန်းကန်ချပေးပြီး ကိတ်မုန်ကို လှီးထည့်ပေးနေတာ မြင်သွား
ရော-

“ဪ... မယားဝတ်ငါးပါးလေ့ကျင့်ခန်းဝင်နေတာပေါ့... ဟုတ်လား
တော်လိုက်တာဟယ်”

နန်းသည်လရောင်ငုဝါရဲ့ ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် စာရေးမလေး
ဝင့်ဝါသစ်လွင်ကြောင်ပြီး လန့်ပြီး ရုတ်လို မုန့်ပန်းကန်ကို လက်နဲ့ တိုက်မိပြီး
မှောက်ကုန်ပါရော၊

“ငုဝါ... ငုဝါ”

“မိုးမြင့်မေဟာ မိန်းမကောင်းကွ့၊ ပြီး သူမက ငါ့ရဲ့ အရေးပါတဲ့
မန်နေဂျာ ဝန်ထမ်း၊ မင်းနဲ့ ကိုယ်တို့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
တွေ တိုးတက်ဖို့ ပြီးရောင်အားကောင်းဖို့ မိုးမြင့်မေက အဓိက
ပဲ၊ လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို ပြောရမှာပဲ၊ တစ်ခုတော့ ကြီးပြော
ထားမယ်မိန်းမ၊ မင်း...တို့နှစ်ဦးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို မဖော်ကားမိနဲ့”

"ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း"

"ကျွန်...မ၊ ကျွန်...မ..."

"ညည်း...ငါ့လင်အခန်းထဲက ထွက်သွား၊ သွားလေ"

"ကျွန်...မ"

"သွား...သွား...ပြန်ပြန်ထွက်သွား"

"င...ငါ...ဟေ့...ဟေ့...ဝင့်ငါ"

"သံယောဇဉ်သိပ်မဖြစ်စမ်းပါနဲ့မောင်ရယ်၊ သူတို့ထက် အဆတစ်ရာ
စော လှပတဲ့ မယားရော တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာတောင်-မောင် ပယ်
ရှယ်လား၊ အောက်ဆိုဒ်လား ရှာပြီး ဖိပ်ယူနေတာပေါ့လေ၊ ဘုရား... ဘုရား
အချိန်မီရောက်လာပေလို့သာပေါ့ရှင်၊ နိမ့် - နနုထွတ်ထွတ်... အသန့်လေး
တွေနဲ့နဲ့သာဖြူရိပ်မှာကွယ်... တူစုံရွေးသိပ်ပါစို့... နှစ်ပါးခွင် က၊ နေမှ
မြင့်"

"တော်...မင်းတော်တော့...ငှါ"

ကျွန်တော် ရှက်လွန်း အားနာလွန်းလို့ အော်ပစ်လိုက်တယ်၊ ငှါက
တော့ မြဲပြဲပြဲပြီး မထေ့တထေ့ဟန်နဲ့ ရယ်နေတယ်။

"အနာပေါ်တုတ်ကျလို့လားမောင်း၊ ဟင်း - ဟင်း - ဟင်း"

ကျွန်တော်ဝုန်းခနဲ ကုန်းထပြီး ရုံးအခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်၊ ဝုန်းခနဲပြည်
အောင်ခြေနဲ့ ကန်ပိတ်ပြီး အပြင်ကိုပြေးထွက်လိုက်တယ်။

အပြင်ရုံးခန်းတွင်းမှာတော့ ဝန်ထမ်းအဖျိုးသမီး၊ အဖျိုးသားများဟာ
မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ မျက်နှာငဲ့သုင့်၊ ဝေးကြည့်သူကြည့်ရုံနေကြလို့...။

ကျွန်တော်စာရေးမတပည့်လေး ဝင့်ငါသစ်လွင်လေးကို တောင်းပန်ချင်
လို့ကြည့်လိုက်တော့ သူမမရှိဘူး။

"မေရီ"

"ရှင်...ဆ...ရာ"

"သစ်လွင်ရော"

"ဟို...ဟို...အဲ...ဟို"

"ပြောပါဘယ်မှာလဲ"

"ဟို...ဟို... သူပစ္စည်းတွေ... အားလုံး... ယု... ယုပြီး ပြန်သွားပါပြီ
ဆရာ"

"ဘာ"

ကျွန်တော် အားနာလိုက်တာ၊ ဝမ်းနည်းလိုက်တာများ၊ ကျွန်တော့်
တပည့်မလေးတွေဟာ ကျွန်တော့်ကို လေးစားချစ်ခင်ရှိသေကြတယ်၊
အစ်ကိုလို့၊ ဆရာသမားလို အကြီးအကဲတစ်ဦးလို လေးစားကြတယ်၊ အား
ကိုးကြတယ်၊ ကူညီကြပါတယ်။

အဖျိုးလူငယ်လေးများ အဲဒါကို မမေးမမြန်း၊ မလေ့လာပဲ လင်မယားလို
သမုတ်ပြောဆိုမှတော့ မရှက်ဘဲ နေမလားဗျာ...ဟင်း။

အဲဒါအသားလွတ်စော်ကားလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား။

ငါ ငွေရှင်ကြေးရှင် လုပ်ငန်းရှင်ဆိုတဲ့ ဟန်အထက်စီးနဲ့ အနိုင်ကျင့်ရက်
ကော်ကြမ်းကြွတ်လိုက်တာမဟုတ်ဘူးလား။

ကျွန်တော် သူမကိုယ်စားရော၊ ကျွန်တော်အနေနဲ့ရော အနားအညွတ်
တောင်းပန်ရမှာ။

ကျွန်တော် ကားကို ဝင့်ငါသစ်လွင်တို့ အိမ်ရှိရာ လိပ်စာအတိုင်း အချိန်
ပြင်းစွာ မောင်းလာခဲ့လိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

နာရီဝက်ကျော်သာသာ မောင်းလိုက်တော့မှ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ထဲက ဝင့်ဝါသစ်လွင်တို့ ငှားနေတဲ့ ... သစ်သားအိမ်ဟောင်းလေးကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။

အိမ်ရှေ့မှာ ပုတီးစိပ်နေတဲ့ အမေအိုတစ်ဦးကို တွေ့ရလို့ မေးလိုက်တယ်။

“အဖွား”

“ရှင်...”

“ဝင့်ဝါသစ်လွင်ရှိလားဟင် ... ကျွန်တော် ... ဝင့်ဝါနဲ့ တွေ့ရင်လို့ပါ အဖွား”

“မင်းက သယ်ကတုံး၊ ဘယ်သူတုံး”

“ကျွန်တော်က ဝင့်ဝါရဲ့ အလုပ်ရှင်ပါ။ နာမည်က ကိုအောင်ကျော် ဝေယျာထွန်း လို့ခေါ်ပါတယ်အဖွား”

“ဪ ... မြေးလေးရဲ့အလုပ်ရှင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ။ ဝင့်ဝါသစ်လွင်ဘယ်မှာလဲဟင်”

“မြေးက ပြောတယ်။ အကယ်၍များ အလုပ်ထဲက သူ့အလုပ်ရှင်သော်လည်းကောင်း၊ ဒါမှမဟုတ် မန်နေဂျာဖြစ်ခြင်း ရောက်လာခဲ့ရင် ဟောဒီစာပေးပေးပါအဖွားလို့ မှာသွားတယ်သူဌေးရယ်။ ရော့ ... ရော့ ... ဟောဒီပဲ”

ကျွန်တော်အမေအို (အဖွား) လှမ်းပေးတဲ့ အိတ်လေးကို အပြန်ဖွင့်တောက်ဖတ်လိုက်တော့ -

* * *

ဆရာ-

သမီးတို့ ဆရာကို အကြီးအကဲ လုပ်ငန်းရှင်လိုရော၊ အပ၊ အခက်၊ ဆရာသမား၊ ကျေးဇူးရှင်လိုရောလေးစားရှိသေပါတယ်ဆရာ။

သမီး(တို့) ဆရာရဲ့ ဝေယျာဝစ္ဆအချို့ကို ဝိုင်းကူဆောင်ရွက်ရပုံကို ဝေဖန်သဘောတရားတို့ကို ထူးတိုးဖို့၊ မျက်နှာသာရဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ကိုင်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ။ ဆရာကတော် ဖော်ပြရောင်ငုထိ အထင်မှားနေသလိုမျိုး ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်ပေးနေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူးဆရာ။

ထားပါစော့ဆရာရယ်။ ကျွန်မတို့ အနေအထိုင်မတတ်ရမို့ ဖြစ်ရတာလို့ မှတ်ယူလိုက်ပါမယ်။

ကျွန်မကို ဒီနေ့ကစပြီး ဆရာတို့လုပ်ငန်းကနေပြီး ထွက်ခွင့်ပြုပါလို့ပဲ အနူးအညွတ်မေတ္တာ ရင်ခံပါရအေဆရာ။

ဆရာရော၊ ဆရာကတော်ပါ ကျန်းမာချမ်းသာပျော်ရွှင်ကြပါစေ။

ဝင့်ဝါသစ်လွင်

“ဟူး - ခြစ်မှ ခြစ်ရလေ ... တပည့်ရယ်”

ကျွန်တော် အဖွား” ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ကို ပြန်လာလိုက်တယ်။ ပြီး ... ဝန်းသည်လရောင်ငုံငုံနဲ့တွေ့ပြီး စကားတွေများကြပါရော၊ အလွန်ကိုပေါက် တွဲကြတာ၊ လရောင်က ပစ္စည်းတွေ ပေါက်ခွဲပြီး ကျွန်တော့်ကို အမျိုးမျိုး သမုတ်တယ်။

ပြီး ... သူမ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်တယ်ဆိုတာကို တစ် ဝက်သတ်ရင်ခွင့်တယ်။

စိတ်ညစ်စရာကောင်းတယ်ဗျာ။

ကျွန်တော်လုပ်ငန်းမှာ သူမဝင်ရောက်၊ မဟုတ်တာတွေ စွပ်စွဲနေလို့ ဝန် ထမ်းအမျိုးသမီးတွေလည်း စိတ်ညစ်နေကြတယ်။

အားကိုးရတဲ့ ပညာတတ်လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်အမျိုးသမီး အချို့လည်း အလုပ်က ထွက်လို့အခြားကုမ္ပဏီများမှာ ကူးပြောင်းလုပ်ကိုင်ကုန်ကြပြီ။

တစ်နေ့ ကျွန်တော်ခွဲပြီး အလုပ်တစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်လိုက် တယ်။

တော်တော်လေးကို ချောမောလှပနုပျိုတင့်တယ် ခွန်အားဗလလည်း ကောင်းတဲ့ လူငယ်လေးကို ဥယျာဉ်မှူးခန့်ပြီး အိမ်ခြံမှာ ရှိစေ လုပ်ငန်းဝင်စေ ခဲ့တယ်။

လရောင်ဟာ အဲဒီချောမောလှပတဲ့ ဥယျာဉ်မှူးကောင်လေးရဲ့ သန်မာ ချွတ်လတ်သွက်လက် သဘောမနောကောင်းပုံကို ကြည့်ပြီး အလွန်အံ့အား သင့်သွားတယ်။

မိန်းမပဲခြစ်ခြစ်၊ ယောက်ျားပဲခြစ်ခြစ် ချောချောလှလှ တောင့်တောင် တင်းတင်းဖြောင့်ဖြောင့်ကို မြင်ရရင်းနှီးရရင် စိတ်က သာယာတတ်တာ သဘာဝပါဗျာ။

ကျွန်တော် အသာစောင့်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

လရောင် ... ကောင်လေး (မောင်စိုးချစ်လူ) ကို အနီးကပ်ခိုင်းပြီး အအေး တိုက်၊ လက်ဖက်ရည်တိုက် လုပ်နေတာ ရယ်မောပျော်ရွှင်ကြည့်နူးနေတာ ကို အိမ်ဖော်လင်မယားထံက တစ်ဆင့်ကြားသိရတယ်။

“ငုဝါ”

“ဘာလဲဟင်”

“မောင်စိုးချစ်လူ အလုပ်လုပ်တာ ကောင်းရဲ့လားဟင်”

“ကောင်းပါတယ်မောင်”

“ဘယ်လိုကောင်းတာလဲ ငုဝါရဲ့”

“မောင်စိုးချစ်လူက ပေါ့ပါးသွက်လက် ချွတ်လက်တယ်။ ပြီး အလိုက် သိတယ်။ အလုပ်လုပ်တာလည်း ကျွမ်းကျင်တယ်။ မောင်အလုပ်သမား ရှာတာတော်သားပဲ”

“ဟင်း - ဟင်း - ဟင်း - ဟင်း”

“မောင် - ဘာရယ်တာလဲ”

“အလိုက်သိတာ ကောင်းလားဟင် ... ငုဝါ”

“ကောင်းတယ် ... အဲ ... အဲ ... မောင် ... မောင် ဘာဆိုလိုတာလဲဟင်”

ကျွန်တော်က ရယ်နေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ရယ်သံမှာ ရင်နာသံနှင့် သရော်သံရောသွားလို့ ထင်၊ ငုဝါ မျက်နှာအနေအထားပြောင်းသွားခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့အတူ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ဝင့်ဝါသစ်လွင်ဆိုတဲ့ တပည့်မလေးရဲ့ ညှိုးငယ်အံ့ဩမျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်မိလိုက်တယ်။

“မောင်အလုပ်သွားတော့မယ် - ငုဝါ”

“ဟုတ် .. ဟုတ်”

ကျွန်တော် မလှမ်းမကမ်းမှာ အဝတ်အစားလဲပြီး ဥယျာဉ်လုပ်ငန်းဝင်တဲ့ အင်္ကျီချွတ်နေတဲ့ အလုပ်သမားလေး မောင်စိုးချစ်လူကို တစ်လှည့် ...

အကိုလောအသားဖြူဖြူကြွက်သား အစုအထပ်နဲ့ နုပျိုနုပျိုနေသည့် မောင်စိုးချစ်လူကို ငေးကြည့်နေတဲ့ ဇနီးသည်လရောင်ငုဝါရဲ့ မျက်နှာနညက် လေးစတို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ... ကျွန်တော် သူတို့ရေကနေကားမောင်း ထွတ်လာခဲ့လိုက်တယ်။

* * *

“မောင်”

“ဘာလဲ ငုဝါ”

“ဟို ... ဟို ... သူ ... သူ ... မလာဘူး”

“ဘယ်သူ မလာတာတဲ့ ငုဝါရဲ့ ထမင်းချက် မတိုးလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... ဟို ... ဟို ... ဥယျာဉ်အလုပ်သမား မောင်စိုးချစ်လူ ... မ ... မလာဘူး ... ပြောတာ”

“ဟုတ်လား ... ကောင်လေး မလာတာ ဘယ်နှရက်ရှိနေတုံး ... ငုဝါ ... ဟင်”

“ဒီနေ့နဲ့ဆို နှစ်ရက်ရှိသွားပြီမောင်၊ ဘာများဖြစ်နေလို့လဲ မသိဘူး၊ နေ များ မကောင်းလို့လား”

“ငုဝါက စိုးရိမ်ပူပန်နေလို့လား”

ဒီမေးခွန်းကြောင့် လရောင်ငုဝါ မျက်နှာတစ်ချက် မျက်သွားသလို ရှိရာ က ချက်ချင်း အပြုံးနဲ့ ဖုံးပစ်လိုက်ပြီး ...

“ဟိုလေ ... မောင်ရယ်၊ သူမလာတော့ သစ်ပင်တွေ ရေလောင်းမည့် သူ မရှိဘူး မဟုတ်လား မောင်ရဲ့”

“အရင်တုန်းက မင်းကိုယ်တိုင် လောင်းနေတာ မိန်းမရာ - ဝှမ မင်းက ဟင်း ... ဟင်း”

“အေးလေ ဟုတ်ပါတယ်၊ အခြားအရေးတကြီး ကိစ္စရှိနေလို့ မလာနိုင် တာလဲ ဖြစ်မှာပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငုဝါဘာသာလောင်းလိုက်ပါမယ်မောင်”

“ငုဝါက ပြောရင်းကနေ ရေပိုက်ရည်ကို ကိုင်ပြီး ရေဘားဖွင့်လို့ ဝန်း ပင်တွေကို ရေလောင်းနေလိုက်တော့တယ်”

သူမရဲ့ ဖွံ့ထွားလှုပ်အိနေတဲ့တင်ပါးစိုင်အလှကို ကြည့်ရင်းကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေမိတယ်။

ဪ ... မိန်းမ ... မိန်းမ။

သူ ... ခင်မင်တွယ်တာတဲ့ သူ့ကိုကျတော့ လည်တဆုံဆုံနဲ့ မျှော်နေ လိုက်ရတာ၊ သူ့ထက်နုပျိုချောမောပျိုမြစ်သည့်ဆန်ကျင်ဘက်စီသံတ္တငါ ပေါ်မှာသံယောဇဉ်ဖြစ်ချင်နေလိုက်တာ။

ကိုယ့်အလှည့်တုန်းကတော့ ကော်ဖီလေးဖျော်ပြီး ကိတ်မုန့်လေး လှီး ပေးနေတာကို မြင်ရော ... မယားဝတ်ငါးပါးလှေကျင့်ခန်းဝင်နေတာလား တဲ့၊ မေးရက်တဲ့ မိန်းမ ...။

ခု ... သူ့စိတ်ကစားချင်သလိုဖြစ်နေဟန်တူရဲ့။

နောက်နေ့တွေလည်း ကောင်လေး မလာတော့ပါဘူး။

ငုဝါကတော့ မိုးလင်းရင် မျှော်တော်မူရဲ့။

“မောင် ... ဟိုကောင်လေး ဘာလို့ အလုပ်မဆင်းသလဲ မသိဘူးနော်”

“မင်းတို့ ခိုင်းတာ ပြောတာ ကြမ်းတမ်းလို့ မလာတာနေမှာပေါ့ ... ငုဝါ”

“မဟုတ်ရပါဘူးမောင်ရယ်၊ သူ့ကို ကျွန်မ ကိုယ့်မောင်ငယ်အရင်းလို သဘောထားပြီး ဆက်ဆံပါတယ်မောင်၊ ဧကန္တ - လစာများနည်းလို့လား သေဘူးနော်”

“နည်းရင်ပြောပေါ့”

“မောင် သူ့အိမ်လိပ်စာသိတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“မင်း ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မောင်ကိုယ်တိုင် သွားမေးပါလား မောင်ရယ်၊ မင်း - ဘာကိစ္စကြောင့် လောရတာလဲလို့”

www.burmeseclassic.com

“ဟင်း -ဟင်း- ဟင်း- ဟင်း- စိတ်ချပါငုဝါ၊ မင်းမောင်လေးကို မောင်မရအရခေါ်လာပေးပါမယ်၊ စိတ်ချ”

ဒီလိုလည်း ပြောလိုက်ရော ငုဝါရယ်များ၊ သမင်ပျိုမလေး ခုန်ပေါက် ထောင်ရွှင်သလို ရွှင်မြူးပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်ကို နောက်ကအားသိုင်းဇက် လိုက်တယ်။ သူမရဲ့ အိမ်နတ်ရင်သားအစုံရဲ့ ဖိအားကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေဆူဝေလာတယ်။

ကျွန်တော်ညာလက်နဲ့ သူမကို ဆွဲပွေ့လို့ ပါးချင်းအပ်လိုက်တယ်။ သွေး ကြောတွေရဲ့ သွေးစီးဆင်းမှုက ပူနွေးပြီး တောင်ကျရေကို စီးလာတယ်။ လူး လွန်အရှိန် ဒီရေတက်လာနေပြီ။

ကျွန်တော် ယီးလေးခိုထားတဲ့ သူမရဲ့ ဖွံ့ဖွံ့ကားကား အိအိနွေးနွေးကိုယ် လုံးကို ပွေ့ပြီး ကုတင်ပေါ်မှာ အသာလှဲချပေးလိုက်တယ်။ သူမကလည်း တင်းကျပ်စွာ ဇက်ထားရင်းက ...

“ချစ်တယ် မောင်ရယ် ...” ဆိုတဲ့ စကားလုံးများကို ထပ်မံတလဲလဲ ရေရွတ်ရင်း....။

* * *

ပြဿနာဖြစ်ချင်တော့ကြည့် -

ကောင်လေးလည်းလုံးဝမလာတော့ပါဘူး။

လရောင်ငုဝါ ကျွန်တော့်အပေါ် နားလည်ပေးနိုင်ပါ့မလား မသိဘူး။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဇနီးသည် လရောင်ငုဝါ ကောင်လေးစိုးချစ်လှအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုရှိနေတာကို ကျွန်တော်ရိပ်စားမိလိုက်တယ်။

မောင်လေးအရင်းလို ခင်မင်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။

ဒါမှမဟုတ် သူစိမ်းယောက်ျား ငယ်ရွယ်နုပျိုချောမောလှပ၊ သန်စာ တောင့်တင်းတဲ့ ဆန်ကျင်ဘက် ယောက်ျားသူစိမ်းအပေါ်အာရုံဝင်စားသလို နို့နေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ။

မိန်းမတို့ရဲ့ အတွင်းသဘောက အလွန်အသိရခက်တယ်။

“မိန်းမဆိုတာ ဆောင်းလေပမာအညီ ... အတွင်းသဘော မတည် ကြည့်၊ ပြောင်းလဲတတ်သည် ... တဲ့”

အဲဒါ ဝိုလ်အောင်ဒင် ဟိုတုန်းက သီဆိုခဲ့တဲ့ သီချင်း။ ကျွန်တော့်အပေါ် သည်းသည်းလှုပ်သုတစ်ပါးမိန်းမကြည့်တာတောင် မကြိုက်တာလည်း လရောင်ငုဝါပဲ။ ပြဿနာမျိုးစုံရှာတာလည်း သူမပဲ။

အခု ... သူစိတ်ကစားချင်သလို ဖြစ်နေပြီ။

ကောင်လေးကို မမြင်ရရင် ရင်မောချင်သလို ဖြစ်နေပြီ။

ကောင်လေးလိပ်စာကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကောင်လေးနောက်ကို ကျွန်တော်တို့ စံအိမ်တော်ကြီးမှာ ဘယ်တော့မှ ဥယျာဉ်ပျားမလုပ်ခိုင်းတော့ ပါဘူး။

ကောင်လေးကို မလာတော့နဲ့ ပြောခဲ့တာ “ကျွန်တော်” ပါ။

ဒါပေမဲ့ - ကောင်လေး ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးသမို့ သူ့ကို အခြားမြို့တစ်မြို့က လှ ခံငန်းကောင်းကောင်းတစ်ခုမှာ ကျွန်တော်အလုပ်သွင်းပေးခဲ့လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ဇနီးအပေါ် စမ်းသပ်ပွဲ (သို့မဟုတ်) သူမကိုယ်ချင်းစာနာနိုင် ဖို့လေးဆိုတာ စိတ်စမ်းတဲ့ စမ်းသပ်ပွဲမှာ ကောင်လေး (မောင်စိုးချစ်လှ) တာအစမ်းသပ်ခံ ယုန်လေးတစ်ကောင်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လေ။

ဒီကိစ္စလည်း ကောင်လေးနဲ့ ကြိုတင် နားလည်မှု လုပ်ထားပြီးသားမို့ ကျွန်တော်နဲ့ ကောင်လေးကြားမှာ ပြဿနာမရှိခဲ့ပါဘူး။ ကောင်လေးက ထည်းကျွန်တော့်ဘဝကို နားလည်လို့ ကူညီပေးတာပါ။

www.burmeseclassic.com

ဒီအကြောင်းတွေကိုကျွန်တော်ဇနီးလရောင်ငုဝါလုံးဝမသိရှာဘူး။
ကောင်လေး - ကချင်ပြည်နယ်ကို ပြန်သွားပြီလို့ ပြောလိုက်တော့ သူမ
မျက်ဝန်းမှာ လွမ်းငွေ့သိသီစေ့သွားတာကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော်က အဓိပ္ပာယ်ပါမိ ပြုံးပြုံးစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ မသိမသာ
အကြိတ်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့ကြည့်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်
နေတယ်။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မောင်လုပ်တဲ့ လုပ်ကွက်တွေကို ကျွန်မသိပါတယ်
ဆိုတဲ့ဟန်ပေါ့။

မိန်းမတော်တော်များများက အသိရအလွန်နက်တယ်ဗျ။ သူတို့
သဘော ဆန္ဒက သူတို့က လွတ်လွတ်လပ်လပ် - နေချင်သလိုနေသွားချင်
သလိုသွား၊ စားချင်သလိုစားမယ်။

သူတို့လင်သား ယောက်ျားတွေကိုကျရင် မျက်လုံးဒေါက်ထောက်
ကြည့်ပြီး ပြဿနာအမျိုးမျိုးရှာတယ်။

ချစ်သဝန်ကြောင်တယ်။

ပေါက်ကွဲပုံလည်း ကြမ်းတမ်းတယ်။

အဲဒါ... ကျွန်တော်တစ်နေ့ကြုံပါလေရောခင်ဗျား။

တစ်နေ့ ကျွန်တော်နဲ့ ငယ်ငယ်တုံးက ကျောင်းနေဇက်သူငယ်ချင်း
ခင်နန္ဒာအေးနဲ့ မြို့ထဲတစ်နေရာမှာ တွေ့လို့ အဲဒါအိုင်မှာ စကားပြောကြ
တာ...။

* * *

အဲဒါ... ဇနီးသည် လရောင်ငုဝါကလည်း သူ့အသိတွေနဲ့ ဆိုင်ထဲကို
ဝင်အလာ...

ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်ချင်း ခင်နန္ဒာအေးတို့ အအေးသောက်စကားပြော
နေတာကိုမြင်သွားရော။

ငုဝါဟာ မီးဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံးအစုံနဲ့ ကြည့်ရင်းက ခပ်သွက်
သွက်ဝင်ချလာနေတာ။ ကျွန်တော်လည်း အံ့အားသင့်ပြီး ကြောင်နေတုန်း
မှာပဲ။ ငုဝါဟာ ကျွန်တော်ရှေ့က ရေခဲမုန့်ကလပ်စွက်ကို ပြုန်းခနဲ ကောက်ယူ
ပေါက်ခွဲပြီး သူ့သူငယ်ချင်းများ ရှေ့မှာ ပေါက်ကွဲပါရော...။

“ကျွန်မက ရှင့်ကို အလွန်ရိုးသားတဲ့ လင်သားယောက်ျားလို့ ထင်ပြီး
ဘုရားတစ်ဆူ ဝုတစ်လုံးလို ကိုးကွယ်ရုံသေနေလိုက်ရတာ၊ ခုမှပဲ လက်ပွား
လက်ကြပ်မိ...”

“ငုဝါ... တော်စမ်း”

“မတော်နိုင်ဘူး၊ ရှင်... ဘာငြင်းချင်လို့တဲ့”

ကျွန်တော်လည်းရှက်လွန်း၊ မျက်နှာပူလွန်းလို့မျက်နှာဘယ်ထားရမှန်း
မသိတော့ဘူး။

သူငယ်ချင်းခင်နန္ဒာအေးမပျာလည်း အများရှေ့မှာ မဟုတ်မဟတ်စွပ်စွဲ
ခံရလို့ရှက်ပြီး မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျနေပြီ။

“ငုဝါ ဒါ... ဒါကိုယ့်ရဲ့ကျောင်းနေဇက်သူငယ်ချင်း”

“ဟား- ဟား- ဟား- ဟား ၊ အဟတ် - အဟတ် - အဟတ်။

ဒီဆင်ခြေမျိုးက ယောက်ျားတော်တော်များများ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတဲ့
ဆင်ခြေပဲ။ “ကျွန်မ ရှင့်ကို ချစ်မိ... တာ... သိပ်... သိပ်... မှား... မှားသွားပြီ၊
အရမ်း... ကို... မှား... မှားသွားပြီ၊ ကျွန်... မ... ရှင့်...ကို... မုန်းတယ်၊
မုန်းတယ်... သိပ်... မုန်းတယ်... ဟီး... ဟီး - ဟီး”

လရောင်ငုဝါဟာ ကျွန်တော့်ရှင်းပြချက်ကို လုံးဝနားမထောင်ဘဲ သူမ
သူငယ်ချင်းများ ဝိုင်းတားနေသည့်ကြားက သူမရဲ့ လက်ထဲက ဟမ်းစုန်နဲ့

www.burmeseclassic.com

ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပေါက်ခွဲလွှင့်ပစ်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ကနေ တစ်ရှိုက်ထိုးတိုး
ဝှေ့ဖယ်ရမ်းပြီး ပြေးထွက်သွားတော့တယ်။

ပြီးနောက် သူမရဲ့ ပါဂျဲရီးကားတံခါးခွင့်ပြီး ကားကို တရကြမ်းမောင်း
ထွက်သွားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်လည်း သူငယ်ချင်း ခင်နာအေးကို မနည်းတောင်းပန်ရ
တယ်။ ငယ်သူငယ်ချင်းများမှာလည်း ခုမှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ တွေ့လို့ ဝမ်း
သားနေတုန်း ... မပျော်လင့်ဘဲ အထင်လွဲ စွပ်စွဲခံလိုက်ရလို့ ရှက်ပြီး ကြေကွဲ
လို့မဆုံးဘူး။

“နန္ဒာသူငယ်ချင်း။ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးရမလားဟင်...ဟင်”

“ရတယ် ... ဇေယျာထွန်း။ နင့် အမျိုးသမီးကိုသာ နားလည်အောင် ရှင်း
ပြပေးပါ သူငယ်ချင်း။ ဒါပေမဲ့ ငါ ... ငါ ... စိတ်မကောင်းဘူးဟယ် ...
သွားမယ်”

သူငယ်ချင်း ခင်နာအေးက ထိုင်ရာက ထပြီးပြေးထွက်သွားတယ်။
သည့်နောက် အငှားတစ်စီးကို တားစီးသွားတော့တယ်။

ဟူး ... ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ။
ငုတ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ဒါ ... ငယ်သူငယ်ချင်း ကျောင်းနေဖတ်ပါဗျာလို့
ရှင်းပြရတယ်။

“အေးဟယ် ... ဟိုခပျာအားနာစရာကောင်းလိုက်တာနော်”

“အမှန်က ငုတ်ကလည်း ကိုဇေယျာထွန်းကို အရမ်းချစ်ပြီး သဝန်ထို
နေတာလည်းပါတယ်လေ”

“နည်းနည်းပါးပါး အကဲခတ်ပြီး မေးပါဦးလားဗျာ။ ခုတော့ဗျာ... ဒီမိန်း
လုပ်ပုံကိုပုံ လွန်လွန်းတယ်ဗျာ”

“သည်းခံလိုက်ပါ ကိုဇေယျာထွန်းရယ်။ အချစ်ကြီးရင် သဝန်တိုတာထံ
ဝံ့မြဲပါပဲရှင်”

“ကျွန်မတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“ငုတ်ကို တွေ့ရင် ကျွန်မတို့ သဘောပေါက်နားလည်အောင် ရှင်းပြပေး
ဖို့မယ်... သွားပြီ”

“ဟုတ်”

သူတို့အားလုံး အနီးက ထွက်သွားတော့မှ စောစောတုန်းက ငုတ် စိတ်
လိုက်မာန်ပါလုပ်လို့ ပျက်စီးသွားတဲ့ ဇန့်ခွက်အချို့ရဲ့ တန်ဖိုးနဲ့ ကျသင့်ငွေကို
ရှင်းလင်းတောင်းပန်ပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။

* * *

ကော်တယ်ဗျား

ကျွန်တော့်ဇနီးဟာ အလိုလိုက်ထားလွန်းလို့ ရောင့်တက်နေတယ်နဲ့
တူနေပါရဲ့။ အထူးသဖြင့် မိန်းမသားများနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး သဝန်တိုတာ
အတော့်ကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဆိုးတယ်ဗျား။

ခုနေ သူ့ကို ပျက်နာချင်းဆိုင် ရှင်းပြရင်လည်း လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။
ကျွန်တော့်ကိုပဲ အမြစ်ပြောနေမှာ။ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ပြန်ဝင်ချင်တဲ့ စိတ်လည်း
မရှိဘူး။

နောက်ဆုံးစိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ နာမည်ကြီးတဲ့ “စိန်
ဆယ်ရတီ” ယမကာနှင့် စားသောက်ဆိုင်ရှိရာ သွားလိုက်ပြီး စီကီအသေး
တစ်လုံးမှာလို့ အမြည်းနဲ့ သောက်စားရင်း ဒီကိစ္စအရှည်သဖြင့်ကောင်း
အောင် ဘယ်လိုပြောဆိုနေထိုင်လျှင်ကောင်းမှာလဲဆိုတာကို တစ်ယောက်
ထဲ သောက်ရင်း စားရင်း စဉ်းစားနေလိုက်တာ...

www.burmeseclassic.com

ဝိစကံ အသေးတစ်လုံးကုန်သွားပြီ၊ လူလည်း မူးယစ်စပြုနေပြီ၊ ဒီအချိန်မှာ လက်ကိုင်ဖုန်းက မြည်လာလို့ ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။

“ဟဲလို - ကျွန်... တော်... ဇေယျာထွန်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် () ဖြန့်နယ်ရဲစခန်းကပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါ၊ ဘာကိစ္စရှိပါလဲခင်ဗျာ”

“အိမ်လရောင်ငှက်နဲ့ ဘယ်လိုတော်စပ်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“ကျွန်... တော် လရောင်ငှက်နဲ့ စင်ပွန်းပါခင်ဗျာ၊ ဘာ... ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ဟင်”

“အေးဗျာ... ပြောရမှာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုဇေယျာထွန်း၊ ခင်ဗျား အမျိုးသမီး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံကြီးအရေးပေါ်ဌာနကို ရောက် လာလို့ပါ”

“ဗျာ... သူ... သူ... ကား... ကားအက်... ဆီး... ဒင့်... ဟုတ်... ဟုတ် လား၊ ဆ... ဆရာ... အဲ... သူ သူ အခုဘယ်လို... အခြေအနေရှိ... ရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ... ဟင်... ဟင်... ဟင်”

“ကားထဲက မှတ်စုစာအုပ်မှာ ဖုန်းလိပ်စာကတ်ကို ရလာလို့... အခုလို ဆက်သွယ်အသိပေးရတာပါခင်ဗျာ၊ အမြန်ဆုံးဆေးရုံအရေးပေါ်ဌာနကို လိုက်လာကြည့်စေချင်တယ်ဗျာ”

“ဟုတ်... ဟုတ်”

ကျွန်တော်ဖုန်းကိုပိတ်ပြီးငွေရှင်းလို့ ဖြန့်နယ်ဆေးရုံကြီးရှိရာကို ကား အမြန်မောင်းလာလိုက်တယ်။ ကားကို မိုင်နှုန်းမည်မျှနဲ့ မောင်းနေမိမှန်း မသိတော့ဘူး။

* * *

လမ်းပေါ်မှ ရှိသမျှကားနဲ့ အနေးယာဉ်များရော၊ လမ်းသွားလမ်းလာ များကပါ ကျွန်တော်ကို ဒေါသတကြီးဆဲရေးတာကို သိပေမယ့် ဂရုမစိုတ် နိုင်ဘူး။

စောစောတုန်းက ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်စုစုပ်ခွဲပေါက်ကွဲပြီး သူမကား ကို တရကြမ်းမောင်းထွက်သွားတာ မြင်လိုက်တယ်။ ဒီလိုထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အဖြစ်မျိုး ကြားရ ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မထားပါဘူးဗျာ။

ရတော့ ဘုရား... ဘုရား...၊ ငှက် အသက်ရှင်ပါစေ၊ ကျွန်တော်ငှက်ကို အသက်တမျှ ချစ်တာပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ယနေ့အထိ ဘယ်မိန်းမသားနဲ့မှ မဖောက်ပြန်ခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော့်အနီးအပေါ် ကျွန်တော်ရင်နှင်အမျှ ချစ်မြတ်နိုးပြီး သစ္စာရှိခဲ့ တာပါ။

အခုဖြစ်သွားရတဲ့ ကိစ္စသည်လည်း ကျွန်တော့်အမှားလို့ပဲထားလိုက်ပါ တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်သူမကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်မှာပါ၊ နောင်ကို အခု လို အထင်အမြင်လွဲမှားနိုင်သည့် အပြုအမူမျိုး လုံးဝမလုပ်တော့ပါဘူး၊ ငှက် ရယ်လို့ သူမရဲ့လက်ဖဝါးနုကို ကိုင်ပြီး ကျိန်တွယ်သစ္စာပြောမှာပါဗျာ။

ကျွန်တော် အတွေးတွေက မူးယစ်ရီဝေစွာ ကားမောင်းရင်း ငှက်ထံကို အစွဲအလမ်းကြီးစွာ ရွက်လွှင့်နေမိတော့တယ်။

ဒီမှာပဲ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို အလျင်စလို ကျော်တက်လိုက်ချိန်မှာပဲ ရွေးတစ်ကောင်က ရှေ့ကနေ ရုတ်တရက် ဖြတ်ပြေးလိုက်တာကို လူမှတ်ပြီး မူးမူးရမ်းရမ်း အမြန်တွေ့ချလိုက်ရာ...

“ဟာ... ဟာ”

“ဟောလူ... ဟောလူ”

“ရိုမ်း”

“ဝန်း...”

“ဟာ - သစ်ပင်ကို တိုက်မိသွားပြီဟေ့”

“ကားကို မီးလောင်နေပြီ၊ ကားမောင်းတဲ့လူကို အမြန်ဆွဲထုတ်ကြပါ
ဟ”

ကျွန်တော် ကားအရှိန်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ သစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်မိသွားပြီး
ဝန်းခနဲ အသံနဲ့အတူ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ် ကားလက်တိုင်ဘီးနဲ့ ဆောင့်ပြီး
ပြင်းထန်ဒဏ်ရာကြောင့် ပါးစပ်ထဲကနေ နီရဲရဲသွေးတွေ စီးကျလာတယ်။

တစ်ချက် အန်လိုက်တိုင်း သွေးတွေက ပွက်ခနဲ။

ဒီမှာ ကားဓာတ်ဆီတိုင်ကိစ္စပြီး မီးလောင်နေပြီ၊ လူအချို့က
ကျွန်တော့်ကို ညှပ်နေသည့် နေရာကနေ မရအရ အရဲစွန့်ပြီး ဆွဲထုတ်လို
မြေပြင်မှာ အသာချကြပြီး စိုးရိမ်တကြီးမေးကြ၊ ခေါ်ကြ။

အချို့က ဆေးရုံကို အမြန်ပို့ဖို့ ကားကို တားနေခေါ်နေကြတယ်၊
ကျွန်တော် ... မြေပြင်ကနေ အားထူထပြီး ဆေးရုံရှိရာကို ပြေးလာခဲ့လိုက်
တယ်။

နောက်မှာ လူတွေက အော်ဟစ်ပိုင်းအုံနေကြဆဲ...။

* * *

ဆေးရုံနဲ့က သိပ်မဝေးတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်အံ့ခဲပြီး ပြေးလာလိုက်တာ
ဆေးရုံအရေးပေါ်ဌာနကို ရောက်ခဲ့ပါရော။

ဒီမှာ တွေ့တဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ သူနာပြုများကို အလျင်စလို မေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့်ဇနီးဗျာ... လရောင်ငုတ်တဲ့ ... ဇောဇောလေးက
ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဒီ ... ဒီ ဆေးရုံကို ရောက်လာတယ် သူ ... သူ
ဘယ်အခန်းမှာလဲဟင်”

“ဒေါက်တာ ... သူ ... သူ ဘယ်မှာလဲခင်ဗျာ”

ဆရာဝန်က မဖြေဘူးဗျာ၊ ဆေးရုံစာအုပ်ပေါ်မှာ စာရေးနေတယ်၊
ကျွန်တော်က သူ-မကြားဘူးမှတ်လို့ ခပ်ကျယ်ကျယ် ထပ်မေးတယ်၊
ဆရာဝန်က မဟုတ်တောင် မကြည့်ဘူး။

ဒါနဲ့ ... သူလို ဆရာဝန်ကို အရေးလုပ်မေးမနေတော့ဘဲ သူနာပြုဆရာ
မလေးတွေကို မေးရတော့တာပဲ။

“ဆ ... ဆရာမ ... ဟို ... ဟို ကျွန်တော့်ဇနီး ... လရောင်ငုတ်ဆိုတာ ဇော
ဇောတုန်းက ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဒီဆေးရုံကို ရောက်လာတယ်၊ အဲ ...
အဲဒါ ... ဟို ... ဟို ... သူ ဘယ်အခန်း ... မှာလဲဟင် ... ဟင်၊ သူ သူ ... အ ... အ
ခြေအနေအသက် ... အန္တရာယ် ... ကင်း ... ကင်းရဲ့လား၊ ဆရာမရယ်၊ ဟင် ...”

ကြည့်စမ်းဗျာ

“ကျွန်တော်ပျက်စည်စိမ့် သောကဗျာပါဒ်ကြီးစွာနဲ့ အောက်ကျိုးပြီး မေး
နေတာကိုတောင် လှည့်မကြည့်ဘူးဗျာ”

အရေးမစိုက်ကြဘူးဗျာ၊ တောက် ...။

ဘယ်လိုဆရာဝန်၊ ဘယ်လို သူနာပြုတွေလဲဗျာ ... ဟင်၊ လူအရှင်ကို
အရေးမစိုက်ရအောင် သူတို့ကိုယ် သူတို့ မိုးပေါ်က ကျလာတာလိုများ မှတ်
နေလား၊ မသိဘူးဗျာ။

ကျွန်တော်သူတို့ ရှေ့ကနေ အနားအညွတ်အကြိမ်ကြိမ်မေးနေတာကို
လုံးဝအဖတ်မလုပ်ကြဘူး၊ အကုန်လုံးကို ဆွဲယမ်းမိပစ်လိုက်ရင်တော့ လား
... ဟင် ...။

သူတို့ကို မေးလို့ မရသည့်အဆုံး ကျွန်တော် အခန်းအပြင်ကို ပြေးထွက်
ပြီး လူနာခန်းတစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်းကို တက်လိုက် ဆင်းလိုက်၊ ဝင်လိုက် ထွက်

လိုက်လုပ်ပြီး ဇနီးသည်လူနာကို အရေးတကြီး မောဟိုက်ကြီးစွာ စိုးရိမ်ပူပန် ပူကြီးစွာ လိုက်ရှာပေမဲ့ ... ဘယ်အခန်းမှာမှ မတွေ့ရဘူး။

တွေ့တဲ့ဆရာဝန် သူနာပြုများနဲ့ ကွန်ပေါင်ဒါများ၊ ဆေးရုံဝန်ထမ်းများ တို့ မေ့မြန်းတော့လည်း ကျွန်တော့်ကို အရေးမလုပ်ကြဘူး။

ကျွန်တော်လုပ်ပါဗျာ။

ပညာတတ်တစ်ဦးပါ။

ကျွန်တော်လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးပါ။

အများက လေးစားမှုရှိတဲ့ သူဌေးတစ်ဦးပါ။

ကျွန်တော့်မှာ ပါဂျဲရီးတစ်စီးနဲ့ လန်စရူဇာ ကားတစ်စီးရှိတယ်။ တိုက် ရှိတယ်။ မြဲရှိတယ် ... လုပ်ငန်းခွဲတွေရန်ကုန်၊ သန်လျင်၊ ပဲခူးမှာလည်းရှိတယ် ဗျာ ...။ ရွှေရှိတယ်ဗျာ။ ငွေရှိတယ်ဗျာ။ လူကဲ့သို့အသိုင်းအဝိုင်းလည်း ရှိပါ တယ်ဗျာ။

အခုလာခဲ့တာ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စပါ။ အခုတော့ ... ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကမှ လာပါ ထိုင်ပါ ပြောပါ မေးမည့်သူ မရှိဘဲ ... လုံးလုံးလျားလျား ဥပေက္ခာပြုခံနေရတယ်။

တောက် ... ရင်နာလိုက်တာဗျာ။

ဒါနဲ့ရှက်လည်းရှက်ဒေါသလည်းဖြစ်ပြီး ... အပြင်ကိုအရှူးတစ်ယောက် လိုအော်ဟစ်ပြေးထွက်လိုက်တယ်။

ပြီး - ကော်ရစ်တာလူသွားလမ်းပေါ်မှာ ပြေးလွှားပြီး ဇနီးသည်ရဲ့အမည် ကိုအော်ခေါ်နေမိတယ်။

"ငုဝါရေ ..."

"လရောင်ရေ"

"ငုဝါ ... လရောင် ... မင်း ... ဘယ်နေရာမှာလဲ ဟင်"

"ငုဝါ ... မောင်လာနေတယ်။ မင်းဘယ်အခန်းမှာလဲ"

အရှူးတစ်ယောက်လိုပဲဗျာ။ ဆေးရုံလူသွားလမ်းကြိုလမ်းမပေါ်မှာ တွေ့သမျှလူတွေကို တွန်းတိုက်တိုးဝှေ့ပြီး အော်ဟစ်နေတုန်းမှာပဲ ... လူသွား စကြိုလမ်းမပေါ်မှာ လက်တွန်းလှည်းရှည်တစ်ခုကို ဆေးရုံဝန်ထမ်းနှစ်ဦးက တွန်းလာနေတယ်။ လှည်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်က ခန့်ခန့်ကြီး ...။

အဝတ်တစ်ခုကို မျက်နှာပါဝုံးအောင် လွှမ်းထားတယ်။ လူအချို့က အဲဒီ မြင်ကွင်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး စုတ်သပ်ကြတယ်။

လှည်းတွန်းနေတဲ့ အလုပ်သမားနှစ်ဦးနဲ့ သိက္ခာမဲ့ပုံရှိတဲ့ အမျိုးသမီး နှစ်ဦးက လှမ်းမေးတယ်။

"ကိုမောင်ပိန် ... နောက်တစ်ယောက်ပဲလားဟေ့"

"ဟုတ်တယ် ... မရှင်မိရေ။ ဒါနဲ့ဆို ဒီနေ့ခင်းလေးလောင်းရှိသွားပြီဗျို့"

မောင် ... မင်းကို ချစ်တယ်။ မောင်တောင်းပန်ပါတယ်

ငုဝါ။ မောင်အနေအပ်ပိုင် မတတ်မိလို့

မင်းအခုလို စိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့ ...

အသက်ဆုံးသွားရတာ။

မောင်ကို ခွင့်ပွယ်နိုင်သေးရဲ့လား။

အချစ်ကို အချစ်မှန်းမသိတဲ့ ဟောဒီလူထုံးကို

မင်းခွင့်လွှတ်နိုင်သေးရဲ့လား ငုဝါရဲ့ ... ဟီး ... ဟီး "

“ဒါက မ.လား၊ ကျား.လား ကိုပိန်”

“မ.ဗျာ- မိန်းမ ... ငယ်ငယ်ချောချောလှလှပပကြီးများ၊ နှမြောစရာ တောင်းလိုက်တာ”

“ဘာရောဂါနဲ့ သေတာတဲ့”

“ကားမှောက်ပြီး သေတာတဲ့လေ”

“ဟင်”

* * *

ကျွန်တော်ကြားရသည့် စကားကြောင့် အံ့အားသင့်နေတုန်းမှာပဲ ဇော်ရဲ လက်ရဲ တစ်ဦးက မျက်နှာပေါ်အုပ်ထားတဲ့ အဝတ်စကို လှန်ကြည့် လိုက်လို့ ကျွန်တော်လည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ရော...

“ဟာ...”

“လရောင် ... ငုဝါ ... ငုဝါ ...”

အမယ်လေးများ၊ အဲဒါ-လရောင်ငုဝါ ...၊ ကျွန်တော့်ဇနီး လရောင်ငုဝါ ရယ်များ၊ မျက်နှာဝန်းကျင်မှာ သွေးစသွေးနတွေ ပေကျဲလို့ ...၊

“လရောင်”

“ငုဝါ”

“ဟေ့လူတွေ ရပ် ... ရပ် ... ရပ်ပါများ၊ ဟေ့လူ ... အဲဒါ ... ကျွန်တော့် မိန်းမ ... ကျွပ် ... မိန်းမဗျ ... ရပ်ပါ ... ရပ်ပါ”

ကျွန်တော်ဘယ်လိုပဲ အော်အော် - လှည်းကို ဆွဲထားဆွဲထား မရပ်ဘူး ဖျား မရပ်တော့ ကျွန်တော်က ရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်လိုက်တာပေါ့၊ ပိတ်ရပ်နေ တာကို မြင်ရုံသားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဝင်တိုက်သွားလို့ ကျွန်တော်အော်ဟစ်ဆဲ ရေးမိလိုက်တယ်များ။

ဒီမှာ သူတို့က ရင်ခွဲရုံခေါ်မှာလား၊ အအေးတိုက်ခေါ်မှာလား၊ အခန်း တံခါးကို တစ်ယောက်က ဖွင့်ပေးတုန်း ကျွန်တော့်ဇနီးအလောင်းတင်လှည်း တို တွန်းဝင်သွားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း သူတို့နောက်ကနေ ဝင်လိုက်ခဲ့လိုက်တယ်။ သူတို့က ဇနီးသည်လရောင်ရဲ့ အလောင်းကို ကျောက်စင်(တလားစင်)ပေါ်တင် လိုက်ကြတယ်။

ပြီး - သူတို့ချင်းပြောကြတယ်။

“ဘမောင်”

“ဘာတုန်း ... ငပိန်”

“တော်ကြာ ... ဆရာဝန်တွေ ရောဂါအသေးစိတ် မှတ်တမ်းတင်လိမ့် ဝယ်”

“အေး ... အေး”

“ပိုင်ရှင်တော့ မလာသေးဘူး၊ ပိုင်ရှင်လာရင်တော့ မင်းလည်း လက် ဇက်ရည်ဖိုးရမှာကွ”

“ပေးရင်ကောင်းတာပေါ့ ငပိန်ရာ”

“ညနေ ... ငကန်းကြီး အရက်ဆိုင်မှာ ဆုံမယ်နော်”

“အေး ... အေး”

သူတို့ ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ အဝတ်ကို သေသေချာချာ ပြန် ခင်းဘဲ သွားကြလို့ လရောင်ငုဝါရဲ့ သွေးပေကျဲနေတဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်တော် မြင်နေရတယ်။

သူတို့ ကျွန်တော်ပုန်းကွယ်နေတာကို မြင်မသွားလို့ တော်ပါသေးချဲ့ သူတို့ အအေးတိုက် အခန်းတံခါးကို ပိတ်သွားကြတယ်။

သူတို့ မရှိတော့မှ ကျွန်တော်ပုန်းနေရာက ထွက်ပြီး ဇနီးသည် လရောင်
ငုဝါ့အနီးတို့ တိုးကပ်ပြီး-

“ငု - ဝါ”

“ငု - ဝါ ... မောင်ရောက်လာပြီလေ ငုဝါ ... မောင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်
ဆို၊ ငုဝါ ... ထစမ်းပါဦး၊ မြန်မြန်ထလိုက်စမ်းပါဦး၊ ငုဝါရယ်၊ မောင်... မင်းကို
ချစ်တယ်၊ မောင်တောင်းပန်ပါတယ် ငုဝါ၊ မောင်အနေအထိုင် မတတ်မီ
လို့ မင်းအရလို စိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့ ... အသက်ဆုံးသွားရတာ၊ မောင့်ကို ခွင့်
လွှတ်နိုင်သေးရဲ့လား၊ အချစ်ကို အချစ်မှန်းမသိတဲ့ ဟောဒီလူ ငတုံးကို မင်း
ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးရဲ့လား၊ ငုဝါ့...ဟီး ...ဟီး”

ကျွန်တော် သူမရဲ့ မျက်နှာပေါ်ကို မျက်နှာအပ်ပြီး ပါးချင်းကပ်လို့
အားရပြောဆိုပစ်လိုက်ချိန်မှာပဲ ...

“မောင် ...”

“ဟင် ... မင်း ... မင်း ...”

“မောင် ... ကျွန်မလေ ... ငုဝါလေ ... မောင်ရဲ့”

“ငုဝါ ... ငု ... ဝါ ...”

* * *

ခေါ်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရော ... ဟုတ်တယ် - ကျွန်တော့်ဇနီး
ငုဝါ၊ ကွယ်လွန်တုန်းက အဝတ်အစားတွေနဲ့ ကျွန်တော့်နံဘေးမှာ ရပ်လို့၊
အိုလှနေတုန်းပါပဲဗျာ၊

“မောင် ... လာလေ ... သွားကြရီ”

“ဘာ ... ဘာ ...”

ကျွန်တော်ရပ်နေတဲ့သူမကို တစ်လှည့်၊ ကျောက်တလားနဲ့ဖော်က
အသက်မဲ့ သူမရဲ့ အလောင်းကို တစ်လှည့်၊ အံ့ဩ တုန်လှုပ်စွာ ဝေးကြည့်
နေမိတုန်းမှာပဲ ...

“မောင် ... ကျွန်မလေ ... မောင် မှတ်မိရဲ့လားဟင်”

“မင်း ... မင်း ... သေ ... ပြီ ... ဆို ...”

“ဟားဟားဟားဟားဟား ... ဟင်းဟင်းဟင်းဟင်း ...၊ အခုရော မောင်
ရယ်၊ မောင့်နံဘေးမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်လုံးရပ်နေတာတောင် မောင်က
ကျွန်မသေပြီ မဟုတ်လားတဲ့၊ ခပ် ... ခပ် ... ခပ် ... လာ ... မောင် ... မောင် ...
ကျွန်မနောက် အမြန်ဆုံးလိုက်လာတာ ကျွန်မဝမ်းလည်းသာတယ်၊ ကျေး
ဇူးလည်း တင်တယ်၊ ခုမှ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာ၊
အနှောင့်အယှက်ကင်းမဲ့စွာ၊ သဝန်တိုကင်းမဲ့စွာ၊ အတူနေရတော့မှာ သိ
လား၊ မောင် ... မပျော်ဘူးလားဟင်လို့”

“ငု ... ဝါ ...”

“ရှင် ...”

“မင်း ... မင်း ... တကယ် ... မ ... မသေဘူးနော် ... နော် ...”

“ရော ... မောင် ကျွန်မလက်ကို ကိုင်ကြည့် ... ရော”

ကျွန်တော် သူမကမ်းလှမ်းပေးလာတဲ့ လက်ကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်း
တိုင်လိုက်တယ်၊ သူမရဲ့လက်က အေးစက်စက်ပဲ၊

“မောင် ယုံပြီလား ... ဟင်”

“ဟို ... ဟို ... ကျောက်တံတားပေါ်က ... သူ ... က”

“မေ့လိုက်စမ်းပါ မောင်ရယ်၊ လာ ... ကျွန်မနောက်ကို လိုက်ခို”

“တို့ ... တို့ ... ဘယ်ကို သွားမှာတုန်း - ငုဝါ ... ဟင်”

“အဆုံးအစမရှိတဲ့ နေရာပေါ့ မောင်ရယ် ... ဟင်း ... ဟင်း”

“အို ... ကိုယ်တို့မှာ ... အိမ် ... တိုက်အိမ်ကြီးရှိတယ်၊ ပန်းဥယျာဉ်ရှိ
ထယ်၊ လုပ်ငန်းတွေရှိတယ်လေ၊ ကိုယ်တို့ - တို့အိမ်ကို အတူတူပြန်ကြမယ်
လေ ... ငုဝါ”

“ခပ် ... ခပ် ... ခပ် ... ခပ် ... ခက်ပါဘိ မောင်ရယ် ... ခုချိန်ထိ မောင် ဘယ်

အထက်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မောင်မသိသေးဘူးလားဟင် ... မောင်

“ငုဝါ ... ကိုယ်တို့ အိမ်ကို အတူပြန်မယ်၊ မင်း- ရှားကြောင် မူးကြောင်
ဝကားတွေ လုံးဝ မပြောနဲ့တော့ ... လာ... ကိုယ်တို့ ပြန်မယ် ... လာ”

ကျွန်တော်က သူမရဲ့လက်ကို ဝပ်တင်းတင်းဆွဲပြီး အိမ်ကို ပြန်ဖို့ ခေါ်
ချေ-

“မောင် ...”

“ဘာလဲ ... တို့ဒီနေရာမှာ လုံးဝ ရှိမနေသင့်ဘူး၊ ဒါ- အိမ်မဟုတ်ဘူး။
ရင်ခွဲရုံနဲ့ အအေးတိုက်၊ လာ ... မြန်မြန်လာ”

“ဪ ... မောင် ... မောင် ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ဘဝ
ရောက်နေမှန်းကို မသိသေးဘူးကိုး၊ မောင် ... ဟိုမှာ ... ကြည့်စမ်း၊ တံခါးပွင့်
ပြီး မသာတွန်းလှည်း ဝင်လာနေပြီ၊ တွန်းလှည်းပေါ်က အလောင်းက ဘယ်
သူလဲ လို့ မောင်ငုံကြည့်လိုက်စမ်း”

ရင်ခွဲရုံတံခါးပွင့်လာပြီး အလောင်းတင်လက်တွန်းလှည်းတစ်စီးကို
လှနှစ်ယောက်က တွန်းဝင်လာတယ်၊ လှည်းပေါ်က အလောင်းက အဝင်မှာ
လေတိုက်ပြီး မျက်နှာပေါ်အုပ်ထားတဲ့ အဝတ် လန်သွားလို့ မျက်နှာကို မြင်
နေရတယ်၊

“မောင် ... အနီးကပ် ကြည့်လိုက်လေ ... ကြည့်”

ငုဝါရဲ့ပြောသံကြောင့် အနီးကပ်ပြီး ကြည့်လိုက်ရော ...

“ဟင်”

* * *

“ဟုတ် ... ရဲ့ ... လား”

“အို ...”

ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရတာက နားထင်မှာ သွေးတွေပေကျနေတဲ့
အလောင်း၊ အိဒီသေလူက အခြားသူ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
ပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပါပဲ။

“မောင် ... ယုံပြီလားဟင်”

“ဝါ ... ဝါ ... တော့ ဝါပဲ၊ နေပါဦး ငုဝါ ... ကိုယ်က ဘာကိစ္စကြောင့် ရင်ခွဲရုံ
ထဲကို လူသေကောင်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ရောက်လာရတာလဲ ဟင် ...
ဟင် ... မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ ငုဝါ၊ ပြောစမ်းပါ”

“နားထောင်ပါမောင် ... မောင်က စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားတဲ့ ကျွန်မ
နောက်ကို အမြန်လိုက်လာရင်း ဧစာစောလေးကပဲ ကားတိုက် ကားမှောက်
ပြီး သေသွားခဲ့တာလေမောင်၊ ကျွန်မကလည်း ကား အရှိန်လွန်မှောက်ပြီး
သေခဲ့ရတယ်၊ မောင် ... အခု ကျွန်မတို့ ဘယ်ဘဝကို ရောက်နေလည်း
သိလားဟင်”

“.....”

“လာပါမောင်ရယ် ...၊ ကျွန်မနဲ့ မောင်ဟာ သိပ်ကို ချစ်ကြတဲ့ ဇနီးမောင်
နှံပါမောင်၊ ကျွန်မတို့ဘဝ လွတ်လပ်သွားပြီ၊ မောင်ရယ် ... ရောက်ရာဘုံဘဝ
မှာ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုနေရ နေရ၊ စားရ စားရ ... ပျော်ပျော်ပဲ နေကြရအောင်
မောင်ရယ် ... လာ ...”

ငုဝါက ကျွန်တော်လက်ကို ဆွဲပြီး ပွင့်နေတဲ့ တံခါးကနေထွက်ဖို့ ကြိုး
ပေးနေတယ်၊

ကျွန်တော်က ကျောက်တလားစင်နှစ်ခုပေါ်က ကျွန်တော်နဲ့ ဇနီးသည်
လရောင်ငုဝါရဲ့ အသက်မဲ့ မျက်နှာနှစ်ခုကို လှည့်ကြည့်ရင်း ... လရောင်ငုဝါ
ဆွဲခေါ်ရာကို လိုက်ပါနေမိတော့တယ်၊

(ဝန်ခံချက်၊ နိုင်ငံခြား ဝီဒီယိုဇာတ်ကားတစ်ကားရဲ့ ကျောရိုးကို ဖုံးငြိမ်း
မြန်မာဇာတ်အိမ်ခွဲ ရေးသားပါသည်။)

၁ လောင်ညိုမြိုင် (သန့်လျိုင်)

တစ်ခါက ဝိညာဉ်ပျားပျော်ခံရာ
ခင်ရှင်စော

၁၉၆၈ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်

တစ်ခါက ဝိညာဉ်ပျားပျော်ခံရာ

ခင်ရှင်စော

ကျွန်မသည် မိန်းမသားတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း စိတ်နေစိတ်ထားမှာ မိန်းမတစ်ယောက်၏ စိတ်နေစိတ်ထားမျိုး ၇၀ နှုန်းပြည့်မရှိပေ။ အကြောက် လန့်မရှိတတ်ခြင်းနှင့် အရာရာကို လက်တွေ့ကျကျဖြင့် ခံစားရပါမှ ယုံကြည် လက်ခံတတ်သော အကျင့်စရိုက်တို့သည် ယောက်ျားအများစုတွင် တွေ့ ရှိရတတ်သော စရိုက်မျိုးဖြစ်ပြီး ထိုစရိုက်မျိုးကို ကျွန်ုပ်ပိုင်ဆိုင်ထားချေ၏။ ထိုသို့ပိုင်ဆိုင်နိုင်ရန်အကြောင်းဖန်ပုံမှာ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ဆက်တိုက်ပွေး ခဲ့ပြီးမှ ကျွန်ုပ်ကိုပွေးဖွားခဲ့ခြင်းအပြင် အိမ်နီးနားချင်းရပ်ကွက်တွင်းရှိ ကျွန်ုပ်နှင့် လကြီး၊ လငယ်၊ ရက်ကြီး၊ ရက်ငယ်ပွေးဘက် အားလုံးတို့သည်လည်း ယောက်ျားကလေးများသာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အစ်ကိုနှစ်ဦးနှင့်အတူ တစ်နှစ် အတွင်း ပွေးဘက်ကစားစေ ယောက်ျားကလေးများနှင့်သာ အတူယှဉ်တွဲ လျက် ကျွန်မ၏ ကလေးဘဝကို အတူဖြတ်သန်းခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပေ မည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကပင် မသွားရဲသော နေရာဟူ၍ မရှိသည့်ပြင် မည်သည့် အရာမျှလည်း ကြောက်လှချည်ရဲဆိုတာမျိုးလည်း အလျဉ်းမရှိချေ။ မိဘများ မှာလည်း ဘာသာရေးတွင် ကြည်ညိုလေးစားအထွတ်အမြတ်ထားပြီး သား သမီးတို့အား ဘာသာရေး၌ မွေ့လျော်သက်ဝင်တတ်အောင် အလေ့အကျင့် ကောင်းတို့ဖြင့် ဆုံးမသွန်သင်တတ်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်မ၏ဖခင်ကြီးသည် ကျောင်းဆရာတစ်ဦးပီသစွာ စတင်၊ နိပါတ်ပုံဝတ္ထုများအား စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ချင်အောင်ရှင်းလင်း ဖော်ပြပြောဆိုနိုင်စွမ်း ရှိလှ၏။ ညရမ်းအခါဝယ် မောင်နှမတစ်သိုက် ဖေဖေအား နင်း၊ နိပ်ပေးရင်းဖြင့် ပုံပြင်များ နားထောင်ကာ ဖေဖေ၏ဆုံးမသွန်သင်မှုများကို နာယူကြရပါသည်။ ဖေဖေ ပြောသော ပုံပြင်များထဲတွင် တစ္ဆေသရဲ၊ မကျွတ် မလွတ်သူတို့၏ အကြောင်းများလည်း ရံဖန်ရံခါ ပါတတ်လေရဲ့။

ယင်းတစ္ဆေ သရဲ စသည်တို့သည် ဝေဟနိကပြိတ္တာများဖြစ်၍ သနား စရာကောင်းကြောင်း၊ လူတို့လောက် ဘုန်းတန်ခိုး အာနိသင်မရှိကြသူဖြစ် ကြောင်းနှင့် လူ့ဘဝမှာ လူဖြစ်ရလာခြင်းသည် ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေး တောင်းဆိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဖေဖေက ပြောပြခဲ့ပါသည်။

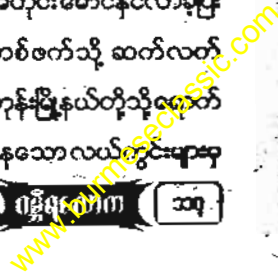
ထို့ကြောင့် အဆိုပါမကျွတ်မလွတ်သူများအား ကြောက်စရာမလိုဘဲ သနားစရာသာကောင်း၍ ၎င်းတို့မြင့်မြတ်သော ဘုံဘဝသို့ တက်လှမ်းနိုင်၍ တတ်အားသ၍ ဒါနပြုပေးပြီး မိမိပြုထားခဲ့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို အမျှပေးဝေခြင်းတို့ကို မေတ္တာရှေ့ထား၍ ဆောင်ရွက်ပေးသင့်သည်ဟု ဆုံးမခဲ့လေ၏။ ဤဆုံးမစကားကို ငယ်စဉ်ကပင် နားယူခဲ့သော ကျွန်မမှာ တစ္ဆေသူရဲဟူသည့် ကြောက်စရာဟုမမြင်၊ သနားစရာသတ္တဝါများအဖြစ်သာ ထင်ခဲ့ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမျှ နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ်လည်း မတွေ့ရလေသဖြင့် ကြောက်ရ လန့်ရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ပေ။ ယင်းတို့အား ကုသိုလ်ကံနိမ့်ပါးနေစိုက်သာ တွေ့မြင်တတ်ရသောကြောင့် မိမိ၏ ကုသိုလ် ကံအပြု မြင့်မားနေစေရန် ရတနာသုံးပါးနှင့် မိဘဆရာတို့အား ဦးထိပ်ထား

လျက် ကောင်းမှု ကုသိုလ်တို့ကို ထာဝရပြုကျင့်နေခဲ့ပါလျှင် ၎င်းတို့အား ဂရုစိုက်စရာမလိုဟုလည်း ယုံကြည်လက်ခံထားခဲ့ပါသည်။

ဤကား ပရလောကသားတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ၏ စိတ်ခံစားမှု ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစိတ်အစဉ်ဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့သော ကျွန်မသည် အရွယ်ရောက် ၍ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရသောအခါ မိဘများနှင့် ခွဲခွာနေထိုင်ရတော့သည်။ ကျွန်မ အလုပ်ဝင်စတွင် ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီးဌာနလက်အောက်ရှိ လှိုင်မြို့နယ် ထိန်းသိမ်းရေးရုံး၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့၏။ စီမံကိန်းအတွေ့အကြုံများ ယူရန်အတွက် ထိုမှတစ်ဆင့် ကော့မှူးမြို့နယ်၊ ငှက်အော်စမ်းလှူငယ်သင်တန်း ကျောင်းနှင့် မကျည်းကန်ငှက်အော်စမ်း လမ်းဖောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင် သို့ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး အတွင်းရှိမြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ဖြစ်သော ကော့မှူးမြို့နယ်ကို ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်မှ တစ်ဖက်ကမ်းဒလမြို့သို့ မြစ်ကိုကူး၍ ထိုမှတစ်ဆင့် ဂျစ်ကားဖြင့် ဆက်လက် သွားရလေ၏။ ထိုစဉ်အခါ တယခုကာလကဲ့သို့ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးများ တိုးတက်ကောင်းမွန်ခြင်းမရှိသေးပါ။ ဒလနှင့် ပန်းဆိုးတန်း ဖြတ်ကူးသော တူးတို့ သင်္ဘောတို့ "တိုးအေး" နှစ်ပြပ်ပြီးခါစ အချိန်ကာလပင် ဖြစ်သည်။ မိမိသွားလာခိုက် သင်္ဘောချိန်နှင့် မဆုံသောအခါ လက်ခတ်သမ္ဗန်ကလေး များနှင့် ရန်ကုန်မြစ်၏လှိုင်းများပေါ်မှာ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြတ်သန်းခဲ့ရသည် များကို ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်သေးချေ။

ခရီးလမ်းအားဖြင့် ဒလနှင့် တွဲတေးကားလမ်းအတိုင်း မောင်နှင်လာခဲ့ပြီး တံဘိုလမ်းဆုံသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းခွဲ၍ တစ်ဖက်သို့ ဆက်လက် မောင်းနှင်သွားခြင်းဖြင့် ကော့မှူးမြို့နယ်နှင့် ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ်တို့သို့ ရောက် ရှိနိုင်ပါသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် စိမ်းစိုလန်းဆန်းနေသော လယ်တူးများ

တိုက်ခတ်လာသော လေကောင်းလေသန့်တို့က ခရီးဦးကြိုဆိုနေသည့်နယ်
ပင်၊ လမ်းဘေးဝဲယာရှိအဖျောက်၊ စမ်းရွာ၊ ဘုရားကြီးနတ်စင်ကုန်းအစရှိသည့်
ရွာကလေးပေါင်းများစွာကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသောအခါ ကော့မှူးမြို့သို့ရောက်ရှိ
ခဲ့လေ၏။ ကော့မှူးမြို့နယ်အင်ဂျင်နီယာရုံးသို့ဝင်ရောက်သတင်းပို့ပြီးနောက်
နေ့နံနက်တွင် နွားလှည်းများဖြင့် စီမံကိန်းရှိရာ ငှက်အော်စမ်း ကျေးရွာသို့
ကျွန်မတို့အဖွဲ့ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။

မကျည်းကန်ရွာစပ်မှနေ၍ တဖြည်းဖြည်း မသိမသာတောင်ကုန်းကမူ
ကလေးများပေါ်မြေနှိလမ်းကြမ်းဝယ်လှည်းကလေးမှာ နိမ့်တုံမြင့်တုံ မောင်း
နှင်နေလေ၏။ လမ်းတစ်လျှောက်မျက်စေ့တစ်ဆုံးသော ရာဘာတောများနှင့်
သစ်ကြီးဝါကြီး စားပင်၊ သီးပင်များ ဝေဆာအုပ်မိုးလျက် အချို့သော နေရာ
များတွင် နေရောင်ခြည်ပင် လက်မိုင်ချကာ တိုးမပေါက်နိုင်အောင်ရှိစေ
တော့သည်။ မာလကာခြံများလည်း အသီးတို့ပြုတ်သိပ်လိမ်၍ ခရီးသွားတို့အား
အမောပြေစားသုံးရန် မြူဆွယ်နေကြကုန်၏။ လှည်းမောင်းသူဦးလေးကြီး၏
စကားအရ တော်သင့်ရုံ ရူးဆွတ်စားသုံးနိုင်ပြီး မတော်လောဘနှင့် အရမ်း
တာရော ခူးကာ သယ်ဆောင်သွားခွင့်မရှိဟု သိရပါသည်။ ထိုစကားကြားရ
သောအခါ ကျွန်မတို့အဖွဲ့လည်း လှည်းပေါ်မှဆင်း၍ တစ်ဦးလျှင် တစ်ကျ
နစ်လုံးကျ သင့်ရုံ ရူးဆွတ်စားကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်အား ခြေကျင်
လျှောက်ကြသောအခါဝန်စည်စလယ်အထုပ်အပိုးများသာ လှည်းပေါ်တွင်
ကျန်ခဲ့လေသည်။ တဖြည်းဖြည်းလာခဲ့ရာ တောနက်လာသည်နှင့်အမျှ သစ်
ပင်ကြီးများကိုခပ်စိမ်းစိမ်း တွေ့မြင်လာရ၏။

စိမ့်ကြီး မြိုင်ကြီး ရိပ်ကြီးတောတောင် လှသူအရောက်အပေါက်ခေါင်
လေသဖြင့် အချိန်အခါက အလံနီ သခင်စိုးတို့ ကြီးစိုးရာနေရာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့
ပေသည်။

တောင်ချောင်း၊ မြောက်ချောင်း၊ ချောင်ကော်ခြံစသည့် ရွာငယ်ကလေး
အချို့ကိုသာလမ်း၌တွေ့မြင်ခဲ့ရပြီး ကျန်အစိတ်အပိုင်းများမှာတော့ရည်းသက်

သက်မျှသာဖြစ်၏။ ကိုးမိုင်ခန့်ခရီးနှင့်ပြီးသောအခါ လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာ ငှက်အော်
စမ်းကျေးရွာသို့ ရောက်ချေပြီ။ ထိုရွာ၌ခရစ်ယာန်သာသနာပြု ဘုန်းကြီး
ကျောင်းဟောင်းတစ်ခုရှိ၍ ထိုကျောင်းအား ကျွန်မတို့ ဆောက်လုပ်ရေး
ဝန်ကြီးဌာနမှပြင်ဆင်ပြုပြင်ပြီး သရက်မြို့မှကလေးထောင်အား လူငယ်သင်
တန်းကျောင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲဖွင့်လှစ်ရန်ဖြစ်သည်။ လှသူမနီး တောခေါင်
ခေါင်ထဲမှာပေမို့ တော်ရုံသင့်ရုံကျောင်းတစ်ကျောင်းဟုသာ ကျွန်မတို့ ထင်
မှတ်ထားမိသည်။ တကယ်တမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ... "အားပါးပါး" ...
"နည်းတဲ့ကျောင်းကြီးမဟုတ်ပါလား" ဟု အံ့သြသဖြင့် ရေရွတ်မိကြလေ၏။
ဟောင်းနွမ်းပျက်စီးနေသော်လည်း ထုကြီးထည်ကြီးနှင့် စနစ်တကျတည်
ဆောက်ထားခဲ့လေသော ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းဖြစ်လေသည်။
အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတို့ကို စနစ်ကျစွာ ဖွဲ့စည်းလျက် သေသပ်စွာ
တည်ဆောက်ထားသော ရှေးလက်ရာတစ်ခုဖြစ်၏။ တိုင်းတစ်ပါးမှခရစ်ယာန်
ဘုန်းကြီးများ သာသနာပြုရန် ရည်ရွယ်တည်ဆောက်ခဲ့သော ကျောင်းတစ်
ကျောင်းဖြစ်ပြီး အမည်ကား "စိန်ဒီလာဆာ" ဟုတွင်လေ၏။

* * *

ဖွံ့ဖြိုးမှုနည်းပါးသော ထိုဒေသတွင် မိဘမဲ့ကလေးများ၊ ပညာသင်ကြား
ရန်ဆန္ဒရှိသူကလေးများနှင့် ခိုကိုးရာမဲ့ကလေးငယ်တို့အား ပြုစုစောင့်ရှောက်
ပေး၍ ခရစ်ယာန်ဘာသာပြန့်ပွားရေးအတွက် တည်ထောင်ခဲ့သော ကျောင်း
ကြီးတစ်ကျောင်းဖြစ်ပေမည်။ အရွယ်စုံကလေးတို့အား၊ ပညာ၊ စားစရာ၊
နားရိုးရာနှင့် ကိုးကွယ်ရာ ဘာသာကိုပါပေး၍ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြောင်း
လည်း သိရပါသည်။ ကျောင်းအနီးအနားတစ်ဝိုက်ရှိရာဘာတောကြီးများမှာ
ကျောင်းပိုင်ရာဘာတောများဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ထပ်မံသိရှိရပြန်၏။ ကျွန်မ
တို့အဖွဲ့လည်း အမောအပန်းဖြေပြီးနောက် နေရေးစားရေးတို့ကို စီစဉ်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မနှင့်အတူအခြားအမျိုးသမီးတစ်ဦးယင်းစီခံကိန်းသို့ပြောင်းရွှေ့ခွင့်ကျ
သော်လည်းသူမသည်အလုပ်မှထွက်ပြီးအိမ်ရာထူထောင်ရာရောင်နောက်
ဆံထုံးဆီသွားလေသဖြင့်မိမိလည်းတစ်ဦးတည်းသောအမျိုးသမီးဝန်ထမ်း
အဖြစ်လိုက်ပါခဲ့ရလေ၏။လျှပ်စစ်မီးမရှိလေသောအဆိုပါကျောင်းပျက်ကြီး
တွင်အခြားဝန်ထမ်းများနည်းတူကျွန်မမှနေထိုင်စခန်းချမည်ဆိုသော်လည်း
ဒေသခံဝန်ထမ်းများနှင့်ရွာခံတို့ကရွာထဲတွင်သာတည်းခိုပါရန်အထူးတိုက်
တွန်းကြပါသည်။

ပင်မကျောင်းဆောင်ကြီး၏ဆင်ဝင်အပေါ်တပ်တွင်ကျောင်းအုပ်ကြီး
ဘရာသာဂျွန်နေထိုင်ခဲ့သောအခန်းရှိ၍ထိုအခန်း၏နံနံဘေးတွင်တစ်ယောက်
ချင်းသီးသန့်အခန်းလေးများရှိသည်။လက်ထောက်ဇာသားများနေထိုင်ခဲ့
သောအခန်းများရှိလိမ့်မည်။မျက်နှာချင်းဆိုင်အခြားတစ်ဖက်မှာမူရေရိုးခန်း
နှင့်သီးသန့်အိမ်သာများအားတွေ့ရ၏။ကျွန်မလည်းတစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်း
ထွက်လိုက်လံကြည့်ရှုပြီးတစ်ဦးတည်းသောမိန်းကလေးကျွန်မအားဦးစား
ပေးနေသဖြင့်ကျောင်းအုပ်ကြီး၏အခန်းဝယ်နေခွင့်ပြုနိုင်ရန်ခွင့်တောင်း
သောအခါအားလုံးတညီတညွတ်တည်းရွာထဲမှာသာနေရန်ဖျေကြား
ပါသည်။

လုံခြုံသောအခန်းလည်းရှိပြီးတစ်ယောက်တည်းလည်းအိပ်ရံ၍မ
ကြောက်တတ်ပါဆိုလေလည်းရွာထဲမှာပဲတည်းပါဟုထပ်ခါထပ်ခါပြောကြ
လေ၏။ဤသို့ဖြင့်မိန်းမဖော်များရှိရာရွာထဲမှာသာကျွန်မသွားရောက်
တည်းခိုပါသည်။ပွင့်လင်းဖြူစင်သောစိတ်သဘောထားများနှင့်ညွတ်ကျော
ပွန်လှပေစွာလုပ်ငန်းခွင်သို့နံနက်(၇နာရီ)တွင်ဝင်ရောက်ချပြီးနံနက်စာ
ညစာတို့ကိုဌာနမှပင်ကျွမ်းကျွမ်းပေးပါသည်။ကျွန်မအဖို့ကားတည်းခိုအိမ်
တွင်ရေချိုးရန်နှင့်အိပ်ရန်သာနေရလေ၏။စားသောက်ရေးကော်မတီမှ
ချက်ပြုတ်ကျွေးသောကုလားပဲဟင်းနှင့်ငါးပိရေကျိုတို့မှာအခြားဘာမျှ

ဝယ်စားရန်မရှိသောထိုရွာကလေး၌ကျွန်မတို့အဖို့နတ်သုဒ္ဓါလားပင်နံနက်
ညအပြောင်းအလဲကင်းသောထိုဟင်းလျာအားနေ့စဉ်ရက်ဆက်စားရသော
အခါကျွန်မအဖို့အကျိုးများပင်ကြပ်၍လာ၏။

ရေစိုစွန်းစိုစိုသောညွန့်နွယ်လိမ်ညွန့်စသောတောထဲမှာလတ်ဆတ်စွာ
စူးယူရရှိသည့်တို့ရောများနှင့်ပင်တိုင်ဟင်းဖြစ်သောပဲဟင်းနှင့်ငါးပိရည်တို့
အားနေ့စဉ်နေ့တိုင်းစားရသော်ငြားလည်းရိုးအိသွားသည်မရှိပါ။သတ်မှတ်
ထားသည့်အချိန်ကာလအတွင်းလုပ်ငန်းပြီးပြောက်နိုင်ရေးအတွက်ဝန်ထမ်း
အားလုံးစည်းလုံးညီညွတ်စွာကြိုးပမ်းအကောင်အထည်ဖော်ရပါသည်။
လုပ်ငန်း၏အခြေအနေအကျိုးအကြောင်းများကိုညနေစာမျက်နှာစုံညီ
ထမ်းစားခိုက်တွင်တည်းခိုမှုမှာအနည်းငယ်အဆင်မပြေချင်တော့ပါ။အခြား
သောပြဿနာကြီးငယ်မဟုတ်သော်လည်းတည်းခိုအိမ်သည်ရမ်းလူမျိုး
အဆက်အနွယ်များဖြစ်ပြီးသမီးမျိုးလည်းသုံးဦးရှိပါသည်။၎င်းတို့ထုံးစံအရ
ညအခါတွင်လူပျိုကာလသားများလာလည်ကြသောအခါအိမ်ရှေ့ခန်း
ခံးဖိုသေးတွင်ရေခွေးကြမ်းအမြည်းတို့နှင့်ညွတ်ခံ၍စကားဝိုင်းဖွဲ့ကြပါသည်။
မိဘများမှလည်းမလှမ်းမကမ်းမှတောင်းရက်ရင်း၊ကွမ်းရွက်စည်းရင်း
ဆိုသလိုစကားဝိုင်းတွင်ပါဝင်လေ့ရှိ၏။

အစဦးတွင်မိမိတစ်ယောက်တည်းအိပ်ရာစောစောဝင်သွားလျှင်မတော်
သင့်လေသောကြောင့်ညညသည်များမပြန်မချင်းအိပ်ရာမဝင်ပဲကြိတ်မှိတ်
နေရပါသည်။ရက်ညောင်းလာသည်နှင့်အမျှစောစောအိပ်ရာဝင်၊စောစော
အိပ်ရာထတတ်သောကျွန်မ၏စရိုက်နှင့်မကိုက်ညီဖြစ်ရ၏။လုပ်ငန်းခွင်
တွင်တိုင်းတာရေးဆင်းရဲသောနေ့ရက်များတွင်တစ်နေ့ကုန်လမ်းလျှောက်
စောပန်းခဲ့ပြီးစောစောအိပ်ချင်နေခိုက်ညညသည်အပြန်ညညနက်သောနေ့
များနှင့်ဆုံတွေ့ခဲ့ပါလျှင်ကျွန်မအတွက်အခက်တွေ့လေတော့သည်။

နံနက်(၆)နာရီထဲကိုယ်လက်သုတ်သင်အဆာပြေစား(၇)နာရီတွင်
လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရာအထက်ပါအဖြစ်မျိုးနှင့်တိုးသောနေ့များ၌အိပ်ရာထ

www.burmeseclassic.com

နောက်ကျကသီလင်တဖြစ်ရလေ၏။ ထိုနေ့အဖို့ လုပ်ငန်းခွင်တွင်လည်း အိပ်ရေးမဝသောအခါ လန်းဆန်းတက်ကြွမှု မရှိနိုင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဟင်းစားဆုံးဖြတ်၍ အိပ်ရှင်မိသားစုအား ကျောင်းဝင်ထဲမှာပင် ပြောင်းရွှေ့အိပ်မည့် အကြောင်းပြောပြလိုက်ပါသည်။ အိပ်ရှင် ဦးနှင့်ဒေါ်ဒေါ်မှ ကျွန်မအား သေချာစဉ်းစားစေချင်ကြောင်းနှင့် အဆိုပါကျောင်းကြီးသည် ဂျပန်ခေတ်၌လည်းကောင်းပေတိုင်စခန်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အလင်္ကာသခင်စိုးတို့ကြီးစိုးစဉ်ကာလတွင်လည်း စခန်းချသွားဖူးသည်ပြင် ဗာသာတစ်ယောက်လည်း ရေချိုးခန်းဘုံဘိုင်ခေါင်းတွင် ဆွဲကြိုးချအဆုံးစီရင်သွားခဲ့သည်။ ဆိုရပါလျှင် ဤကျောင်းကြီး၌ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အစိမ်းဝေ၊ သေဆုံးသူများရှိခဲ့၏။

* * *

ထို့ကြောင့်မကျွတ်မလွတ်သူများရှိတတ်သဖြင့် ကြောက်လန့်မှာစိုးရိမ်မိသည်ဟု စေတနာစကားပြောကြားကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးဖြစ်သော ဘရာသာဂျွန်သည် သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်ကတည်းက ကျောင်းအတွင်းသို့ အမျိုးသမီးများ ဝင်ထွက်သွားလာခြင်းကို မနှစ်သက်၍ လက်မခံခဲ့ပါ။ ယခုသူ၏အခန်းတွင် မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် နေမည်ဆိုပါလျှင် ဖြစ်ပါမည်လားဟု ပူပင်ကာ တားကြလေ၏။ ရွာတွင်းမှ တစ်ဦးစနစ်ဦးစတို့ကလည်း အဆိုပါ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သေဆုံးပြီးသော်လည်း သူ၏ ကျောင်းအား စွဲလမ်းမှုဖြင့် စနေနေ့ လပြည့်ညများတွင် ကျောင်းရှေ့သက်အဝင်လမ်းမှ တစ်ဆင့်ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိအိပ်ဆောင်၊ စာသင်ဆောင်၊ ထမင်းစားဆောင်တို့ကို တစ်ဆောင်ပြီးတစ်ဆောင် လှည့်လည်စစ်ဆေးပြီး တနင်္ဂနွေအကူးလင်းအားကြီးအချိန်တွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘက်သို့ သွားသော လျှောက်လမ်းလေးသို့ ကူး၍ ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်ဟု ပြောပြလေရဲ့။

ဆိုခြင်းစဉ်ကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ရှိသူ သက်ကြီးရွယ်အိုအား သွားရောက် မေးမြန်းကြည့်မိသောအခါတွင်မူ သတိရွတ်ယွင်းကာ သူငယ်ပြန်နေသည့် အနေအထားမို့ ဝိုင်းဝန်းထက်ရယ်အားသန်ခဲ့ရလေ၏။ ကျွန်မကတော့ မယုံကြည်ပါ။

ကျွန်မမှာနဂိုစိတ်ရင်းတွင် အကြောက်အလန့်မရှိရသည်ထဲထိုထိုသော စကားများကြားသိရသောအခါပိုပို၍ စိတ်ဝင်စားလာလေလေဖြစ်ပြီး ကျောင်းတွင်းသို့ အပြန်ဆုံးပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေသည်။ မိမိစိတ်တွင် "သူ့ကို ငါအနောက်" အယုတ်ပေးမှာမှ မဟုတ်တာ အဲဒါ သူလည်း သိမှာပဲ၊ ပြဿနာဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ဒါကြောက်စရာမဟုတ်၊ မကျွတ်လွတ်သူများသာ သနားစရာဟု ခံယူလျက် ရဲရဲတင်းတင်းနှင့် ဘရာသာဂျွန်၏ အခန်းတွင် ဝင်ရောက်နေလိုက်ပါသည်။ ဦးစွာ ပြတင်းများကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အလင်းရောင်နှင့် အတူလေအေးတို့တိုးဝင်လာလေ၏။ ဝင်ပေါက်တံခါးမကြီးများမှာလည်း တောင့်တင်းခိုင်မာစွာနှင့် အလျားတစ်တောင်ခန့်ရှိ မင်းတပ်များ တပ်ဆင်ထားပြီး အလွယ်တကူဖွင့်ရန်မဖြစ်နိုင်ချေ၊ ဖုန်တက်နေသော စားပွဲကြီးများနှင့် လက်တင်ပါ ရှေးဟောင်းကုလားထိုင်၊ ဘီရိုကြီးများနှင့် ကိုယ်တိုင်တစ်လုံးတွေ့ရာ ရှင်းလင်းလှည်းကျင်း၍ ထိုကုတင်ထက်ဝယ် ကျွန်မ၏ အိပ်ရာကို ဖြင်ဆင်ခင်းကျင်းလိုက်ပါသည်။ မူလအစီအစဉ်မှာ ရွာတွင်းမှ မိန်းမဖော်များ ခေါ်ငင်၍ အိပ်ရန်ဖြစ်သော်လည်း လူကိုတော့ ခင်ပါသည်။ လာတော့ဖြင့် အိပ်နိုင်ပါ။ မအိပ်ရဲပါဆိုကြလေသဖြင့် ကျွန်မ တစ်ဦးတည်းသာ အိပ်ရလေတော့၏။

ညဘက်တွင် ဌာနမှ ပုံရိုးမှုဖြင့် မီးစက်ကို မောင်းနှင်ပေးပြီး ညကိုးနာရီဆိုလျှင် မီးဖြတ်ပြီး မီးဖြတ်မီ ကျွန်မအတွက် အောက်လင်းဓာတ်မီးကြိုတင်ထွန်းပေး၏။ လင်းထိန်နေသော မီးနှင့် လုံခြုံသော အခန်းပေမို့ အဆင်ပြေပါသည်။ သို့သော် ထိုမီးမှာ ထွန်းချိန်ကြာလာသည်နှင့် လေပေါင်ကျတတ်သည်မို့ မီးစာကြောသွားသည့်အခါမျိုးတွင်မူ ကျွန်မအဖို့ ဖယောင်းတိုင်

www.burmeseclassic.com

ထွန်း၍ ဓာတ်မီးဓာတ်ခဲငါးတောင့်တိုးနှင့်သာ အဖော်ပြုရလေ၏။ မအိပ်ခင် ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသည်နှင့် စိတ်ထဲမှာလည်း ဘာမျှ မစဉ်းစားပဲ တစ်နေ့တာ ဝင်ထန်းမှုအား ခေါင်းအုံးပေါ်ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်ချည်း ယင်းယယ်ရွယ်စဉ်ကာလ အိပ်ပျော်စားဝင်အရွယ်ပေမို့နံနက်လင်းမှတစ်ချော့နီး တာတစ်ချိုးတည်းအိပ်ပျော်လေ၏။ အတူနေဝန်ထမ်းဦးလေးအရွယ်၊ အစ်ကို အရွယ်တို့မှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာအကြောင်းရှိရင်တို့တစ်တွေအခန်းဘက်သာ လှမ်းအသံပြုလိုက် ဟု စောင့်ရှောက်စကားဆိုကြပါသည်။ တစ်စုစုထူးခြား ပြီး ကျွန်မများ လှမ်းခေါ်လေမည်လားဟု နားစွင့်ကာ အိပ်ကြသော်လည်း ဘာသံမျှမကြား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ မိုးလင်းပါများလာသောအခါ သူတို့ အဖို့လည်း ရိုးသွားကြလေတော့၏။

* * *

ဤသို့ဖြင့် လူပြောသူပြောများလှသော ကျောင်းကြီးဝယ် ကျွန်မတို့စို့ ထူးခြားဖြစ်စက်မတွေ့ပဲ နေထိုင်လာခဲ့သည်မှာ တစ်လပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ လကုန် ရက်ဝယ်ဝန်ထမ်းများအတွက်လစာအားကော့များဖြန့်ဝယ်ရုံးတွင် သွားရောက် ထုတ်ယူရလေ၏။ လယ်စိုက်ရှင်းမှ လယ်ထွန်စက်နောက်တွဲ ယာဉ်နှင့် ဌာနဆိုင်ရာအချင်းချင်း ယိုင်းပင်းကာ ကျွန်မတို့အား မပြုမငြင် လမ်းကြုံခေါ် တင်ကြပါသည်။ အပြန်တွင်မှ လုပ်ငန်းအတွက် သုံးစွဲရန်ငွေနှင့်ဝန်ထမ်းလစာ တို့ပါဝင်သဖြင့် ကော့များဖြင့် ခြေတပ်ပွဲမှ ခြေတပ်သားသုံးယောက်မှ ထီးယောက်အထိ လက်နက်အပြည့်အစုံဖြင့် လုံခြုံရေးအတွက် လိုက်ပါဖို့ဆောင်ကြ၍ ငွေထုတ် သောကိစ္စမှာ နေ့လယ် ၁ နာရီခွဲ၊ ၂ နာရီမှပြီး၍ ညနေသုံးနာရီခန့်မှ ငှက်အော် စမ်းသို့ပြန်ရပါသည်။

လိုက်လံဖို့ဆောင်သူ ရဲသားတို့မှာ ညဘက်တွင် မပြန်နိုင်ကြပဲ နောက် တစ်နေ့နံနက်မှာ ကော့များသို့ပြန်ရပါသည်။ လုံခြုံရေးခြေတပ်သားတစ်ဦးမှ သူ၏

ဇနီးသည်သည် ငှက်အော်စမ်းကျေးရွာသို့ မရောက်ဘူး၍ အလည်ခေါ်ခဲ့ခြင်း ကြောင်းနှင့် ခေါ်လာခွင့်ပြုပါရန် ကျွန်မထံခွင့်တောင်း၏။ ကျွန်မလည်း လိုက်ခွင့်ပေးရာ လိုက်ပါစေခဲ့ပြီး ညနေတထမ်းကျေးရွာသို့ အတတ်သောနေရာ စေးကာ ကျောင်းကြီးပေါ်တွင် အိပ်ခက်စေပါသည်။ ည (၇) နာရီခန့် တွင် ကျွန်မ အလုပ်စာရင်းများ ပြုနေခိုက်... "အောင်မယ်လေး" ဟူသော အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်လိုက်သော မိန်းမသံအား ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအသံ အား ကြားလိုက်ရသော ကျွန်မနှင့်တကွ ဝန်ထမ်းအချို့ အသံလာရာသို့ အပြေးထွက်လာကြည့်သောအခါတွင် မူအလည်လိုက်လာသာ ရဲတပ်သား ၏ ဇနီးမှ အော်သံဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

အဆိုပါကျောင်းကြီးသည် ဂျပန်ခေတ်၌လည်း ကင်ပေတိုင်စခန်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အလံနီသခင်စိုးတို့ ကြီးစိုးစဉ် ကာလတွင်လည်း ခန်းချသွားဖူးသည် ပြင် ဟာသာတစ် ယောက်လည်း ရေချိုးခန်း ဘုံဘိုင်ခေါင်းတွင် သူကြီးချအဆိုပီရင်သွား ခဲ့သည်။

အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာက ဆင်ဝင်နှင့် တည့်တည့်မှ အပေါ်ထပ်သို့ တတ်သော လှေကားတွင် ဖြစ်၏။ လှေကားမှာ တစ်ဆစ်ချိုးကျွေ့ ဖြစ်လျက် အတွေ့ဘတ်တွင် မှောင်ရိပ်အနည်းငယ်ကျသော နေရာဖြစ်သည်။ ထိုအချိန် သမီးမှာ ခြုံစေ့သော မျက်နှာနှင့် ရင်ထုန်ပန်းတုန်ကြောက်လန့်တကြား သူမ၏ ယောက်ျားအား ဖက်တွယ်ထားလေ၏။ ဖြစ်ပျက်ပုံကို မေးကြည့် သောအခါ သူမတို့ ဇနီးမောင်နှံ စားသောက်ဆောင်သုံးနေဆွေးသွားထည့်ရန် လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့ရာ လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးကျွေ့ ရောက်သောအခါ အနီးအနားတွင် မည်သူတစ်ဦးတယောက်ကိုမျှ မတွေ့သဖြင့် ယခုလိုအလန့် တကြား အော်မိကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ကျွန်မတို့လည်း သူမတို့စိတ် သက်သာရာရစေရန် ခင်မင်သူတစ်ယောက်ယောက်က ကျီစားသန်တာ ဖြစ်မှာပါဆိုသော်လည်း ကာယကံရှင်တို့က ... သေချာအောင် ဓာတ်မိန့် ထိုးကြည့်သော်လည်း အနီးအနားမှ ဘယ်သူမှ မရှိဆိုချေ၏။

* * *

အဆိုပါ ဇနီးမောင်နှံလည်း ယနေ့ညရွာထဲမှာပင် ပြောင်းရွှေ့အိပ်မည် ပြော၍ ညတွင်းချင်း ရွာထဲသို့ သွားကြတော့သည်။ ကျွန်မတို့အဖို့လည်း အခြေမရှိသော ပဟေဠိ ပုစ္ဆာအား တွက်မိနေသူများဖြစ်ကုန်ကြ၏။ အိပ်ရာ ဝင်သော်လည်း ထိုအကြောင်းအား စဉ်းစားနေမိသည်။ "တစ်နေ့တစ်နေ့ သည်လှေကားမှာ ဆင်းလိုက်တတ်လိုက်လုပ်နေတာ ငါ့အပြင်မရှိဘူး၊ ငါ့မှ လည်း ကျစ်ဆံပြီးရှိတယ်။ ငါ့ကျတော့ ဘာလို့ မဆွဲတာလဲ" ဘယ်သူကမျှ ဆွဲတာလဲ" နှင့် အမျိုးမျိုးတွေးနေမိတော့သည်။ ထိုကိစ္စဖြစ်ပြီးသည် နောက်ပိုင်းနေ့မှ စားမှုအပူပင်သိမ်းတို့တွင် စိတ်စနောင့်စနင်း ဖြစ်ရလေတော့ ၏။ ညနေလေးနာရီတွင် ဝန်ထမ်းများ အလုပ်စွင်သိမ်းပြီး ညနေ ငါးနာရီ ထမ်းကျော်ပါသည်။ ကြာချိန်တစ်နာရီခွဲအတွင်းမှာ ရေချိုး၊ သောလုံးတန်း

ယမကာကြိုက်သူတို့ ရွာထဲထွက်ကြ၊ ပိုက်ကျော်ခြင်း၊ ခတ်ကြနှင့် မိမိတို့ နှစ်သက်ရာ လှုပ်ရှားကြတော့သည်။ ကျွန်မမှာ မိန်းကလေးတစ်ဦးတည်းမို့ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲအညောင်းအညာပြေလမ်းလျှောက်ရုံမှ တစ်ပါး အခြား မရှိပြီ။ တစ်နေ့သော ညနေစောင်းဝယ် ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး လမ်း လျှောက်ထွက်ပြင်ဆင်နေရာအပျင်းပြေပဲလှော်နှင့်ကြသကာစားရန်စတင်ခန်း သို့ ဝင်လာယူမိပါသည်။ အခန်းအဝင်တွင် သောက်ရေအိုးများ ကွဲခဲ့လျှင် အဆင်သင့်အစားထိုးနိုင်ရန် ပြေအိုးအသစ်တစ်လုံးနှင့် သတ္တုပန်းပြားတစ်ချပ် ဖုံးထားပါသည်။ ကျွန်မလည်း ပြေအိုးနံဘေးမှ ကျော်ဖြတ်၍ ပဲလှော်ထည့်ထား သောပုံကို ဖွင့်နှိုက်လိုက်ပါသည်။ ထိုအခိုက် အဆိုပါအိုးနှင့် သတ္တု ပန်းကန်ပြားမှ "ဂျမ်း...ဂျမ်း" နှင့် လမ်းဘေးရေခဲရေရောင်းသူများခွက်ခေါက် နေသည့်နယ် မြည်နေ၏။

ကျွန်မ၏စိတ်ထဲတွင် ကြွက်တစ်ကောင်ကောင်များ ဝင်နေ၍ ထွက်ရန် ကြိုးစားပြီး မြည်သည်ထင်၍ နောက်ဘက်ပြန်လှည့်ကာ အစုံးအား ဖွင့်လိုက် သောအခါ အိုးအတွင်းတွင် ဘာမျှ မရှိပေ။ ထိုအခိုက် ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားလိုက်ရသည်။ အနီးအနားတွင်လည်း မည်သူမျှ မရှိပဲ ဘာကောင်မျှ မရှိပဲ။ ဘာလို့ မြည်တာလဲပေါ့၊ ရုတ်တရက် အခိုက်အတန့် စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ နလုံးအိမ်၌ ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှား၍ အားငယ်သော စိတ်များ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာလေ၏။ လိပ်ပြာငယ်သည် ဆိုသော အသုံးအနှုန်း သည် ယင်းခံစားရက်အတွက် ထားသော စကားလုံးဖြစ်သည်ထင်ပါရဲ့။

အသိစိတ်ကလေးရက်ချင်းပြန်ဝင်လာသည်နှင့် ကိုယ်ကိုယ်မာန်တင်း၍ ရက်ချင်းပြန်ထကာ ပဲလှော်ပုံးနားတွင် ကျန်ခဲ့သော ကျွန်မ၏ အခန်းသော့ကို သွား၍ ယူဝင်မိပါသည်။ အဆိုပါရေအိုးနှင့် ပဲလှော်ပုံး၏ အကွာအဝေးမှာ ခြေလှမ်းအားဖြင့် ခုနစ်လှမ်း၊ ရှစ်လှမ်းမျှသာ ကွာဝေး၍ ကျောင်းလျက်အနေ အထားဖြင့် သော့တွဲအား ကျွန်မ ကုန်းကောက်လိုက်လေ၏။ ထိုစဉ်အခိုက် ရေအိုးနှင့် အစုံးမှ "ဂျမ်း...ဂျမ်း...ဂျမ်း" မြည်သံများသည် ပထမအကြိမ် ကျွန်မ ကြားရသော အသံထက် ပို၍ ပြင်းထန်စွာ ညွှန်လာသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ပြောက်

ဇာတ်ခနဲ လန့်ပြီး ဆက်တိုက်ဆိုသလို ဝင်လာသော ဒုတိယစံစားမှုမှာ "ဇာတ်ကို လန့်အောင် လုပ်ရကောင်းလား" ဟူသော ဒေါသစိတ်ပါ။ ပထမအကြိမ်တွင် ရွတ်တရက် ထိတ်လန့်သော စိတ်ဖြစ်လာပြီး သည်တွင် သတ္တိဗျေကာ ကိုယ့် တို့ သံ တို့ သံ အားပေးသော စိတ်ဝင်လာသည်။ ဒုတိယတစ် ခါတွင်မူ ထိတ်လန့်သောစိတ်ဖြစ်ပေါ်ပြီး တစ်ဆက်တည်း၊ ဒေါသစိတ်က တစ်ခါတည်း တန်းဝင်လာတော့၏။

လူငယ်ပီပီ တုန်ပြန်ချင်စိတ် ထွက်ပေါ်လာပြီး သော့ကို ကောက်ယူ၍ ခြေလှမ်းကြွကြွနှင့် ဝင်ပေါက်ရှိရာ ပြန်ထွက်လာရင်း ထိုရေအိုးအား သုံးလေး ချက်ဆင့်ကန်ပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ညနေတစ်စော့ချိန် ဝန်ထမ်း များစုံညီချိန်၌ ထိုအကြောင်းအား ကျွန်မက ပြောပြသောအခါ ဟိုလူက လည်း ငါစတာ၊ ဒီလူကလည်း နင့်ကို နောက်တာနှင့် ကျွန်မကြောက်လန့်၍ မနေရပါ။ အမျိုးမျိုး ဝိုင်းညှာနေကြ၏။ သို့ပါသော်လည်း အနီးအနား တွင် မညီသူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိသည်ကို သိထားသော ကျွန်မမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တို့၏ စေတနာအညာများကို ကြည့်နားစွာ ပြု၍ နားထောင် နေမိပါသည်။ ထိုကိစ္စသည် သာမန်မဟုတ်ပဲ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားဖြစ်စဉ် ဖြစ်ကြောင်း နှင့် အားလုံး သတိထားဆင်ခြင်နေသွားရန်ကို သာ ကျွန်မ သတိပေးလိုက်ပါသည်။ ပျော်ပျော်နေတတ်သူ အလုပ်ကြပ်ကို စိုးထွန်းမှ "သရဲဆို ချိန်လား... ငါကတော့ ဟင်းစားငတ်နေတာနဲ့ တွေ့ရင် တစ်ခါတည်း ကင်စားလိုက်မယ်" အပြောတွေ တသောသော ပွဲကျနေကြလေ၏။ ထိုညအိပ် ချိန်ကိုယ် အခန်းကိုယ် ဝင်နေစဉ် ကိုစိုးထွန်း အခန်းဘက်မှ ဆဲနိုရေရွတ်သံ များနှင့် အတူ ဝန်းရံခိုင်းခိုင်း အသံများ ကြားရလေ၏။ အသံလာရာ သူ၏ အခန်းသို့ အားလုံး စုံရုံး ရောက်သွားချိန်တွင် ခြင်ထောင်အား နံရံနှင့် လွှဲရိုက်၍ ဆဲဆိုနေသော ကိုစိုးထွန်းအား တွေ့ရပါသည်။ အကြောင်းအား မေ့ပြန်ကြည့် သောအခါ သူအိပ်ရာဝင်ချိန်၌ အိပ်မပျော်မိ ခြင်ထောင်ကြိုး တစ်ချောင်း ပြတ် ကျလာ၍ ထပြီး ချည်နှောင်၏။ ပြန်ဝင်အိပ်သောအခါတွင် ကြိုးနှစ်ချောင်း

ထပ်ပြတ်ကြသွားပါသည်။ ထိုအခါ ထ၍ ပြန်ချည်ကာ အိပ်ရာဝင်ပြန်ပါသည်။ ဝင်ပြီးသည်နှင့် မကြာမီ ခြင်ထောင်ကြိုး သုံးချောင်း ပြတ်ကြလာသောအခါ စိတ်တိုစွာ ထိုင်ဆဲ၍ ကြိုးများကို ဝိုင်းခံတင်းရင်းအောင် ပြန်ထောင်ပြီး အိပ်ရာ ဝင်ရာ လေးကြိုးစလုံး တိခနဲ ပြတ်ကြလာသဖြင့် အိပ်ရာမှ ဝုန်းခနဲ လူးလဲ ထကာ ခြင်ထောင်အား နံရံနှင့် လွှဲရိုက်၍ ဆဲဆိုနေခြင်းဖြစ်၏။

* * *

ဝန်ထမ်းအားလုံး၏ စိတ်ဝယ် မမြင်နိုင်သော တစ်စုံတစ်ရာအား တွေးတောစဉ်းစားနေမိကြတော့သည်။ သို့သော်လည်း နံနက်လင်းသော် ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ကြရပြန်သည်။ ထိုနေ့က လမ်းအကြောင်းနှင့် မလွတ်သဖြင့် သစ်ပင်တစ်ပင်အား ခုတ်လှဲရာ သစ်ပင်မြေပေါ် အကျတွင် အလုပ်သမားထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးမှာ မြေတတင်းတွင် ခြေဆင်း၍ စောင်ပေပေပျက်နာထားနှင့် ဆန္ဒပြလေ၏။

ယင်းအမျိုးသမီးမှာ လမ်းဖောက်လုပ်ရေး၌ ဒေသခံများထဲမှ အလုပ် ခန့်ထားသူ မသိန်းခင်ဖြစ်၍ သူမသည် ဌာနတွင် အထက်လူကြီးများကို အလွန်လေးစားကျိုးနွဲ့သူဖြစ်သည်။ ယခုမှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဘယ် မှာ နေရမှာလဲ... ဘယ်မှာ နေရမှာလဲ" ဟူသော စကားကို သာ တွင်တွင် ဆိုနေလေရဲ့။ ဘာကြောင့် ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်ဟူသော အတွေးကို ကျွန်မတို့ တွေးမရအောင် ဖြစ်နေစိုက် အတွေးအကြံရှိသူ အသက်ကြီးကြီး အလုပ်သမားတစ်ဦးမှနေ၍ ဆရာတို့ ဆရာမတို့ - ဒီအပင်မခုတ်ခင် ဒီအပင် ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အခြားနေရာအစားထိုးပေး မပေးရင် အခြားအဆင်ပြေရာ ပြောင်းရွှေ့နေဖို့ ကြိုတင် သတိပေးရမယ်ဆိုလေ၏။ သည်တော့မှ ကျွန်မ တို့လည်း ရာဘာတောအား လက်ညှိုးညွှန်လျက် အဆင်ပြေရာ ကြိုက်တဲ့ အပင်တစ်ပင်မှာနေပါ။ ကျွန်မတို့လည်း အစိုးရမင်းတို့၏ ဝိုင်းစေချက်အရ လုပ်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မင်းမိန့်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုရလေသည်။ ထိုအခါ မမယ်မင်းကြီးမလည်း နဂိုအနေအထားသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားပါသည်။

ကျွန်မတို့အားလုံး လုပ်ငန်းပြီးပြောကံအောင် ကြီးစားရန်သာ စိတ်ကူးရှိပြီး မသိနိုင် မမြင်နိုင်သော အကြောင်းတရား အခက်အခဲများကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားမိခဲ့ပါ။ ငယ်ရွယ်သော အသက်နှင့် နနယ်သော အတွေ့အကြုံများ ကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ယင်းနေ့ ညစာစားချိန်၌ ထိုအကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောမိနေကြစဉ် အလုပ်သမားလေး မောင်ကျော်သောင်း ကျောင်းအပေါ်ထပ်မှ ကျွန်တော်ကြောက်တယ်ကြောက်တယ်" ဆိုကာ ပြေးဆင်းလာ၏။ အားလုံး ထမင်းစားပွဲမှထ၍ သူ့လက်အားပြေးဆွဲကာ "ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဖြည်းဖြည်း ပြောစမ်းပါ" ဆိုသောအခါ "ကျွန်တော်ထမင်းစားဖို့ ဆင်းလာတာ၊ ကျွန်တော် နားရွက် တစ်ဖက်က မှုသွားလိုက် နောက်နားရွက်တစ်ဖက်က အေးသွား လိုက်နဲ့ နှစ်ခါသုံးခါတောင်မှပဲ ကျွန်တော် ကြောက်တယ်" ဟု ပြောကာ ငိုယို တော့သည်။ ကျွန်မတို့လည်း သူ့အား ရော့မော့၍ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် အမိဖွယ်ပါသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်မိနေကြလေတော့ သည်။

ထူးခြားဖြစ်စဉ်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပျက်လာသောအခါ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟ မတိုင်ပင်မိကြသော်လည်း နောက်တစ်ခါ ဘာများ ဖြစ်လာဦးမှာလဲ၊ ဘယ်သူ့ အလှည့်ဖြစ်မှာလည်း ဆိုသောအတွေး များတကိုယ်စီကိုယ်စီ ရှိလာကြတော့သည်။ ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုဖြစ် စဉ်ဖြစ်မလာခင်က ကိုယ့်လောက်မှ အဆင့်မမြင့်သော ပရလောကသားများ အား ဂရုစိုက်စရာမလိုဟူသော အတွေးမှ သူတို့အတွက် ထည့်သွင်းစဉ်းစား ပေးသင့်သည် ဆိုသော အတွေးတွေ ဝင်လာမိလေ၏။ လုပ်ငန်းခွင်တွင် စိတ်ရှင်းရှင်းဖြင့် နေထိုင်လုပ်ကိုင်နိုင်ရန် ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမည်လဲ ဆိုသော အချက်ကိုသာ စဉ်းစားတွေးတော နေမိသည်။

အဆိုပါကိစ္စများအား နည်းလမ်းတကျ စဉ်းစားလျှင်လည်း ထိုဖြစ်စဉ် တို့ကို ဖန်တည်းနေသူမှာ ဘာသာတွေ လူမျိုးခြား မကျွတ်မလွတ်သူများ

ကြောင့်လား ဆိုသည်မှာ မည်သို့ မျှ ခွဲခြားမသိနိုင်ပါ။ အကယ်၍ ဘာသာ တူတို့၏ ပယောဂဆိုပါလျှင် သံဃာတော်များ ပင့်စိတ် ပရိတ်တရားနာပြီး ယင်းတို့အား ရည်မှန်း၍ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြု အမှုအတမ်းဝေ၊ မေတ္တာပို့ စသောနည်းတို့ဖြင့် ဖြေရှင်းနိုင်သည်။ ဘာသာမတူ လူမျိုးခြားတို့၏ ပယောဂ ဆိုလျှင်ကား ဣတိပိသောလည်း မသိ၊ သဗ္ဗဒွေဆိုလည်းနားမလည်၊ မေတ္တာ သုတ်ဆိုဝေလာဝေးနှင့် ဘယ်လိုလုပ်ပေးလျှင် သူတို့အတွက် အဆင်ပြေနိုင် ချည်လဲဆိုသော အတွေးတို့သာ ထပ်ကာထပ်ကာ ပေါ်နေလေတော့၏။ ဤသို့ ဖြင့် နောက်ဆုံးမှာ သူတို့လည်း လူ့ဘဝက သွားကြသူတွေပဲ။ ဘာသာမတူ စကားမတူကြသော်လည်း မေတ္တာရှေ့ထားပြီး ယင်းတို့အား မေတ္တာဓာတ် ပို့လွှတ်ခဲ့လေလျှင် တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာဆိုသော စကားအတိုင်း အပြန် အလှန် တုန်ပြန်နိုင်သည်ဟု တွေးထင်မိပါသည်။ (ဥပမာ) အားဖြင့် လူနှင့် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ကလေးများ သည် ဘဝမတူ၊ စကားမတူကြသော်လည်း မေတ္တာ၏ တုန်လည်မှုကြောင့် အတူယှဉ်တွဲ၍ အေးချမ်းစွာ နေနိုင်ကြသည်ဟူသော အချက်ကို ကျွန်မ စဉ်းစား လိုက်မိလေ၏။

ထိုအတွေးဝင်လာသည်နှင့် လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ရန် ကော့မှူးမြို့နယ် အင်ဂျင်နီယာရုံးသို့ ဆင်းခါ မြို့နယ်အင်ဂျင်နီယာအား အကြောင်းစုံကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ဝန်ထမ်းတို့အပေါ်၌ ဘာစေတနာအား ကြီးမားသော မြို့နယ် အင်ဂျင်နီယာမှလည်း ကျွန်မ၏ တင်ပြချက်များကို လက်ခံ၍ ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်ရန် ငှက်အော်စမ်း လုပ်ငန်းခွင် သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။ လှူဒါန်း ဒါနပြု၍ ထီး၊ ဝိနပ်၊ ယပ်၊ သင်္ကန်းတို့နှင့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစုတို့ကိုလည်း ငြိမ့်တစ်ပါးတည်း ဝယ်ယူစဉ်လာခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အဆိုပါကျောင်းကြီးတွင် သံဃာတော်များ ပင့်စိတ်လှူဒါန်း၍ အယူခြားသူများ၊ အယူမခြားသူများတို့ကို ရည်မှန်း မေတ္တာ ပို့အမှုဝေပွဲအား ဝန်ထမ်းများအားလုံး ပါဝင်ဆင်နွှဲကြပါသည်။ သံဃာတော်

များပြန်လည် ကြွသွားပြီးသောအခါ ဝန်ထမ်းများလုပ်ငန်းများ ပြန်လည် စတင်
 ဌာနကပ်ဆိပ်ပါယူနိုင်စေရေးအတွက် ဝတ်ဆင်၍ ဓား၊ ပေါက်တူး၊ ထုံးရေဖျော်တို့အား
 ယူဆောင်၍ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဘရာသာဂျွန်နှင့် အပေါင်းပါများ ရှိရာ သင်္ချာ
 သို့ ချီတတ်ခဲ့ကြလေ၏။ အုပ်ဂူများပေါ်တွင် ရစ်ပတ်နွယ်တက်နေသော
 သစ်ဝင်ရွံ့နွယ်တို့အား ရှင်းလင်းပြီး လက်ဝါးကပ်တိုင်နှင့် ဂူတို့အား ထုံးများ
 သူတ်ပေးကြပါသည်။ လုပ်ဆောင်မှုများ ပြီးစီးသောအခါ ဝန်ထမ်းအားလုံးကို
 အရပ်အနိမ့်အမြင့် ကိုယ်စီ တန်းစီရပ်စေ၏။ ထိုနောက် မြို့နယ်အင်ဂျင်နီယာ
 မှ အောင်မြင်ပြတ်သားသော အသံဖြင့် "ဘရာသာဂျွန်" ယခု သင်၏ သင်္ချာ
 ကို လာရောက် ရှင်းလင်းကြသူများအားလုံးသည် သင်၏ စိန် ဒီလာဆာ
 ကျောင်းကြီးအား နောက်ယုက်၊ ဖျက်ဆီးရန်လာသူများ မဟုတ်။ သင်၏
 ကျောင်းအား ပြန်လည် ကောင်းမွန် သစ်လွင်လာရန် သာဇန်တီးသူများ
 ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုဝန်ထမ်းအပေါင်းတို့အား အနောက်အယုက်မပေးပဲ
 လုပ်ငန်းကောင်းမွန်သောသင်စွာ ပြီးမြောက်နိုင်ရေးအတွက် အကူအညီပေး
 ပါ။ သင်သက်ရှိထင်ရှားရှိခဲ့စဉ်အခါ၌ သင်၏ကျောင်းသားများအပေါ် သင်ထား
 ရှိသော မေတ္တာ၊ ကရုဏာတရားအား ချီးကျူးဂုဏ်ပြုအသိအမှတ်ပြုမိပါသည်။
 ယနေ့မှစ၍ သင်နှင့်တကွ အပေါင်းပါတို့ ရောက်လေရာ ဘဝဘုံဌာနတွင်
 ငြိမ်းချမ်းသာသာပါစေကြောင်း ပြီးနောက် အားလုံး မေတ္တာငြိမ်သက်စွာ စိတ်
 တွင်းမှ မေတ္တာပို့ အမျှဝေကာ ပြန်လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် မေတ္တာတန်ခိုး အာနိသင်၏ လက်ငင်းအကျိုးပေး
 ကြောင့်ပေးလား တော့မသိ။ ကျွန်မတို့အဖို့ ထူးခြားဖြစ်စဉ်များ ကင်းဝေးကာ
 အလုပ်ကိုအေးဆေးစွာ လုပ်ကိုင်နိုင်ကြတော့သည်။ စိမ့်ကိန်းပြီးဆုံးသည်ထိ
 တစ်စုံတစ်ရာမျှ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်စရာ မရှိခဲ့တော့ချေ။ အထက်ပါ
 အကြောင်းအရာတို့သည် ကျွန်မအသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်၌ တွေ့ကြုံ
 ခဲ့ရသော ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ကျွန်မ၏ အသက်လည်း
 ရွှေ့ရတုအား လွန်မြောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်နေပါပြီ။

ဟိုယခင်ဝယ်နစဉ်မှာ တွေးမိသောအတွေးအခေါ်တို့ထက် ဘဝခရီးလမ်း
 ခြတ်သန်းမှု အတွေ့အကြုံများကြောင့် ပိုမိုရင့်ကျက်လာသည်မှာ အမှန်
 ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုရပါလျှင် ပရလောကသားများနှင့် ကျွန်မတို့လူသားများသည် သံသရာ
 ခရီးအား အတူလျှောက်လှမ်း နေကြသော သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသား များသာ
 ဖြစ်ကြ၏။ သို့မို့ကြောင့်လည်း သူတို့နှင့် ကျွန်မတို့ လူသားများ သံသရာ
 တစ်ကွေ့ဝယ်တစ်ခါမကြုံတစ်ခါဆုံစည်းနိုင်ပါသည်။ အချို့သော ပရလောက
 သားတို့သည် ပိုမိုမြင့်မားသော ဘုံဘဝသို့ တက်လှမ်းနိုင်ရန် ကုသိုလ်ကောင်းမှု
 များ လိုအပ်ချိန်၌ လူတို့၏ အကူအညီအား လိုအပ်ကြလေ၏။

ဤတွင် အကူအညီပေးနိုင်မည် လူတို့အား သူတို့ရှိနေကြောင်း
 အသံအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အနံ့အားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အရိပ်
 အယောင်ပြု၍သော်လည်းကောင်း တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းဖြင့် သိစေရန်
 ပြသကြခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့မှသာ လူတို့က သူတို့အတွက် ကုသိုလ်ကောင်း
 မှုကြောင့်ဖြစ်ပါစေ၊ မတော်တဆ ထိုလောကသားတို့နှင့် ဆုံစည်းခဲ့လေ
 လျှင် သင်တို့၏ စိတ်ဝယ် သတ္တဝါတစ်ဦးအား ပိုမို မြင့်မြတ်သော ဘုံဘဝသို့
 ပို့ဆောင်ရန် ကူညီခွင့်ရပြီဟု သဘောပေါက်လိုက်ပါ။ ကိုယ်တည်းဟူသော
 အကြောင်းကြောင့် သတ္တဝါတစ်စု ပိုမိုမြင့်မားသော ကံကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရတော့
 ချော်ဟုလည်း တွေး၍ ကြည်နူးလိုက်ပါ။ ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ ရုတ်တရက်
 မိမိလန်သွားရသဖြင့် မကျေနပ်စိတ်နှင့် ဒေါသပွားမိစေချင်ပါ။ သူတို့အပေါ်
 မေတ္တာစိတ်ထား၍ ကောင်းမှုပြု အမျှအတမ်းပေးဝေခြင်းကြောင့်သာ သူ
 အကျိုးအတွက် ကူညီရင်း မိမိလည်း ကောင်းမှုကုသိုလ်ရရှိနိုင်ပါသည်။
 ကျွန်မ၏ အတွေ့အကြုံနှင့် ယှဉ်ကာ စာရွှေသူတို့အား မေတ္တာပွားများကြစေရန်
 ရည်သန်ရေးသားလိုက်ရပါတော့သည်။

ဂမ္ဘီရ စာရေးဆရာနှင့် ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်း

မောင်သွေးရင့်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်တိုက်ရှိရာ ရန်ကုန်မြို့၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း (အထက်) သို့ စာရေးဆရာမင်းစိတြာ ရောက်ရှိလာလေ၏။ တိုက်ဆရာကား ကျွန်ုပ်၏ ဝါသနာစာပေတိုက်အတွက် ဂမ္ဘီရဝတ္ထုများစွာ ရေးသားနေသူ ဖြစ်ပေ၏။ ဆရာမင်းစိတြာသည် (-----) တလောင်အမည်ဖြင့် ဂမ္ဘီရလုံးချင်းများစွာ ရေးသားအောင်မြင်နေသူ ဖြစ်ပေ၏။ သူရေးသားသည့် စာများမှာ အစ်အုပ်နှင့် တစ်အုပ် မထပ်စေဘဲ ပရိသတ်စွဲမက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိပေသည်။

ဂမ္ဘီရဝတ္ထုများစွာ ရေးသားခဲ့သည့် စာရေးဆရာပီပီ ဂမ္ဘီရ အတွေ့အကြုံများစွာရှိသည့်အားလျော်စွာ ဆရာမင်းစိတြာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ဖက်ရည်ထောက်ကာ စကားပြောကြရင်း သူ၏ ကိုယ်တွေ့ ဂမ္ဘီရ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ပြောကြားပေးလေ၏။

“အိုင်ဆေးကို သွေးရင့် --- တကယ်တော့ ဝိညာဉ်လောက ဒါမှ အာတ်ပရလောကဆိုတာ တကယ်ရှိနေခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော် ငယ်စဉ် လူပျိုအဝက အဖြစ်လေးတစ်ခုကို ခုထိ မမေ့ရက်စရာပဲဗျာ”

ဂမ္ဘီရ စာရေးဆရာနှင့် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်း

မောင်သွေးရင့်

www.burmeseclassic.com

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မေးကြောများပင် ထောင်လျက် အဝမ်းမရ ပြန်ပေးလေ၏။

“အို- ဟုတ်လား၊ ပြောစမ်းပါဦး။ ဆရာ့ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်လေး။”

“သာလဲ... ဆရာက ဝတ္ထုပြန်ရေးချင်လို့လား။”

“တဲ - ဟဲ... ရေးသင့်လည်း ရေးရတာပဲ”

“ပြောပြပါမယ်။ အဲဒီဖြစ်ရပ်ဟာ ကျွန်တော်လည်း မရေးရသေးပါဘူး။ ဆရာရေးချင်ရေးလေ - ကျွန်တော် မရေးပါဘူး။”

“အို... ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဆရာရယ်။ ဆရာလည်းရေးပေါ့။ ကျွန်တော်က ဝတ္ထုတိုလောက်ပဲ ရေးမှာပါ။ အကြောင်းအရာ မတူပေမဲ့ ရေးကြပုံ၊ တင်ပြပုံခြင်းက တူမှာမဟုတ်ဘဲ ဆရာရယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆရာမင်းစိတြက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း-

“အေးဗျာ... ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်က ကျွန်တော် အခုရေးနေတဲ့ ဝိညာဉ်အိမ်ဆိုတဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုပြန်မှာပဲ ထည့်ရေးလိုက်တော့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ သူ၏ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းလေးကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေတော့သတည်း။

* * *

ကျွန်ုပ် (မင်းစိတြ) သည် ငယ်စဉ်က မွန်ပြည်နယ်ဘက်တွင် နေထိုင်ခဲ့ဖူး ပေ၏။ မွန်ပြည်နယ်တွင် နင်းပုလဲဘူတာသည် ရန်ကုန် - ပုတ္တမရထားလမ်း ပေါ်မှာ တည်ရှိလေ၏။ နင်းပုလဲနှင့် ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ ရွာသည် အနီးကလေး ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အရပ်သည် မိုင်းမိုင်းညှို့ညှို့ တောင်တန်းကြီးများ တောရိပ် တောင်ရိပ်များဖြင့် ကြည့်နူးဖွယ်ရာ အရပ်ဟု ဆိုထိုက်သော ဒေသဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စာပေဓာတ်ခံရှိသူပီပီ တောတောင်ညှို့ညှို့ များကို ကြည့်နေရ

လျှင် ပျော်နေတတ်သလို စိတ်ကူးတွေလည်း ယဉ်နေတတ်ပေ၏။ ထိုအချိန် တပင် ကျွန်ုပ်သည် ကဗျာများ၊ စာများကို ရေးဖွဲ့ နေပြီဖြစ်လေ၏။ ဖြစ်ဖြစ် မြောက်မြောက်တော့ မဟုတ်သေးပါချေ။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်၏အသက်သည် နှစ်ဆယ်နားကပ်နေပြီဖြစ်ရာ ကာလ သားပေါက်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပေ၏။ ကာလသားလူပျိုပေါက်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေးများကို စိတ်ဝင်စားမှု သိပ်မရှိလှပေ။ ရွာရှိ အမျိုးသမီး လေးများကိုလည်း မြင်နေကျမို့လားမသိ။ ကိုယ့် ဆွေမျိုးအမှတ်နှင့်ပင် ရှိနေ ခဲ့ပေ၏။ စိတ်ကူးများမရှိခဲ့ပါချေ။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲ၌ စာကဗျာများသာ ရှိနေခဲ့ လေ၏။

ကျွန်ုပ်အမြဲတမ်း တွေးနေမိသည်မှာ ကဗျာများနှင့် စာများသာ ဖြစ်လေ ချေ၏။

ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် ကျွန်ုပ်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ အမျိုးသမီးငယ် တစ်ယောက်ကို မြန်းစားကြီးတွေ့ မြင်လိုက်ရပြီးလျှင် အလွန်ပင် စွဲလမ်းခြင်း ဖြစ်မိလေတော့၏။

ထိုအမျိုးသမီးလေးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ရွာမှ မဟုတ်သလို ရွာနီးချုပ်စပ်ကာလည်း မဟုတ်ပေ။ ဘယ်ရွာကမှန်း မသိသော ထိုမိန်းကလေးကို ကျွန်ုပ်တွေ့ကြုံရပုံ ထလည်း ဆန်းလှပေ၏။

သူလေးကို ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာနှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ ညနေ နေဝင်ဖျိုးဗျ နှာ စတင်တွေ့ မြင်မိရခြင်း ဖြစ်လေ၏။ တွေ့ မြင်ရစဉ်က သူမတစ်ယောက် ထည်းမဟုတ်။ သူမနှင့် အတူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးပါသေးသည်။ သူမထက် အသက်ကြီးပုံရ၍ သူမလိုပဲ လှပါသည်။ အကြီးမ၏ အလှက နန်းဆန်သည်။ အကြီးမက ဆံပင်ရှည်လျားနက်မှောင်သည်။ သူမ၏ ဆံကေသာကတော့ နက်မှောင်သော်လည်း မရှည်လျားပါ။ တိုသည်လည်း မဟုတ်။ ကြည့်လိုတော့ အောက်လှသည်။

www.burmeseclassic.com

မျက်လုံးက နှက်သည်။ ပါးအိုလေးက ရဲရဲနနလေးနှင့်၊ ပြုံးလိုက်လျှင် သွားတတ်လေးနှင့်၊ ရယ်လိုက်လျှင် တအားချစ်ဖို့ကောင်းသည်။ သူလေး၏ အလှတို့ စာဖွဲ့ပြပါဆိုလျှင် လူမက နတ်တမျှလှသည်ဟုသာ ဆိုရပေလိမ့်မည်။

ထိုနေ့က မြန်မာနှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ညနေပိုင်းတွင်း ပရိတ်တရားနာကြရန် စီစဉ်ကြလေ၏။ ကျေးရွာတိုင်းပင် နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ တရားပွဲကို ပြုလုပ်ကြလေသည်။

ဤသို့ ပရိတ်တရားနာကြရာဝယ် ကျွန်ုပ်တို့အရပ်၌ ပြုလုပ်ပုံသည် တစ်မူထူးသည်ဆိုရပေမည်။ တခြားအရပ်ဒေသများတွင် နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့သည် ပရိသတ် တရားနာခြင်းကို မကောင်းဆိုးဝါး မိစ္ဆာများကို နှင်ထုတ်ခြင်းဖြစ်၏။ တရားနာပြီးသည်နှင့် တောထုတ်သည်ဟုဆိုကာ သံပုံးများတီးကြ၏။

ကျွန်ုပ် အံအားသင့်သွား၏။ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ခြင်းလား။
မားက စောထူးကို ခေါ်ခြင်းလား ဟုပင်
တွေးရင်း စောထူးကို တိမ်းဝဲကြည့်တော့
စောထူးက မြင်ဟန်ပင်မတူ။ နှုတ်အိမှာ
အာရုံရောက်နေသည်။ ကျွန်ုပ်သာလျှင် နှုတ်မှာ
အာရုံမရှိဘဲ သူတို့အိ အာရုံ
ရောက်နေမိခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အရပ်၌ ပရိတ်တရားနာရန် ပြင်ဆင်နေဆဲမှာပင် ရွာခံလူများသည် ပရလောကသားများကို ဖိတ်ကြားသမျှ ပြုကြလေ၏။ လာရောက်တရားနာကြရန် ပင့်ဖိတ်ကြလေ၏။ အကုန်လုံး သိမ်းကျုံးပင့်ဖိတ်ခေါ်ငင်ခြင်းတော့မဟုတ်။ သေဆုံးသွားကြပြီဖြစ်သော မိမိတို့၏ ဓွေမျိုးဉာဏ်တို့၏ အမည်နာမများကို အော်ခေါ်ကာ တရားနာဖို့ ဖိတ်ကြားတတ်ကြလေ၏။

တချို့ဆို သစ်ပင်ပေါ်တက်၍ လည်းကောင်း၊ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တက်၍ လည်းကောင်း အော်ခေါ်ကြလေ၏။

တရားနာရန်နီး၍ သံဃာတော်များ ကြွလာရန်၌ ရွာသူရွာသားများသည် ဖျာများပေါ်၌ နေရာယူ၍ လက်အုပ်လေးချီကာ ရှိကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မိခင်သည် ရှေ့နားတွင် လက်အုပ်လေးချီကာ ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ နောက်ဆုံးနားတွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ဘေးတွင် သူငယ်ချင်း စောထူးရှိလေ၏။

လူများအားလုံး တရားနာရန် ရှေ့သို့ အာရုံစိုက်နေကြခိုက် ကျွန်ုပ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးကစားမိချေ၏။

အို... လှလိုက်သည့် ကောင်မလေးများ ပါတကား။ ကောင်မလေးများ ဆိုသော်လည်း နှစ်ယောက်တည်းပါ။ သူမတို့နှစ်ဦးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ရောင်းထဲမှ တက်လာကြပုံရသည်။ တရားနာရာဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာနေကြသည်။

“တရားနာလာကြတာထင်ရဲ့ ဘယ်ရွာကများပါလိမ့်၊ အတော်လှတာပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်တွေးနေစဉ်မှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားသည်။ ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်မလာကြပါ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာတွင် ရပ်နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးတွင် အငယ်မဖြစ်ပုံရသော သူမလေးက ပိုချော ပိုလှသည်။ သူမလေးကပင် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်လျက် လက်ယပ် လှမ်းခေါ်သည်။

ကျွန်ုပ် အံအားသင့်သွား၏။ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ခြင်းလား။ ဘေးက စောထူးကို ခေါ်ခြင်းလား ဟုပင် တွေးရင်း စောထူးကို တိမ်းဝဲကြည့်တော့ စောထူးက

www.burmeseclassic.com

မြင်ဟန်ပင်မတူ၊ ရှေ့ဆီမှာ အာရုံရောက်နေသည်။ ကျွန်ုပ်သာလျှင် ရှေ့မှာ အာရုံမရှိဘဲ သူတို့ဆီ အာရုံရောက်နေမိခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ် သူမကို စူးစူးကြည့်နေမိသည်။ သူမကလည်း ကျွန်ုပ်ကို စူးစိုက် ကြည့်တာ လက်ယပ် ထပ်ခေါ်နေပြန်၏။

ကျွန်ုပ် မျက်မှောင်ကြွတ်မိသည်။ ဘာများပါလိမ့်၊ ဘာကိစ္စများပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း ထသွားရင်စိတ် ပေါက်နေ၏။ မရိုးမရွ ဖြစ်နေမိသည်။ ထိုအချိန် တွင် သံဃာတော်များကလည်း ကြွရောက်နေကြပြီဖြစ်ရာ ပရိသတ်မှာ ဘုရားကန်တော့၍ သီလယူရန် ရှိနေကြလေပြီ။ အားလုံးသည် လက်အုပ်ချီး မျက်စိမှိတ်ကာ ဘုရားကန်တော့နေကြ၏။ ဘေးကစောထူးလည်း လက်အုပ် ချီ ဘုရားကန်တော့လျက်ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သာလျှင် ကန်တော့ရန် အာရုံ မရှိဘဲ သူလေးများဆီသို့ အာရုံရောက်နေမိ၏။

သေချာလည်း ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ တကယ်ပင် အငယ်မ ချောချော လေးက ကျွန်ုပ်အား လက်ယပ်ခေါ်ပြန်သည်။ သူ့မှဟန်မှာ ကြောကြောရှင်းရှင်း ဖော့ယမင်းရုပ်လေးနယ် ရှိနေ၏။ မျက်လုံးများ၏ ညှို့အားကလည်း ပြင်းလွန်း လှသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မရိုးမရွ ဖြစ်နေရပါပြီ။

သူ့ဘေးက အမဖြစ်ဟန်တူသော အကြီးမက နောက်လှည့်ပြန်မည့်အခြေ အနေမျိုး ဖြစ်သည်။ ပရိတ်တရား မနာခင် သူတို့ပြန်လိုဟန်ရှိ၏။ အငယ်မက တော့ ကျွန်ုပ်ကိုသာ လက်ယပ်ခေါ်လျက်တည်း။

ကျွန်ုပ်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်ချကာ မသိမသာ နောက်ဆုတ် လိုက်သည်။ အသာထံ၍ သူမထံသွားတွေ့ဖို့ပြင်သည်။ ကျွန်ုပ်ထလိုက်သည် ကို စောထူးမြင်သော်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ ဘုရားဆက်ကန်တော့နေလေ ၏။ ကျွန်ုပ် တပိုတပါးသွားလိုဟန် ထသွားသည်ဟု သူထင်ကောင်းထင်ပေ လိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် မယောင်မလည်ဖြင့် ထသွားပြီး သူမရှိရာသို့ သွားလိုက်မိ၏။ ထိုမိန်းကလေးက ...

“နင်းဝတီတို့ရွာကို လိုက်လည်ပါလားဟင်”

ဟုတိုးတိုးလေးပြော၏။ ထိုအချိန်တွင် သူမ၏ အစ်မဖြစ်သူက ကျောခိုင်း ကာ သွားဝပြုဖြစ်လေ၏။ သူမက ကျွန်ုပ်အား စေ့စေ့ကြည့်ကာ ထပ်ပေးသည်။

“လိုက်လည်မှာလားဟင်”

“အင်း”

ကျွန်ုပ်တစ်စွန်းတည်းသာ ပြောမိလိုက်၏။ သူမခေါ်ရာနောက်သို့ ကောက် ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားမိလေတော့သည်။ ရှေ့မှာက ချောင်းရိုးလေးရှိ သည်။ ရေကဒူးသာသာပဲနက်၏။ ရေက သွားနေသော သူ့အစ်မသည် တစ် ချက်မျှ လှည့်ကြည့်၍ ချောင်းကို ဖြတ်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း နောက်ကလိုက်သွားကြသည်။ ချောင်းတစ်ဖက်တမ်း သို့ ရောက်သော် ချုံနွယ်များဖြင့် ပိတ်ဖုံးလျက်ရှိသော ကျောက်ဂူပေါက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အစ်ကို... ဒီဂူထဲကို ဝင်ရအောင်”

ဂူထဲကို ကျွန်ုပ်လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မည်းမှောင်မှုသာ ဖုံးလွှမ်းနေသဖြင့် ဘာမျှမမြင်ရ။ ဘယ်လောက် ရှည်သည်မသိရ။

“လာလေ... အစ်ကို၊ ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ”

ကျွန်ုပ် ထိုဂူကြီးကို ကြည့်၍ ဝင်သင့်၊ မဝင်သင့် ချိတ်ချိတ် ဖြစ်နေခိုက်...

“ဟော... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ” ဟုသော စောထူး၏ အသံနှင့်အတူ -

“ဟဲ့... ကိုငယ်၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ - လာစမ်း”

ဟုသော ကျွန်ုပ်၏ အသွားဖြစ်သူ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ တစ်မျိုးနည်းမှာပင် ကျွန်ုပ်သည် လည်ပင်းသို့ ပုတီးတစ်ကုံးစွပ်ချခြင်း ခံလိုက်ရလေ၏။

“ဟင်... အသွား၊ ဒါဘာလုပ်တာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပုတီးကို ကြည့်ရင်း တအံ့တဩ မေးလေရာ အသွားက -

“လျှာမရှည်နဲ့၊ နင်ဘယ်သူနဲ့ လိုက်လာတာလဲ” ဟု ဝေါက်လျက် ပြန်မေး လေ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ ကို သတ်ရလျက် ကြည့်မိလေရာ ယိုးခပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရလေတော့၏။

အကြောင်းမှ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်လာခဲ့ပြီး အထဲဝင်ရန် ခေါ်နေသည့် နှင်းဝတ် ဆိုသူလေးကား အပါးမှာ မရှိတော့ပြီ။ ဝူပေါက်ထဲဝင်သွားသည် ဟု ဆိုရအောင် လည်း ကျွန်ုပ်ရပ်နေသည့် နေရာကား ဘာကျောက်ပူမျှမရှိ။ တောင်ပိုကြီး တစ်ခုသာ ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေကြည့်ရင်း ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ မိလေ၏။

ဘာမှမပြောတတ်သော ကျွန်ုပ်အား အဘွားက လက်ဆွဲခေါ်သွားလေရာ စောင်းကန်း စောင်းကန်းဖြင့် ပါသွားရလေသတည်း။

* * *

“အင်း... ဆရာအဖြစ်က ထူးလည်းထူး၊ ဆန်းလည်းဆန်းပဲနော် - နောက် ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်သေးလဲဆရာ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလေသော် ဆရာမင်းစိတြ က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ဤသို့ ပြောလေ၏။

“ဘာမှတော့ ဆက်မဖြစ်ဘူးဆရာရဲ့ - အဘွားက အချိန်မီသိပြီး လိုက်လာ တဲ့၊ စောထူး သွားပြေးခေါ်လာတာတဲ့ ဆရာရဲ့ ကျွန်တော်ထံသွားတာကို စောထူးပဲမြင်တယ်။ သူ့မြင်တာက ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လိုက်သွားတဲ့ပုံပေါက်နေလို့ အမေ့ကို လက်တို့ပြီး လိုက်လာကြတာတဲ့ ဆရာရဲ့”

“ဆရာ အဘွားက ဘာပြောလဲ”

“မေးတာပေါ့နဲ့ ဘယ်သူနဲ့ လိုက်သွားတာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ကောင်မလေးချောချောလေးက ခေါ်လို့လိုက်လည်တာလို့ ပြောလိုက်တယ် လေ။ ဒီတော့ အဘွားက ထပ်ဆူရင်း ရှင်းပြတယ်”

“ဘယ်လိုများ ရှင်းပြလဲဆရာ”

“အခုလိုခေါ်ပုံဟာ လူသားစင်စစ်မဟုတ်ပေဘူးဆိုတာ သိထားရမယ်တဲ့။ ပရလောကသားတွေလူအသွင်နဲ့ လှည့်စားခေါ်ဆောင်တတ်တယ်တဲ့။ ရှေးက

တုန်သည် လှည်းသားငါးရာတို့ကို လမ်းခရီးတောအုပ်ထဲမှာ သိလူးမတွေ့တာ အချောအလှလေးတွေအသွင် ဇန်ဆင်းပြီး ဖြားယောင်းလှည့်ပတ်သတ်ခြင်း စားသောက်ခဲ့ကြတဲ့ ဇာတ်တော်တွေ ရှိခဲ့တယ်တဲ့။ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ ကိုယ်နဲ့ ဘဝခြားနေတဲ့ ပရလောကသားတွေကို ယုံစားလို့ ဖရပေဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တွေ့ကြုံလာရင် ရှောင် ရမယ်။ မေတ္တာပို့အမျှပေးစေရမယ်။ ဒါဆို ဘယ်လိုမိစ္ဆာတွေမှ မနှောင့်မယုက်၊ ဗျူးကပ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို စွပ်လိုက်တာလည်း သိမ်ဝင် ပုတီးတဲ့။ မိစ္ဆာဆိုးတွေ သိမ်ကြောက်ဆိုပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ရှိနေမိလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မှ ပရလောကသားဟု ယူဆရသူများနှင့် ဆုံစူးသော်လည်း သူ့ကဲ့သို့ မကြုံဘူးသည်ဖြစ်ရာ အထူးပင် အံ့ဩရလေတော့၏။ အောက်ပါ အတိုင်းလည်း အရွန်းဖောက်ပြောလိုက်မိလေတော့၏။

“အင်း... ဆရာကတော့ လူတာမက်လို့ ညဉ္ဇနခက်တော့မလို့ဟာ သိမ်ဝင် ပုတီးနှင့် အဘွားက တကယ်လိုက်ပေါ့နော်”

ဟု ရှိဖြစ်သတည်း။

(ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော ဆရာမင်းစိတြ သို့ လွမ်းဆွတ်တသ အမှတ်တရဖြင့်)

၁ မောင်သွေးရင်

ထိုနေ့သည် လွန်စွာထူးဆန်းသည်နေ့ဖြစ်ကြောင်း တို့တော်ကား
 ကျားများတွင် ပါဝင်ခဲ့ပေည့် သူရပ်တောင်များသောမက ဒါရိုက်ကား
 ငါးကမ်းနှင့် ဒီးတို့။ မှန်တို့ဆိုကာကစ တားခုံတံ့သြပြောပြကြသည်။
 ကွမ်းကို တောတွင်းတစ်နေရာမှာ တည်ကြသည်။ တောဆိုင်သော်
 ညှိုး သွားရ၊ ဗောရ၊ ဝင်ရ၊ ထွက်ရ လွယ်ကစေးနေ အလို့ငှာ တော
 ကလေး၌သာ ရိုက်ကူးကြခြင်းဖြစ်သည်။ သိပ်မလှမ်းမကမ်းနေရာ
 နံ ကားလမ်းရှိသည်မို့ ရိုက်ကူးချိန်တွင် ကားများ ပြတ်သွားခြင်းနှင့်
 နှိပ်နန်း ကားဟွန်းသံများ မဝင်ရန်တော့ အထူး ဂရုစိုက်ကြရလေ၏။

ကလေးတို့သည်
 ကြားသိရသည့်
 ဝါဆိုရက်

မင်းသားချောမင်းသမီးပါရိုက်ကွင်းသို့စောစီးစွာ ရောက်နေကြပြီ။ ပျော်ရွှင်
ဘက်ကြွနေသော အရိပ်အရောင်များ ရှိသည်မို့ ကျန်လူများလည်း စိတ်အေး
ချမ်းခြေ နေကြသည်။ ရာသီဥတုသည်လည်း အလွန်မှပင် ကြည်လင်ဝင်းပ
သာယာနေသောကြောင့် ရုပ်ရှင်သမားတို့အကြိုက်ဖြစ်၍ နေလေ၏။
မင်းသမီးမှာ ယနေ့ပရိသတ်အပိုင်အမာရှိနေသော မင်းသမီးဝယ်တစ်လက်
ဖြစ်ပြီး မင်းသားကတော့ ဝုန်းခနဲခိုင်းခနဲ အောင်မြင်လာသလို ယခုအချိန်ထိ
ကျန်ပုံ တစ်စက်မျှပင် မရှိသေးသော မင်းသားချောလေးဖြစ်သည်။

သူ့အောင်မြင်မှုကလည်း အံ့သြစရာကောင်းသည်။ နာမည်ကြီးမင်းသား
သုံးယောက်က ရုပ်ရှင်လောကကြီးကို ကြီးစိုးထားစဉ်ကာလမှာ သူပထမဆုံး
ကားကပွဲတိုင်း ရုံလုံဖြစ်ကာ မှောင်ခိုဝယ်ကြည့်ရသည့် အဆင့်ကို ရောက်သွား
သည်။ ဇာတ်ကလည်း ရိုက်နေကျ ဇာတ်မျိုးသာ ဖြစ်သလို သူ့သရုပ်ဆောင်မှု
ကလည်း ဘာမျှပို၍ ထူးခြားပြောင်မြောက်လှသည် မဟုတ်ပါဘဲ နှင့် ပရိသတ်
က ဘာကိုကြိုက်သွားမှန်း မသိဘဲ ဇာတ်ကားက ဝင်ငွေအရဆုံး ဇာတ်ကား
စာရင်းဝင်သွားသကဲ့သို့ ဒါရိုက်တာရော မင်းသားပါ ဈေးကွက်ဝင်စူပါများ
နေချင်း ညချင်း ဖြစ်သွားကြတော့၏။

ထိုအချိန်ကစ၍ မင်းသားလည်း ကားရိုက်မပြတ်တော့သလို ရိုက်သမျှ
ကားတိုင်းသည်လည်း ဝင်ငွေကောင်းခဲ့သည်မို့ မင်းသားနှင့် ရိုက်ချင်သော
ကုမ္ပဏီများ၊ ဒါရိုက်တာများ၊ မင်းသမီးများမှာ မင်းသားအနီးတွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်
နေကြတော့၏။ ထို့အတူပရိသတ်ကလည်း မင်းသားဘာကားရိုက်ရိုက်တစ်ခဲ
နက် အားပေးကြခြင်းက တော်ရုံတန်ရုံ စန်းမဟုတ်ပေ။

ဤသို့သော မင်းသားမျိုးနှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ရမည်ဆိုပါက မင်းသား၏ ရာသီ
ဥတုကိုရော၊ သဘာဝ လောက၏ ရာသီဥတုကိုပါ ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်
ကြည့်ရမည်။ ထိုနေ့ကတော့ လောကကြီးရော မင်းသားပါ ရာသီဥတုသာယာ
နေသဖြင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး ရိုက်ကူးရေး စနေကြစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက်ဆို
သလိုပင် မိုးတွေညီလာက်ကာ မည်းမှောင်သွား၏။ ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့သားများ

အားလုံး ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိဖြစ်နေစဉ်မှာပင် မင်းသားထံမှ ဝုန်းခိုင်း
အော်သံထွက်လာ၏။

“မလိုက်ဘူး... မလိုက်ဘူး”

မင်းသားနှင့် တွဲရိုက်နေသော မင်းသမီးသည်လည်း ပြေးထွက်လာ၏။
ထိုစဉ်မှာပင် လျှပ်စီးတစ်ချက် ဝင်းပြက်ကာ ထိုလျှပ်စီးကြောင်းအလင်းရောင်
သည် မင်းသားထံသို့ တည့်တည့် ပြေးဝင်သွားပြီး -

“အား”

အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ရင်း မင်းသားသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွား
လေတော့၏။ အခြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းသောကြောင့် ကြောင်နေကြ
သော ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့ သားများသည် ရုတ်တရက် သတိပြန်ဝင်လာပြီး
မင်းသားကို ပြေး၍ ထုလိုက်ကြ၏။ မိုးကြိုး ထိမှန်သလို မြင်လိုက်ကြရသော်
လည်း မင်းသား၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ မည်သည့် ဒဏ်ရာကိုမျှ မတွေ့ကြရချေ။
လဲကျပြီး တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ထိုးမိဟန်တူသည့် ညာဘက်လက်လေယံထိပ်ဖျား
တွင်သာ သွေးစက်လေးကို မြင်တွေ့ရသည်။ မင်းသား၏ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ
ရေရွတ်နေသလိုမို့ အသေအရာနားထောင်ကြည့်သူ တစ်ယောက်ကမူ “ဗဒု
ဗဒု” ဟု ကြားသောကြောင့် အဆိပ်ပြင်းသည့် တောပတူတစ်ကောင်များ
ကိုက်သွားလေသလားဟုလည်း ထင်သူတို့က ထင်ကြ၏။

မင်းသားကို ဆေးရုံတင်ရန် ကြိုးစားကြသေးသော်လည်း မမီလိုက်တော့
ပါ။ ထိုတောစပ်မှာပင် မင်းသားဘဝကူးသွားခဲ့ရာသည်။ ဆေးရုံကတော့
နုလုံးရောဂါအခံရိုလိမ့်မည်ဟု ယူဆပြီး ရဲစခန်းကတော့ လူသေမှုအဖြစ်သာ
သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ ထိုသတင်းကြောင့် သူ့ပရိသတ်များ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်
ဖြစ်ကုန်ပြီး စာစောင်များ အတော်ရောင်းကောင်းခဲ့ကြသည်။ သူ့နောက်ဆုံး
ဈာပနာအခမ်းအနားသည်ပင် ပရိသတ်များ ပြားလှသောကြောင့် အတော်ကို
ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရလေသတည်း။

* * *

www.burmeseclassic.com

(၂)

“သည်ကိစ္စကို မင်းဘယ်လို ထင်တုံး - စကြာ”

သတင်းစာဖတ်နေရာက အဆက်အစပ်မရှိ ထမေးလိုက်သောကောင်းစမ်းအမေးကို စကြာက ချက်ချင်းပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ထူးတာတော့ အမှန်ပဲကွ - မိုးကြိုးထိမှန်ပါလျက်နဲ့ လောင်ကျွမ်းဒဏ်ရာ မတွေ့ရဘူးဆိုတာရယ်၊ မိုးလေဝသအခြေအနေက တဖန်လေးပဲ ပြောင်းတာ ရယ်ဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် မဟုတ်တာတော့ အသေအချာပဲ”

“ဟုတ်လိုက်လေကွာ - ဒါနဲ့ ဝဒ္ဓဆိုတာကို ရော မင်းဘယ်လို သဘောရ သလဲ”

“သေခါနီးမှာ မပီမသရွတ်တဲ့ စကားဆိုတော့ ဆိုလိုရင်း အသံထွက်တော့ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ သည် အသံထွက်နဲ့ နီးစပ်တာ တစ်ခုခုကို ပြောချင်တာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်လေ”

“ဒါလည်း ယုတ္တိတန်တဲ့ အတွေးပဲကွ၊ သည်တော့ မင်းရဲ့ အကြမ်းဖျင်း ကောက်ချက်လေးများ သိနိုင်မလား”

“ဟ - ငါကလည်း သတင်းစာထဲပါ သလောက်သာ သိရသေးတာကိုးကွာ၊ သည်လောက်နဲ့တော့ ဘာကောက်ချက်မှ မချနိုင်သေးပါဘူးကွာ”

“ဒါဖြင့် အဝတ်အစားလဲကွာ - သွားကြွရအောင်”

“ဟင်... ဘယ်ကိုလဲကွ”

“မင်းသားရဲ့ အိမ်ကိုပေါ့ကွ - နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပိုသိရမှာပေါ့”

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး တက္ကစီဌာနက မင်းသားအိမ်သို့ သွားဖြစ်ကြတော့ သည်၊ ကောင်းစနှင့် စကြာက အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကပင် တွဲဖက် တွဲဖက်တွေ့ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က စရိုက်သဘာဝချင်းလည်း တူကြသည်။ ဝါသနာချင်းလည်း တူကြသည်။ တက္ကသိုလ်တက်တော့လည်း မေရာတစ်ခုထဲဖြစ်ကာ ကျောင်းပြီးသွားတော့ နှစ်ယောက်အတူ အိမ်ဌာန

နေထိုင်ကြပြီး ဝင်ငွေရရာရကြောင်းအဖြစ် အင်တာနက်ကစေးတစ်ခုနှင့် ထားကာ သူတို့နှစ်ယောက်မှာတော့ ဝါသနာအရ ထူးဆန်းသည်ဟု သူတို့ ထင်သော ကိစ္စများကို လိုက်လံ၍ သုတေသန ပြုနေကြသူများပင်တည်း။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကက်ကင်းညီနောင်ဟု ခင်မင်သူတွေက ခေါ်ဝေါ်ကြလေ သည်။

ကျယ်ဝန်းသော မြကြီးတစ်ခုထဲ သူတို့ကားမောင်းဝင်ပြီး တိုက်တစ်လုံး ၏ ဆင်ဝင်အောက်၌ ရပ်လိုက်၏။ ကောင်းစက ငွေရှင်းပေးလိုက်ပြီး စကြာက ဘဲ(လ်)ကို ခလုတ်နိပ်လိုက်ရာ မကြာမီပင် ကလေးမလေးတစ်ယောက် တံခါး လာဖွင့်ပေးပြီး -

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါလဲရှင်”

“စာနယ်ဇင်းက လို့ပြောပါသမီးရေ - နာရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတင်း လေးရချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ - အထဲဝင်ပြီး ဧည့်ခန်းမှာ စောင့်ပါရှင် - မေမေကြီးကို ပြောပေး ပါ့မယ်”

သပ်ရပ်ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲတွင် စာအုပ်စင်ကိုလည်း တွေ့ရသဖြင့် စာဖတ်သော မင်းသားကို သူတို့မျိုးကျူးမိကြသည်။ ကောင်းစက စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်များကို စိတ်ဝင်တစား သွားကြည့်နေသလို စကြာက မျိုတ် ဆွဲထားသော စာတိုများကို လိုက်လံကြည့်ရှုနေလေသည်။ မကြာမီမှာပင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ဝင်လာပြီး -

“စာနယ်ဇင်းက ဆိုတာလားကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ - အဖြစ်အပျက်လေး သိချင်လို့ပါ”
ထိုင်ခုံများတွင် ထိုင်လိုက်သည်နှင့် တံခါးဖွင့်ပေးသော ကလေးမလေးက ဖျော်ရည်များ လာရပေးသည်။

“တခြား မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေကို ဖြေခွဲသလိုပဲပဲကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်လည်း ဘာမှ သေချာမသိပါဘူး၊ သူ့ရိုက်ကွင်းတွေလည်း လိုက်သွားလေ့မရှိဘူးလေ။”

အဲသည့်နေ့ကလည်း သူတို့က ဆေးရုံကနေ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားမှ လိုက်သွားတော့ အသက်တောင် မရှိတော့ပါဘူးကွယ်”

“သူမဆုံးခင် ဘာတွေများ ထူးထူးခြားခြား ပြောဆိုတာတွေရှိလဲ ခင်ဗျ”
အမျိုးသမီးကြီးက တစ်ချက်တွေဝေသွားပြီး -

“ခေါ်ခေါ်ကိုတော့ ဘာမှ မပြောပါဘူး ဒါပေမဲ့ - သူပြုကုသိန်ကို ဝကဝက ကြည့်တယ်။ ပြီးရင်ခေါင်းခါလိုက်သက်ပြင်းချလိုက်နဲ့ တစ်ခုခုကိုစိုးရိမ်ပူပန်နေ သလိုပဲ ပြီးတော့ ညညဆိုရင် အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တယ်ထင်ပါရဲ့။ အလန် တကြား ထ - ထအော်တယ်ကွယ်”

“ဘယ်လိုအော်တာလည်း ခင်ဗျာ”

“ဝူးဝူးဝါးဝါး ပါပဲကွယ် - တစ်ခုခုကို ငြင်းဆန်နေတာ ပဲထင်ပါရဲ့”

“ကျေးဇူးပါပဲခင်ဗျာ - ကျွန်တော်တို့ပြန်ပါဦးမယ်။ လိုအပ်ရင် ဆက်သွယ် ဖို့ လိပ်စာကတ်ပြားလေးပေးခဲ့ပါမယ်”

လမ်းပေါ်ရောက်တော့ ကောင်းကစ၍ ပြောသည်။

“မင်းသားက စာတော့ တော်တော်ဖတ်တယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ - သူဖတ်တဲ့ စာတွေက အဆောင်တွေလက်ခွဲတွေ ဂါထာ၊ မန္တာန်တွေနဲ့ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ် အကြောင်းတွေပဲ များနေတယ်”

“အေး - ပြီးတော့ တတ်ပုံတစ်ပုံကို ငါတွေ့ခဲ့တယ်ကွ။ အဲသည့်တတ်ပုံမှာ လူလေးယောက်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်က မနှစ်က ခရီးအတူတူသွားရင်း ကားမှောက်ပြီး တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဆုံးသွားကြတဲ့ နာမည်ကြီး အဆိုတော်နဲ့ တေးရေးဆရာလေ”

စကြာ၏ စကားကြောင့် ကောင်းစ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး -

“ဒါဖြင့် ကျွန်တို့ တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ”

“မင်းသားနဲ့အတူ နာမည်ကြီးလာတဲ့ စူပါ ဒါရိုက်တာကြီးလေကွာ”

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ သူ့ဆီသွားဖို့ လိုပြီထင်တယ်”

“သိပ်သေချာတဲ့ ကိစ္စပေါ့ကွာ။ အခုပဲ သွားကြရအောင်”

“စူပါ ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်ကို တွေ့ဖို့ အဲဒီသလောက်မလွယ်ဘူးကွ။ ငါတို့ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ချိန်းရမယ်။ သူ့ဘက်က မီးစိမ်းပြုမှ ငါတို့ သွားတွေ လို့ရမှာကွ”

“အင်း... လူတွေက ဟန်တွေ ပန်တွေ သိပ်များကြတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ - သေမင်းကိုတော့ အမျိန်းအချက်လုပ်လို့မရဘူးဆိုတော့ မေ့နေကြတယ်ထင် တိရကွာ”

စကြာက သံဝေဂ စကားဆန်ဆန် ရေရွတ်ကာ ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ တွန့်လိုက်လေတော့၏။

* * *

အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ရင်း မင်းသားသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျ သွားလေတော့၏။ အပြစ် အပျက်ကမြန်ဆန်လွန်း သောကြောင့် ကြောင်နေ ကြသော ရိုက်ကူးရေး အဖွဲ့သားများသည် ရုတ်တရက်သတိ ပြန်ဝင်လာပြီး မင်းသားကို မြီး၍ ထူလိုက် ကြ၏။

(၃)

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ဘာကိစ္စလဲ”

ဒါရိုက်တာက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောထားတဲ့ ဓာတ်ပုံရော ပါလာလား”

စကြာက မေးတော့ ဒါရိုက်တာက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်

ပြီး-

“သည်ပုံကို ပြောတာလား”

စကြာက ခေါင်းညှိတ်၍ -

“သည်ပုံကို ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်တုံးက ရိုက်ထားတာလဲဗျ”

“ဒါတွေက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေပဲ ကျွန်တော် မဖြေရှင်းဘူး”

“ကောင်းပြီလေ - ခင်ဗျားရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ - တစ်ခုတော့ ပြော

လိုက်မယ်။ သည်ဓာတ်ပုံထဲက လူတွေ မထင်မှတ်ဘဲ ရှုတ်တရက် သေကုန်ကြ

တာ ဆန်းတယ်လို့ ခင်ဗျား မထင်ဘူးလား။ အင်းလေ မထင်ဘူးဆိုရင်တော့

ခင်ဗျား ကြိုတင်သိထားလို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ - ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော်ကို ငြိမ်းခြောက်နေတာလား။ စွပ်စွဲနေတာလား။

ဒါငွေရေးကြေးရေးအတွက်လား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုအတွက်လား”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ခင်ဗျားအတွက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့က ညီပေးနိုင်

တာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်လေ”

ဒါရိုက်တာက အတန်ကြာ ငြိမ်သက် စဉ်းစားနေပြီးမှ -

“ကျွန်တော်တို့သည်ပုံကို လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်လောက်က ရွာလေးတစ်ရွာ

မှာ ရိုက်ထားတာ။ အဲသည်ရွာက အနာဂတ်ရွာတဲ့ - တော်တော်ကို ရှေးကျတဲ့

ရွာလေးပါပဲ”

“ဟုတ်ပြီ - သည်လောက်ဆိုရင် အဆင်ပြေပါပြီ။ ခင်ဗျား အဲသည်ရွာကို

သွားတဲ့ လမ်းခရီးမြေပုံလေးသာ ဆွဲပေးလိုက်ပေတော့ - ကျန်တာ ကျွန်တော်

တို့ ကြည့်လုပ်လိုက်ပါမယ်”

ဒါရိုက်တာဆွဲပေးသော လမ်းညွှန်မြေပုံကြမ်းလေးကို ယူကာ ပြန်ကြည့်

“အဲသည်ရွာကို သွားဖို့ လိုတယ်လို့ မင်း ဘာလို့ ဆုံးဖြတ်ရတာလဲ”

“သူတို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားတဲ့ အိမ်ရဲ့ ထရပ်ဖုတ် ထူးထူးဆန်းဆန်း အမှတ်

အသားတွေ ရှိနေတယ်ကွ။ ဒါတွေက ငါ့ကို ဆွဲဆောင်နေတာ”

“ပြဇမ်းပါဦး”

စကြာလက်မှပုံကို ယူ၍ အတန်ကြာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ကောင်းစက -

“ဒါကို ငါ့မြင်စူးတယ်ကွ။ လာ - ငါတို့ အင်တာနက်မှာ ရှာကြည့်ရအောင်”

ထို့နောက်တွင်တော့ နှစ်ယောက်သား ကွန်ပျူတာရေထိုင်ကာ အင်တာ

နက် ပေါ်မှ အချက်အလက်များကို ကျွေးကုတ်ကျွေးခဲ ရှာဖွေကြတော့သည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပင် -

“သည်မှာ တွေ့ပြီကွ - ရှေးဟောင်း လူမျိုးတစ်မျိုးရဲ့ နတ်ဘုရားသင်္ကေတ

တဲ့ကွ - ဂမ္ဘီရ ဆန်ဆန်ပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ငါတို့ အဲသည်ကို သွားကြရမယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့

အသက်ကို ကယ်နိုင်ရင် အမြတ်ပေါ့ကွာ မကယ်နိုင်ရင်တောင် ငါတို့အတွက်

အတွေ့အကြုံ ထူးထူးခြားခြားတွေ တွေ့ရမှာပေါ့ ဘယ်လိုလဲ ကောင်းစ”

“ဆိုတော - ဘွိုင်း - ငါတို့ မနက်ဖြန် ၈ သွားကြတာပေါ့။ အချိန်က သိပ်ကို

* * *

(၄)

ကားလမ်းမကြီးမှတစ်ဆင့် မြေလမ်းလေးအတိုင်း အတွင်းသို့ တော်

တော် လျှောက်ရ၏။ လမ်းကလည်း လမ်းမည်ကာမတ္တပင်။ ကား၊ ဆိုင်ကယ်

ထောင်ထောင်ကျောက်တုံးများ ပရပွနှင့် မိုယရလိုနွေခေါင်ခေါင်မှာပင်လျှင် ဤမျှ သွားရ လာရခက်ခဲနေလျှင် မိုးတွင်းဆိုပါက တွေးပင် မတွေးဝံ့။

နေ့တစ်ဝက်ခန့်မျှ တစ်တောင်ဆင်း တစ်တောင်တက်ဖြင့် လျှောက်ပြီး သော အခါတွင်တော့ စည်းရိုး အလုံအခြုံကာထားသည့် ရွာတစ်ရွာကို သွားခနဲ တွေ့လိုက်ရလေပြီ။ သည်မျှဝေးလံခေါင်သီသော အရပ်တွင်ရှိရွာငယ် လေးတစ်ရွာက သာကြောင့်များစည်းရိုးတွေကာပြီး ဘာကို ကာကွယ်နေကြ ပါသနည်း။ ကောင်းစနှင့်စကြာက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ဖို့ ကြည့်ရင်း နှစ်ဦးသား ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။

ရွာဝင်ပေါက်တံခါးအနီးရှိ ကင်းစင်မှ ကင်းသမား၏ အသံပေါ်လာသည်။
“ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်သူ ဆီသွားမှာလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘယ်လောက် ကြာမှာလဲ၊ ဘယ်ကလာသလဲ”

ဘဝါးလုံးကို အာရုံဆောင်ထားဟန်တူသည်။ မြို့ပေါ်တက်ကာ သတင်း ထောက်လုပ်လျှင် အတော်အောင်မြင်မည့် သူဟု နှစ်ယောက်သား ပြုံးလိုက် ကြ၏။

“ကောင်းစနဲ့ စကြာစေပိုင်ကြီးဆီသွားမှာ - အလုပ်ကိစ္စ ဘယ်လောက် ကြာမလဲ၊ မပြောတတ်ဘူး၊ မြို့ပေါ်က လာတာ”

ကောင်းစက မေးခွန်းငါးခုအတွက် အဖြေငါးခုကိုသာ လိုတိုရှင်းဖြေကြား လိုက်၏။

- “ဘယ်သူက ညွှန်လိုက်တာလဲ”
- “ရှပ်ရှင်မင်းသားနဲ့ ဒါရိုက်တာ”
- “ဟုတ်ပြီ - ခဏစောင့်”

ကင်းစင်ပေါ်မှ ကင်းသမားဆင်းလာကာ တံခါးကြီးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး နောက် -

“သည်လမ်းအတိုင်း တည်တည်လျှောက်ပြီး ရွာကို ဖြတ်သွား ဟိုသတ် အစွန်ဆုံးမှာ စေပိုင်ကြီးအိမ်ရှိတယ်၊ ရောက်ရင် တွေ့တာနဲ့ သိလိမ့်မယ်၊ ကဲ - သွားကြ”

စကြာက အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်၍ ကင်းသမားကို ကမ်း ပေးရာ -

အရည်မရအဖတ်မရရောဂါရမယ့်ဟာ လူမိုက်တွေပဲ။ အသက်နဲ့ရင်းပြီး အရူးထတာ၊ ရွာမှာ ဘယ်သူမှ အသက်နဲ့ ရင်းပြီး အရူးထတာ၊ ဘယ်သူမှ မသုံးစွဲဘူး၊ မင်းတို့လည်း ရွာမှာ နေတုန်း လုံးဝ မသုံးစွဲပါနဲ့။ အဲဒါကျပ်သတ် ပေးတာ”

စကြာက စီးကရက်ဘူးကို အိတ်ထဲသို့ ကုတ်ကုတ်ကလေး ပြန်ထည့် လိုက်သည်။ ကောင်းစက တစ်ဖက်လှည့်ကာ ကြိုတ်ရယ်လိုက်၏။ သို့ဖြင့် ရွာထဲဖြတ်လာကြသော်လည်း ရွာသူရွာသားများက လှစ်မီးဟူ၍ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ရုံမှတစ်ပါး သိပ်ထူးခြားဟန် မပြကြ။ ရွာ၏ တစ်ဖက်ထိပ်တွင် တော့ အိမ်ရှေ့တွင် ထူးဆန်းသည့် သစ်သားပန်းပုကြီးများ ထုလုပ်ထားသည့် နှစ်ဆောင်မြိုင် အိမ်မည်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေတော့၏။

အဝတွင် လူတစ်ယောက်က စောင့်နေပြီ။
“အပေါ်ထပ်ကို တန်းပြီး တက်သွားကြ၊ စေပိုင်ကြီးက မင်းတို့ကို စောင့် နေတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ လာမယ်ဆိုတာ”
“သူနည်းသူ ဟန်နဲ့ သူသိလို့ပေါ့ကွာ - သွားမှာသာ သွားစမ်းပါ”

သည်တစ်ခါ အဟောက်ခံလိုက်ရသူက ကောင်းစဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်လှည့် ကာ ကျိုတ်ရယ်လိုက်သူက စကြာပင်ဖြစ်ပါတော့သတည်း။ လက်ရန်းမဖို သော လှေကားကြီးကို တက်ကာ အပေါ်ရောက်သွားစဉ်တွင်တော့ အမျိုးစုံလှ သော ရှပ်တုများရှေ့တွင် ကွမ်းအစ်ကြီးရှေ့က ကွမ်းတဖြူဖြူဝါးရင်း ထိုင်နေ သော သျှောင်ထုံးနှင့် လူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

“အေး... သက်သာသလို ထိုင်ကြကွာ”

ခူးတပ်ထိုင်ရမလို့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရမလို့ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ရမလို့ ဖြစ်နေသော သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်ကာ လူကြီးက ပြောလိုက်သဖြင့် တင်ပျဉ် ခွေကာ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ကိုယ့်အတွက် ဘာအကျိုးအမြတ်မှ မရှိတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့သူ ဆိုတာ သည်ခေတ်မှာတော့ ရှားပါးသတ္တဝါပေါ့လေကွာ။ အဲသည်အတွက် ကျုပ်ဘက်က မျိုးကျူးစရာလည်း မရှိသလို ကဲ့ရဲ့စရာလည်း မရှိပါဘူး။ လောက မှာ လူဆိုတာ နှစ်မျိုးထဲ ရှိတာပဲလေ။ ရှုပ်ကို ဦးစားပေးတဲ့ လူနဲ့ စိတ်ကို ဦးစား ပေးတဲ့ လူပေါ့မောင်ရင် - တို့ကတော့ ဒုတိယအမျိုးအစားမှာ ပါသမ္ပေါ့စိတ်ဆိုး တာ အလိုလိုက်ရတာတော့ မဟုတ်ဘူးကွယ် နာနာအုပ်ချုပ်ထိန်းကွယ်နိုင် မှ တန်ကာကျတာ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ပဲ အုပ်ချုပ်လို့ ရတာနော်”

“အဲဖြင့် ဦးကရော ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီလို့ ဆိုချင်တာလား။”

“ရွှင်းချက်တော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ဘယ်ဘာမဆို လိုချင်တာ တစ်ခုခုရှိရင် ထိုက်တန်တဲ့ အရင်းအနှီးတစ်ခုခုတော့ ပေးဆပ်ရတယ်ဆိုတာကို သဘော ပေါက်ဖို့နဲ့ လက်ခံခဲ့ဖို့တော့ လိုသပေါ့ကွယ်”

“အဲသည်လို ရင်းနှီးရမယ့် အထဲမှာ အသက်တွေ ဘာတွေရောပါ သလား။”

“ကံနဲ့ ကံရဲ့အကျိုးတရားပဲပါတာပါမောင်ရာ - ရှင်ခြင်းသေခြင်းဆိုတာ ကလည်း ကံပေးသမျှပဲပေါ့။ ဇီဝအသက်နဲ့ ကမ္မအသက်ဆိုတာရှိတယ်။ ဇီဝ အသက်က မရှိလွှင်းသေးပေမဲ့ ကံသက်ကုန်ရင် သေနိုင်သလို ဇီဝအသက် က ရွတ်မြူကျသွားပြီး ဖြစ်ပေမယ့် ကံသက်က ဆက်နေနိုင်အောင် ဆယ်မ ကူညီလို့ရတယ်လေ။ အရာရာဟာ ကိုယ်သဘောကိုယ် ဆောင်ကြတာ ပါပဲ”

“အဲဖြင့်...”

“မလောပါနဲ့ မောင်ရင် အရာရာကို ခြေခြေမြစ်မြစ် သိချင်ရင် အချိန်လေး တော့ ပေးရတယ်။ ခပ်ပြန်ပြန်ပြီး ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အရင်လူတွေရဲ့လမ်းစဉ်

ကို လိုက်ရမှာပဲ။ ကံနားလိုက်ကြပါဦး။ မောင်ရင်တို့ လေ့လာချင်သလောက် လေ့လာနိုင်အောင် တစ်ရွာလုံး တံခါးမရှိ၊ စားမရှိ အခွင့်ပေးကြပါလိမ့်လေ။ အနာဂတ်ရွာဟာ သူ့ရဲ့ အနာဂတ်ကို သိပြီးသားပါ။ ရွာထဲသွားလေ့လာကြ ပြီးရင်တော့ သံညံ့မှာ ထမင်းပြန်လာစားကြပါကွာ”

ကောင်းစနှင့်စကြာလည်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပြိုင်တူ ထလိုက်ကြကာ ရွာထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့၏။

သူတို့ ဝင်လာစဉ်က အတိုင်းပင် ရွာသူရွာသားများကတော့ ဧည့်သည် မိုလို့ ထူးခြားဟန်မပြု။ စပ်စုရိပ်မရှိဘဲ နေမြဲအတိုင်း လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို လုပ်ကိုင်နေကြလေ၏။ ထိုစဉ် ရေစည်ထဲသို့ ရေထမ်းထည့်နေသော လူ တစ်ယောက်၏ အိမ်သို့ သူတို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဧည့်သည်တွေထင်ပါရဲ့ - ဘာများ ကူညီရမလဲ”

“သိချင်တာလေး တစ်ခု နှစ်ခုလောက် မေးလို့ ရနိုင်မလားခင်ဗျာ”

“ရပါတယ်ရပါတယ် - အခြေသိရင်တော့ ထိပ်ချွန်ထားစရာ ဘာမှမရှိပါ ဘူး အမေးက အရေးကြီးတာပါ”

“သည်ရေတွေ ဘယ်က သွားခပ်တာလဲ ခင်ဗျ”

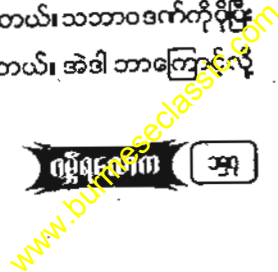
“ရွာအပြင်ဘက်မှာ ဆယ်နှစ်ရာသီစီးနေတဲ့ ရောင်းလေးရှိတယ်လေ” အဲသည်က သွားခပ်တာပါ”

“သောက်ဖို့လား - သုံးဖို့လား”

“နှစ်မျိုးစလုံး ဆိုပါတော့ မောင်ရင်”

“ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်ချရပါ့မလား”

“ကမ္ဘာကြီးမှာ သက်ရှိတွေ စံဖြစ်လာတုန်းက ဟောသည် သဘာဝက ပေးအပ်တဲ့ ရေကို သောက်၊ အသီးအနှံတွေကို စား၊ တောကောင်တွေကို ဖမ်းယူစားသောက်ခဲ့ကြတာပဲ။ အဲသည်တုန်းက သတ္တဝါတွေဟာ ခုခေတ် ထက် ပိုပြီး ကြီးမားကြတယ်။ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းကြတယ်။ သဘာဝဇက်ကို ပိုပြီး ခံနိုင်ရည်ရှိကြတယ်။ ရောဂါဘယ ပိုနည်းကြတယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လို့ မောင်ရင် ထင်သလဲ”

မတုဘူးလေ - အဲသည်တုန်းက သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ဟာ သန့်ရှင်း တယ်။ ဘာမှ အစွန်းအထင်းမရှိခဲ့ဘူးလေ”

“အဲဒါပေါ့မောင်ရာ - တို့ရွာက နှစ်ပေါင်းများစွာ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို နှိုချည်မပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေလာခဲ့ကြတာလေ တို့မြို့ တို့ရွာ တို့ဝန်းကျင်ဟာ သဘာဝနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး သဘာဝ လက္ခဏာတွေနဲ့ အပြည့်အစုံဆုံးအဖြစ်ရှိနေဆဲပဲကွ။ ဘာရေသန့်မှ မလိုဘူး။ စက်ယန္တရားတွေ ဓာတုနည်းပညာတွေရဲ့ ပြုပြင်မှုက သဘာဝပစ္စည်းလောက် ဘယ်မှာ အာနိ သင်ရှိပါ့မလဲကွ။ အင်းလေ - မောင်ရင်တို့ မြို့ပေါ်မှာတော့ ဓာတုအဆိပ်တွေ သင့်နေလို့ ဓာတုနည်းနဲ့ပဲ ပြန်ပြီး ပြင်ရ။ ဆင်ရ၊ ဟီထွင်ရနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ကုန်တာ ပေါ့ကွာ အစကတည်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိန်းသိမ်းလာခဲ့တဲ့ တို့အဖို့တော့ သဘာဝက ပေးတဲ့အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး သုံးခွဲလိုက်ရုံပဲလေ”

ကောင်းစရာစကြာပါနည်းနည်းဖြဲသွား၏။ မြို့ပေါ်မှာ ခုမှ သဘာဝပတ် ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေး ဘာညာ ခေတ်စားလာကြသည်။ စုကြည့် ခေတ် မဆန်ခြင်းကပင်လျှင် ခေတ်အဆန်ဆုံးဖြစ်၍ နေသည် မဟုတ်လား။

“ဒါဖြင့် သားစိမ်း ငါးစိမ်းတွေဘာလို့ မစားတော့တာလဲ”

စကြာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကတ်သီးကတ်သတ်တွေမေးလေ့ရှိသည်။

“ဒါကတို့ မမိလိုက်တော့တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုလေ။ ဘယ်လောက် မမိလိုက် သလဲဆိုရင် အဲသည် ခေလေ့နဲ့ လုံးဝအသားမကျတော့လောက်အောင် အဆက်ပြတ်သွားခဲ့တဲ့ မျိုးဆက်မို့လို့ပဲ။ သည်တော့ ခုနကပြောသလို သဘာဝ တရားက တို့ရုပ်လက္ခဏာတွေကို ပြင်ပစ်လိုက်ပြီ။ ကိုက်ဖဲ့ ငါးနီတို့ သွားတွေ မရှိတော့ဘူး။ သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းကို လက်ခံ၊ ချေဖျက်နိုင်တဲ့ အစာအိမ်မရှိတော့ ဘူး။ အဲသည်အတွက်တို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ သည်တော့ လက်ရှိ အနေ အထားနဲ့ လက်ရှိ သဘာဝတရားအတိုင်း အလိုက်သင့်၊ အလျားသင့် နေထိုင် နိုင်အောင်ပြောင်းလဲလိုက်ရတာပေါ့ကွာ။ အဓိကက ရှင်သန်နေထိုင်နိုင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

သည်အစစ်ခါတော့ စကြာစိတ်ပါလက်ပါခေါင်းညှိတ်လိုက်မိတော့သည်။ သည်လူတွေက သဘာဝမှာ နေထိုင်ဖို့ သဘာဝတရားကိုပင် ဆရာတင်တာ သင်ယူလုပ်ကိုင်နေထိုင်ကျင့်သုံးကြသူ စစ်စစ်တွေဖြစ်ကြောင်း သူအသိအမှတ် မပြုဘဲ မနေနိုင်တော့ပြီပဲလေ။

“တစ်ကယ်လို့သာရွာသားတွေကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ပြင်ပပယောဂတစ်ခုခု ကြောင့် အဲသည် စိမ်းရှောင်းလေးက ရေတွေအဆိပ်သင့်ခဲ့ရင်ရော ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“ပယောဂဟုတ်လား - ကိုယ့်ဘက်က သီလဆိုတဲ့ စောင့်ထိန်းမှုရှိတယ်” သမာဓိဆိုတဲ့ နိုင်ကျည်တည်ငြိမ်မှုရှိတယ်။ ပညာဆိုတဲ့ ဆင်ခြင်သိနိုင်စွမ်း မှုရှိတယ်ဆိုရင် ပယောဂဆိုတာ စဉ်းစားစရာအလေးထားစရာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်ခြင်ဉာဏ်နဲ့ အသိပညာနဲ့နဲ့မယ်။ တည်ကြည်မှုမရှိဘူး။ စောင့်ထိန်းမှု အားနည်းမယ်ဆိုရင်တော့လည်း ပြင်ပပယောဂမလာရင် ကိုယ့်ပယောဂနဲ့ ကိုယ့်ကြံ့ခိုင်ဆိုးတွေကို အသေအရှာ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲလေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ကြောင့် စိတ်အနှောင့် အယှက်ဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး။ ကဲ - ကဲဦးလည်း သွားဦးမယ်။ သွားစရာရှိတာ သွားကြဦးပေါ့။ သံသရာ မပြတ် သရွေ့ပေါ့ကွာ”

သူတို့မှာ သဘာဝတရားနှင့် အလိုက်အထိုက် နေနိုင်အောင် သင်ကြား ပြသပေးသော ဆရာတစ်ဆူရှိမှန်း ကောင်းစရာ စကြာပါ သိလိုက်ကြလေ ပြီ။ ထိုဆရာတစ်ဆူကတော့ လောက သုံးပါးလုံးကို သိမြင်နဲ့ စပ်တော်မူသော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တော်ဖြစ်ပဲလေ။

* * *

(၅)

“အင်း - သည်ရွာက ရွာသားငယ်ပေမယ့် အသိပညာမငယ်ဘူးကွ။ ဝိဇ္ဇာ ရပ်ဝန်းလို့ခေါ်ရမယ်ထင်တယ် နေဦးကွာ - ဟိုကလေးကို မေးကြည့်ဦးမယ်”

ကြောကတော့ သူ့ကိုယ်သူနယ်ပိုင်ကြီးဟု ထင်မှတ်နေသည်လားမသိ၊
ဝမ်းစစ်ဆေးဖို့ကို အလွန်တက်ကြွ၍ နေလေ၏။ တစ်ဖက်မှ လျှောက်လာ
သော ကလေးကို အသာလှမ်းခေါ်ပြီး-

“ဟေ့ - မင်းဘယ်သွားမလို့လဲကွ”

“အိမ်ပြန်မလို့ပါ - ခင်ဗျ”

“ဘယ်က - လာတာလဲကွ”

“တခြားတစ်အိမ်က လာတာပါပဲ”

“မင်းကျောင်းမနေဘူးလား”

“ဘယ်ကျောင်းကို ပြောနေတာလဲ”

“ကကြီး ခဓမ္မေး သင်တဲ့ ကျောင်းပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အိမ်တိုင်း စာသင်ကြတယ်၊ ကြီးတဲ့သူက ငယ်တဲ့
သူကို ပြန်သင်ပေးကြတာပဲ ကျောင်းဆိုတာ မရှိဘူး”

“ဘယ်အချိန် သင်ကြတာလဲကွ”

“သိရင်တဲ့သူက သိရင်စိတ်ပေါ်တဲ့အချိန်မှာ သိတဲ့သူကို မေးတာဆိုတော့
အချိန်တွေ ဘာတွေ သီးသန့် မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ ဘယ်အချိန် ကစားသလဲ”

“အမြဲတမ်းကစားနေတာပဲ၊ အခုလည်း ဦးတို့နဲ့ မေးတမ်း ဖြေတမ်း ကစား
နေတာပဲ”

“ဦးပြောတာက လေးရွာနဲ့ ငှက်တွေ ပစ်တမ်း ကစားတာမျိုးကွာ”

“အဲဒါက ကစားတာမှမဟုတ်ဘဲ အကုသိုလ်လုပ်တာပဲ၊ ခရဲလမ်းရှာတာ
ပဲ၊ ကစားတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရော သူများပါ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ရတာမျိုးလို့
လူကြီးတွေက ပြောထားတယ်”

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဖြေနေသော ကလေးကို ကောင်းစရာစကြာ
ပါ လေးလေးစားစား အလေးပြုလိုက်ကြလေ၏။

“သည်လိုရွာကနေ ကံကြမ္မာ ဆိုးတွေပါသွားတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ
မလား။ ကြော - ငါတို့ တစ်စုံတစ်ရာများ လွှဲချော်နေပြီလား”

ကောင်းစ၏ အမေးကြောင့် စကြာတွေဝေသွားသည်။ ဟုတ်သည်။ သူ
တို့နှစ်ယောက် တစ်နေရာရာမှာ အတွေးချော်သွားခဲ့ကြလေရောသလား။

“ခုချိန်ထိတော့ ငါလည်း ဘာမှယတိပြတ်မပြောနိုင်သေးဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ -
အဖြေတစ်ခုတော့ ရကိုရလိမ့်မယ်လို့ ငါ့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတုန်းပဲ”

“အေးလေ လမ်းဆုံးတော့ ရွာတွေမှာပေါ့ကွာ”
ကက်ကင်းညီနောင်တို့အတွေးတစ်ပုံတစ်ပင်ဖြင့် စေပိုင်ကြီးအိမ်ရှိရာကို
လှည့်ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။ စကြာနဲ့ကောင်းစဆိုတာ ကက်ကင်းလေး

* * *

(၆)

“အတော်ပဲ ထမင်းတစ်ခါထဲ စားလိုက်ကြတာပေါ့၊ ပြီးတော့မှပဲ စကား
စမြည်ပြောကြတာပေါ့ကွာ ကဲ... ကဲ ထမင်းပွဲ မြင်ကြဟေ့”

ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် စေပိုင်ကြီးက ထမင်းပွဲတည်ခင်း ဧည့်ခံတော့၏။
ပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် စေပိုင်ကြီးက ထမင်းပွဲတည်ခင်း ဧည့်ခံတော့၏။ ပြင်ဆင်
ပြီးသည်နှင့် စေပိုင်ကြီးက အရင်ဝင်ထိုင်ကာ -

“ကဲ... လာကြဟေ့ - အားမနာတမ်းသာ စားပေတော့ အဲ - ဟင်းတွေ
အားလုံးကတော့ ဘယ်သတ္တဝါရဲ့အသွေးအသားခန္ဓာမှမပါဘူး၊ အသက်သတ်
ခြင်းလွတ်ကင်းတဲ့ သက်သတ်လွတ်ဟင်းတွေပေါ့ကွာ၊ စပ်မိလို့ ပြောဦးမယ်၊
ဟေ့ - ခုခေတ်လူတွေကတော့ သက်သတ်လွတ်ဟင်းတွေပေါ့ကွာ၊ စပ်မိလို့
ပြောရဦးမယ်ဟေ့ - ခုခေတ်လူတွေကတော့ သက်သတ်လွတ်စားဖို့မပြောနဲ့
သက်သတ်လွတ်ဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်တောင် အသေအရာ မသိကြတော့

www.burmeseclassic.com

ဘူးကွ၊ သက်သတ်လွတ်လို့ ပြောလိုပြောပဲ၊ ပြီးတော့ ရှိသေး ဘုရားက
သက်သတ်လွတ်စားဖို့ မဟောခဲ့ဘူးတဲ့၊ ဒါက ဆွမ်းဒကာတွေအပေါ်
မေတ္တာစိတ်ကြောင့်ဘုရားက ပညတ်တော်မမူခဲ့တာပါ၊ အေး - သက်သတ်
လွတ်မစားကြနဲ့လို့လည်းမဟောခဲ့ဘူးလေ၊ သည်တော့ ကိုယ့် သဘော
ကိုယ်ဆောင်ကြရုံပေါ့၊ သည်မှာတော့အိပ်ရုံလို့ ဒါနဲ့ပဲကျွေးရတာပဲဟေ့”

စေပိုင်ကြီးက ပြောပြီးသည်နှင့် ထမင်းကို အားပါးတရ စားသောက်နေ
လေတော့၏။ ကက်ကင်းညီနောင်လည်း လက်လှမ်းမီရာဟင်းများကို ထည့်
ကာ စားသောက်ကြလေရာ ဘာဟင်းများဟု မသိရသော်လည်း ဘယ်ဟင်း
ခွက်ကို နှိုက်၍ စားစားဟင်းအားလုံး အလွန်တရာ စားကောင်းသည်ကိုတော့
အားပါးတရ ချီးကျူးရန် အသင့်ဖြစ်နေလေတော့သတည်း။

“ဥတုနဲ့ အာဟာရက ရှင်းလေမယ့်
ကံနဲ့ စိတ်က ရှုပ်ထွေးတယ်။
အကောက်အယူလွဲနိုင်စရာ
ဒွိဟာပြစ်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။
ဥပမာ - စိတ်ဆိုပါတော့ အမြဲတမ်း
ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနဲ့ညှိနေရင်ကောင်း
မယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ ဝမ်းနည်းတာ ပူဆွေးလောကဒေါသ
ဖြစ်ရတာတွေက မကောင်းဘူးလို့ ယူဆကြတယ်။

ထမင်းပွဲပြီးသော အခါတွင်တော့ အိမ်လယ်ခေါင်တွင် ဝိုင်းခွဲထိုင်ကြ၏။
ဝိုင်းလယ်တွင် ရေဇွေးကြမ်းတစ်အိုး ထန်းလျက်ခဲ၊ ငှက်ပျောစီးနှင့် ဘာမှန်း
မသိရသော အစားအစာတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။

“ဒါက ဇီဝက လက်ဆောင်လို့ တို့ရွာက ခေါ်ကြတယ်ကွ။ ကျန်းမာသက်
ရှည်ရေးကို အားပေးတဲ့ မြေအောက် ဥတစ်မျိုးပဲကွ။ ကန်စွန်းဥတို့၊ မုန်လာဥ
တို့လိုပေါ့ကွာ။ တို့ရွာအနီးတစ်ဝိုက်မှာပဲ တွေ့ရလို့ တို့ဟာ တို့နာမည်ပေးထား
တဲ့ ဥဆိုပါတော့ကွာ”

စကြာက တစ်ခုကောက်ကာ စားကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြုသဖြင့် ကောင်းစ
တလည်း ကောက်ယူစားကြည့်လိုက်သော အခါ အလွန်တရာ ဆီခံ၍ အရသာ
မရှိလှသဖြင့် အတော်သဘောကျ၍ သွားလေသည်။

“ဒါနဲ့ လူတွေ သက်ရှည် ကျန်းမာဖို့ ဘာတွေက အရေးကြီးသလဲဆိုတာ
မင်းတို့ သိကြလားကွ”

“ကံ၊ စိတ်၊ ဥတုနဲ့ အာဟာရပေါ့ ခင်ဗျာ”

“အေး - မောင်ရင်မဆိုးဘူး အဲသည့် လေးမျိုး မျှတနေမှသာ လူဆိုတာ
ကျန်းမာနိုင်မယ်။ အသက်ရှည်နိုင်မယ်။ မမျှတရင်တော့ အဆင်မပြေနိုင်ဘူး
ပေါ့ကွာ၊ ဥပမာ - အာဟာရတစ်ခုက ဓာတ်ကြီးလေးပါးထဲက တေဇောဓာတ်
တိုပဲ အားပေးတယ်ဆိုပါတော့ - အဲသည် အာဟာရကိုပဲ ခွဲပြီး စားသုံးလို့မရ
ဘူးကွ။ မထင်မတတ်အတွက်ရော အာပေါဓာတ် ဝါယောဓာတ်တွေအတွက်
ရော အားပေးနိုင်တဲ့ တခြားအာဟာရတွေနဲ့ အလှည့်ကျစားသုံးပေးရတယ်။
ဥတုကလည်း သည်လိုပဲ နွေတစ်ခုထဲ အမြဲရှိနေလို့ မရဘူး။ မိုးတစ်လှည့်
ဆောင်းတစ်လှည့် ပြောင်းနေရမှာပဲ ဒါကို ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ မကြိုက်သည်
ဖြစ်စေ လက်ခံနိုင်ရမယ်ကွ။ ဒါ သဘာဝတရားက ချိန်ခွင်လျှာညှိထားပြီး သား
တိစ္ဆာပို့ပဲ”

စေပိုင်ကြီးက စကားကို ခဏနားကာ ရေဇွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ကောက်
လှ၍ သောက်လိုက်ပြီး ဇီဝက လက်ဆောင်ခေါ် ဥကို တစ်ခုကောက်ယူစား

www.burmeseclassic.com

လိုက်သည်။ ကက်ကင်းညီနောင်နှင့်တကွ ဝိုင်းထိုင်နေကြသူများကတော့ စကားဆက်ကို စောင့်၍ နေကုန်ကြ၏။

“ဥတုနဲ့အာဟာရကရှင်းပေမယ့်ကံနဲ့စိတ်ကရှုပ်ထွေးတယ်။ အကောက် အယူလွန်စင်ရာခွဲဟာဖြစ်စရာတွေအများကြီးရှိတယ်။ ဥပမာ - စိတ်ဆိုပါတော့ အမြဲတမ်းပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနူးညံ့နေရင်ကောင်းမယ်လို့ထင်တတ်ကြတယ်။ ဝမ်းနည်းတာ ပူဆွေးသောကဒေါသဖြစ်ရတာတွေက မကောင်းဘူးလို့ယူဆ ကြတယ်။ ရာသီဥတုနဲ့ပြန်ချိန်ကြည့်လိုက်ကောင်းတာမကောင်းတာ၊ ကြိုက် တာ မကြိုက်တာက တစ်ကလှာ။ သဘာဝရဲ့ဇန်တီးမူက တစ်ကလှာပဲ။ သည် တော့ ဝမ်းနည်းစရာရှိတောင် ဇွတ်ဟန်ဆောင်ပျော်ရွှင်ပျ ပူဆွေး သောက ဒေါသတွေကိုလည်း အတင်းမီနိပ်ငံနိပ်ချုပ်နေရင်းတော့ စိတ်ဝေဒနာဆိုတာ ကြီးနဲ့တည့်တည့်ကို တိုးရမှာ အသေအချာပဲ။ ပျော်စရာရှိပျော်ဝမ်းနည်းကြေ ကွဲဒေါသထွက်စရာရှိလည်း ဝမ်းနည်းလိုက်ကြေကွဲလိုက်။ ဒေါသထွက်လိုက်၊ အဲသလို အလိုက်သင့်နေနိုင်မှ စိတ်အာလျပြေမှာ။ စိတ်ပြေဖို့လိုတယ် စိတ် မချေပဲ စိတ်ညောင်းရင် စိတ်ထောင်းတော့ ကိုယ်ကြေတယ်ဆိုတဲ့စကား ကြားဖူးကြတယ် မဟုတ်လား။”

“ဒါပေမဲ့ - လောဘဒေါသမောဟကိုသတ်ရမယ်လို့တရားဓမ္မမှာပါတယ် မဟုတ်လား ခင်ဗျာ”

စကြာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အမေးအမြန်းရှိစမြဲပင်။

“မြွေရှိတာ သဘာဝတရားပါ။ ဒါပေမဲ့ - ကိုယ့်အတွက် အန္တရာယ် မရှိအောင်ဆင်ခြင်နေရင် အန္တရာယ်မရှိဘူး။ သည်လိုမှမဟုတ်ဘဲ ရှောင်မရ လွှဲမရ အန္တရာယ်ပြုလာပြီဆိုရင်တော့ သတ်ရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ - ကြိုတင် ကာကွယ်ဆေးတော့ ထိုးထားရမယ်။ မဟုတ်ရင် ပိုအန္တရာယ်ကြီးတယ်။ သည်လိုပဲ - စိတ်ရိုင်းကို သတ်ချင်ရင်ကြိုတင်ကာကွယ်ဆေးထိုးရမယ်။ အဲဒါကတော့ ဝိပဿနာပဲ။ ဒါမှ စိတ်ကို ဖမ်းဆီးနိုင်မှာ။ မဟုတ်ရင်တော့

ဇွပ်လေဖမ်းလေ အန္တရာယ်များလေပဲကွ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန်မေးပေါ့ကွာ။ ငါဆေးထိုးပြီး ပလားလို့”

စိတ်တိုင်းကျအဖြေကိုရလိုက်သဖြင့် စကြာခေါင်းတည့်တည့်စပိုင် ကြီးက ရောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီး -

“အေး... ကံဆိုတာလည်း သည်လိုပဲကွ။ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံ ဆိုတာတွေက အတိတ်ကံလည်းရှိတယ်။ ပရုပ္ပန်ကံလည်းရှိတယ်။ သူတို့ ကလည်း အကျိုးပေးကြတာပဲ။ ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးချိန်ရောက်ရင် ချမ်းသာကြီးပွားအောင်မြင်၊ ထင်ရှားကျန်းမာကြတာပေါ့ကွာ။ အကုသိုလ် ကံအကျိုးပေးချိန်ရောက်တော့လည်း ဒုက္ခဆင်းရဲကြုံကြ၊ ဆုံးရှုံးပေးမှိုန်ကြ၊ ရောဂါဝေဒနာနိပ်စက်ကြ၊ အသက်ဆုံးရှုံးကြပေါ့ကွာ - ဒါလည်း သဘာဝ တရားပဲ။ လောက ဓမ္မတာပဲ - ဒါကိုခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားနိုင်ရင် လော ကမှာ နေပျော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...”

စပိုင်ကြီးကဆက်ပြောမည့်စကားကိုပိုမိုလေးနက်စေလိုဟန်ဖြင့်စကား နားကားအများစိတ်ဝင်မစားကြည့်ပြီးမှ -

“တချို့က ကံတရားရဲ့ အလှည့်ကျ အကျိုးပေးမှုကို တင်းတိမ်မှုမရှိကြ ဘူး။ သည်တော့ အတိတ်ကံတွေထဲက ကောင်းတဲ့ ကံတွေကို တစ်ပြိုင် တည်းအကုန်လုံး စုပြုအကျိုးပေးတာမျိုးကိုတောင်တလာကြတယ်။ အဲသည် လိုလူတွေထဲမှာ အခုမောင်ကောင်းစနဲ့ မောင်စကြာတို့ သိချင်နေတဲ့ သိချင် ချမ်းသာရာအဆိုတော် ရုပ်ရှင်မင်းသားနဲ့ ဒါရိုက်တာလည်း ပါတာပေါ့ကွာ”

ကောင်းစနှင့် စကြာတို့ နှစ်ယောက်သား ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ထလာ ကြ၏။

“ဟုတ်တယ် - သည်ကိစ္စအတွက်ပဲမင်းတို့သည်ကိုရောက်လာကြမှန်း ငါ့ဟာငါစုံစမ်းသိရှိပြီးသားပါ။ ငါကလည်း ရှင်းပြချင်လို့ စောင့်နေခဲ့တာပါ။ တ- ခုတော့ သိချင်တဲ့သူရော၊ ပြောချင်တဲ့သူရော ဆုံပြီပုံပြီး သေရာနားသောင်ကြ

ပေတော့ - ပြီးတော့ ... ညက်ရိုသလောက် ထုတ်နုတ် ဆင်ခြင်ကြပေတော့ သည်လိုကွ...

* * *

(၇)

"စေပိုင်ကြီး - စေပိုင်ကြီး... ကျွန်တော်တို့မြို့က ဧည့်သည်တွေပါ"

ဘုရားကျောင်းဆောင်ရွေ့တွင် ဝတ်ပြုနေသော စေပိုင်ကြီးသည် အိမ်ရှေ့က အော်သံများကြောင့် ဝတ်ပြုခြင်းကို ရပ်နားလိုက်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

"ညကြီးသန်းခေါင်မှ ဘယ်က ဧည့်သည်တွေရောက်လာကြတာလဲ"

"မြို့ပေါ်ကပါ ခင်ဗျာ"

"ကဲ - ကဲ - အိမ်ပေါ်အရင်တက် - နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့"

လူရွယ်လေးဦးအိမ်ပေါ်တက်လာသည်။ သူတို့ပုံစံကို ကြည့်လိုက်သည် နှင့် ဘဝကို စက်စဲကြမ်းတမ်းပင်ပန်းစွာ ဖြတ်ကျော်စူးသူများ မဟုတ်ကြောင်း အထင်းသား ပေါ်လွင်၍ နေသည်။ အိမ်လယ်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ ထိုင်လိုက်ကြပြီး သည်နှင့် -

"ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး မောင်ရင်တို့ကိစ္စ - အလည်အပတ်လာကြတာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ သိပြီးသားမို့ လိုရင်းကိုသာ ပြောကြစေချင်တယ်"

စေပိုင်ကြီးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးလိုက်သည်မို့ လေးယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ကြည့်လိုက်ရင်း အကြီးဆုံးဖြစ် ဟန် တူသူက -

"ကျွန်တော်တို့က အနုပညာသမားတွေပါ။ ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင် ဗီဒီယို ဒါရိုက်တာ၊ သူကမင်းသား၊ ဟိုတစ်ယောက်က အဆိုတော်၊ ဟိုတစ်ယောက်က တော့ သီချင်းရေးတဲ့သူပါ"

"ဟုတ်ပါပြီ - ဟုတ်ပါပြီ - ဒါနဲ့ မင်းတို့က သံညစ်ရွာလေးကို ရော်ဖြေခွံ လာတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော် အင်း... အနုပညာလုပ်ငန်းတွေ လာလုပ်တာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတော့ ကိစ္စက..."

"ကဲကြမ္မာ ထားသိုခြင်း ကိစ္စအတွက် လာတာပါ စေပိုင်ကြီး"

"ဪ... ကဲကြမ္မာ ထားသိုခြင်း တဲ့လား... သည်လိုကိစ္စ - သည်ကိစ္စကို မင်းတို့ ဘယ်လိုနားလည်ထားလဲဆိုတာ အရင်ရင်းပြပါဦး"

"ဘဝမှာ အတိတ်ကံ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကံဆိုတာတွေရှိတယ်။ ကောင်းကံရော ဆိုးကံရောပေါ့သည်ကံတွေက အချိန်တန်ရင် တစ်လှည့်စီ အကျိုးပေးတယ်။ ကောင်းကံအကျိုးပေးချိန်မှာ အရာရာ အဆင်ပြောပြီး ဆိုးကံအကျိုးပေးချိန် မှာ ဒုက္ခတွေနဲ့ အဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ ကြုံရပါတယ်။ ဟုတ်ပါသလားခင်ဗျ"

"ဟုတ်ပါတယ် - ဟုတ်ပါတယ် ဆက်ပြောပါဦး"

"အဲသည် ဆိုးကံနဲ့ ကောင်းကံကို တစ်ခုစီ စုစည်းပြီး အစောပိုင်းမှာ ကောင်းကံတွေကို ခံစား - နောက်ပိုင်းမှာ ဆိုးကံတွေကို စုပြီး ခံစားလို့ရအောင် လုပ်ပေးလို့ ရတယ်ဆိုတာ ကြားလို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာတာပါ"

"ရည်ရွယ်ချက်က..."

"ကျွန်တော်တို့ ငယ်တုန်း ရွယ်တုန်း အနုပညာကို အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်နိုင်တုန်း အရွယ်မှာ ကောင်းကံတွေကို ရချင်တယ်။ ဒါမှ မြန်မြန်အောင်မြင် ကျော်ကြားမယ်။ အဲသည်ကာလမှာ မိုးရွာတုန်း ရေခံထားပြီး ဆိုးကံတွေ အလှည့် ရောက်လာတဲ့အခါ စုစုဆောင်းရှာဖွေထားတာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေထိုင် သွားကြမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတာပါ"

"ဪ... ကဲနဲ့ ကဲရဲ့ အကျိုးတရားကို သဘောမပေါက်နိုင်ကြသေးတဲ့ သူငယ်တွေကိုး။ ကဲဆိုးအကျိုးပေးချိန်ပါဆိုမှတော့ ဘယ်လို ပစ္စည်း ဥစ္စာ ရတနာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ကာ ကွယ်လွန်မှာတဲ့တုံး။ ကဲကြွေး၊ ဝင်ကြွေး။ သံသရာ ကြွေးဆိုတာ မဖြစ်မနေ ဆပ်ကြရတာပဲ။ ရောင်လို့ တိမ်းလို့မလွတ်ဘူး - နောင်

သံသရာမှာ အကြွေးမတင်အောင် ဆိုရင်တော့ ခုဘဝမှာ ကောင်းမှုကုသိုလ် ကို နိုင်သမျှ လုပ်ပြီး မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကို ရှောင်ကြဉ်ဖို့ပဲ ရှိတာပဲလေ”

“ရပါတယ် - စေပိုင်ကြီး မလွတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ခံလိုက်ရုံပဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ - ကောင်းကျိုးကို နုပျိုတုန်းမှာ ခံစားနိုင်ရင် ပိုအဆင်ပြေမယ်ထင်ပါတယ်။ ဆိုးကျိုးကိုတော့ နောက်မှ ခံစားချင်လို့ပါ”

“သတ္တလောက၊ ဩကာသလောက၊ သင်္ခါရလောကဆိုတဲ့ လောက သုံးပါးလုံးက လောကပါလ တရားနဲ့အညီ စီမံထားပြီးသားကိစ္စကို အတတ် ဆန်းထွင်ပြီး ပြုပြင်တိုင်းအကောင်းချည်းဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆလို့မရဘူးကွဲ့၊ မင်းတို့ခေတ်ပညာတတ်တွေ သိပါတယ်။ တိုးတက်အောင် အနုမြူကိုထွင် လို့အနုမြူကြောင့်ဘယ်လောက်ဒုက္ခတွေရောက်ကြသလဲဆိုတာလက်တွေ့ မျက်မြင်ပဲမဟုတ်လား”

“ဒါတွေကို ကျွန်တော်တို့ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကံကြမ္မာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အလိုကျ အသုံးချချင်တယ်။ ဒါဟာလည်း တရားတယ်လို့ပဲ ကျွန်တော်တို့ ယူဆပါတယ်”

စေပိုင်ကြီးက ခေါင်းကို စိတ်ပျက် လက်ပျက် ယမ်းခါလိုက်ရင်း -

“ကိုယ့်ကံကြမ္မာကိုကိုယ့်အလိုကျ အသုံးချချင်တယ်ဆိုတာ အတ္တစိတ်ပဲ။ ဒါကိုတရားတယ်လို့မင်းတို့က ပြောတယ်။ အေး - တိုသိထားတဲ့တရားဆိုတာ ကတော့ အနတ္တပဲကွ”

“ဒါဖြင့် သည်ကိစ္စကို စေပိုင်ကြီး လုပ်မပေးနိုင်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး။ ကျုပ်လုပ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုရော မောင်ရင်တို့ ဘယ်သူ့ဆီက ကြားလာကြတာလဲ”

“စေပိုင်ကြီးရဲ့ ညီဆိုတဲ့သူဆီကပါ။ သည်ရွာကိုလည်း သူပဲ လမ်းညွှန် လိုက်တာပဲလေ”

“ဪ... သည်ကောင်ကို ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းမှာ ရှင်သန်ခွင့် ရတာ တောင်မှ ဗီဇဆိုးကို မဇ္ဈကိုင်လို့ ရွာကနေ နှင်ထုတ်ပစ်ရတဲ့ကောင်ပဲ။

ကျုပ်မမှားဘူးဆိုရင်တော့ သည်သတင်းနဲ့ လမ်းညွှန်အတွက် မောင်ရင်တို့ ဆီက သူ့အခကြေးငွေ တော်တော်ယူလိုက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လေးယောက်လုံးရဲ့စိတ်စုတေအကုန်ပေး ခဲ့ရတာပါပဲ။ အဲသည်အရင်းအနှီးတွေအတွက် တစ်ခုခု ပြန်ရသင့်တယ်လို့ စေပိုင်ကြီး မထင်ဘူးလား”

“ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတိုင်းအတွက် အကျိုးအမြတ် ပြန်ရကြေးဆိုရင် အရှုံးဆို တဲ့ စကား ဘယ်ပေါ်လာပါ့မလဲ။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုမှားသွားရင်တော့ ဆုံးရှုံးမှု ဆိုတာကို မတွေ့ချင်လည်း တွေ့ရမှာပဲ။ သည်ကိစ္စမျိုးက ကံနဲ့ ဝီရိယကံပဲ အားကိုးလို့ မရဘူး။ ညက်အားစိုက်ထုတ်မှုလည်း လိုအပ်တယ်လေ”

မပြေလည်သော ညှိနှိုင်းမှုများဖြင့် ထိုညက စကားတိုင်းကို ရုပ်သိမ်းလိုက် ကြသော်လည်း ဧည့်သည်လေးဦးကတော့ မကျေနပ်စိတ်မီးအပူလောင်ကာ အိမ်မရဘဲ တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် ရှည်လျားသော ညတာကို အောင့်အည်း ဖြတ်သန်းကြရလေတော့၏။

* * *

(၅)

“ဒါဖြင့် သူတို့ကို စေပိုင်ကြီးက ဘာမှ မပေးလိုက်ဘူးပေါ့။ စကြာက အလောသုံးဆယ် ပေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် - ကျုပ်မပေးလိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ - သူတို့ရသွားတယ်။ အဲ သည်ကံကြမ္မာထားသို့ခြင်း ကျမ်းကို သူတို့ ဝိုးယူသွားတယ်လေ။ ပြီးတော့မှ ကျုပ်ညီဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ အကူညီနဲ့ လေ့ကျင့်ကြမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူတို့ ဆယ်နှစ်လောက်အချိန်တွေ ယူခဲ့ရတာပေါ့ - ကံကြမ္မာကောင်းတွေ စုပေါင်း မိသွားတဲ့အချိန်မှာသူတို့ လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်မှုတွေရကြတယ်။ သူတို့ ဇာတာ စန်းလက်ကို ဘယ်သူမှလိုက်မမီနိုင်ကြတော့ဘူး။ ရေကာတာ တစ်ခုလိုပေါ့ကွယ်။ ရေတံခါးက လွှတ်ပေးသလောက်ပဲစီးနေရင် သူ့အလည်

www.burmeseclassic.com

လည်း မပြတ်ဘူး။ ရေရှည်လည်းခံတာပေါ့။ ရေကာတာကြီးကျီးကျားသလို အဆီးအတားမဲ့စီးဆင်းလာတာမျိုးဆိုတော့ရောတစ်ဖြတ်ပဲပေါ့ကွယ်။ အင်း - အဲသည်နောက်မှာကံကြမ္မာဆိုးတွေရဲ့ အလှည့်ရောက်လာပြန်တော့ သူတို့ သယ်ခံနိုင်တော့မှာလဲ”

နားထောင်နေကြသူအားလုံး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ရှိနေကြရာမှ ကောင်းစက တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်ဖြင့် မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“မင်းသား မသေခင် ကြောက်လန့်တာကြား ငြင်းဆန်တာတွေနဲ့ မပီ မသပြောသွားခဲ့တဲ့ပတူပတူဆိုတာကောဘာတွေလဲ - ရှင်ပြပီဦးစေပိုင်ကြီး”

“ကံကြမ္မာတွေရဲ့ နောက်မှာ နိမိတ်ပုံဆိုတာတွေရှိတယ်ကွဲ့။ ကံကြမ္မာ ကောင်းရဲ့နောက်က နိမိတ်ပုံဟာ သာယာကြည်နူးစရာ ကောင်းသလောက် ကံကြမ္မာဆိုးနောက်က နိမိတ်ပုံကတော့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စရာကောင်း တယ်။ ဒါကို မြင်တွေ့ ပြီး သူကြောက်လန့် ငြင်းဆန်နေရတာပေါ့။ ဗဒု ဗဒုဆို တာကတော့ ဗူးဒူးဆိုတဲ့ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အခေါ်အဝေါ်တစ်ခုကို မပီမသ ပြောသွားတာပါပဲ”

စကြာကလည်း ထပ်မေးသည်။

“မိုးလေဝသ ရုတ်တရက် ပြောင်းပြီး မိုးကြိုးတွေ ပစ်တာကရော”

“အဲဒါပဲလေ - ကံကြမ္မာဆိုးရဲ့ အရှိန်အဟုန်က အင်အားကြီးလွန်းတော့ နိမိတ်ပုံကို အနီးအနားက လူအားလုံး မြင်ကြရတဲ့အထိပဲ။ ဒါပေမဲ့ - သူမိုးကြိုး ထိလို့ ဆုံးတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မီးလောင်ဒဏ်ရာလည်း မရှိဘူး။ လက်ခလယ်ထိပ်ဈားက သွေးစက်လေးအတွက်တော့ ကျွန်မှာလည်း ခုထိ အခြေမရှိသေးဘူး”

ခု တစ်ကြိမ်တော့ ကောင်းစရာ စကြာပါ ပြိုင်တူ မေးမိလိုက်ကြ၏။

“ဒါရိုက်တာအတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်ဦးမလဲ ခင်ဗျာ”

“မောင်ရင်တို့ အသေအရာ မှတ်တာ။ တို့ဘုရားက အသေအရာ ဟော ခဲ့တယ်။ အတ္တာဟိ အတ္တာနော နာထောတဲ့ မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာလို့ ဆို

တာပဲ ဘယ်သူ့အတွက် ဘယ်သူကမှ ဘာမှ လုပ်ပေးလို့ မရဘူး။ ကိုယ့်ဟာ တိုယ် - သူ့ဟာသူလုပ်ကြရမှာပဲ။ အခုအဲသည် ဒါရိုက်တာလေး မဖြစ်မနေလုပ် ရမှာက ဆိုးကံတွေမလာခင်က ကြမ္မာလမ်းကြောင်းတွေကို ဖြတ်တောက်နိုင် သမျှ ဖြတ်တောက်ပစ်ဖို့အတွက် ဝိပဿနာတရားတော်ကို လုံ့လ၊ ဝီရိယ အပြည့်စိုက်ပြီး ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရလိမ့်မယ်။ ဆရာကောင်း သမားကောင်း ကို ရှာဖွေဆည်းကပ် နည်းလူ ကျင့်ကြံရမယ်။ ဒါပါပဲ”

“ဒါဆိုရင် သူ့အခြေအနေကောင်းသွားမလား”

“ဉာဏ်ဦးရင်တော့ ဉာဏ်ရဲ့ အကျိုးခံစားရမှာပေါ့။ ဉာဏ်မဦးခင် ကံကဦးသွားမယ်ဆိုရင်တော့လည်း ကံစေရာအတိုင်းပေါ့ကွယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ဝိပဿနာလုပ်ခြင်းဟာ ဘယ်တော့မှ အကျိုးမဲ့မဖြစ်တာ။ အလဟဿ မဖြစ်တာတော့ အသေအချာပဲ။ ကံ ဘာမေးစရာ ရှိသေးလဲ။ စကြာက တုံ့ ဆိုင်းသော လေသံဖြင့် -

“ရွာကို ဘာဖြစ်လို့ စည်းရုံးတွေ ကာထားတာလဲ။ ပြီးတော့ စေပိုင်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ အရာရာ ကြိုသိနေတာလဲ”

“ရွာဖြစ်ဖြစ်၊ လူဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ သူ့စည်း သူ့ဘောင်နဲ့ နေချင်ရင်တော့ အကာအရံလိုတာပဲ။ အုတ်တံတိုင်းဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဝါးထရံ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ မြဲစည်းရုံးဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ငါးပါးသီလဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ရှစ်ပါးသီလ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အတွင်းက အပြင်မထွက်အောင် အပြင်က အတွင်းမဝင်အောင် ကိုယ်လုံခြုံမယ်ထင်တဲ့ဟာနဲ့ ကာရံကြရတာပဲ။ သဘာဝ တရားအတိုင်းလုပ်တာပါ။ အဲ - ပြီးတော့ အရာရာကို ကျွန်က ကြိုတင် သိတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြိုတွေးတာပါ။ ကြိုဆင်ခြင်တာပါ။ ကြိုတင် သုံးသပ်ပြီး ကြိုတင်ကောက်ချက်ဆွဲထားတာပါ။ မှားတာ မှန်တာကတော့ ဉာဏ်ပညာ၊ သီလ၊ သမာဓိနဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ပေါ် မူတည်တာပေါ့လေ ဒါပါပဲ”

အားလုံး ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ကြလေ၏။

နာမည်ကြီးဒါရိုက်တာက ရုပ်ရှင်နှင့် ဝီဒီယိုလောကကို အပြီးအပိုင် နှုတ်ဆက်ကာ တရားကျင့်ကြံရန်အတွက် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက် တော့မည်ဟူသော သတင်းက ယခုတစ်ပတ်အတွင်း ခေတ်အစားဆုံး သတင်းအဖြစ် မီဒီယာ အသီးသီးတွင် နေရာယူလျက်ရှိ၏။ အင်တာနက်က ဖေးဖွင့်ထားသော ကောင်းစနှင့် စကြာတို့သည်လည်း ထိုသတင်းတွေကို အမြဲမပြတ်တွေ့နေရသဖြင့် ပြုံးနေမိကြသည်။ ကောင်းစက လှမ်းပြော၏။

“ဒါရိုက်တာကြီးတော့ အမြင်မှန်ရသွားပြီ၊ အကျင့်မှန်ကို ကျင့်ကြံတော့ မယ်ကွအင်း... အသိခေါက်ခက်အဝင်နက်ဆိုသလိုကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိတယ် ထင်ပြီး သိတဲ့ အတိုင်း မလှမ်းနိုင်တဲ့ လူမိုက်တွေကလည်း ရှိတုန်းပဲ”

စကြာက လှမ်းမေး၏။

“မင်း ဆယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“ဟဲဟဲဟဲဟုတ်တယ် - မင်းထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငါပြောတာ၊ မင်းနဲ့ငါလေ” နှစ်ယောက်သားအတွေးကိုယ်စီဖြင့် တိတ်ဆိတ်သွားကြသောကြောင့် အခန်း လေးသည် ရုတ်တရက်တော့ ငြိမ်သက်အေးချမ်းသွားပါလေသတည်း။

၁ ဝါဆိုကိုဦး (ငတင်ကြီး)

တစ်ညတုန်းဆီက

နန္ဒာစိုးကြည်

လူသစ်အောင်၊ အင်းလျား

စစ်ဥတုန်းဆီက

နန္ဒာဖိုးကြယ်

“ဝိညာဉ်လောကဟာ တကယ်ရှိမရှိ တစ်စုံတစ်ယောက်က မေးလာခဲ့ရင် ဆရာအနေနဲ့ ဘယ်လို အဖြေပေးမလဲဟင်”

တရားစခန်းဖြတ်အပြီး သက်သောင့်သက်သာ နားနေချိန်ဝယ် မေ့မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်လာသော ကိုဇော်ဇေမှ ဤသို့ မေးမြန်းလာခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

“ဘာသဘောနဲ့ - မေးတာပါလိမ့် ကိုဇော်ဇေ၊ ဧကန္တ - ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဝိညာဉ်လောက နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးလို့ ဖြစ်ရမယ်”

“သေချာတာပေါ့ ဆရာရယ်... သိပ်ကိုသေချာတာပေါ့... ဆရာကို ဝိညာဉ်လောက တကယ်ရှိမရှိ မေးရတာကလည်း ဆရာရေးတဲ့ ဂန္ထီရဝတ္ထုတစ်ချို့ကို ဖတ်ဖူးနေလို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း အရှင်းသားပေပဲ ကိုဇော်ဇေရယ်၊ ဘုရားဟော ဒေသနာတော်တွေကို ပြန်ကြည့်ရင် မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်တဲ့ သတ္တဝါတွေ ရှိနေတာပဲ၊ ရှင်းရှင်းနဲ့ ပြတ်ပြတ်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဝိညာဉ်လောကဟာ တကယ်ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတော့ ကိုဇော်ဇေ”

“ဟား... ဒါ - သိပ်မှန်တယ်ဆရာ၊ ဆရာအယူအဆနဲ့ ကျွန်တော့်အယူအဆဟာ တကယ်ကို ထပ်တူကျသွားပြီဆရာ၊ အရင်တုန်းက ကျွန်တော်ဟာ သောက်သောက် စားစားရုံ တဲ့ ကားမောင်း၊ သမားတစ်ယောက်ပါ။ ဘယ်အရာမဆို လက်တွေ့မျက်တွေ့ မမြင်ရရင် လုံးဝယုံကြည်တတ်တဲ့ လူစားမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာရဲ့ အဲဒါကြောင့်လည်း သူငယ်ချင်းကားသမားတွေ တကျွန်တော့်ကို ကတ်သီးကပ်ဖို့ကောင်လို့ ပြောကြဆိုကြတယ်”

“နောက်တော့ - ခင်ဗျားအယူအဆတွေ ဘယ်လို ပြောင်းလဲသွားတာလဲ ကိုဇော်ဇေ”

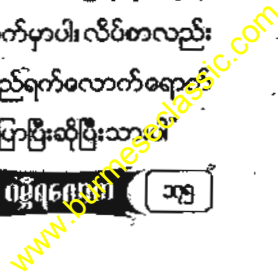
“ဟုတ်ကဲ့ - ပြောပြပါမယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် ပြောပြပြီးရင် ရေးခွင့်ပြုပါတယ်ဆရာ - ကျွန်တော့်အဖြစ်က သည်လို ဆရာရဲ့ သည်လို”

ရှေးယခင်က မူးမူးရွေးရွေးနှင့် ယခုတော့လည်း တရားဓမ္မ၏ ခြေရွတ်သန်စင်ပေးမှုများကြောင့် လင်းပွင့် ကြည်လင်လာခဲ့သော ကိုဇော်ဇေခမျာ သူ့အတွေ့အကြုံတစ်ရပ်ကို ပြောပြလာပါတော့၏။

စာပေရေးသားခြင်း သက်သက်ဖြင့် ရပ်တည်နေလေသော မိမိအဖို့ မှာတော့ ရေဆာတုန်း ရေချမ်းစင်အား ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသူပါတကား။

* * *

“မောင်ဇော်ဇေရေ ... အခု - မင်းကို ခိုင်းမယ့် ကိစ္စမှာ ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ချင်ပေမယ့် အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခုက ကြားဖြတ်ဝင်လာလို့ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ သည်တော့ ပေးရမယ့် ပစ္စည်းတွေအတွက် လိပ်စာကို သေသေချာချာ ပေးလိုက်မယ်။ ပစ္စည်းကို လက်ခံယူမယ့်သူကတော့ ဦးစိုးပိုင်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးပဲ။ နေတာက ထောက်ကြန့်မြို့အစွန်လောက်မှာပါ။ လိပ်စာလည်း မှီတော့ရှာရတာ မခဲယဉ်းပါဘူး။ ပြီးတော့ သည်နေ့ သည်ရက်လောက် ရောက်ရင် သူ့ဆီကို ပစ္စည်းလာပို့ပေးမယ့်အကြောင်း ငါနဲ့ ပြောပြီးဆိုပြီး သာပါ”

“စိတ်ချပါဦးလူအောင် အငှားကား မောင်းနေရတဲ့လူတစ်ယောက် အတွက်လိပ်စာမှန်သာရပ်လေ့စေ၊ ကျိန်းသေပေါက်မရောက်ရောက်အောင် သွားပေးဖို့မယ်ခင်ဗျာ”

“အေးကွာ ... ကျေးဇူးပါပဲ၊ မင်းနဲ့ ဆက်ဆံလာခဲ့တာ ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး မင်းရဲ့လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကိုလည်း သဘောကျပြီးသားပါ၊ ကဲ - သည်မှာ ကားခနဲ့လုပ်အားခ၊ ခါတိုင်းသက်ပိုပိုသာသာ ပေးလိုက်တယ်၊ အဝစ အရာ ရာ စိတ်ချပါရစေနော်”

“စိတ်ချပါဦးလူအောင်ရယ်၊ တာဝန်ယူထားတဲ့အလုပ်တစ်ခုပတ်သက် ပြီး ကျွန်တော်ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကများ တာဝန်မကျေခဲ့တာ၊ ပေါ့လျော့ခဲ့တာ ဘာများ ရှိခဲ့လို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ဇော်ဇေရယ်၊ မင်းက အသောက်အစားလေး ဘာလေး ရှိတတ်တော့ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်နဲ့ ပြောမိတယ်”

ဒါတော့ဟုတ်သည်။ ဆေးလိပ်မသောက် ကွမ်းမစားတတ်သော်လည်း ယမကာမှီခိုခြင်းကိုတော့ သူတော်တော်လေး နစ်သက်သည်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုဟန်ထား၊ ဟန်ထား သူကတော့ ပြန်မပြော နားမထောင်။ သို့ရာတွင် သူတာဝန်ယူထားသည့် အလုပ်ကိုစွဲအတွက်တော့ အမှားအယွင်းမရှိစေရ။

ဦးလူအောင်ထုပ်ပိုးထားခဲ့သော ပစ္စည်းအချို့ကို စေ့မစေ၊ စုံမစုံသေရာ စွာ စစ်ဆေးပြီးသည့်နောက် ပစ္စည်းများအား ကားနောက်ခန်းသို့ တင်လိုက် သည်။ ကိစ္စပိစွဲပြီးပြီဆိုတော့ ကားကို အသာပင် မောင်းထွက်လာခဲ့တော့ သည်။

ရာသီဥတုကားရတလောကြည်ကြည်လင်လင်မရှိ၊ မိုင်းပူပူနှင့်၊ တချို့ တချို့သော နေရာတွေမှာ မိုးက ကွက်ကြားရွာနေတတ်ပြန်သေး။ ဒါကို သောလုံးသမားတို့အကြိုက် ရာသီဥတုဟု ဆိုကြသည်။ သည်လိုမျိုး ရာသီဥတု အနေအထားကို သောလုံးသမားတွေ ကြိုက်သကဲ့သို့ပင် သူလို အသောက်အစား မကင်းသူအတွက်လည်း အကြိုက်ညီပါပေသည်။

သူသောက်စားမှုက တစ်ဘဝတည်းမဟုတ်၊ စွပ်ကယ် စွပ်ကယ်နှင့်၊ အရှိန်ကျသွားလိုက်၊ အရှိန်ပြန်တင်လိုက်ဆိုသော အနေအထားမျိုး။

ခုလည်းကားဘီးလိမ့်မမှာပင် တစ်ကျိက်တစ်ဝိုက်ထက်မနည်း အစာအိမ် ထဲထည့်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ သည်တော့မှပင် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ရာသီဥတု တ နေသားတကျ ဖြစ်သွားသည်။ သည်ကနေက ရုံးပိတ်ရက်မို့လားမသိ၊ ဦးလယ်မှာပင် လူအသွားအလာ နည်းပါးလှသည်မို့ မြို့ပြင်ရောက်တော့ လူ အသွားအလာရော၊ ကားအသွားအလာပါ ကျပါးနေလေသည်။ ဒါလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းဟု တွေးတောကာလက်ကျန်ပုလင်းပြားမှတစ်ဝိုက်လောက် တို ကျိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။ ကျယ်ပြောသော ကတ္တရာလမ်းမှာတော့ သူကားလေးသည် ပုံမှန်အရှိန်ဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်။

ထိုခဏ မိုးသက်လေတွေက ငြိမ်သက်နေရာမှ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာခဲ့ သည်။

မိုးသက်လေနှင့်အတူ မိုးသီးမိုးပေါက်တွေက တဖြောက်ဖြောက် အဆက်မပြတ် ကြေဆင်းလာသည်မို့ ဘေးမှန်ကို တင်ရသည်။ ကားမှန် ချေသုတ်တံကို အလုပ်ပေးရသည်။ ကားအရှိန်ကတော့ ပုံမှန်အတိုင်း။

* * *

“ဝေါ... ဝူး - ဂီး - ဂီး”

သည်ခဏမှာပင် အရှိန်အဟုန်မပျက် ကားကလေးသည် လမ်းဘေး ဆစ်နေရာတွင် ထိုးရပ်သွားလေသည်။ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတာပါလိမ့်၊ အမြဲ ထစေ သန္ဓေကောင်းလှစွာသော ကားကလေးသည် ယခု ဘာဖြစ်ရတာပါ လိမ့်၊ စက်စုံထဲကိုများ ရေဝင်သွားလေရောသလား။ သော့ကို ဖွင့်ကာ လီဘာ ဆို ကစားကြည့်လိုက်သည်။

“ကလစ် - ကလစ် - ဂျီး - ဂျီး - ဂီး - ဂီး”

“ကလစ် - ကလစ် - ဂျိုး - ဂျိုး - ဂီး - ဂီး”

“ဟူး - ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတာပါလိမ့်”

စိတ်နည်းနည်းပျက်သွားသည်။ သည့်အတွက် ပုလင်းပြားကို ဖွင့်ကာ ကျသွားသော အရှိန်ကို ပြန်တင်ရသည်။

သည်နေရာက ကားအသွားအလာ ရှင်းသလို လူက ပြတ်သည်။ ကားဝပ်ရှော့ဆိုင်တွေ ဆိုသည်မှာလည်း နတ္ထိ၊ ကားအသွားအလာရှင်း၍ လူပြတ်သည့်အတွက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်ဝင်လာလေသည်လားဆိုတော့ မဟုတ်။ သူသည်လူကြောက်တတ်သူမဟုတ်။ ဘယ်အန္တရာယ်တွေလာလာ သုံးလေးယောက်လောက်ကတော့ သူ့အတွက် ဖြူစရာ လုံးဝမရှိ။ သူ ပုန်သွားမိသည်က သရုပ်ရမည့် ပစ္စည်းတွေကို ဦးအပြီး နောက်ထပ်အော်ဒါတစ်ခု

လူကြီးထံမှ ပေါ်ထွက်လာသော စကား။ သူ ရုတ်တရက် အပြေ ပြန်မပေးမိသေး။ ခေါင်း တစ်ဝှေ့ပြုဖွဲ့နေသော လိုလူကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ်မှာ ပင်ရေဝဲတိုက် ခတ် လာသောလေ ထဲမှ အနံ့တစ်မျိုး ကိုသူ့ရသည်။ ညိုဖိုဖိုအနံ့။ သည်အနံ့သည် လူကြီးထံမှလွဲ၍ အခြား ဘယ်ကမျှ ရောက်မလာနိုင်။

ကို ချိတ်ထားပြီး လေပြိုမို့ကို ယုံဘက်က လစ်ဟာမှုအတွက် မိတ်ပျက်သွားမှာ စိုးရသည်။ သူ စိုးရိမ်သည်က ဒါပါပဲ။

ဦးထုပ်ကလေးကိုဆောင်း၊ ဂျာကင်အင်္ကျီကို ဆွဲစေလျက် ကားပေါ်မှ သူဆင်းသည်။ ပြီးနောက် ကားရှေ့ခုံးကို ဆီပျောက်မီးပျောက် ဖြစ်နေသလား။ ဘက်ထရီကြီးများလွတ်နေသလား။ စက်ခုံးအတွင်း ရေတွေဝင်နေသလားဟု ခြုံစစ်ဆေးကြည့်သည်။ အခြေအနေကား ပကတိ မူလအတိုင်းပင်။ လွဲချော်မှု တွေ မရှိ။ သည့်အတွက် စက်ကို ပြန်နှိပ်ကြည့်သည်။

“ကလစ် - ကလစ် - ဂျိုး - ဂျိုး - ဂီး - ဂီး”

“ကလစ် - ကလစ် - ဂျိုး - ဂျိုး - ဂီး - ဂီး”

ကားစက်သံက ယခင်ယခင်အတိုင်း။ အနီးအနားမှာ ဝပ်ရှော့တစ်ခုခု ရှိနေလျှင် ကောင်းမှာပဲဟု သူတွေးနေမိပြန်သည်။

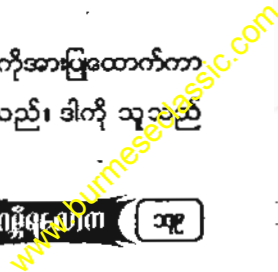
“တောက် ... အရေးထဲ ကားစက်ကလည်း ပြဿနာကွာ”

သူ စိတ်မတိုစဘူး အတော်ကလေးကို စိတ်တိုသွားခဲ့သည်။ ထိုခဏ တဒေါက်ဒေါက်နှင့် တောင်ဝှေးနှင့် ကတ္တရာလမ်းတို့ တွေ့ထိသံသည် ပီပီ သသကြီးထွက်ပေါ်လာသည်။ ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသည့် အသံကြောင့် ခေါင်းနားပန်းပင် ကြီးသွားပါလေ၏။ သို့ဖြင့် အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူ့အံ့သြသွားခဲ့ရသည်။ အဆမတန် ဝါခြီးသော လူတစ်ယောက်။ မည်သည့်အဆောင်းအကာမျှ မပါဘဲ တောင်ဝှေးကို အားပြုထောက်ကာ သူထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာနေသည်။ ဒါကို သူသည် အကြောင်သားပင် ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါ့တူရဲ့”

လူဝဲကြီးထံမှ ပေါ်ထွက်လာသော စကား၊ သူ ရုတ်တရက် အခြေပြန် မပေးမိသေး။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးနေသော ထိုလူဝဲကြီးကို ဝေးကြည့်နေ မိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဝေ့ဝဲတိုက်ခတ်လာသော လေထဲမှ အနံ့တစ်မျိုးကို သူ့ရ သည်။ ညှို့စိုစိုအနံ့။ သည်အနံ့သည် လူဝဲကြီးထံမှလွဲ၍ အခြား ဘယ်ကမျှ ရောက်မလာနိုင်။

“ကားစက်နှိုးလို့မရတော့လို့”

“ဪ - ဟုတ်လား။ ဒါထက် - ငါ့တူက ဘယ်ကိုသွားရမှာတဲ့လဲ”

“ထောက်ကြန့်မြို့စွန်ကို”

“ဒါဆိုတော်တော်လိုသေးတာပဲ။ စက်တာကသည်အနီးအနားမှာလည်း ကားဝပ်ရှေ့ပြင်ဆိုင်တွေက ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ မရှိဆို လူနေအိမ်ခြေတောင် ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မြို့အဝင်ကျမှသာ ရှိတာ”

“ဟုတ်ပင်ဗျား။ ကျွန်တော်တော့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဓကာနေဦး ငါ့တူ - ငါ့တူရဲ့ကားကို ကြည့်ပါရစေ”

တော်တော်လာတဲ့ လူဝဲကြီးပေပဲဟု သူ ဆိုလိုက်ချင်သောငြား မဆို ဖြစ်ခဲ့။ ခုနေ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တစ်ဦးဦး ပေါ်လာ၍ သူ့အခက် အခဲကို ကူညီလျှင် ဘယ် ကလောက်ကောင်းလေမည်နည်းဟူ၍ သူ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာပင် တွေးနေမိသေးသည်။ အတွေးနှင့်လက်တွေ့ကတော့ တခြားစီပင်။ သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်အစား ညှို့စိုစို ရနံ့ပိုင်ရှင် လူဝဲကြီးက သူ့ဖွင့်ထားသော ကားစက်အရုံးအတွင်းသို့ ငုံ့ကြည့်ကာ လက်ဖြင့် ဟိုနှိုက်သည်နှိုက် လုပ်ကြည့်သည်။

“ကိုင်း - စက်နှိုးကြည့်လိုက်ပါ ငါ့တူ”

သည်တစ်ခါမှာတော့ သူသည်စိတ်ညှိစုံနေရသူတစ်ဦးနှင့်မခြားကားပေါ် ပြန်တက်ကာ စက်နှိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ကလစ် - ဝူး - ဝူး”

“ဟာ - ကားစက်ကောင်းသွားပြီ။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဦးလေးရယ်”
အမှန်တကယ်လည်း သူ့အတွက် ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းပါသည်။

- ကားစက်မှာ ပကတိပုံမှန်အတိုင်း ကောင်းမွန်သွားခဲ့ချေပြီ။

“ကိုင်း... ကားအရုံးကို ပိတ်လိုက်ပြီ။ ငါ့တူကြီး... သွားပေရော”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့။ ဒါထက် ဦးလေးဘယ်သွားမှာလဲ။ လမ်းကြုံရင် လိုက်ခဲ့လေ”

“မလိုက်တော့ပါဘူးကွယ်။ ငါ့တူသွားမယ့်လမ်းကြောင်းနဲ့ ဦးလေး သွားမယ့် လမ်းကြောင်းက တခြားစီပဲဟာ။ ကဲ - အချိန်ရှိတုန်း သွားပေ ရော”

နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကျေးဇူးတင်လှစွာ လူဝဲကြီးကို သူ ကြည့်လိုက် သည်။ လူဝဲကြီး၏ မျက်လုံးအစုံကား မျက်တောင်မခတ်၊ ပြီးတော့ မျက်နှာ သေကြီးဖြင့်။

“ဒါဖြင့် သွားတော့မယ် - ဦးလေးရေ”

လူဝဲကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားကို အသာမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ် လက်ပေါ့ပါး သွားပြန်တော့လည်း ပုလင်းပြားကလေးကို ဖွင့်လိုက်မိပြန် သည်။

* * *

လိပ်စာကတ်ကို သူကြည့်အပြီး စက်အရိုက်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။ မကြာခင် လိပ်စာအတိုင်း မြဲကျယ်ကြီးအကွင်းသို့ သူကားကို ကျေ၍ ဝင်လိုက် လေသည်။

ကားကို ပေါ်တံကို အောက်အရပ်လိုက်မှာတော့ သူ့ကားအနီးသို့ လူအချို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဒါ - ပွဲစားကြီးဦးစိုးပိုင်တို့အိမ် ဟုတ်ပါသလား”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါထက် - ငါ့တူက ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလိမ့်၊ အပေါ်တက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကိစ္စကတော့ ပွဲစားကြီးဦးစိုးပိုင်မှာထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကို သူ့မိတ်ဆွေဦးလူအောင်က ပေးလိုက်လို့ပါ။ ပစ္စည်းတွေ ကားနောက်ခန်းထဲ မှာ အပြည့်အစုံ ပါပါတယ်။ အောက်ချပြီးရင် စုံမစုံ၊ ဧစုမဧစု စစ်ဆေးလက်ခံ ပါနော်”

“အင်း - ခက်ပြီကွယ်၊ ပွဲစားကြီးဦးစိုးပိုင်က မနေ့ညနေကပဲ လေသင်တန်း အဖြစ်ခံရပြီး ရုတ်တရက် ဆုံးသွားတာ ...”

“ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲ - ခဏလောက်ဆင်းပါဦး”

ဝတ္တရားအရ ကားပေါ်မှ သူဆင်းပြီး ပွဲစားကြီး၏ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လိုက် သည်။ အိမ်ပေါ်ဘုရားကျောင်းဆောင်နှင့် မနီးမဝေးမှာတော့ အသက်ခန္ဓာ ကင်းမဲ့နေပြီ ဖြစ်သော ပွဲစားကြီးဦးစိုးပိုင်၏ ရုပ်ကလာပ်အား အဝတ်ဖြူ လွှမ်းထားသည်။ ရုပ်ကလာပ်၏ ခေါင်းရင်းဘက်မှာ ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ပုံ၊ နံရံမှာ တောင်ဝှေးတစ်ချောင်း၊

“ဟို - ဟို ဓာတ်ပုံထဲက ပုဂ္ဂိုလ်လား”

“အဲဒါ - ပွဲစားကြီးဦးစိုးပိုင်ပဲလေ။ အသက်ကြီးမှ အဆမတန် ဝလာတာ။ လမ်းလျှောက်ရင် တောင်ဝှေးမကူလို့ မရဘူး”

သူ့ကျောပြင်တစ်ပြင်လုံး ကြက်သီးမွှေးညင်းတွေ ဖျန်းခနဲထသွားသည်။ နားထင်တွေလည်း ထူပူလာခဲ့သည်။ သူ့အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် ဖြစ်ရပါ ပြီ။ တုန်လှုပ်ခြင်းများစွာလည်း ဖြစ်ပေါ်ခံစားရပါပြီ။ သည့်နောက်မှာတော့ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ပြောစရာရှိသည်များကို ပြောဆိုအပြီး သူပြန်လာ ခဲ့ချေတော့သည်။

“ဒါဖြင့် - ခင်ဗျား ထောက်ကြန့်မြို့စွန်အသွား လမ်းခရီးမှာ ကားဖျက် နေတုန်းက အကူအညီပေးလိုက်တဲ့သူဟာ ပွဲစားကြီးဦးစိုးပိုင်ရဲ့ပိညာဉ်ပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာ၊ လုံးဝဆို လုံးဝပဲ။ အဲသည်ကတည်းက ပိညာဉ် လောကရှိတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ယုံကြည်သွားခဲ့သလို သေခြင်းတရားရဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုကိုလည်း ထိတ်လန့်သွားခဲ့တယ်ဆရာ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ လွဲမှားနေတဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ သံသရာအတွက် ဘဝကူးမကောင်းနိုင်တော့ ဘူးလို့ အသိတရားရပြီး မကောင်းတဲ့ အမှုအကျင့်မှန်သမျှ စွန့်လွှတ်လို့ တရားဓမ္မဘက် အလေးမူဖြစ်တော့တာပဲ ဆရာရေ ...”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓုပါဗျာ ကိုဇော်ဇော်”

မကြာခင် အိမ်ဆောင်ရှိရာသို့ ဝင်ကြတော့မည်မို့ မိမိတို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြ သည်။ အိမ်ဆောင်ဝင်တော့ ကာယကံရှင်ကို ဇော်ဇော်ဇော် မျှော်မည်၊ မပျော်မည်ကို မိမိမသိ။ မိမိသည် ကားထူးခြားလှသော ပိညာဉ်လောကအပေါ် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်မိခြင်းနှင့်အတူ တရားစခန်း သိမ်းပြီးပါက ဓာတ်သူတွေ အတွက် ဓာတ်ပုံပုဒ်ပုဒ် ထုတ်နုတ်ရေးသားဦးမည်ဆိုခြင်းပါတည်း။

ဝင့်ကြွေးသံသရာ မရှောင်မလွဲသာ

ကျေးတမာ (မွန်ပြည်နယ်)

ဝင့်ကြွေးသံသရာ မရှောင်မလွဲသာ

ကျေးတမာ (မွန်ပြည်နယ်)

ဗုဒ္ဓကျမ်းစာအလိုအရ အတိတ်ဘဝကို ပြန်လည်သိမြင်နိုင်ပြီး သူ တစ်ပါးတို့အား ပြန်လည်ပြောပြနိုင်သည့် ဇာတိဿရပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤ လောကတွင် အမှန်ပင်ရှိသည်ဟု ဆိုထားပါသည်။ ထိုသူများကို လူဝင် စား (သို့မဟုတ်) ဘဝပြန်များဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ လူတို့သည် မျက်မှောက် ကာလတွင် မကောင်းမှုကို ပြုမိလျှင် မကောင်းကျိုးကို လက်ဝင်း ခံစားရ သကဲ့သို့မိမိတို့ထံပါးတွင် အခွင့်သာလျှင်သာသလိုအကျိုးပေးဖို့ထက်ကြပ် မကွာလိုက်နေခြင်းသာဖြစ်တော့သည်။

ကံအကျိုးပေးပုံက နက်နဲ ကျယ်ဝန်းသလောက် ဆန်းကျယ်လှသဖြင့် "ကမ္မဝါပကော အဓိန္ဒိယေျာ၊ ကံအရာကို မကြံစည်နှင့်၊ ဉာဏ်မခံ၍ ရူးတတ် သည်" ဟု မြတ်ဗုဒ္ဓက ဆုံးမထားပါသည်။ ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးတွေက ကောင်းမြတ်သည့် သမ္မတ္တိကာလနှင့်ကြုံလျှင် အကျိုးပေးဝါလိမ့်မည်။ အကုသိုလ်ကံ ဆိုးကျိုးတွေက ဆိုးဝါးသည့် ဝိပဿနာကာလမှာ အခွင့်သာလျှင် ဝင်ရောက်နိုင်စက်ပါလိမ့်မည်။

www.burmeseclassic.com

သံသရာတစ်လျှောက်တွင် ပြုခဲ့သမျှသော ကုသိုလ်ကံနှင့် အကုသိုလ်ကံ ကောင်းတွေက ကမ္မနိယာမအတိုင်း အကျိုးပေးလာခြင်းကြောင့် အမှန်အကျွန်ုပ်တို့လိုက်ရသော လူဝင်စား (သို့မဟုတ်) ဘဝပြန်တစ်ဦး၏ အကြောင်းကို တင်ပြလိုပါသည်။

* * *

ပြီးခဲ့သော ကြာသပတေးနေ့က မော်လမြိုင်မှ နေပြည်တော်ရထားဖြင့် ကျွန်တော် ခရီးထွက်ခဲ့ပါသည်။ တာဝန်ဖြင့် သွားရသည့် ခရီးစဉ်ဖြစ်၍ မိသားစုများမပါ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ၊ ကျွန်တော်သည် မော်လမြိုင်ဇာတိမဟုတ်ပါ။ မော်လမြိုင်မြို့အမှတ် (၁၀) ခြေမြန်တပ်ရင်းတွင် ဝိုင်းကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ကျွန်တော်သည် နေပြည်တော်၊ ပျဉ်းမနားမြို့သို့ နေပြည်တော် အမြန်ယာဉ်ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမြန်ရထားမို့ အရှိန်နှင့် တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသည်။ သံလွင်တံတား (မော်လမြိုင်) အား ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးနောက် မုတ္တမဘူတာဆီ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော်နံ့ဘေးက ခရီးဖော်ကို ခေါင်းငဲ့မကြည့်မိသေး။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများကို စိတ်လွတ်လက်လွတ် ငေးမောနေခဲ့သည်။ အတန်ကြာမှ မီးရထားပြတင်းပေါက်မှ အကြည့်ကိုစွာလိုက်ပြီး နံ့ဘေးမှ ခရီးဖော်ကို အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိရာ လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူရွယ်က ကျွန်တော့်အား ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးပြုံး စကားစလိုက်သည်။

- “အန်ကယ်က ... ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ခင်ဗျ”
- “ပျဉ်းမနားကို ဒါနဲ့ - မောင်ရင်ရော တစ်ယောက်တည်းပဲလား”
- “ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်တော်လည်း ပျဉ်းမနားကို သွားမှာပဲ”

သို့နှင့် ကျွန်တော်နှင့်အသက် (၃၀)ဝန်းကျင် ထိုလူရွယ်လေးနှင့် သိကျွမ်း ရင်းနှီးသွားပြီး ရထားပေါ်တွင် စကားကောင်းနေခဲ့တော့သည်။ ထိုလူရွယ်လေးမှာ ခြေနှစ်ဖက်မသန်စွမ်းသော ဒုက္ခိတလေးတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသော အခါကျွန်တော်များစွာ ကရုဏာသက် သွားမိသည်။ ကျွန်တော့်အား ဝိုင်းကြီးတစ်ဦးမှန်း သိသွားသော အခါ သူ၏ညာဘက်လက်အား နားထင်၍ ကပ်ကာ အလေးပြုလေသည်။ ကျွန်တော့်အား အန်ကယ် အစား ဝိုင်းကြီးဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဆို၍ သူ၏ လက်ရှိဘဝ အခြေ အနေကို အခုလို ပြောပြခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ အမှတ် (၁၀) တပ်ခွဲမှ တပ်သားစိုးမင်းအောင် ဝိုင်းကြီး၊ ကျွန်တော်တပ်က အနားယူခဲ့တာ (၃) နှစ်လောက်ရှိပါပြီ”

“ဟုတ်လား ... မောင်ရင်အသက်က ဘယ်လောက်မှ မရှိသေးဘူး။ ခုလို တပ်က စောစောစီးစီး ထွက်ခဲ့ရတာ နှမြောစရာကွာ”

“ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေ ဘာကြောင့် ခုလို ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သိရရင် ဝိုင်းကြီး အံ့ဩသွားမှာပါ။ စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ရဲ့ အင်မတန် ဆန်းကြယ်တဲ့ဘဝ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြချင်ပါတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ ... ပြောပါ”

“ကျွန်တော်ဟာ လူဝင်စားတစ်ဦးပါ ဝိုင်းကြီး။ တိတိကျကျ ပြောရရင် အရင်ဘဝက အရက်ဆိုင် ဖွင့်စားတဲ့အရက်သမားထွန်းဆောင်ပေါ့ဗျာ”

“ဟေ့ ... ဘယ်လို - ဆိုပါဦး”

* * *

“ထွန်းဆောင်ဆိုတဲ့ကောင်က မူးလာပြီဆို အရမ်းသွေးဆိုးတာ။ သူဆိုင်မှာ ပိုက်ဆံပေးပြီး သောက်တဲ့လူတွေကို တောင်စိတ်နဲ့ အခန်းမသင့်ရင် ပြဿနာရှာတယ်။ ဒီကောင်ရေ့ရောက်ရင် စကားကြော မရှည်မိစေချင်”

ဤသည်မှာ ကုန်းစောင်းရွာမှ ကာလသားများ၏ နှုတ်ချားဝယ် ရေပန်း
စားနေသော စကားပင်ဖြစ်၏။ မှန်ပါသည်။ ထိုစကားကို ကုန်းစောင်းရွာမှ
ကာလသားများသာမဟုတ်။ လူကြီးသူမများကပင် လက်ခံခဲ့ရပါသည်။
အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထွန်းဆောင်ဆိုသည်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက
မှဆိုးမမိခင်ပင် မနိုင်လောက်အောင် ဆိုးသွမ်းသူတစ်ဦးဖြစ်နေ၍ပင်တည်း။

ထွန်းဆောင်၏ ဉာဉ်ဆိုးမှာ အလျင်စလို ဒေါသထွက်တတ်ခြင်းပင်။
ထစ်ခနဲဆိုလက်က အရင်ပါပြီးသား။ သူ့ကြောင့် ခူးပြဲဖြစ်ကြရသူတွေ
မနည်းတော့။ ရွာထဲက လူဆိုးစာရင်းထဲတွင် ထွန်းဆောင်အမည်က ရှေ့ဆုံး
မှာအလိုလိုပါပြီးသား။ ထိုမို့ကြောင့်သူ့ကိုရွာကကာလသားပီးပျိုတစ်ယောက်
မှ မကြိုက်။ သူကလည်း အားကျမခံ။ တစ်ရွာကျော်ကထန်းမင်စု ရွာသူနှင့်
အိမ်ထောင်ပြုသည်။

ထန်းပင်စုရွာသူ ညိုမက ထွန်းဆောင်၏အကြောင်းကို မသိ၍မဟုတ်။
သိသည်။ သို့သော် ငယ်ရွယ်သူပီပီအချစ်ကိုဦးစားပေးခဲ့သည်။ ထွန်းဆောင်
အရက်သောက်သည်ကို ယောက်ျားလေးပဲ သောက်မှာပေါ့ဟု ဖြေတွေးနိုင်
ခဲ့သည်။ ထွန်းဆောင် ရမ်းကားသည်ကို သတ္တိရှိ၍ ရုက်ယူခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍
အများကြီး စဉ်းစားနေရာမလိုဘဲ ထွန်းဆောင်ကို ယူပစ်လိုက်သည်။

လင်ဆိုးမယားတဖားဖားဟူသော စကားမှာ ညိုမတို့လို ကြမ်းတမ်း
ရိုင်းပျသော ယောက်ျားနှင့်အကြောင်းပါရသော မိန်းမများအတွက် ထားရှိခဲ့
ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။ ထွန်းဆောင်မှာညိုမနှင့် ယူပြီးကတည်းက ညိုမကို
ရှိသည်ဟုပင် မထင်တော့။ နေနေ့ညည သေရည်သေရက်နှင့်ပင် မျက်နှာ
အပ်နေခဲ့သည်။

တစ်နေ့တော့ ထွန်းဆောင်သည် သူ့စိတ်ကူးတစ်ခုကို အကောင်
အထည် ဖော်ခဲ့သည်။ ရွာတွင် ကိုယ်တိုင် အရက်ချက်ပြီး ဆိုင်ဖွင့်စားမည့်
ကိုစွကို ညိုမလည်း မတားခဲ့။ ထွန်းဆောင်၏ ချက်အရက်ဆိုင်လေး ဖွင့်ဖြစ်

သွားသည်အခါ ထူးခြားတာတစ်ခုက အရက်သောက်သုံးသူ ပိုများလာခြင်း
ပင်ဖြစ်တော့၏။

ညိုမက အမြည်းလုပ်ကျွမ်းကျင်သည်။ ကျွမ်းကျင်ဆို အရက်သမား
မယားပေကိုး။ အရက်ကလည်း နာမည်ရသည်။ အမြည်းကလည်း စုံသည်။
ယင်းကြောင့်ပင် ထွန်းဆောင်၏ အရက်ဆိုင်သတင်းမှာ ရွာ၌သာမက ရွာနီး
ချုပ်စပ်များတွင်ပါ ဟိုးဟိုးကျော်၏။

သောက်သုံးသူများတော့ ငွေစကြေးစရွင်လာ၏။ နဂိုကလူတွေကို ဂရု
မစိုက်သည့်အထဲ လက်ထဲငွေရှိလာသောအခါ ထွန်းဆောင်တို့ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို လူဟုပင် မထင်ချင်တော့။ နားထင်သွေးတကြွကြွ၊ မလှုပ်တိုင်က
တက်ပြုချင်နေသေးသည်။ သူ့ရောင်းမှ အရက်သောက်ရသည်ဆိုသည့်
အနေအထားမျိုး၊ ဆိုင်ကို လာသောက်သူတွေအပေါ် ပမာမခန့်။ အရက်မှာ
ကြားလျှင် မချချင်ချချင်နှင့် အရက်ပုလင်းကို လာချပေးသည်။ ဆက်ဆံ
ရေး ညံ့ဖျင်းလာသည်။ မူးပြီး ရစ်နေသူရှိရင်လည်း သူက လက်ခမောင်း
ခတ် စိန်ခေါ်တတ်သေးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဗလကြီးသည် ထွန်းဆောင်
လက်ချက်နှင့် သွေးထွက်သံယို ဖြစ်လိုဖြစ်၊ တချို့ကတော့ ထွန်းဆောင်
ဆက်ဆံပုံကိုမကျေနပ်သော်လည်းဗလချင်း မယှဉ်နိုင်သည့်ကတစ်ကြောင်း၊
ပြဿနာမတက်လိုသည်ကတစ်ကြောင်းမို့ ငြိမ်နေကြရတာ ဖြစ်သည်။

ဒိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသော မယားဖြစ်သူညိုမကို
လည်း သေလောက်အောင်နှင်သည်။ ဆိုင်တစ်ဖက်နှင့် အိမ်အလုပ်ကို
တစ်ယောက်တည်း သိမ်းကျုံးလုပ်နေသော ညိုမကို တစ်ခါမျှ အကောင်း
မပြော။ သူ့ပီးစပ်ကထွက်လျှင် အဆဲနှင့်ချည်း။ ညိုမတို့ တစ်ခါလောက်
နှုတ်လှန်မထိုးလိုက်နှင့်၊ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းအထိ ဖြစ်လာသည်။ သူ၏
ဇာတိရပ်ကို သေသေချာချာ တွေ့လာရလေလေ၊ ညိုမဖူးနှင့်မျက်ရည်
သုတ်ရလေလေ၊ ဝဋ်ကြွေးတွေဟုသာ တွေးရင်း ခိုင်းသမျှကို မညည်းမညီ
လုပ်ပေးရရှာသည်။

ဤသို့ဖြင့် အသက်အရွယ်ရလောသော ထွန်းဆောင်အမေမုဆိုးမ တစ်ယောက် စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲတော့ သည်။ ကျေးဇူးတရားကို နားမလည်သော ထွန်းဆောင်မှာမူ မိခင်ဖြစ်သူ မကျန်းမာသည်ကိုပင် သတင်းမေးဖော်မရ၊ အမွေကိစ္စအတွက် မောင်နှမ တွေနှင့်ပင် စကားများ ရန်ဖြစ်လိုက်သေးသည်။ ထွန်းဆောင်၏မိခင်ကား ဆုံးမ၍ မရသောသားအား ဥပေက္ခာပြုထားသူပီပီသေသည်အထိ ထွန်းဆောင် ကိုစကားဟဟ မပြောခဲ့။ နောက်ဆုံး အသက်ထွက်ခါနီးမှ ထွန်းဆောင်ကို စကားတစ်ခွန်း မှာခဲ့လေသည်။

ထိုစကားမှာ-

“ထွန်းဆောင်- နင် ဆက်မခိုက်ပါနဲ့တော့” ဟူ၍ပင်။

* * *

“တယ်- ဒီကောင်မ- ဘဲဥဟင်းမကြိုက်တာသိသားနဲ့- သွားစမ်းဟာ”

“ဂလုံး... ခွမ်း”

စားပွဲပေါ်ရှိ ထမင်းပန်းကန်နှင့်ဟင်းခွက်များ အိမ်အောက်မြေကြီး ပေါ်သို့ ပြန်ကျကျကုန်သည်။ ထမင်းစားခုံအား ထွန်းဆောင်မိုက်မိုက်ရိုင်း ရိုင်းခြေနှင့် ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်သောကြောင့်ပင်။

“အမလေး... ကုန်ပါပြီတော်၊ ရှင်- ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ရှင်- လူမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ထမင်းတွေကို လုပ်ရက်လိုက်တာ”

“လုပ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင့်လင်ငယ်မို့လို့ နင်က နာနေတာလား၊ ဝိုင်းတာမ”

“ကိုထွန်းဆောင်” ... ရှင်စော်ကားလှချည်လား၊ ရှင်- သေရင် ငရဲ ကျလိမ့်မယ်သိလား”

“ဟား- ဟား- ဟား- ငရဲ ဟုတ်လား၊ နင်ကများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဒီမှာ - ဟဲ့ကောင်မ- ထွန်းဆောင်ဆိုတဲ့ကောင်က ငရဲမကလို့ အင်္ဂါစိတ် ကျကျ၊ ဘာကိုမှ ကြောက်နေတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှ ဂရုလည်း မစိုက် ဘူး၊ ထို့”

“အရက်...” ထို “အရက်” သည် ကံငါးပါးတွင် အပြစ်အကြီးဆုံးဖြစ် ကြောင်း၊ ကြီးရခြင်းအကြောင်းက ဘဝတိုင်း ရူးသွပ်သူ ဖြစ်တတ်ကြောင်း ဘုရားဟောရခွဲက ပါဠိအဋ္ဌကထာထဲတွင် ပါရှိသည်။ ပေတသုတ်တွင်လည်း သေရည် သေရက်ကို သောက်ခြင်းကြောင့် ရှစ်ကမ္ဘာတိုင်အောင် ငရဲသို့ ကျရကြောင်း၊ ယင်းငရဲမှ လွတ်သော်လည်း ဘဝငါးရာဘီလူးဖြစ်ရကြောင်း၊ လူကန်းလူရှူးစသည့်ဖြစ်ရကြောင်း ပါရှိသည်။ ယင်းကိုထွန်းဆောင်လို လူမျိုးက နားမလည်၊ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမကို မဆိုထားနှင့်မိဘဖြစ်သူ၏ စကားကိုပင် နားမထောင်၊ လက်မခံသော တဖောက်ထိတဖောက်ကန်းမို့ လူ့အော့ကြောလန် ဖြစ်တာမဆန်း။

လင်ဒိုမယားတဖားဟား ဟူသောစကားမှာ သို့မ တို့လိုကြမ်းတမ်း ရိုင်းပူသော ယောက်ျားနှင့် အကြောင်း ပါရသောမိန်းမများ အ တွက်ထား ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်တန်ရာ သည်။

ခုလည်းကြည့်-

မိမိအပေါ် သစ္စာရှိရှိ ရိုးရိုးသားသား မပြုမပြင် ရက်ပြုတ် ကျွေးမွေး လာသည့် မယားအပေါ် ဆူပူအကြိမ်းအမောင်း၊ အထုအထောင်းနှင့် ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက် ပြန်လေ့ပြီး ထိုမျှမကသေး၊ သူ့ဆိုင်တွင် လာရောက် အရက်သောက်သူတစ်ဦးကို မချေမခံ ပြောဆိုရာမှ အစပြု၍ ရန်ဖြစ် ထိုးကြိတ်သည့်အထိဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဤတွင်ထွန်းဆောင်ကသစ်သားစုံပု လေးနှင့် ထိုသူ့ခြေနှစ်ဖက်ကို ရိုက်ချိုးပစ်ခဲ့သည်။

* * *

ထိုအကုသိုလ်ကံများကြောင့် ထွန်းဆောင် သေဆုံးသွားသည့်အခါ အပါယ်ဘုံသို့ အမှန်တကယ် ရောက်သွားရလေ၏။ မြတ်ဗုဒ္ဓက ဟောကြား ထားခဲ့သည့် တရားတော်ဖြစ်သည်။ မကောင်းမှုပြုသောသူသည် ကောင်း ကင်၌နေသော်လည်းကောင်း၊ သမုဒ္ဓရာအလယ်၌နေသော်လည်းကောင်း၊ တောင်အခေါင်းထဲ ဝင်၍နေသော်လည်းကောင်း၊ မကောင်းမှု အပြစ်မှ မလွတ်ရာ၊ မကောင်းမှု အပြစ်ခံစားရခြင်းမှ လွတ်ကင်းသော အရပ်ဟူ၍ မရှိ။ တစ်ဆယ့်လေးပါးသော ကံအကျိုးပေးတို့ကို ပြုပြင်ဖို့ မိမိလိုသလို ဆင်းရဲချမ်းသာပြောင်းပေးဖို့ရန်အတွက် ဆရာသခင် မရှာပါနှင့်။ ငါ ဘုရား သော်မှ မတတ်နိုင်။ တခြား ပြုပြင်ပြောင်းလဲ တားဆီးပေးနိုင်သူလည်း လောကမှာ မရှိကြောင်း ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အပေါင်းတို့ကို ဆုံးမလမ်း ညွှန်ထားပါသည်။

ထွန်းဆောင် ငရဲခံရပုံမှာ ဆန်းကြယ်သည်။ လူ့ဘဝက အရက်သမား အရက်ချက်ရောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့အား ရာဝင်အိုးနှင့် အရက်များတရစပ်တိုက်သည်။ ဝိုက်တင်းကားနေပြီဖြစ်၍ငြင်းသော်လည်း မရ။ နေနေညည အချိန်ရှိသမျှ ထိုအရက်ချည်း အတင်းတိုက်ခြင်းခံရသည်။ သောက်ရလွန်း၍ အာခေါင်များ ပူလောင်အက်ကွဲကုန်သည်။ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး အညစ်အကြေးတို့ဖြင့် တလူးလူး၊ အရက်အိုးပေါင်းရာနှင့်မျီ

သောက်နေရ၍ လူ့ဘဝက အင်မတန်ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့သော ထိုအရက်တို့ သူ့အလွန်အမင်းစက်ဆုပ်သွားခဲ့သည်။

ခံနေရသည့် ငရဲသက်တမ်းက ဘယ်နှနစ်ကြာသည်မသိ။ တစ်နေ့ တော့သူ့အားတာဝန်တစ်ရပ်ပေးသည်။ လူ့ဘဝက ဝင့်ကြွေးများသည်မျှနှင့် ဆပ်ရန် မလုံလောက်။ လူ့ဘဝကို တစ်ဖန်ပြန်သွားပြီး ဆပ်ရမည်ဟုဆိုကာ ငရဲမှာ ပြန်လည်လွတ်မြောက်စေခဲ့ပြန်သည်။

* * *

မြေလတ်ပိုင်းဒေသလေးတွင် သူ့ကိုမွေးဖွားသည်။ သူ့အမည်မှာစိုးမင်း အောင်။ ကုသိုလ်ကံနည်း ဆင်းရဲသည့်မိဘကိုမှီပြီး လူ့ဘဝရလာသူဖြစ်၍ မွေးကတည်းက ပညာသင်ချိန်မရှိ။ ရဝရာအမွေလည်း နတ္ထိ။ တစ်နေ့လုပ် တစ်နေ့စား ကြုံရာကျပန်း လုပ်ကိုင်စားရသည်။ မိသားစုများ၍ အိပ်စရာ နေရာပင် အဆင်ပြေပြေမရှိ။ ခနဲခနဲဝါးကြမ်းခင်းမှာ မိမိအတွက် ကျောတစ်ခင်းစာပင်မရ။ သက်ကယ်မိုးထားသည့် ခေါင်မိုးက မိုးရွာလျှင် တစ်မိသားစုလုံး ညညမအိပ်ရဘဲ ငုတ်တုတ်နေရသည်။

တစ်နေ့မြို့ပေါ်၌ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လျှောက်လုပ်နေရင်း စစ်သား ဖြစ်ချင်သည့်စိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာ၍ စစ်တပ်ထဲ ဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ တပ်ထဲတွင် နေစရာ စားစရာ အဆင်သင့်၊ စစ်တပ်သုံးခြင်ထောင်၊ စောင် အပြည့်အစုံရသည်။ အိမ်မှာနေစဉ်ကနှင့်မတူ၊ သူ့အတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေလှသည်။ လစာလည်း အသားတင်ရသေးသည်။

စစ်ဆင်ရေးဒေသ အပြောင်းအလဲအဖြစ် ကရင်ပြည်နယ်သို့သွား ရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသောအခါ သူ့၏ဒေသနှင့်ဝေးခဲ့ရသည်။ ကရင်ပြည်နယ်-ဒေါနတောင်တန်း၏အရှေ့ခြမ်း၊ အနောက်ခြမ်း၌ နယ်စုံ တာဝန် ထမ်းဆောင်ရသောအခါ လက်နက်ကိုင် သောင်းကျန်းသူထွက် ဆိုးသော ရန်သူငှက်များရောဂါနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ရသည်။ စစ်ဆင်ရေးတွင်

www.burmeseclassic.com

ငှက်ဖျားကြောင့်သေဆုံးနာမကျန်းဖြစ်ရသည့်စစ်သည်မှာအများအပြားပင် ဖြစ်၏။

ငှက်ဖျားဒဏ်ကြောင့် ဆေးရုံသို့ သူ့အကြိမ်ကြိမ် တက်ရောက်မှု ခံယူရ သည်း ရှေ့တန်းစစ်ဆင်ရေး မကြာခင် ထွက်ရသည်။ တိုက်ပွဲတိုင်းမှာ သူ ဒဏ်ရာကြီးကြီးမားမား မရခဲ့။ ကုသိုလ်ကံက ထိုအထိ ကောင်းနေသေး သည်။ သို့သော် အကုသိုလ်ကံဆိုးကျိုးတွေက ဝိပုတ္တိကာလတွင် အခွင့်သာ သောအခါ ဝင်ရောက် နှိပ်စက်ပါလေပြီ။ တစ်ခုသော စစ်ဆင်ရေးတွင် တစ်ဇက် ရန်သူများ၏ လက်ချက်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သူ့ခြေနှစ်ဇက် ဒဏ်ရာ ရခဲ့သည်။

ဖြစ်ပုံမှာ စစ်ဆင်ရေးတွင် ရန်သူများထံမှ ကျည်ဆန်များကို ရှောင်တိမ်း ရင်း ချောက်ခပ်တိမ်းတိမ်းထဲသို့ သူ့ကျားခွားခွဲခြင်းဖြစ်သည်။ ချောက်က မနက်သော်လည်း အောက်တွင် ရှိနေသည့်အရာက ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးတည်း ထိုဒဏ်ရာက သူ့ကိုတပ်မှ အနားယူစေခဲ့သည့်အထိ သေ ရာပါ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ချိုင်းထောက်နှစ်ဇက်ကို အားပြုရင်း ခွင်နေသည့် ခြေနှစ် ဇက်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းနေရသည့် ဒုက္ခတလုံးလုံး ဖြစ်ခဲ့ပါလေပြီ။

ဘဝဟောင်းကို အမှတ်ရမိတိုင်း လက်ရှိဘဝ အခြေအနေသည် ဝဋ် ကြွေးအဟောင်းကို ဆပ်နေခြင်းပဲဟု သူခံယူမိသည်။ သံသရာကို သူ ယုံကြည်သွားသည်။ ကံတရား၏ ဆန်းကြယ်ပုံကိုလည်း သူတော်တော် ကြောက်သွားသည်။ (၃၁)ဘုံမှာ နွားလို ကျင်လည်နေရသရွေ့မိမိ၏ လုပ်ရပ် နှင့် ညီမျှသည့် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အကျိုးပေးကို လူတိုင်းမလွဲမသွေ ခံစား ရရှိမည်မှာ နိယာမတရားပေးပဲဟု သူနလုံးသွင်းတတ်ခဲ့ပြီ။

လူတိုင်းလူတိုင်းကို မိမိပြုခဲ့ဖူးသည့် အတိတ်ကံဟောင်းနှင့်လက်ရှိ ဘဝမှာ လုပ်ဆောင်သည့် ပစ္စုပ္ပန်ကံသစ်တွေက ခြယ်လှယ်ပုံလောင်းပြီး လက်ရှိဘဝကို အဆုံးသတ်ပေးလိမ့်မည်ဟု သူကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ။ ဘယ်နေ့၊ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာမှာ သေဆုံးရမည်ဟု

မည်သူမျှ ကြိုတင်သိရှိမထား။ အသေရာဆုံးသိနှင့်နေသောအရာမှာ မိမိ ပြုခဲ့သည့် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံစီမံရာကို ခံရမည်ဆိုသည်ပင်။

“အင်း ... မောင်ရင်ဘဝအကြောင်း - ကြားရတာက မယုံနိုင်လောက် အောင် အံ့ဩနေမိတယ်။ ကံဆိုတဲ့အရာက သိပ်ဆန်းကြယ်တာပဲနော်။ ဒါနဲ့ မောင်ရင်က အရင်ဘဝအကြောင်းကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မှတ်မိတာ ပေါ့ဟုတ်လား။”

“မှန်ပါတယ် ... ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော် သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက ဝဋ်ကြွေးတွေကို ဘယ်လို ဆပ်ရမလဲဆိုတာ အမြဲတွေးနေခဲ့တာပါ။ မထင်မှတ်ဘဲ စစ်သားဖြစ်လာတော့လည်း တိုက်ပွဲမှာ တောင်ပေါ်က ကိုယ့် ဘာသာပြတ်ကျပြီး ခြေနှစ်ဇက် မသန်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မထူးဆန်းဘူးလား ဟု”

“ဒီအကြောင်းတွေကို ဖြစ်ရပ်မှန် ဖတ်လမ်းအဖြစ် စာမျက်နှာပေါ်တင် လိုက်ရရင် ကောင်းမှာနော်။ ဒါမှ လူတိုင်းကံ၊ ကံရဲ့အကျိုးကို နားလည် သဘောပေါက်ပြီး အသိပေါ်သတိဆင့် သံဝေဂယူနိုင်ခဲ့ရင် မောင်ရင်အများ ကြီးကုသိုလ်ရမှာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗိုလ်ကြီးရယ်... ဒါပေမဲ့ - ကျွန်တော်က စာရေးဆရာတွေ နဲ့လည်း မသိကျွမ်း၊ မရင်းနှီးဘူးလေ။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှတော့ လူ တိုင်းကို ကျွန်တော့်ဘဝဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ယှဉ်ပြီး မိုက်မဲတဲ့လုပ်ရပ်မျိုး မကျူး လွန်မိကြဖို့ ပြောပြပါတယ်။ အခု - ကျွန်တော်အမေနဲ့အတူနေပြီးတော့ အမေ့ကို တတ်နိုင်သမျှ ဝိုင်းကူပေးနေပါတယ်။ အရက်ကိုတော့ မွေးက တည်းက ဒီနေ့အထိ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ခဲ့မိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် အရမ်းကြောက်သွားပါပြီ။”

တပ်သားဟောင်းစိုးမင်းအောင် (သို့မဟုတ်) လူဝင်စားတစ်ဦး၏ ဘဝ ဇာတ်ခုံ အစုံစုံကို ကြားသိရပြီးသောအခါ သူ့အား ကျွန်တော်များစွာ ကရု ကာသက်မိသကဲ့သို့ ဝဋ်ကြွေးအပြစ်၏ ကြောက်စရာကောင်းပုံကို လေးလေး နက်နက် နှလုံးသွင်းနေမိခဲ့သည်။ စိုးမင်းအောင်က အပြင်ရှုစင်ဖျားကို

www.burmeseclassic.com

ငေးမောရင်း အတွေးများနှင့်ငြိမ်သက်နေဟန်တူသည်။ သူ၏မျက်လုံးများက ဆွေးမြည့်နာကျင်နေသည့် အရိပ်အယောင်ပေါ်သည်။ ရှိုင်းထောက်တစ်စုံက သူ၏အနီးတွင် သူ့လိုပင် ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

နေပြည်တော်အမြန်ရထားကြီးသည် ပျဉ်းမနားဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ ခရီးသည်များအားလုံး ဆူဆူညံညံနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်သည်။ ရထားပေါ်မှ ဆင်းရန်သာ အာရုံရှိနေသောကြောင့်အနီးမှ စိုးမင်းအောင်ကို နှုတ်မဆက်မိ။ ဘူတာရုံထဲတွင် စိုးမင်းအောင်ကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာကြည့်မိသေးသည်။ လူအုပ်ကြီးက ရှုပ်ထွေးနေသည်မှိသူ့အား တွေ့ရန် မလွယ်တော့။

ဘူတာရုံအပြင်သို့ရောက်သောအခါ ရုံးချုပ်သို့သွားရန် တက္ကစီ ငှားလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ငြိမ်းထဲသို့သွားမည့် ကားတစ်စီးအနီးတွင် ခရီးဆောင်အိတ်အမည်းကို လွယ်လျက် ရှိုင်းထောက်နှင့်အားပြုရပ်ကာ ကျွန်တော်အားလက်ပြုနှုတ်ဆက်နေသောစိုးမင်းအောင်ကိုတွေ့ရ၍ကျွန်တော်လည်း ပြန်၍ လက်ပြုနှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

အလုပ်ကိစ္စနှင့်သွားခဲ့ရသော ခရီးတိုလေး ဖြစ်သော်လည်း လှုပ်စားတစ်ဦး၏ ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းကို ကြားသိခဲ့ရသဖြင့် ထိုခရီးစဉ်ကား ကျွန်တော်ဘဝတွင် မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်နေခဲ့မိပါတော့သည်။

ဤဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းအား ပြောပြသည့် ဝိုင်းပန်းစင်မောင်ကျော်၊ ဦးအောင်ကျော် (သစ်တောဌာန)တို့အား ကျေးဇူးအထူးတင်ပါသည်။

☉ ကျေးတမာ (မွန်ပြည်နယ်)

မင်းကျော်
ပြောပြသော
ပြောပြသော

ပစ်ကွင်းထဲက ပြောင်တစ်ချပ်

မင်းရဲကျော်

ကျော်မင်း - မုဆိုးတစ်ယောက် ပစ်ခတ်တဲ့သားကောင်ပိုင်ဆိုင်တာ ဘာလဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ - သားကောင်ရဲ့ခေါင်း၊ ပေါင်တစ်ပေါင်ပါ ဆရာကြီး"

ဆရာကြီးမှတ်ထမ်း (တပ်ကြပ်ကြီးမှတ်ထမ်း - ရင်းတိုင်းရင်းသားကြီး) ဆိုသော ကျွန်တော့် ဆရာကြီး တစ်နည်းပြောရပါမူ တောပစ်မုဆိုးကြီးမှ မုဆိုးကြီးအစစ်ပင်၊ ရင်းတောင်မှာဝယ်စဉ်၁၀၀တူမီးသေနတ်ဖြင့်သူ၏အဖေ ဦးလေးတို့၏ မုဆိုးစိုင်းသင်၊ သင်ပြမှုကြောင့် မုဆိုးနားနီးတော့ မုဆိုးကြီးဖြစ်ခဲ့ ၏။ ဆရာကြီးမှတ်ထမ်းကား စကားသိပ်မပြောပါ။ တောပစ်ပါက ရိုင်ဇယ်ကို အနှစ်သက်ဆုံးပစ်မလွဲတစ်တောင်တစ်ကောင်သေချာသောလက်၊ ဆုံးဖြတ် ရက်တိကျမှုတွေကြောင့် ဆရာကြီး တောပစ်ပါက သားကောင်ရစမြဲ။ ဆရာ ကြီးသည် တပည့်မခေါ်တစ်ယောက်တည်းသာ သွား၏။ မေးကြည့်တော့၊

"ရှေ့ကြီးတော့ တစ်ဆယ်ဟ၊ ဒရယ်ကြီးတော့ အစိတ်၊ အံင် - ဒီကောင် တွေလောက်တော့ အသားလေးပိုနိုင်တယ်ကွ၊ တစ်ယောက်တည်းဆို တော့ ခြေလှံတာပေါ့"

မှန်ပါသည်။ ဆရာကြီးမှတ်ထမ်းမှာ အလွန်သန်မာပြီး အရပ်အမောင်း မှာ ငါးပေနှင့် ရှစ်လက်မ၊ ပလကောင်းကောင်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း သူ့တွင် သမီးလေးဦး ရှိ၏။ သူ့သမီးတွေသည်လည်း ဖအေတူတွေ၊ မိခင်က ကလေးမြို့သူ ဝမာလူမျိုး၊ ဆရာကြီးကဲ့သို့ အရပ်အမောင်း အလုံးအထည့်

ကောင်းပြီး အလွန်အေး၏။ သမီးလေးယောက်မှာတော့ အောက်ပြည်အောက် ရွာမှာ မွေးခဲ့သူတွေမို့လားမသိ၊ စကားပြောသူက ကြလေ၏။

"မင်းမုဆိုးလုပ်မယ်ဆိုတော့ ကိုယ်ပစ်လို့လဲ သွားတဲ့ အကောင်ရဲ့လျှာ ကို ကြည့်ကွ၊ လျှာမထွက်ရင် နောက်ထပ် ဘာကောင်မှ မရတော့ဘူး၊ အင်း လျှာညာဘက်ထွက်ရင် နောက်ထပ် အထီးနော်၊ အေး ဘယ်ဘက်ထွက်ရင် အမတစ်ကောင်ထပ်ရနိုင်တယ်၊ ဒါတို့မုဆိုးတွေရဲ့သင်္ကေတအမှတ်အသားပဲ၊ မှတ်ထားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာပါး"

တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော်သည် ဆရာပါးဟု ခေါ်ပါသည်။ ရင်းလိုအပါးဆို သည်မှာ အဖေပင်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့မှ ဆရာအဖေခေါ်မူ၊ ဆရာကြီးသဘော ကျ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ တင်မြတ်သည် ဆရာကြီးပေါင်ပေါ်ခေါင်းအုံးကာ အိပ် ရင်းမှ -

"မိုးကျော်တွေလား၊ အပါးက ငိုကို သိပ်ချစ်တာ၊ သူ့သမီး မအဲနဲ့သဘော တူတယ်ကွ... ဟား... ဟား... ဟား..."

"ခွေးကောင်လေး၊ နင်ကို ငိုသမီးကြီးမအဲက ကိုင်ပေါက်မှာလည်း သတိထား"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ချစ်လို့ကိုင်ပေါက်တာ - ပေါက်ပေါက်"

ဆရာကြီးမှတ်ထမ်းစိတ်မဆိုးပါ။ များသောအားဖြင့် တိုင်းရင်းသားတွေ ကား ရိုး၏။ စကားကို တည်တည်တံ့တံ့ အပိုမပြောတတ်၍လားမသိ၊ စိတ် တော့ ဆတ်၏။ ဆရာကြီးမှတ်ထမ်းမှာ ကားလုံးဝစိတ်မဆတ်၊ အလွန်သဘော ထားကြီး၏။ ရဲဘော်တစ်ယောက်အပြစ်ဖြစ်ပါက နှုတ်ဖြင့်သာ ဆုံးမ၏။ လက်၊ တုတ်တို့ဖြင့် မဆုံးမ၊ ရုံးတင်အပြစ်ပေးခြင်းလည်း မရှိ။ စစ်သားကြီးပီပီသသ၊ သို့သော် တိုက်ပွဲဆိုပါက ရဲရင့်၏။ ပြတ်သား၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရေရှည်တက်တတ် သော ဆန္ဒတွေကြောင့် တပ်စုမှူး၊ တပ်ခွဲမှူးတွေမှပင် "ဆရာကြီး၊ အတင့်မရ ပါနဲ့၊ ဆရာကြီးက အမိန့်ပေးရမှာလေ" စသည်ဖြင့် သတိပေးရသည်အထိ။

"ကျော်မင်း - မင်းတို့သုံးယောက်၊ ကျွန်းခြောက်တော့အောက်က မဲဗွေ ချောင်းသောမှာ သားကောင်သွားရှာကြ"

"ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်တော်တို့ မနက်စောစောထွက်မယ် - ဆရာကြီး"

"အင်း၊ စောစော ဘာကြောင့် ထွက်ချင်တာလဲ"

"ကျွန်းတောကြီးက ဆရာကြီးပြောသလို ကျွန်းရွက်တွေ ခြောက်နေပြီ လေ၊ ဒီကျွန်းတောဖြတ်ရမှာ ဆိုတော့၊ ကျွန်းရွက်ခြောက်တွေ ဘစ်ညာလုံး

နှင်းကျွေးထားလို့ နင်းရင်အသံ မမြည်ဘူး။ ဒါကြောင့် စောစော ထွက်ရင်တာပါ။
“မှန်တယ်၊ ငါတစ်ယောက်ထဲ ထွက်တာလည်း ဒါပဲ။ ခြေလှုပ်မှ သားကောင် ပစ်ရမှာ။ သားကောင်တွေ ဟိုဆင်ကအစ အကောင်ကြီးကြီးသေးသေးတော့ ထဲမှာ ခြေလှုပ်တယ်။ အဲ့ဒီတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ - သားကောင်လို အသွင်ယူရမှာပါ... ဆရာမီး”
“ဟုတ်တယ်... ဒီတစ်ခါတော့ တင်မြတ်တော်တယ်”
“ဒါဆို မအဲနဲ့ သဘောတူပြီပေါ့”
“ရွေးကောင်လေး - တပ်ရင်းပြန်ရောက်မှ မအဲလက် အပ်ရမယ်”
“ဆရာကြီး”
“ပြောမှိုးကျော်”
“အဲဒီ မဲမွေ့ချောင်းဟာ တောကြမ်းတယ်လို့ ရွာသားတွေ ပြောတာကြား မိပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ သူတို့ ရွာသားတွေ အတွက်တော့ ကြမ်းပေမယ့် တို့အတွက်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ မင်းတို့ သားကောင်ထမ်းပြီး ပြန်ခဲ့တာမမြင်ချင် တယ်။ ပြန်လာမှ ငါပြောပြမယ်။ ဒါပဲ။ ကဲ - အိပ်ကြစို့ - မနက်စောစော နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ဆရာကြီး”
ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်၊ တောပစ်ခွင့်ရ၍ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ရပါသည်။ ဆရာကြီးမှတ်ထမ်း အသက်မှာ (၅၄)နှစ်ထဲ သို့ပင် ရောက်သော်လည်း ဈေး မပြောနှင့် ဒရယ်တစ်ကောင်လောက် အသာလေး ထမ်းပိုးနိုင်သေး၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်အား သူကဲ့သို့ မုဆိုးဝါသနာပါသည့် အတွက် မုဆိုးအလုပ်ကို သင်ပြပေးသော လက်ဦးဆရာပင်။

* * *

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ရှမ်းပါသော်လည်း ဝါသနာမို့ ဇွဲက မလျော့။ တောစီးစိနပ် ဘောင်းဘီတွေ ရွဲရွဲခိုနေသော်လည်း မဲမွေ့ချောင်းအရောက် ရွက်ခြောက်တွေ ကြွေနေလေသော ကျွန်းတောကြီး အား ဗြိတ်ကျော်နေဆဲပင်။

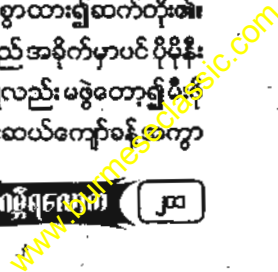
“တင်မြတ် အဆင်းနော်၊ ရော်မယ် သတိထား”
“ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာကျော်”
ကျွန်းရွက်ခြောက်တွေ အပေါ် နင်းတွေ ကျွေးထား၏။ ရွက်ခြောက်တွေမှာ အထပ်ထပ် ဖြစ်နေသည့် အတွက် ရွက်ခြောက်အောက်မှ မြေမှာလည်း ဟကျောသဖြင့် ရော်လဲတတ်သည်ကို သတိပေးရင်း နင်းမှန်ကြားမှာ တောတိုး

နေရခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။
မိမိ၏ ရှေ့ဘေးဝဲယာ ဆယ်ပေခန့်မှာပင် မမြင်စွမ်းနိုင်အောင် နင်းကတူ မြူက ပိန်းပိတ်နေသောကြောင့် သတိကြီးစွာ ထားရသည်။ ဒီအချိန်မှာ ဤရွေ ဤမျှ နင်းကျသလို အလွန်စောသေးသည့် အတွက် သားကောင်တွေ မထွက် သေးသည့် အချိန် တွက်ချက်ပြီးမှ မဲမွေ့ချောင်းဘက် ထွက်ခဲ့ရသည်။ မဲမွေ့ ချောင်းရိုးတွင် မြေဇာမြက်နုတွေ ပေါသည့်အတွက် ချေနှင့် ဒရယ်၊ ကုသိုလ် ကောင်းလျှင် ဆတ်လည်း ပစ်ရစေမည်။ ဆတ်လည်း ထွက်တတ်ပါ၏။

တင်မြတ် သတိထားဆင်းသလို ကျွန်တော်နှင့် မိုးကျော်အောင်လည်း အပင်ကြီးတွေလည်း တွယ်ဖက်ရ၊ အပင်ငယ်တွေ ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆင်းနေ သည့် အခိုက်တင်မြတ်တစ်ယောက် ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင်သို့ ပြေးကပ် ရင်းမှ -

“ရှူး - ရှေ့မှာ မီးစိုတွေ့တယ်”
ကျွန်တော် တင်မြတ်ထံ တို့ သွားရင်း မဲမွေ့ချောင်းဘေး သဲသောင်ပြင် ပေါ်ဝယ် လူသုံးလေးယောက်ခန့် မီးလုံနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော်လည်း မသိကွဲသည့် အကြားနင်း တဖွဲ့ဖွဲ့နှင့် လေနအေးနှင့် အတူ မြူးတွေ့ကပ်တံသွား ပြန်၏။ မနည်းအား ခဲကြည့်နေခိုက် မီးတောက်က လူတစ်ရပ်ခန့် အထိ မြင့် တက်နေသည်ကို ဖြင့် နင်းနှင့် မြူအကြားမှ တွေ့နေရသည်။
“ဆရာကျော်” ဝမာ စောစော၊ ရှမ်းတောပြန်” ဆိုသလို ရှမ်းတွေပဲထင် တယ်”
“နေဦး၊ တောထဲမှာ ရှမ်းတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘိန်းကုန်ကူးတာလည်း ဒီနယ်မြေမှာ လုံးဝ မရှိဘူး။ ကျော်စိမ်းသယ်အဖွဲ့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟို - သစ်ခိုးအဖွဲ့လား မသိဘူး”
“တင်မြတ်တို့ မနေ့က တိုက်ကင်းလှည့်တာ ဘာမှ မတွေ့ပါဘူး။ သစ်ခိုး အဖွဲ့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”
“ကဲ - တင်မြတ်ရှေ့ဆက်တိုးကွာ”
“ဟုတ်... ကဲ့”
တင်မြတ်ခြေလှုပ်သည်ထက် လုံအောင် သတိကြီးစွာ ထား၍ ဆက်တိုး၏။ ကျွန်တော်နှင့် မိုးကျော်အောင်လည်း လိုက်တိုးရ၊ သည် အခိုက်မှာပင် ပိုမိုနီး ခပ်လာ၍ လားမသိ။ နင်းကလည်း အနည်းငယ်ခဲ မြူလည်း မဖွဲ့တော့၍ မီးစို ဆေးသို့ ကောင်းစွာ တွေ့မြင်နိုင်သလို ပေအားဖြင့် ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ထဲကွာ

အရောက် -

“ဆရာကျော် စောစောက လူသုံးယောက်မျှ၊ ခုတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး”

“အေး ထသွားတာလည်း မမြင်ရဘူး မီးတောက်ပဲ ကျွန်ခွဲတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလည်း ဆရာကျော်”

“ဟာ - ဟာ ဟို ဟို ရေထဲမှာ လူသုံးယောက်ကွ”

မိုးကျော်အောင်စကားကြောင့် မီးဖိုကို ကျော်၍ ရောင်းထဲသို့ အကြည့်မှာ တော့ စောစောက မီးလုံနေသော လူသုံးယောက် ရေထဲမှာ လုံးထွေးရစ်ပတ်ဆော့ကစားနေသည်လား။ သို့မဟုတ်သော် ပုန်းနေသည်လားတော့ မသိ။ ခိုက်ခိုက်တုန်ချမ်းနေပါလျက် ရေထဲသို့ အဘယ့်ကြောင့် ဆင်းကြပါသည်။ မတွေးတတ်တော့ -

“တင်မြတ်နဲ့ မိုးကျော် သတိထားကြ - မရိုးသားဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် - ရေထဲမှာ ရေချိုးတာမဟုတ်ဘူး သတိပုတ်နေတာပဲ။ ယောက်ျားနှစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ထင်တယ်ဗျ”

“ဟုတ်တယ်၊ မိုးကျော်”

“ဆရာကျော် - ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“တင်မြတ် ဟိုရောင်းအထက် ဆက်တက်ကွာ - ချုံတိုးပြီးမှ အနီးကပ် ဖမ်းကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာကျော်”

ပြောပြောဆိုဆို သုံးယောက်သား ချုံတိုးရာတွင် ချုံမလှုပ်ရန် သတိထားကြသလို ရွက်ခြောက်အတွက် မပူရသော်လည်း ကိုင်းခြောက်တွေ မနင်းမိရန် သတိကြီးစွာ တောတိုးချည်းကပ်ရာ အလွန်ဆုံးကြာပါက (၁၀) မိနစ်ခန့် ချုံအသာတွက်၍ ရေထဲကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့နေရာနှင့် ပေးသုံးဆယ် ဖျာသာကွာသော ရေထဲမှာ ရှိသည့် သုံးယောက် ရေအောက်သို့ ဝင်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားသည်လား မသိ။ လုံးဝမရှိတော့ပါ။

“ဟာ - တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး ဆရာကျော်။ ထူးဆန်းလိုက်တာ - ဘာတွေလဲ”

“အေး - ကဲ - တင်မြတ်အသင့်ပြင်မင်းနဲ့ ငါ ရေစပ်သွားမယ်။ မိုးကျော်တစောင်ပြီး အခြေအနေကြည့်”

ပြောပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချုံထဲမှ ထွက်လိုက်၏။ ရေစပ်ရောက်တော့ ဘာမျှ မထူး။ ပတ်ဝန်းကျင်အလင်းကလည်း မြင်သာထင်သာ

ဖြစ်လာလေပြီ။ အခြေအနေကား လုံးဝ မထူး။ မီးဖိုမှာတော့ ပျောက်မသွားတောက်လောင်နေဆဲ မီးရဲရဲ။

ရေသည် လူ၏ခါးထက်မကျော်။ မိုးဆိုရင်တော့ ဝါးတစ်ချားအနက်ခန့် စီးဆင်းလေသော မဲမွေချောင်း။ နွေအခါမှာတော့ ဝမ်းဟောင်းလောင်း။ လုံးဝ ရေစီးမကောင်းတော့။ စမ်းချောင်းသာသာ။ ရေငုပ်၍လည်း မပျောက်နိုင်။ စောစောက သူတို့သုံးယောက် နေရာသည် ရေအိုင်တစ်အိုင်သာ ဖြစ်၏။ ထိုရေအိုင်ကား အကျယ်ပေနစ်ဆယ်ပတ်လည်ခန့်။ ဒရယ်၊ ဆတ်နှင့် တောဝက်များ ရေကူးရေစိမ်သော အနေရာသာ ဖြစ်သည်။

“ဆရာကျော် - မီးလုံတာပေါ့”

“အေး”

ဘယ်သူတွေ မီးဖိုခဲပါသနည်း။ ကျွန်တော်တို့လာသည်ကို တွေ့၍ ရောင်ပြေးကြသည်လား။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ရန်သူတော့ မဖြစ်နိုင်သလို မိတ်ဆွေလည်း မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် တွေးနေသည့် အခိုက် -

“ဝေါက် - ဝေါက် - ဝေါက်”

“ဖြောက် - ဖြောက် - ဖြောက် - ဖြောက်”

“ဆရာကျော် ရေဆင်းပြီးထင်တယ်။ နေရာယူကြရအောင်”

“အေး - ဟုတ်သားပဲ။ ဒီအိုင်မှာ ရေသောက်ကြ၊ ရေလူးကြတာပဲကွ။ ရွာသားတွေ ပြောတဲ့ ဆတ်လူးအိုင်ပဲ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်ပြောပြောဆိုဆို တောစပ်ဝင်ကာ နေရာယူပြီး မိုးအလင်းမှာ သားကောင်ပစ်ရန် ငိုက်က ရောက်သွားသည်တွင် စောစောက သုံးယောက် ထက်လက်ရှိ အသံကြားရသော ချေဟောက်သံက ကျွန်တော်တို့အတွက် အကျိုးရှိသည့် အလုပ်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

* * *

“တိတိတူး - တိတိတူး - တိတိတူး”

“တိတိတူး - တူး တူး တူး”

“သားကောင်တစ်ကောင်ကောင်တော့ သေချာပြီ”

တင်မြတ်အခြေအနေလေ့လာရင်း ပြောသလို၊ ကျွန်တော်လည်း သိပါသည်။ သို့သော် တစ်တိတူးငှက်နှင့် မတည့်သည့် သားကောင်ကား ကျားသတ္တဝါပင်။ သို့အတွက် တောမှဆိုးကျားကြီးများ ဖြစ်လေမလားလို့ တွေးနေစဉ် ငှာပင် ချောင်းအောက်ဘက်မှာ တစ်တိတူး ထပ်မံ တိုးသံက အထောက်လေး

နီးလာသလို ကြောက်မနန်းလိလိ ကျားဟိန်းသံကြီးကားတောပြိုလေပြီ
လားဟုပင် ထင်ရပါ၏။

“ဝေါင်း - ဝေါင်း - ဝေါင်း - ဝေါင်း”

“ဝေါင်း - ဝန်း - ဝန်း - ဝေါင်း”

တောမှဆိုးကျားကြီးအသံနှင့်အတူပြေးလွှားလာလေသောခြေသံတွေ
တစ်တီတူးသံ၊ ကျားသံနှင့်အတူ ဈေးတစ်ကောင်၏ ဟောက်သံကား
ကျွန်တော်တို့နှင့် အလွန်နီးလာသည့် အပြင်ကျွန်တော်တို့နေရာ၏
အရှေ့မကျတကျတောင်စောင်းပေါ်မှမျှတိုး၍ ပြေးဆင်းလာလေသော
တောကောင်ကြီးတွေအုပ်လိုက် -

“ဘာ - ဘာကောင်တွေလဲ”

“ပြောင်အုပ်ထင်တယ်၊ မပစ်နဲ့ - မပစ်နဲ့”

မှန်ပါသည်။ပြောင်အုပ်တစ်အုပ်အားလုံးခြောက်ကောင်၊ အကောင်ငယ်
နှစ်ကောင် ပြောင်အမသုံးကောင်နှင့် ပြောင်အထီးတစ်ကောင်ဖြစ်နေ၏။
ချောင်းရိုးအတိုင်းအောက်ဘက်သို့ဒရောသောပါးပြေးဆင်းသည်ကိုအသာ
ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပြောင်အထီးမှာပြောင်ပေါက်ဖြစ်သည့်အတွက်မပစ်
ရပါ။ ပစ်ကွင်းထဲက ပြောင်တစ်အုပ် လွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဆရာကျော် - ဆရာကျော် - ဟိုမှာ - ဟိုမှာ”

“အေး - ဒရယ်တွေ”

“ဟာ - နောက်မှာ - နောက်မှာ - ဆတ်တစ်ကောင်”

“အေးဟာ - ဆတ်ပဲ ပစ်မယ်ဟေ့ - တင်မြတ်နဲ့ မိုးကျော်ပစ် - ငါအခြေ

အနေကြည့်ထားမယ်”

“ကဲ - မိုးကျော်ရေတစ် - နှစ် - သုံး ပစ်”

“ခိုင်း... ခိုင်း”

“ဝန်း - ဝေါင်း - ဝေါင်း - ဝန်း ဝှမ်း - ဝှမ်း ဝေါင်း”

“ဟာ ... တောမှဆိုးကြီးရေထဲကျသွားပြီ တင်မြတ်”

“အေး ... ဟား - ဟား - ဟား - ဟား”

“သနားတော့သနားစရာပဲ - ရေက အေးပြီး ခဲနေတဲ့ရေထဲမှကျတယ်ကွာ”

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလည်း မသိဘူး”

“တောမှဆိုးကြီးက ဆတ်ကို ခုန်အုပ်မင်းတို့ပစ်ရက်ထိပြီး ဆတ်ကြီး
ကလည်း အကျ၊ သေနတ်သံကြောင့် လန့်သွားတဲ့ တောမှဆိုးကြီး ကြောက်
ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ရေထဲကျသွားတာကွာ၊ ငါအသေအရာ

ကြည့်နေတာ တင်မြတ်ရဲ့”

“အင်း - ဆတ်သား မစားရဘဲ ရေခဲရေတစ်ဝသောက်ပြီး ဟား ဟား ဟား
ဟား - ဟိုမှာ - ဟိုမှာ ကမ်းပေါ်ခုန်တက်နေတာ တုန်နေတာပဲ မိုးကျော်ရေ -
ဟား - ဟား - ဟား - ဟား”

ဟုတ်ပါသည်။ ရေတွေခဲနေသော အပေါ်ကြောမှကျကျကာ ရေအောက်
သို့ ကျသွားလေသော အခါ၊ တစ်ခါမှ ရေခဲရေထဲမဆင်းဘူးသော တောမှဆိုး
ကြီး ခိုက်ခိုက်တုန်ကာ ပြေးတတ်ရင်း တစ်ချက်မျှပင် မဟိန်းမဟက်နိုင်တော့
ပဲ အနောက်ဘက်တောင်ကြော တောထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

“အဲဒါပေါ့၊ ငါးမရတော့ ရေချိုးပြန်တယ်ဆိုတာလေ - ဟဲ - ဟဲ - ဟဲ - ဟဲ”

“တင်မြတ် - နင်ကော - ရေခဲအိုင်ထဲ ဆင်းကြည့်ပါလား”

“ရွေးကောင် နှင်ဆင်းပါလား”

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်၊ သားကောင်ပင် မချောင်းရဘဲ လွယ်လွင့်
တကူဆတ်တစ်ကောင်အား ရခဲ့ပါပြီ။ ဆောင်းနှင့် လွှမ်းသော တောင်တန်း
ပေါ်မှာတော့ တောမှဆိုးကြီးက ရေချိုးရသလို ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်
မှာတော့ ရွေးပြန်ရပြီကော။ ဆတ်ကို ထမ်း၍ တောင်စောင်းပတ်တွေ့ကာ
ပင်ပန်းတကြီးစခန်းအရောက်၊ ရွေးပေါက်ပေါက်။

* * *

“မင်းတို့ သုံးယောက်တွေ ခွဲတာ လူမဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ... ဆရာကြီး”

“အေး ... ပြောင်အုပ်ဆိုတာလည်း ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်၊ မဟုတ်ချင်
မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဗျာ”

“မဲမေ့ရွာသား နှစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အဲဒီရေအိုင်မှာ
ပြောင်အုပ်ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သုံးယောက်စလုံး သေဆုံးသွားဖူးတယ်”

“အို”

“အေး - ယောက်ျားနှစ်ယောက်ဆိုတာက တစ်ယောက်က ညီအစ်ကို
နဲ့ နန်းပါ... မိုချိုး မျှစ်ချိုးပြီး နားနေတုန်း ပြောင်အုပ်က တောင်ပေါ်က ပြေးဆင်း
တော့ သုံးယောက်သား ဟိုပြေး ဒီပြေးနဲ့ ပြောင်တွေနဲ့ ထိတွေ့ တိုက်ခိုက်
အဝတ်၊ အနင်းခံရပြီး သေဆုံးသွားကြတာ တစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆို”

“ဆရာကြီး စောစောက ပြောရောပေါ့”

“မင်းတို့မှာ သေနတ်တွေနဲ့လေး၊ နောက်ပြီး မုဆိုးတွေဆိုတော့ ဘာစိုးရိမ်စရာလဲ၊ တစ်ယောက်တည်းလည်း မဟုတ်ဘူးကွ”

“တောက် - ဒီလိုမှန်းသိရင် ပြောင်တွေ ပစ်ပါတယ် ဆရာကြီးရာ”

“တင်မြတ် - မင်းက ပြောင်ဆိုပြီး ပစ်တယ်ထား၊ ပြောင်မဟုတ်ဘဲ တောမှောက်ပြီး တောခွေးတွေဖြစ်နေရင် ခွေးသားစားမလား”

“ဟာ... ဆရာကြီးကလည်း ခွေးသားတော့ ဘယ်စားမလဲ - ဟဲ့ ဟဲ့”

“ရွာသားတွေ သနားစရာပဲနော်”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ ပြောင်ဆိုတာ အုပ်နဲ့ ကျင်းနဲ့ နေတာကွ၊ လူသုံးယောက် မပြောနဲ့ ဆယ်ယောက်ဆိုလည်း လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အကောင်က ကြီးသလောက် သူတို့ ချိုတွေကလည်း ကြောက်စရာပဲ မိုးကျော်ရေ”

“အေး - ပြောင်တွေက ရွာသားတွေကို ရှာဖွေသတ်ဖြတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး တင်မြတ်ရဲ့၊ မတော်တဆရင်ဆိုင်တွေ ပြီးဖြစ်တာပါ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ သနားစရာကောင်းသလို၊ အင်း - ကျွန်တော်တို့က လူသားဆိုတော့ လူသားဘက်က တွေးပြီး စာနာသနားမိတာပါ”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ လူဆိုတာ အသိတရားရှိတော့ စာနာတတ်တာပေါ့၊ ဆရာကြီးပြောသလို မတော်တဆဖြစ်ပေမယ့် တို့ကတော့ အသိတရားရှိလို့ ပစ်ကွင်းထဲက ပြောင်တစ်အုပ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်တာ အမှန်တရားပဲ မိုးကျော်နဲ့ တင်မြတ်”

ကျွန်တော်တို့လေးယောက် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငေးနေကြစဉ် တင်မြတ်သည် ကျွန်တော့်စကားထောက်ခံသည့် အသံက လေးလေး မှန်မှန်ဖြင့် တစ်လုံးချင်း ထွက်လာသည်မှာကား -

“အင်း - ပစ်ကွင်းထဲက ပြောင်တစ်အုပ်... ပြောင်တစ်အုပ်”

ပြောင်အမများနှင့် အထီးငယ်များအား လုံးဝ မပစ်ရပါ။ မြန်မာနိုင်ငံတော်ရိုင်းတိရစ္ဆာန်ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ရေးဥပဒေဖြင့် တားမြစ်ထားသည်ကိုလည်း သတိရတွေးတောရင်း တင်မြတ်ပြောသလို ပစ်ကွင်းထဲက ပြောင်တစ်အုပ်အား မြန်လည်မြင်ယောင်နေမိပါတော့သည်။

☉ မင်းရဲကျော်

မြန်မာ့စာပေ
www.burmeseclassic.com

ဝိဇ္ဇာတောလား

တက္ကသိုလ်အပန်ထယ်

ခေတ်ဟောင်းတေးဂီတလောကတွင် ဦးဆန်းဆိုလျှင် မသိသူ ရှား၏။ ဦးဆန်းသည် တယောထိုး အလွန်ကောင်းသူဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်သီချင်းနှင့် ဓာတ်ပြားသီချင်းအသံသွင်းလျှင် ဦးဆန်းမပါ၍မဖြစ်ပေ။ သူ့တီးဝိုင်းတွင် တယောမပါ၍မဖြစ်ချေ။ ဂီတလောကတွင် ဆရာဦးသုခ၏အဖွဲ့တို့နှင့် အတူ အညီဆုံးဖြစ်သည်။

ဆရာဦးသုခနှင့်အဖွဲ့သည်ဘာသာရေးကိုလည်း လိုက်စားသည်။ အားလပ်သောအခါများတွင် ဘာသာရေးအကြောင်း ရွေးနွေးကြ၊ ပြင်းကြရန် ကြ လုပ်ကြသည်။ ဦးဆန်းက ပွဲကြည့်ပရိသတ်သာဖြစ်၏။ ဦးဆန်းထံ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အသိုင်းအဝိုင်းဖြင့် ကြီးပြင်းလာရသဖြင့် ဘာသာရေးအကြောင်းကို တီးခေါက်မိနေပေပြီ။ ဘုရားရှိခိုးကိုပင် အလွတ်ရနေသည်ဟု ပြော၏။ စိတ်သဘောထားလည်းလွန်စွာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည်။ သူတစ်ဇက်သားကို ကူညီတတ်သည်။

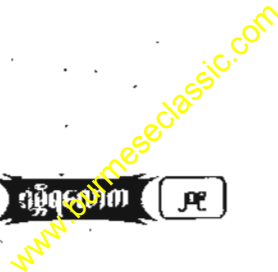
ဦးဆန်းသည် ဘာသာတူသော နာမည်ကြီးအမျိုးသမီးအဆိုတော် တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ သို့ရာတွင် ဘာသာရေးတွင် အလှူ မသီးပါချေ။ ဘာသာရေးပွဲ၊ အလှူပွဲရှင်ပြု၊ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲများတွင် လိုက်ပါ တယောထိုးသည်။ ကျွေးသမျှကိုလည်း ဇီဝာမကြောင်းဘဲ စားသောက် တတ်၏။

တစ်နေ့တွင် ရွာတစ်ရွာ၌ ဘုရားထီးတော်တင်ပွဲသို့ စည်ခံဖျော်ဖြေရန် သွားရသည်။ ရွာမှ ရေတစ်တန်၊ ကုန်းတစ်တန်သွားရ၏။ ရေလမ်းပြီးလျှင် ကုန်းလမ်းအဖြစ် တောတန်းတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းသွားရမည်ဖြစ်သည်။ တောတန်းသည် သုံးမိုင်မျှရှည်၏။ တောတန်းတွင် သစ်ပင်ကြီးငယ်မျိုးစုံနှင့် ပန်းပင်မျိုးစုံပေါက်နေကြသည်။ ခရေကံ့ကော်၊ အင်ကြင်းနှင့်စွယ်တော်ပင် များ၏။ အရိပ်အာဝါသကလည်း အလွန်အေးမြနေ၏။ အရိပ်အာဝါသသည် ရင်ထဲကို အေးမြသွားစေသည်။

တစ်မိုင်မျှ လမ်းလျှောက်ပြီးသောအခါ ဦးဆန်းက မောသဖြင့် ခေတ္တ နားမည်ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးတီးတင်ပွဲအမိ သွားကြရန်နှင့် နောက်မှ တဖြည်းဖြည်းလိုက်ခဲ့မည်ဟုပြောပြီးတီးဝိုင်းအဖွဲ့သားအားလုံးကိုစေလွှတ် လိုက်၏။ ဦးဆန်းက မောမောဖြင့် ခရေပင်ရိပ်အောက်တွင် ထိုင်၍နားနေ လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် အိပ်ပျော်သလို မိုက်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်။ အမော ပြေ၍ ထမည်အလုပ်တွင် ပွဲထဲကအတိုင်း ဖော်ဂျီဝတ်စုံနှင့် ဖော်ဂျီ တစ်ယောက် ရှေ့တွင် ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။ ဦးဆန်းက အမှတ်တမဲ့မို့ လန့် ဖျပ်သွား၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား လေ့လာအကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် မဝံ့မရဲမေး လိုက်သည်။

* * *

“မင်းက...ဘယ်သူလဲ”
ထိုပုဂ္ဂိုလ်က...
“ငါက...ဖော်ဂျီပေါ့”

ဦးဆန်းသည် မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြင့်...

“ငါက...တကယ့်ဇော်ဂျီကွ”

ဦးဆန်း ရယ်ချင်သလိုလိုဖြစ်သွားပြီး...

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

ဦးဆန်းသည် မယုံသင်္ကာဖြင့် ခေတ္တတွေဝေသွား၏။ သူငယ်ချင်းများ ပြောနေကြသောပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၊ ဇော်ဂျီတပသီ၊ ဝိဇ္ဇာအကြောင်းများ၊ သမိုင်း အဏ္ဏာရီများတွင် ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီနှင့်ပတ်သက်၍ ဇာတ်လမ်းများကို နားရည်ဝ ဝဟုသုတရပြီးဖြစ်သည်။ ဇော်ဂျီမှန်လျှင် တန်ခိုးရှိရမည်ဟု သိထား၍ ဟုတ်၊ မဟုတ် စမ်းသပ်လိုစိတ် ပြင်းပြစွာပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် -

“ဇော်ဂျီမှန်ရင် မြေလျှိုးမိုးပျံတတ်တယ်ကိုကြားဖူးတယ်၊ မင်းရောလုပ် တတ်ရဲ့လား”

“ဇော်ဂျီပဲဥစ္စာ - လုပ်တတ်တာပေါ့”

“သည်လိုဆိုရင် လုပ်ပြလေ၊ ဟုတ်မဟုတ် သိရတာပေါ့”

ဦးဆန်းကဇော်ဂျီကိုမခံချင်အောင်ပြောလိုက်၏။ သည်အခါဇော်ဂျီက -

“လောင်းကြေးစားကြေးလုပ်မလား”

“ဇော်ဂျီကလည်း အလောင်းအစားဝါသနာပါတာပဲလား၊ ကဲ...ဘာကြေး လောင်းမလဲ...”

လို့ဦးဆန်းက ပြန်၍စိန်ခေါ်လိုက်ရာ ဇော်ဂျီက -

“ငါ...မြေလျှိုးမိုးပျံရင် မင်းဗုဒ္ဓဘာသာထဲဝင်မလား”

ဦးဆန်းက ခေတ္တစဉ်းစားလိုက်၏။ ဇော်ဂျီတို့တွင် တန်ခိုးရှိသည်ကို ကြားဖူးထား၏။ ယခုမမျှော်လင့်ဘဲ ပက်ပင်းလာတွေ့နေသဖြင့် အကယ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဇော်ဂျီတို့၏တန်ခိုးအစွမ်းကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မြင်ရမည် ဆိုလျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အဖြစ် ခံယူလိုက်မည်ဟု ရဲရဲဝံ့ဝံ့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး လျှင် -

“ကျုပ် ယုံအောင်လုပ်ပြမယ်ဆိုရင်...ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အဖြစ် ကူးပြောင်း လိုက်မယ်”

“ကတိတည်ရမယ်နော်၊ ကတိမတည်ရင် ဒုက္ခတွေ့တွေ့ ပြီမှတ်”

“ဇော်ဂျီက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လူကောင်သေးသေးလေးအရွယ်သို့ ဇန် ဆင်းလိုက်သည်။ လက်မအရွယ်သို့ရောက်သောအခါ မြေကြီးထဲသို့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် လက်မအရွယ်ဇော်ဂျီမှာ မြေကြီးထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး တဖြည်းဖြည်းကြီးထွားလာ၏။ အရပ်ကိုးပေ အရွယ်မျှ ရောက်လာသောအခါ မိုးပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားပြီး ပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။ ဦးဆန်း အံ့ဩစွာငေးကြည့်နေမိသည်။

ဦးဆန်းသည် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ရ သဖြင့် ထိုနေ့မှစ၍ တွေဝေမနေတော့ဘဲ ကတိအတိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူး ပြောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဂီတအပေါင်းအသင်းများ၏ ကူညီမှုဖြင့် ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းနှင့် ဘာဝနာပွားများခြင်းလုပ်ငန်းများကို ဆောလျှင်စွာ သင်ကြားတတ်မြောက်သွားသည်။

မကြာမီဇနီးဖြစ်သူမှာ ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်သည်။ မိဘများကပေးမည့် အမွေကိုအခြားညီအစ်ကိုမောင်နှမများထံသို့လွှဲပြောင်းပေးလိုက်၏။ သို့ပေ မဲ့ - ဦးဆန်းမှာ အပြုံးမပျက်ပါ။ နေရာအိမ်ခန်းတစ်ခန်း ကျန်ရစ်ခဲ့သေး သည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ ကျန်နေသေးသည်။ ကူညီမည့်သူ များကလည်း ဝမ်းပမ်းတသာကြိုဆိုလာကြ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဆရာဦးဆန်းအိမ်သို့ သွားကြသည်။ ဆရာကြီး ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူးပြောင်းလာသဖြင့် သီတင်းကျွတ်တွင် လာ ရောက်ကန်တော့ကြသော တပည့်တပန်း များလာ၏။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ ယခုမှပင် ဂါဝရပြုရန်ဖြစ်၏။ ဆရာကြီး၏အခန်းဝကိုရောက်ရင်ပဲ တယော ဆံလေးမှာ ညင်ညင်သာသာ ယုံလွင့်လာသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

“ဟေဝန်မြိုင်နန်းသာတဲ့၊ ရှုလေဆန်းတယ်၊ စုံမြိုင်လမ်းလယ်
လွမ်းပါသိ၊ သင်းကြာလေယူဆင်၊ ခေါ်ဖိရွှေအင်ကြင်း * * *
အို...လွမ်းဖွယ်၊ အို...ဆွေးဖွယ်၊ ရှုလေဆန်းတဲ့၊ စုံမြိုင်ယံလယ် * * * *
ပန်းစိဝေ...ဂျီဖေပျော်တဲ့တော * * * * *”

“ဝိဇ္ဇာတောလား” သံဆန်းယိုးဒယားသီချင်းကို ဆရာကြီးကတယော
ထိုးနေ၏။ ဆရာကြီး၏တယောလက်သံမှာ ညက်ညောညင်သာလှပါသည်။
ကျွန်တော်တို့ အထဲသို့ဝင်ပြီးထိုင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဆရာကြီးသည် တယော
ကိုချပြီး ရေခွေးကြမ်းကိုခွဲ၍သောက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးက...

“မင်းတို့ မလာတာကြာပြီပဲ” ဟု အေးချမ်းတွေ့စွာ ပြောသည်

ရုတ်တရက် အိပ်ပျော်သလို မိုက်ခနဲပြစ်
သွားမိသည်။ အမောပြေ၍ ထမည်
အလုပ်တွင် ပွဲထဲက အဝိုင်းဖော်ဂျီဝတ်စုံ
နှင့် ဖော်ဂျီတစ်ယောက် ရှေ့တွင်
ဘွားဆန်ပေါ်လာသည်။ ဦးဆန်းက
အမှတ်တမဲ့ခွဲလန်ပျပ်သွား၏။
ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား လေ့လာအကဲခတ်
လိုက်ပြီးနောက် မဝံ့မရဲဖူး
လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ လာကြမလို့ပါပဲ။ ဆရာကြီးရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ကလည်း
ပြတ်စဲ၊ အမွေကလည်း ရပ်စဲခံရတယ်ဆိုလို့စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြလို့ပါ။
လာရမှာ အားနာပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြလို့ပါ ဆရာကြီး...”

ကျွန်တော်တို့ အားနာ၍ မလာဖြစ်သည်ကို ဆရာကြီးက သိ၏။
ဒို့ကြောင့်-

“ဒါမဆန်းပါဘူးကွာ၊ ဝေ့က ရှာရင်ရတယ်၊ မိန်းမက ထပ်ယူချင်လည်း
ရတယ်၊ အမေရိကန်ဗိုလ်မှူးကြီးဟင်နရီစတီးလ်အော်လကော့နဲ့ ဘုံတိုင်က
ဦးအရိယဓမ္မ(B.A) တို့တောင် သည်လိုပဲ ကူးပြောင်းလာခဲ့ကြတာပဲ၊ ဟင်နရီ
စတီးလ်အော်လကော့ဆိုရင် သာသနာ့အလံကို တီထွင်ခဲ့သေးတာပဲ၊
ဦးအရိယဓမ္မဆို ကျောက်ကွင်းအရေးတော်ပုံနှင့် အိန္ဒိယက အေ.အမ်.ဘေ
ကာတို့နဲ့ ဆွေးနွေးပွဲတွေမှာ နာမည်ကြီးခဲ့သေးတယ်လေ၊ အရေးကြီးတာက
အကောင်းဆုံးနှင့် အမှန်ကန်ဆုံး ရွေးချယ်တတ်ဖို့ပဲ...”

ဆရာကြီး၏စကားများမှာ မှတ်သားဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။ သာသာကူး
ပြောင်းလာသူများမှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အတွေးအခေါ်
အယူအဆ ပိုမို၍ ထူးချွန်တတ်ကြစမြဲဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးအား ကန်တော့
ဖွယ်ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ဗုဒ္ဓသာသာထုံးစံအရ ရိုသေမြတ်နိုးလက်အုပ်မိုး၍
ရိုရိုးကန်တော့ခဲ့ကြသည်။ ဆရာကြီးမှလည်း ဆုများပေးနေပါတော့သည်။

မြန်မာ့အသံတွင် အသံသွင်းရန်အတွက် ဆရာကြီးထံသွားသောအခါ
ဆရာကြီးနေအိမ်တွင် မရှိတော့ပါ။ အဝိုရတ်ဆရာကြီးတစ်ဦးနှင့် မိချောင်းရဲ
ရွာဘက်သို့ လိုက်သွားကြောင်း သိရသည်။ ဆရာကြီးသည် သုံးနှစ်ခန့်
ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်နေတော့သည်။ သူငယ်ချင်းအချို့က အထက်ပိုက်
ဆရာတစ်ဦးမှလာရောက်ခေါ်သွားပြီး အဝိုရတ်ပညာကို သင်ပေးနေတာ
ဖြစ်ကြောင်း ထင်မြင်ချက်ပေးကြသည်။

သုံးနှစ်ကျော်ကြာပြီနောက် ဆရာကြီးပြန်ရောက်လာပြီး ရွှေပြည်သာမြို့
တွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း သတင်းရရှိသည်။ မြန်မာအမျိုးသားတစ်ဦး

နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး သမီးတစ်ယောက်ရရှိနေပြီဖြစ်၏။ အဂ္ဂိရတ်ထိုးခြင်း လုပ်ငန်းကို စောက်ချလုပ်ကိုင်လျက်ရှိရာ ထူးခြားသောဓာတ်လုံးတစ်လုံး တို့ရရှိထားကြောင်းကြားသိရသည်။ ငွေပြတ်သောအခါတွင်ရွှေသွားရောင်း သည်ကို အဖော်အဖြစ် နှစ်ကြိမ်လိုက်သွားခဲ့ဖူးကြောင်း တပည့်ဖြစ်သူ တယောက်ဟန်ဖြင့်က ပြောပြ၏။ ဆရာကြီးသည် ဓာတ်ဆေးများဖော်၍ ဆေးကုသခြင်းလုပ်ငန်းကိုပါလုပ်နေသဖြင့် စီးပွားရေးပြေလည်နေကြောင်း ကြားသိရ၍ ဝမ်းသာနေကြသည်။

* * *

ဆောင်းရာသီ၏နံနက်ခင်းတွင် နှင်းများရွှံ့စိုအောင်ကျနေသည်။ ဆရာ ကြီးဦးဆန်းသည် မပြောမဆိုဖြင့် နံနက် (၅:၀၀) နာရီတွင် ကျွန်တော်အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ခေါင်းတွင် ဆောင်းထားသော သိုးမွှေးဦးထုပ်နှင့် ဝတ် ထားသောတိုက်ပုံအင်္ကျီပွန်းနေရာတို့တွင် နှင်းများကြောင့် စိုရွှဲနေ၏။ ဆရာ ကြီးကို ခရီးဦးကြိုပြုရင်း နေရာထိုင်ခင်းပေးသည်။

“ဆရာကြီး ဘယ်ကလာတာလဲ”

“အိမ်ကလာတာ... နံနက်သုံးနာရီထဲကထပြီး လမ်းလျှောက်လာတာ ကွ။ မင်းတို့ကိုလည်း တွေ့ချင်လို့ပေါ့...”

ဆရာကြီးက ရွှေပြည်သာရှိနေအိမ်မှ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခြင်းဖြစ် မည်။ ရွှေပြည်သာနှင့် အင်းစိန်မှာ (၁) မိုင်မျှဝေး၏။ ထိုမျှဝေးသောခရီးကို လမ်းလျှောက်လာနိုင်သည်မှာ အံ့ဩစရာပင်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဆရာကြီးကို အမြဲသတိရနေတာ၊ တယော ကိုဟန်ဖြင့်လာတိုင်း ဆရာကြီးအကြောင်းပဲမေးနေရတယ်။ မအားကြတာနဲ့ မလာဖြစ်ကြတာပါ...”

ဆရာကြီးစိတ်ဆိုးမည်စိုးသဖြင့် အကျိုးကြောင်းဖြင့် ဆင်ခြေပေးလိုက် သောအခါ -

“ဆရာသိပါတယ်။ အားလပ်ရက်တိုင်း မင်းတို့အိမ်မှာ သီချင်းတိုက်နေ ကြတာမို့ ဘယ်လာနိုင်မလဲ။ သတိရတယ်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ...”

ဆရာကြီးကို မုန့်ဟင်းခါး၊ လက်ဖက်ရည်တို့ဖြင့် စည်စံကျွေးမွေးပြုစုပြီး နောက် မမောမပန်းပဲ ရောက်လာသောဆရာကြီးကိုကြည့်ကာ -

“ဆရာကြီး... အခုအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ...”

“(၉၂) နှစ်တောင်ရှိပြီ။ ဆံပင်နည်းနည်းဖြူတာကလွဲပြီး သွားတွေ ကောင်းနေတုန်းပဲ...”

ဆရာကြီးက ရယ်မော၍ပြောလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ကသာ ယခင် ကာလမှပင် လက်ပွန်းတတီး အတူနေခဲ့ကြသူများဖြစ်၍ အသက်(၉၂) နှစ် ဆိုသည်ကို ယုံကြရသည်။ ဆရာကြီး၏အသားအရေမှာ နုပပ်ဖြူဖွေးနေပြီး သွက်သွက်လက်လက် လှုပ်ရှားနိုင်သေးသဖြင့် အသက်(၅၀) နှစ်ခန့်သာ ထင်မှတ်ရသည်။

“ဆရာကြီးဆီမှာ ဆေးကောင်းရှိရင်လည်း တပည့်တွေ ပေးဦးမှပေါ့”

ဆရာကြီးက ပြုံးပြီး -

“အေးပေါ့ကွာ၊ ကြိုတုန်းပေးခဲ့ရတာပေါ့”

ဟုပြောပြီး တိုက်ပုံအင်္ကျီထဲမှ တစ်လက်မအရွယ်ရှိသော ငွေကြွတ် ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လက်ထဲသို့ ထည့်ပြီးလျှင် -

“အဲဒီကြွတ်ထဲမှာဓာတ်ပြာတွေရှိတယ်။ ဓာတ်ပြာတစ်ရွေးသားကိုပျား ရည်ငှက်ပျောဖူးပုလင်းထဲထည့်ပြီး ပျော်ဝင်အောင်လှုပ်ပေးပါ။ တစ်ရက် လောက်ထားပြီးတစ်နေ့ကို လက်ဖက်ရည်စွန်းသေးနဲ့ တစ်စွန်းမှန်မှန် သောက်ရင် နုပျိုလာလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ - တစ်ခုတော့ မှာခဲ့မယ်... သိုက်ထဲ တရတဲ့ဓာတ်ပြာဆိုပေမယ့် သွပ်ပြာနော်... ရွှေဖြစ်တယ်ထင်ပြီး သွားမခင်း လိုက်နဲ့...”

ဓာတ်ပြာပုန်းများမှာ အဖြူရောင်ဖြစ်သည်။ အဝါဘက်သို့ အနည်းငယ် တဲ၏။ ရွှေကြွတ်ကို တယုတယသိမ်းဆည်းထားပြီးနောက် တယောကိုဟန် ဖြင့် ပြောပြသော ထူးခြားတဲ့ ဓာတ်လုံးအကြောင်းကို စပ်စုလိုစိတ်ပေါ်လာ သဖြင့် ဆရာကြီးကို အရဲစွန့်မေးလိုက်၏။

“ဆရာကြီး ရွှေဖြစ်နေပြီလို့ကြားတယ်။ တပည့်တွေကိုလည်း မစဉ်းမှ ပေါ့”

သည်တော့ ဆရာကြီးရယ်မော၍-

“ရွှေဖြစ်ရင် ရွှေဘုံသာလမ်းက ကုလားတွေပဲ ချမ်းသာကြမှာ။ သည် ကောင်တွေ အင်္ဂါရတ်ရွှေမုန်းသိရင် ဈေးနှိမ်တယ်ကွ။ အခု ဆရာက-ဆေး ကုသပေးနေတဲ့ နာမည်ကြီးဆရာတော်တစ်ပါးကို ဓာတ်ဆေးတွေ ထိုးဖေး နေရတယ်လေ...”

ဆရာကြီး စကားဆက်ပြောရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ-

“ကဲ...ဆရာကို တယောပေးစမ်းပါ။ မင်းတို့အိမ်မှာ အမှတ်တရတယော ထိုးသွားချင်လို့...”

ကျွန်တော်သည် နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော တယောကို ဖြုတ်၍ရှိသေ စွာ ပေးလိုက်သည်။ ဆရာကြီးက တယောကြီးများကို ညှိပြီး “ဝိဇ္ဇာတော လား” သံဆန်းယိုးဒယားသီချင်းကို စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။

“ဟေဝန်မြိုင် နန်းသာတဲ့၊ ရွှေလေဆန်းတယ်၊ စုံမြိုင်လမ်းလယ် လွမ်းပါဘိ၊ သင်းကြူလေယူဆင်၊ ဝေါဖီရွှေအင်ကြင်း * * *
အို...လွမ်းဖွယ်၊ အို...ဆွေးဖွယ်၊ ရွှေလေဆန်းတဲ့၊ စုံမြိုင်ယံလယ် * * * *
ပန်းစီဝေ...လျီဖေပျော်တဲ့တော * * * * *”

ကျွန်တော်က စည်းနှင့်ဝါးကို ကိုင်လိုက်ပြီး စည်းဝါးလိုက်ပေးလိုက် သည်။ ညက်ညောညင်သာသော သံစဉ်များတွင် နစ်မြောနေစဉ်၌ ဆရာကြီး နှင့်အတူ ဝိဇ္ဇာနှင့် ဇော်ဂျီတို့ပျော်သောတောကို ရောက်ရှိနေသယောင် ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့်ခံစားလိုက်ရသည်။

ဆရာကြီးသည် ဂီတ၏သံစဉ်နုနုအောက်ဆီတွင် မိန်းမောရီဝေစွာဖြင့် အဝေးဆီသို့ ငေးမျှော်ကာ ကြည့်နေသည်။ အတွေးတွေကတော့ ရှည်လျား စွာလွင့်ပျောနေဟန်ရှိသည်။ ဆရာကြီး၏အတွေးများသည် အတိတ်ကဖြစ် ရပ်တစ်ခုဆီသို့ သတိတရ မုချရောက်ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ဆရာကြီးသည် ဇော်ဂျီကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဘာသာ ရေးတွင် ထက်မြက်ပြီး အင်္ဂါရတ်ပညာကိုလည်း ထူးချွန်စွာ တတ်မြောက်ခဲ့ သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဝိဇ္ဇာနှင့်ဇော်ဂျီတို့ ပျော်သည့်တောကို အကျွမ်းဝင်နေပုံရ သည်။ အမှတ်ရနေပုံရသည်။ လွမ်းဆွတ်တသနေဟန်ရှိသည်။

ဆရာကြီးတယောထိုးပေးခဲ့သော အိမ်တိုင်းတွင် စီးပွားတက်သည်ဟု လူပြောသူပြော ပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်၏စီးပွားရေးမှာလည်း အမှန် တကယ် မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် တဖြည်းဖြည်းတက်လာခဲ့သည်။

ဖြေရှင်းမရနိုင်သည့် ဂန္ဓိရဆန်သော တယောသံကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိပါတော့သည်။

အဘတယောဦးဆန်နီအား ဤစာစုများဖြင့် ကန်တော့ပါ၏။

၁ တက္ကသိုလ်အပုဒ်ငယ်

ဘယ်ကျွန်ုပ်တို့တောသုတောင်သားဆိုသဟာစိတ်မှတ်လွတ်ကြီးသာက
လား။ ဘူးဆိုမှဖြင့်ဇရုံဘယ်တော့မှ မသီးဘူး။ နက်ပြီးရင် ပြန်ဖြူရိုး ထုံးစံမရှိ၊
သည်လိုမှတ်လား။

အဲသည်တော့ဘုရားနိမာကျမ်းကိုင်ရင်း ထွန်းပိုင်အမေမေအိလှကြီးရောဂါ
အမည် မည်မည်ရရ တပ်မရဘဲ ခေါက်ခနဲ ပစ်လိုက်ရရောဆိုကတည်းက
တစ်ထစ်ချမှတ်လိုက်ကြပြီ။ ပိတ်ပိတ်သား ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီ။ "ခွကောင်"
ဟာ ထွန်းပိုင်မှ ထွန်းပိုင်အစစ်ပဲ လို့နေ့။ သင်း... အမေကြီးတစ်ယောက်လုံး
အသက်စွန့်ပြီး ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ထင်ရှားပြသွားမှတ်လား။

အဲ... နို့ပေတဲ့ ထွန်းပိုင်တစ်ယောက်တော့ဖြင့် အဖမ်းမခံခဲ့ရဘူး ခင်ဗျား
ဇဲ့။ သက်သေသတ္တယ ခိုင်ခိုင်လုံလုံမရှိလို့ဆို ထင်ပါရဲ့။ ပြောတတ်ပါဘူး။
သူတို့မင်းရေးစိုးရေးဆိုသာက စက်သားမှတ်လား။ ပုလိပ်တွေဖြင့် အထဲဝင်
အပြင်ထွက် ကိုးကုန်းကိုးကျင်းခြေချင်းကို လိမ်နေ၊ မဲ့ကာ ရွဲကာ အမနာပ
ပြောကြသူတွေ အနန္တ။

"လည်လွန်းတဲ့ဘီးချေးသင့်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲဟေ့။ လည်လှလည်လှနဲ့
ကိုယ့်ရဲကုသိုလ် အကုသိုလ်ကို ကိုယ်မေ့လျော့ပြီး ထင်ရာစိုင်းချင်တိုင်းစိုင်း။
သောင် တို ကံ ကမ်းလည်း ဆို ကံ ကရော အဲဒီ အကု သို လ် ထု ပ် ကြီး
လွဲပြီး ဘာကမှ ကိုယ်လို့နဲ့ ကပ်ပါမလာတော့ဘူး။ ကျန်နေတဲ့တစ်ဘဝလုံးလုံး
ကြီးရုန်းပြီးဆပ်ပေတော့။ မသေမချင်း ဒုက္ခတွင်းထဲမှာပဲ နစ်လိုက်မြုပ်လိုက်
နေပေတော့။ အဲသာ - ထွန်းပိုင်သွားရမယ့်လမ်းပဲ။ စောင့်သာကြည့်နေလိုက်
ကြ။ နောက်ထပ်ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့အကုသိုလ်ဝင်ကြီးတွေသင်းအပေါ်ထပ်
ပိလာဦးမလဲဆိုသာ..."

ဝမ်းသာအားရ စကားဖောင်ဖွဲ့သူတွေကဖွဲ့။

"ကွယ်... ပြီးပြီးသားတွေပြီးပါစေတော့လား။ ဖြစ်ကြောင်း ဘာလို့ရှည်နေ
ကြဦးမှာလဲ။ ထွန်းပိုင်ဘဝပျက်သွားလို့မင်းတို့မှာ ဘာအရေးအရောင်ပိုပြောင်

လာလို့လဲ။ အဆီအသား ပိုတိုးလာလို့လဲ။ ခုံရင်း ခုံရင်းပဲ မဟုတ်လား။ သူ
အကုသိုလ် ဖြစ်လာတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ အရေလည်းမရ အဖတ်လည်း
မရ။ ကိုယ့်တစ်ရွာတည်းသားချင်း ဒုက္ခတွင်းထဲ နစ်နေတဲ့လူကို လက်ကမ်းအေး
ဝါးထိုးပေးပြီး နိုင်သမျှ စွမ်းသမျှ ကျွဲကြကယ်ကြရမှာပဲ မှတ်လား။ သူ့ဒီတို
ကုမငြိမ်းကြတဲ့အပြင် ကိုယ့်ပါ အလောင်းအမြိုက်ခံနေကြရသေးတယ်လို့
တယ်ခက်ကြသာကိုး။ *

စကားနည်းရုန်းစလှကြီးစကားပြောပြောကြောင်း ပြောကြသူလည်းဆို
ဘယ်လိုရယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ ထွန်းပိုင် နုနာစွဲတာကိုတော့ဖြင့် ဘယ်သူမျှ
မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူး။ အဲသလို ကုဋ္ဌနုနာမျိုးကို လူရာမသွင်းချင်ကြတာ
လည်းပါရဲ့။ နဂိုကတည်းက မေတ္တာခပ်ပျက်ပျက်မို့ ကျီးထိုးထိုး၊ လောက်ကိုက်
ကိုက် သင်းထိုက်နဲ့ သင်းကပ်လို့ ပစ်ထားလိုက်ကြတာဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။
ပွေးသမားညှင်းသမား၊ ခရုသင်းသမားမျိုးကိုတောင် အနားသိပ်အကပ်မခံနိုင်
တတ်ကြတာမို့ ထွန်းပိုင်လို လက်ပရိမီ ကုဋ္ဌနုနာသမားကို စေးစွ ခြောက်ပါ
ဝေရာမကို လိုက်ကြတယ်ဆိုလည်း မမှားဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ထွန်းပိုင်ရဲ့အမေကြီး ကျိန်စာစုပြီး ထိုင်ရာမထုတ်တုတ်သားက
ပစ်လဲပြီး ပျက်စီးခဲ့ရသေး။ အကုသိုလ်အကျိုးပေးတွေ လွှတ်သန်ပြီး ထွန်းပိုင်
နုနာစွဲသာတွေဟာ ကောက်ရိုးမီးပျားလို ဟုန်းခနဲ ထတောက်ပြီး လှုပ်လှုပ်
ခတ်ခတ် ဖြစ်လိုက်သယ်။ သိပ်မကြာလိုက်ဘူး။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်
ကုန်ကြရော။ နေ့... ရိုးမွမ်းရုနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ရုနစ်ရက်ကိုး ဟုတ်စ...
အဲပေသိ ... ကျိန်စာကျပ်လူရွဲကျိန်စာ။ သိလား။ ဒီလိုပဲ။ လွယ်လွယ်နဲ့
ပြီးသွားရိုး ထုံးစံရှိဖူးလို့လား။ ဘယ်... ရာရာစေ။

ထွန်းပိုင် အပေါ် ဖိစီးလာတဲ့ ကျိန်စာဆိုးဟာ ဒီတစ်ချို့ ရက်ရက်စက်
စက် တကယ်ကို ရိုက်ချက်ပြင်းသယ်။ အလဲထိုးပွဲသိမ်း ဆော်တာပဲ။ သူ
အကုသိုလ် သူပိပြီး ကိုယ်ပျက်နေတဲ့ ထွန်းပိုင်ဝဲဆိုးကို ရွာအပြင်မောင်းထုတ်
ပြီး ရွာကြည့်ပစ်လိုက်ကြတဲ့အထိ ဇာတ်ရိုက်က မြင့်တက်လာပြန်တော့တယ်။

"သရဲမပွေးနဲ့၊ ကျေးစရာ အစားအစာမပေးနိုင်ရင် ပွေးတဲ့ သခင်ကို တောင်ပြန်စားပစ်တတ်တယ်။ အကုသိုလ်များ ကျိန်စာဆိုး၊ ကြံမ္မာဆိုးများ လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ။ လောင်စရာ မရှိရင် ကိုယ့်အသွေးကိုယ့်အသားကိုပဲ ပြန်လောင်လို့ဘဝတုန်းကစရာ" တဲ့သာပဲ။ ထွန်းပိုင်ကလည်း ထွန်းပိုင်ပဲလေ။ သိတယ် ဟုတ် ... ဂျမ်းလိပ်ဖြစ်အောင်လည်းကလိမ်ကျတတ်တဲ့ကောင် ဆင်ကောင်ကြီးပေတဲ့လည်း ကြက်ဝမ်းဖြူလို့ ပြောင်လိမ်ပြောင်စားလုပ်ချင် လုပ်တတ်သေး။ လွတ်ဉာဏ်များ ဉာဏ်သွားတာကလား။ အဲသည်တော့ "ခွကောင်" ဟာ ထွန်းပိုင်ပဲရယ်လို့ သေသေချာချာ သိသိကြီးနဲ့တောင်မှ ငါတ်တဲမှာ တစ်ညမခိုခဲရပေါင်ဗျာ၊ တကယ်ပါဆို ကျွပ်လူရာ၊ ကျွပ်ပြောရင် ယုံသာ ယုံလိုက်စမ်းပါ။

အင်းဗျို... အဲသာတော့ ဟုတ်သယ်။ "တူဖြစ်တုန်းနဲ့ - ပေဖြစ်တော့ ခံ" လို့ ဆိုသမျှတ်လား။ ကိုင်း ... မောင်မင်းကြီးသားမောင်ထွန်းပိုင် လင်းတပိုင်ပိုင် ရမယ့်အလှည့်က စည်မတီး မောင်းမခေါက်ဘဲဒိုင်းခနဲ ဆိုရောက်လာခဲ့သလေက -

ဟုတ်ပခင်ဗျာ... ဟုတ်ပအတိုးနဲ့အရင်းနဲ့ပေါင်းပြီး အဝစားသုံးကားပေါင်း မိုးအလင်းဆို သလိုပါပဲ။ ဖြစ်ချက်တွေက လွတ်ဆိုးဗျို၊ ဆိုးဆို - ကလိုလေဗျာ "ထွန်းပိုင်တစ်ကောင် တဖြည်းဖြည်းချင်း ကိုယ်ပျက်နေလာသတဲ့။ နုနာခွဲဆိုလားပဲ"။ ဓမ္မဆော်ဦးကတော့ ကာလသားရောဂါလိုလို ဆစ်ပလစ်လို လိုဟိုနယ်သံညနယ်တောရမ်းပယ်ခွဲရမ်းကုမုန်းကုပလေ။ အင်း... ဟုတ်သယ် ဟို အပ်ပုန်းယောင်ယောင်၊ ဒေါက်တာရမ်းကုယောင်ယောင် ဟာခွန်ဆိုတဲ့ ငနဲနဲ ကြိတ်ကုနေခဲ့ကြတာတဲ့ဗျို။

သင်းအမေကြီးဆုံးပြီးကတည်းက သင်းတို့ ဓမ္မအုပ်မျိုးအုပ် တစ်သိုက် လုံး ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ်ဖြစ်သွားတာ၊ ထိကရုန်းတော့ ဓမ္မသေးပန်းသလို ပြုန်းဆို ညှိုးကျသွားတာ အသိသာကြီး။ အင်း ... ရွာကလေးက သင်းတို့ကို တမင် သက်သက် အရေးမလုပ်ကြတော့မှာလည်း တစ်ကြောင်းပါသယ်။

ကျွပ်တို့ရပ်သားရပ်သူဆိုသာ စားစရာသာ ဆန်ကျွတ်တစ်စေ့မရှိရင်နေ မယ်။ ငွေဆိုရင် မူးလို့ရှုစရာ ကြေးနီပြားတစ်ချပ် လက်ထဲ မရှိရင် နေရဿ။ အဲ ... အကျင့်စာဂဆိုးလို့ နာမည်တစ်လုံးများ ပျက်သလားဟေ့ ဆိုမှဖြင့် လူ မသေဘဲ ဘဝသေပေရောပဲ။ ငုတ်လေတဲ့ ငါးပိရိုလေရဲ့ မှတ်တော့သာ မှတ် ဘူး။ ပါးစပ်ဈေးမှာ ယောင်လို့များ စကားထဲ ထည့်ပြောခဲ့မိရင်တောင် ဖွဲ့ခနဲ ဝန်ခနဲထွေးထုတ်ပစ်လိုက်တတ်သားမျိုးရယ်။

ဆိုတော့။ ထွန်းပိုင်တို့အိမ်နဲ့ ရပ်နဲ့ရွာနဲ့က အတော်ကလေး စိမ်းသွား သယ်။ သင်းတို့ကလည်း ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်မည်းမကြည့်ဝံ့လေ။ ရွံ့တွန့် တွန့် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း၊ ရွာကလည်း သင်းတို့နဲ့ ဆက်ဆံဖို့ကို ဈေးနဲ့ အတို့ခံရ သလောက်နီးနီး နှလုံးနာနေကြသည်ဆိုတော့ "ထွန်းပိုင်ကိုယ်ပျက်နေပတဲ့။ အဝတ်အစားတောင် မကပ်နိုင်ဘူး။ အိမ်နောက်ဖေး စပါးကျီဟောင်းထဲမှာ ထည့်လှောင်ထားချပြီး အပ်ပုန်း - ဟာ ခွန်ကြီးနဲ့ ကြိတ်ကုနေရသတဲ့" ဆိုတဲ့ သတင်းလည်း သုံခနဲ လှုပ်ခနဲ ထွက်လာကရော၊ ဟော... အကုန်နားရွက်ကား ကုန်ကြရော။

"ဖြစ်ရမယ်လေ... နတ်နဲ့နဂါးမလှည့်စားနဲ့ဆိုတဲ့ဓမ္မလူကြီးသူမစကား ဘယ်ချောင် သွားထားလို့ ရပမတုန်း။ ကိုယ်ထက်ထမင်းစောစော စားပြီး အတွေ့အကြုံရုံလို့ပဲ လက်ဆုပ်ပြည့်လက်ကြားယိုလာတဲ့ စကား မှတ်လား။ အခုတော့အယုတ်တမာကောင် လောကဓရဲနဲ့ပက်ပင်းတိုးပြီပေါ့။ သင်းအမေကြီးလည်း အသက်ဆုံး - သင်းလည်း ဘဝတုံး မှတ်ကရော"

အဲသည် ပုံစိုင်းလို့မျိုးကျနေရော။
"နုရာဝဲခွဲ လဲရာသူရီးထောင်း" ပဲပြောပြော၊ မြေနိမ့်ရာ လှဲစိုက်" ဆိုဆို ထွန်းပိုင်ရဲ့ ရုံးထားတဲ့ အကုသိုလ်အပုပ်အထုပ်က မသိတိရော အနံ့ဆိုကြီး တွေ ထောင်းခနဲ ကြဲထလာပြန်တယ်။
ဟုတ်သယ် ... မိပဲကိစ္စပဲ။

* * *

www.burmeseclassic.com

မိမိဆိုသာ ကျွန်ုပ်တို့ရွာဦးထိပ်က ဇရပ်ကြီးမှာ လာသောင်းတင်နေရာတဲ့ စိတ်နေတဲ့ ကိုယ်နဲ့စိတ်နဲ့ မကပ်တဲ့ မိန်းခလေးတစ်ဦးပဲ။ အရှုံးမမိပဲဆိုရင် လူတိုင်းသိတယ်။

ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်က ဘယ်သူ့သားသမီးရယ်လို့ ဘယ်သူမှတီတိပပ မသိကြဘူး။ အဲ ... မိမိ ရောက်လာပုံကဖြင့် ဆန်းတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရွာ သူ့သား ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးတဲ့ တောရကျောင်း တောရကျောင်း ကိုယ်တော်ကြီး ဦးကောဝိဒ ပျံတော်မူတော့ သင်္ချိုင်းကုန်းနဲ့ တစ်ခေါ်သာသာဝေးတဲ့ အလယ် တောင် ကျောက်ပိုင်၊ ကျောက်တင်တွဲတွေ ထိုးထိုးထားတတ်တဲ့ ကွက်လပ် ကြီးထဲမှာ ဘုန်းကြီးပျံပွဲခင်းတယ်။ ရွှေနန်းတင်က သုံးည၊ မမေအပြိုင်က သုံးည၊ ရွှေကိုတင်မောင်ရုပ်သေးက သုံးည ကြည့်ချင်ပွဲကြီး ရက်ရှည်ကြီး ခင်းခဲ့သား။ အဲသည်ပွဲကြီးလည်းပြီးရောမိမိတစ်ယောက်တည်း ကျွန်ုပ်တို့ရွာဦး က ဇရပ်ကြီးကို မခေါ်ပဲရေချ ရောက်လာခဲ့ပြီး သူ့အမေလင် အမွေဆိုင်အိမ် လိုအမှတ်ထား မောင်ပိုင်စီးထားလိုက်ကရော။ အင်း... ဟုတ်သယ်၊ ဇာတ်တွေ အပြိုင်တွေရှိရာ လျှောက်လိုက်နေတတ်တဲ့ ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးသည်တွေနဲ့ အတူ ရောယောင်ပေါင်ကား ပါလာခဲ့ပြီး သင်းကွဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ နေမှာ။

ဘယ်လို ပြောရမလဲ။ သင်းနဲ့အတူ သင်းရဲကလေးနှစ်ကောင်လည်း ပါခဲ့သေးသမျှ အရှုံးမက ဘယ်နှယ်သားတွေလောင်းသမီးတွေလောင်းလို့လည်း မထင်လိုက်နဲ့ဦး။ သူ့ကလေးတွေဆိုတာ သူ့ဘာသာ အကျီကလေးဝတ်ပေး ပုဆိုးထမီကလေးဝတ်ပေး။ သနပ်ခါးလိမ်းပေးပန်းပန်ပေးနဲ့ တယုတယလုပ် တတ်နေတဲ့ပလတ်စတစ်ကော်ပတ်ရုပ်ကလေးတွေပါ။ သမီးဇေနဲ့သွက်ချာ ပါတောလည်ခဲ့ရထင်ပ။ သံယောဇဉ်မီးကြောင့် နှလုံးသွေးပျက်ခဲ့တာထင်ပ။

မိမိကလည်း မိမိမို့ ကလေးမြေးငယ်များကိုဆိုရင် တမ်းတမ်းစွဲ ရှစ်ခင် ရှာပါပေရဲ့။ သူ့ဇရပ်ရှေ့ ဖြတ်သွားမိတဲ့ကလေးမှန်သမျှ မောင်မောင်မမ မြင် သမျှကို ပြုံးပြုံးပြရတာအမော။

အဲ ... အားတိုင်းမွေး ကျွေးတိုင်းကြီးတဲ့ မျောက်လောင်းကလေးတွေ ကလည်း မိမိမို့မတွေ့လိုက်နဲ့။ "အရှုံးမကြီးမိပဲ၊ အရှုံးမကြီးမိပဲ" နဲ့ဝိုင်းအော်ကြ စကြ၊ ပြောင်းဖူးရိုးနဲ့ပေါက်လိုပေါက်၊ ဆီးစေ့နဲ့ပစ်လိုပစ်။ အဲသည်အခါမျိုးဆို မိမိမေပျာရုနစ်သံချီ အာသံပြုကြီးနဲ့ ရုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြားအော်အော်ငိုရ ပါပြီဗျာ။ ပွက်လောကြီးကို လန်လို့။

ဟုတ်သယ် ... မိမိက စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့မှ မကပ်ရာတဲ့ဝေဒနာသည်ပဲဟာ။ ဘယ် - သူ့ဝမ်းသူ့ကျောင်းတတ်ရာပမလဲ။ ညောင်ဘောကျောင်းဆရာတော် ကြီးက စွန့်တဲ့ ဆွမ်းကျွန်ကွမ်းကျွန်တွေကိုပဲ နေ့တိုင်း ပိုဝီကပ်ရပ် အသက်မွေး နေရတာပဲ။

အဲမာလေး... လူ့ရာ။ မိမိ ကလည်း မိမိမို့ အရှုံးပါးရယ်။ မနက်မိုးလင်းလို့မှမျက်စေ့ ကလေးနှစ်လုံး မဖွင့်လိုက်နဲ့သူ့ ပါးစပ်က ထွက်လာပါပြီဗျာ။ "သမ္မုဒ္ဓေ" တို့ "ရွှေကြေးစည်" တို့ "အောင်ပါစေ" တို့ ကျက် သရေမက်လာရှိတဲ့ ဘုရား ဝုဏ်၊ တရားဝုဏ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ သီချင်းထုံပိုင်း ထုံပိုင်းတွေ ကို သူ့အောက်ကလီ အာသံပျာရုဂ္ဂစူးစူးနဲ့ မရပ်မနားဆိုပြီ။ ကျောင်းဝင်းရှေ့က အုတ်ရေအိုးစင်ကြီးဘေးမှာ

အဲဒါလေး... လူရာ၊ မိပဲကလည်း မိပဲမို့အရှုံးပါးရယ်၊ မနက်မိုးလင်းလို့မှ
ဇာတ်စေ့ကလေးနစ်လုံးမဖွင့်လိုက်နဲ့သူ့ပါးဝပ်ကထွက်လာပါပြီဗျာ။ “သမ္မုဒ္ဓေ”
တို့ “ရွှေကြေးစည်” တို့ “အောင်ပါစေ” တို့ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိတဲ့ ဘုရားဂုဏ်၊
တရားဂုဏ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ သီချင်းထုံပိုင်း ထုံပိုင်းတွေကို သူ့အောက်ကလီအာသံ
ပျာရုရှားပုန်းနဲ့မရပ်မနားဆိုပြီ။ ကျောင်းဝင်းရှေ့က အုတ်ရေအိုးဝင်းကြီးဘေးမှာ
ဘထွေးလေးညှိမြေမောင် အမြဲထောင်ထောင်ထားတတ်တဲ့ မတ်တတ်အုန်း
တံမြက်စည်းကြီး လွှဲတဲ့ - လွှဲတဲ့ပြီး လှဲပါကျင်းပါလိမ့်မဗျာ။ သစ်တစ်ရွက်
မြက်တစ်ဖျား မကျန်စေရဘူး။ ပြောင်တလင်းခါသွားရစေမယ်။ အဲ ... ကိုရင်
လေးတစ်ပါးပါးနဲ့ဖြစ်ဖြစ်ကပ္ပိယကြီးဘိုးရွေးညှိနဲ့ဖြစ်ဖြစ်နံနက်စောအဆာခံ
ငှက်ပျောသီးကလေးအစမာလကာသီးလေးအစပဲပြုတ်ထမင်းကြော်လေး
အစပို့ပလားဆိုမှဖြင့် မိပဲတို့ ဒီမနက်အစို့ အလုပ်လက်စ သိမ်းလိုက်ပြီ။

ဗိုက်ကလေး ခြည့်ပြီးတော့ရင်ကျောင်းရှေ့က မင်းရဲမြောင်းကို ကန်လန်
ဖြတ်ဆောက်ထားတဲ့ အုတ်တံတိုင်းကြီး အခြေမှာ သူ့သားသူ့သမီးတွေနဲ့
စိမ်ပြေနပြေရေမျိုးကြပါလိမ့်မဗျာ။ “ဟဲ့ ... မိပဲရဲ့၊ နင်ဒီလို လုပ်နေပုံနဲ့ နင့်ဟာ
ကလေးတွေ အအေးပတ်မကုန်ပေဘူးလားဟဲ့။ တန်တော့ တန်တော့
ဘေးဖြစ်ကရောမယ်” လို့ ဟန်လိုက် ခြောက်လိုက်မှပဲ မိချောင်းမသားအမိ
တွေ သနပ်ခါးဘဲကျား ဖီးကြလိမ်းကြ။ မိပဲရဲ့ “မလေးလက်ခတ်သံ” သီချင်း
သံကလည်း အပြီးပြန်ခေါင်းပြန်အထပ်ထပ်ကြော့လို့။ အဲသာ ... နိဗ္ဗဝမိပဲရဲ့
တစ်နေ့တာ အတိုချုပ် အလုပ်လေးဆိုကြပါစို့ရဲ့။

အဲ ... မိပဲက အရှုံးမကဆိုတယ် ရှုပ်ရှည်ကလေးက မစေဘူး။ ရွက်ကြမ်း
ရေချိုဆိုတာထက်သာတယ်။ ကျုပ်တို့ရွာက မြီးလိမ်ဖင်စောင်း အာပြ
ခြောက်မတွေထက် အပုံကြီးသာတယ်။ အရွယ်ကလည်း အရွယ်ကောင်း
သုံးဆယ့်ငါးလေးဆယ်။ ရေမိုးချိုး သနပ်ခါးလိမ်း ပန်းပန်ပြီး သူ့မလေး
လက်ခတ်သံနဲ့သူ့နလုံးရွှေနေပလား ဆိုမှဖြင့် သူ့မျက်နှာကလေးဟာ ဝင်းလို့
ကြည်စင်လို့။ အရှုံးမလို့ ထင်ရက်စရာတောင် တစ်စက်မရှိတော့ဘူး။

အင်း... အဲသည်မိန်းမလေးမိပဲမှာ (တစ်ဆိတ် - မရှိသောစကားများနှင့်
မနာဖဝါးနဲ့ နာတော်မှုပါ) ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိကရောဗျို့။ ဘယ်သူဘယ်
လက်ချက်၊ မိပဲရဲ့ကိုယ်ဝန်ကဖြင့် အထုပ်နဲ့အထည်နဲ့ ကိုင်း...

ဘာပြောကောင်းမတုံးခင်ဗျာ။

ညောင်တောကျောင်း ကိုယ်တော်ကြီးဒေါသုပုန်ထလိုက်ချက်တော့
ကြုံမကြုံဖူးဘူး။ “နင်တို့လို အိပ်စားကာမပဲ နားလည်တဲ့ လူတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့
ရွာမျိုးမှာ ငါမနေတော့ဘူး” လို့လည်း မိန့်ရဲ့။

“လူနဲ့ တိရစ္ဆာန် ဘာကွာသလဲ။ သိကြရဲ့လား။ ဘယ်ဟာက ကောင်းမှု
ကုသိုလ်၊ ဘယ်ဟာက မကောင်းမှုအကုသိုလ်လို့ ခွဲခွဲခြားခြား သိတတ်ပြီး
ကုသိုလ်ကိုဆောင် အကုသိုလ်ကို ရှောင်တတ်တဲ့ “ပညာ” ရှိ မရှိဆိုတာမှာ
ကွာတာဟဲ့။ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေကိုပဲ စွတ်လုပ်
နေရင် ပုခုံးနှစ်ဖက်ကြား ခေါင်းပေါက်ရုံလောက်နဲ့ စကားကလေး ပလိပ်
ချောက်ချက် ပြောတတ်ရုံမျှနဲ့ လူလိုခေါ်နိုင်ကြပါ့မလား။ တိရစ္ဆာန်နဲ့ ဘာထူး
တုံး” လို့လည်း ကရုဏာဒေါသကြိမ်းတာလည်း ပါရဲ့။ ထောင်းထောင်းကို
ထကရော။

ဒါပေသီ - လက်သည်က မပေါ်ပြန်ဘူး။

ကာလသားခေါင်း ကိုသန်းကြီးဆိုတာများ ရှက်လွန်းလို့တဲ့ တက်
တခေါက်ခေါက်နဲ့။ “သူ့စိတ်နဲ့ သူ့ကိုယ်တောင် မကပ်နိုင်ရှာတဲ့မိပဲလို မိန်း
ကလေးကိုတောင်မှရှောင်ရတဲ့တကာရွာကောင်ကို မိများမိလိုက်လို့ကတော့
စားကြိမ်းကြိမ်းနေလေရဲ့။

အင်း... ကျုပ်တို့ရွာကရပ်က ဘယ်လိုမှ မဝမ်းနင်မဝိနိုင် အခြေရောက်မှ
သိခဲ့ကြရတာပေသီ။ အဲသည် စားနေကျ ကြောင်စားက ဘယ်နှကြိမ်
ဘယ်နှခါများ စိုးကြောင်စိုးငှက် ပွဲတော်တည်နေခဲ့သလဲ မသိပါဘူး။ မိပဲ
တလည်း သင်းကိုတော့ဖြင့် ကောင်းကောင်းကြီးရင်းနှီးနေခဲ့ပုံရပါရဲ့။ ရွာထဲက
လူပျိုလူလွတ်တွေကိုကိုသန်းကြီးအိမ်ထဲစုထည့်ပြီး မိပဲကိုပြစေခဲ့အေးသားပဲ။

မိပဲက ခေါင်းချည်း စွတ်ခါနေတာ၊ တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ခက်ပဲ
ခတ်ရချည်များ၊ မိပဲ ကိုယ်ဝန်ရဲ့ ဇောက်သည်ကြီးကို ခြေရာခံလို့ မရခဲ့ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ထွန်းပိုင်ခေါင်းကို မိုးကြိုးပစ်မယ့်နေ့က ဒက်ထိုကြီး ရောက်လာ
ပါလေရော၊ ဖြစ်ရပုံများနယ် ယုံချင်စရာတောင် မကောင်းပါဘူးဆိုမှပဲ၊
တကယ် - တကယ်၊

* * *

"ဟယ် ... ယောက်ျားကလေးတော်ရေ... ယောက်ျားကလေး"

"ဟုတ်ပဲ ... ရှင်ဆွဲမိရယ် ... ဖြူဖြူစွေးစွေး တုတ်တုတ်ခဲခဲကြီးဟဲ့"

"အုတ် ... အုတ် ... အုတ်"

အောင်မြင်လွန်းလှသည့်ကလေးငိုသံသည် ညယ်ကိုဇောက်ထွင်းပျံ့လွင့်
သွား၏။ မိခင်ဖြစ်သူမိပဲမိဖုရား သူ့သားကလေးကိုမျှ မကြည့်နိုင်အား။ အားနည်း
ဖျော့တော့ မိန်းမောလျက်ရှိ၏။

ရပ်သုံးရွာသုံး လက်သည်မကြီး အရိုးလေးမဆွဲမိကား သူ၏ ကြီးပမ်းမှ
အသီးအပွင့်ဖြစ်သည့် တုတ်တုတ်ခဲခဲ မွေးကင်းစသားငယ်ကလေးကို ရေခန္ဓာ
ဖြင့် သန့်စင်ဆေးကြောပေးရင်း သူ့ပါးစောင်အတွင်းမှ ဆေးရွက်ကြီးဖတ်ကို
တဖြုတ်ဖြုတ်က ပီတိကျနေသည်။

သူ့မွေးသက်တစ်လျှောက် ခက်ခက်ခဲခဲ မွေးထုတ်ပေးခဲ့ရသော အသက်
လွှဲတစ်ခုဖြင့် အောင်ခဲ့ပြန်ပေမယ့် အားရကျေနပ်နေဟန် အတင်းသားပေါ်နေ
၏။ ရေနံဆီ မီးစွက်ရောင် မှိန်မှိန်တွင် တလက်လက် ပြောင်လင်းနေသည့်
သူ့မွှေးစေးတွေကိုပင် သူ မသုတ်နိုင်အားသေး။ တလှုပ်လှုပ် တချောက်
ချောက် ဇယ်ဆက်သလို လှုပ်ရှားနေဆဲ။

"အဲ ... တော်ရေ ... ဇွဲဇွဲထွားထွားကြီးပါကလား"

"ယောက်ျားကလေးဟဲ့ - ကောင်မရဲ့ ကြည့်စမ်း၊ ယောက်ျားကလေး"

"အောင်မယ်လေးတော် ပါးစုန်ကြီးတွေများ ဖောင်းလို့၊ ဆံပင်တွေတ
လည်း သန့်ချက်တော့၊ မည်းနက်နေတာပဲ"

"ကဲ - ကဲ ကောင်မတွေ နင်တို့ အသံပြုကြီးတွေကို နည်းနည်းလျှော့ကြ
စမ်း၊ တစ်ဆိတ်၊ မိပဲမိဖုရား အားကုန်အင်ခန်း ဖြစ်နေရှာတာကို၊ အားကလေး
အင်ကလေး ပြည့်အောင် စားစရာ သောက်စရာကလေး တစ်ခုခုလုပ်ကြစမ်း
ပါဦးဟဲ့၊ ဟဲ့ ဟဲ့ ကလေးကို ဟိုလှန် ဒီလှော လျှောက်ဆွဲမနေကြနဲ့လေ၊ သူ
ဘာသာ အိပ်နေပါစေဟဲ့"

"အလိုလေးတော် ... ကြက်တုရွေးကတော်တော် မယ်တော်ကကဲ ဆို
သလိုကျနေရော၊ အရိုးလေး မဆွဲမိကလည်း အခြစ်သည်းရန်ကော"

တဖြုတ်ဖြုတ် တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြသည့် မိန်းမအုပ်တွေ မျှော့ သန်သန်
စွမ်းစွမ်းကြီး ရုန်းကန်လူးလွန်နေရှာသည့် ဖခင်မဲ့သားငယ်ကို လည်းကောင်း၊
ဖျော့တော့ မိန်းမောနေသည့် မိခင်မိပဲကိုလည်းကောင်း တစ်လှည့်ပဲ ကြည့်ရင်း
ကရုဏာစိတ်များ တဖွားဖွား မိစီးလျက်ရှိကြ၏။

"ဘယ်လိုသေဆာကျမျိုးပါလိမ့်တော်၊ ကိုယ့်ဘာသာ အာသာပြေအောင်
အကြောဖြေတဲ့ ကိစ္စကိုများ သင့်ရာတော်ရာမှာ သွားပါတော့လား၊ သူ့ဘဝနဲ့
သူမှ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ မကပ်၊ ဥမ္မတကော ဥမ္မတက ဖြစ်နေရှာတဲ့ မိပဲကိုများ
နသားပါရ ကြံရသေးသတဲ့၊ မိပဲမိဖုရားမတော့ကိုယ်ဝန်သည် အာဝေကီက
ဒုက္ခကိုလည်း ခံခဲ့ရပြီ၊ မသေရုံတစ်မည်ကြီး ကုတ်ပြီး သူ့သားကလေးကို
လည်း မွေးခဲ့ဖူး၊ ခွဲရပြီးပြီ၊ ဒုက္ခက အိပ်လားတဲ့၊ အရမှအစပဲ ရှိသေးလည်း
ရှေ့လျှောက် ဒီသားအမိ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေကြဦးမှာ ... အင်း"

"ဟုတ်ပဲ အင်မမတွေ့ကြည့်ရယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ လင်စုံမယားဖက်ကုန်းကြီး
ပြီး လုပ်ကြ ကိုင်ကြသာတောင် ကလေးနစ်ကောင်နဲ့ လူမွေးလူတောင်
ပြောင်ချင်သာမဟုတ်ဘူးရယ်၊ မိပဲတို့သားအမိ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြပါ"

"ကဲ ... မင်းမင်းကြီးမတို့ ပါးစပ်ကလေးများလည်း ပိတ်တော်မူကြဦး၊
လူထွင်းတဲ့ အပေါက်မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ နတ်ထွင်းတဲ့အပေါက်၊ ကျုပ်တို့ရွာမှာ

www.burmeseclassic.com

ငတ်သေတဲ့မသာမပေါ်ဘူးသေးဘူး။ လူမစွမ်းရင် နတ်မလိမ့်မယ်။ တော်တို့ အပူ တစ်ပြားသားမှ မပါဘူး။ ကြောင့်ကျချပါဒေတွေ တောထမနေကြစမ်း ငါနဲ့”

အမယ်ကြီးရှုန့်က ပိတ်ပိတ်သားထငေါက်ပစ်လိုက်တော့မှ ရှိနေပြီမို့ကျ သွားကြား

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ဘာသံကြီးလည်း ဘာသံကြီးလည်း မှန်းစမ်း”

“ဟုတ်ပ ... ဟုတ်ပ”

မျက်လုံးအစုံအစုံများသည် ဘကြီးဝင်းအမေကြီးရှုန့်တို့၏ နွားတင်းကုပ် ကြီးအတွင်း ကပ်ကြမ်းကာ ဤမီးနေခန်း လုပ်ထားသည့် နောက်ဘက် နေရာမှ ကပ်လျက် စောင်ချမ်းပင်အရိပ် မှောင်ကြီးမည်းတောထဲသို့ ဖြစ်ကြည့်နေမိ ကြ၏။

“အီး ... ဟီး ... ဟီး”

မဝီမသဇိုသံ၊ ဝမ်းပမ်းတနည်း ရှိုက်ကြီးတငင် ကြေကြေကွဲကွဲ ကြိတ်၍ ငိုရွိုက်သံ၊ စောင်ချမ်းပင်ရိပ်အောက်က ကြားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ္ဆေသရဲ နာနာဘာဝကောင်ဖြင့် မဟုတ်နိုင်၊ လူအိသံကြီး စစ်စစ်ကြားနေကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

“လူသံဟဲ့ ... လူသံ - လူသောင်တို့သံချောင်းတို့လာကြစမ်းဟဲ့၊ မီးတိုင် ရွက်ပါယုစုံကြစမ်း။ နောက်ဘက်က စောင်ချမ်းပင်ကြီးအောက်မှာ ကြည့်စမ်း ဘယ်က ဘယ်သူလာ ငိုနေသာတုံး၊ ကြည့်စမ်း - ကြည့်စမ်း”

“ဟိတ် ... စောင်မြဲကြီးနဲ့ ငိုနေသဲ့ကောင် ဘယ်သူများတုံး...”

ဘယ်နှယ်သူများ ဝိုင်းတိုက်ထဲလာပြီး နောက်ဝိုင်းမင်းသားကြီးလို ဟီးတိုက်ပြီး ငိုခွင်းလာချနေရသာတုံး - မှန်းစမ်း”

“ဟိုက် ... ထွန်း ... ထွန်းပိုင်ပါကော”

“ဟင်”

“ဟယ်”

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မြင်မကောင်းအောင် ရှုပ်ရှည်အဆင်းပျက်နေပြီဖြစ် သည့် ထွန်းပိုင်၏ နီရဲနေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံအား မျက်ရည်တို့ အိုင်ထွန်း လျက်တွေ့လိုက်ကြရ၏။

“ထွန်းပိုင် ... ထွန်းပိုင် ဘယ်နှယ်မင်းဘာလာလုပ်နေသာလဲ၊ ဝိုကြီးချက်မ နဲ့ ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“အီး ... ဟီး ... ဟီး”

“ပြောလေကွာ - ကျက်သရေ မရှိ၊ မင်းငိုနေတာကြီးကိုရပ်ပြီး ဒီကို ဘာလာလုပ်နေသာတုံးဆိုတာသာ ပြောစမ်း။ ယောင်တိယောင်ဝါးဆိုရင် တော့ဟောသီမယ်ရောင်းကောက်ထွမြင်လား။ တစ်ချက်ပဲ အသက်ဘယ်က ထွက်ရမှန်း မသိဖြစ်သွားမယ် ဟွန်း”

“နေပါဦး သံချောင်းရယ် - သူ ပြောပါစေဦး။ သူပြောသာတို့ အရင် နားထောင်ကြည့်ကြရအောင်”

“ကဲ ... ထွန်းပိုင် ပြော”

“အတု ... ဟိုအင်းဗျာအဲ”

“အေး ...”

“အတု - မိပဲ မိပဲက ကလေးပျက်နာမြင်ပြီ ဟုတ်လား”

“အေး ... အဲသာ ဘာဖြစ်တုံး - မင်းနဲ့သာဆိုင်တုံး”

“ဟိုအင်းလေ ... အတု”

“အေး ... အေး”

“အဲ ... အဲသာ ... ကျုပ်ကလေးလို့”

“ဟေ့ ... ဘယ်လို - ဟေ့ကောင်”

“အဲသည်ကလေးလေးဟာ မိပဲနဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ကလေးလို့”

“ဟင်”

www.burmeseclassic.com

ဟယ်

အိုး - ကျားသားမိုးကြီး

* * *

ဇာတ်လမ်းက အဲသည်တော့မှ တကယ်တော့

မိပဲရဲကလေးဟာ သူ့သွေးပါပဲလို့ ထွန်းပိုင်က ရိုက်မစစ်လိုက်ရပဲ တဟီးဟီး ရိုက်ကြီးတင် မျက်ရည်တစ်ဖက်၊ နှပ် တစ်ဖက်နဲ့ ငိုယိုပြီး ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်တဲ့ အခါ ညကြီးမင်းကြီး ရွာကလေးမှာ လောင်မီးကျကုန်ကြတော့ သာပဲ။

ခွကောင် ကိစ္စတုန်းကတည်းက တေးထားမှတ်ထားတဲ့ အပြုံးတွေဟာ တစ်ခါတည်း ဟုန်းခနဲ အုန်းခိုင်းကြ ပေါက်ကွဲပွင့်အန်ထွက်ကုန်ကြပါလေရော။

ကိုကြီးသန်းတို့ ကာလသားပိုင်းက ဒီလောက်ရွာအသေရေကို စုတ်ပဲ့သိမ်ဖျင်းစေခဲ့တဲ့ အယုတ်တမာကောင်မျိုးကို ဒီအတိုင်းတိုင်း မထားနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ဓားဆွဲ တုတ်ဆွဲ ဓားတပြက် တုတ်တပြက် ထခြစ်ကြတော့တယ်။ အိပေသိ - တဟီးဟီး ဟီးလုံးတိုက်ငိုရင်း "သူ့ကိုသတ်လိုက်ပါတော့ချည်း တစ္ဆေပြောနေတဲ့ ထွန်းပိုင်ကို ဘယ်လိုဘယ်သူသတ်မလဲ။ ဘယ်သူသတ်မှာလဲ အပြောပဲ ရှိတယ်။ ဘယ်မှာ သတ်ခြစ်ကြလို့တုံး။ အဲ... နီးနားဝန်းကျင်က ငှက်ပျောပင်၊ သဘောပင်၊ သရက်နဲ့ ပိန္နဲပင်တွေကိုတော့ ထွန်းပိုင်အမှတ်ထားလို့ လျှောက်ခုတ် လျှောက်ပိုင်းဓားသရမ်း ပစ်လိုက်ကြတာ ရစရာကို မရှိတော့ဘူး။ ဘကြီးဝင်းနဲ့ ဇွားလေးရှုန်တို့က မနည်းအော်ဝေါက်ဟန်တား ယူကြရတယ်။

မိန်းမပိုင်းကလည်း လက်သည်ရှာမတွေ့ခင်တုန်းကတော့ လက်ညှိုး ဝေါက်ဝေါက်ထိုးပြီး တံတွေးနဲ့ ထွေးရုံနဲ့ အသက်ထွက်သွားရစေမယ်လေး ဘာလေးနဲ့ မိုးလားကဲလား လုပ်ခဲ့ကြပေမယ့် ပက်ပင်းကြီး တကယ်ကြုံတော့ တုတ်တုတ်မလုပ်ကြဘူး။ မျှော်လင့်မထားတဲ့ အဖြစ်မျိုးမို့ အံ့အားသင့်နေကြ

သလား။ မိပဲရဲနဲ့ချာလွန်းတဲ့ ဘဝကကြမ္မာကိုပဲ တွေးတွေးပြီး အသနားအိုနေကြသလား။ ဟီးတိုက်ငိုနေတဲ့ ထွန်းပိုင်ရဲ့ အိမ်ကြီးကိုပဲ နှလုံးနှောင့်နှောင့် ရောသလား။ ပါးစပ်ကြီးတွေ ဟောင်းလောင်းနဲ့ အချောင်းသားကြီး ရပ်နေကြလို့။

"ဒီကောင်ကို ရွာကြည့်ရမယ်။ ဒီလို အယုတ်တမာ လူတိရစ္ဆာန်မျိုးကို ရွာထဲမှာ ထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒင်းနဲ့လည်း တစ်ရွာတည်းအတူ မနေနိုင်ဘူး"

မီးဝင်းဝင်းတောက်မတတ် မျက်လုံးတွေနဲ့ ဝန်းခနဲ ထရပ်တဲ့ပြီး စက်စက်ထန်ထန် ပြောချလိုက်တဲ့ သူက ဘကြီးဦးပန်းမြိုင် ဟုတ်သယ် ... ထွန်းပိုင်နသားပါရ အမွေဝင်လုံးခွဲဖူးတဲ့ တင်နွဲ့ရဲ့ဘကြီး၊ ဒီလူကြီးက စိတ်ကြီးသယ်၊ ရှေးရိုးဆန်သလို တုတ်ထိုးအိုးပေါက် လူတဖောက်ကန်းကြီးရယ်။ သူပြောပြီဆိုမှဖြင့် ပြောတဲ့အတိုင်း မဖြစ်မနေ တကယ်လုပ်တော့မှာ။

"ဟုတ်သယ် ... ဒီလိုအကောင်မျိုးကို ရွာကြည့်မှ ဖြစ်မှာပဲ။ ဘယ့်နယ်ဈာကိုယ့်တစ်ရွာတည်း သွေးချင်းရင်းချာညီမနမတွေလို မိန်းမသားတွေကိုလည်း ဇွတ်အမွေ မတော်မတရား ပြုခဲ့။ ဒါလောက်နဲ့ပဲ ရပ်တန်းက မရပ်။ သူစိတ်နဲ့ သူ့ကိုယ်မှ မကပ်နိုင်ရှာတဲ့ နှလုံးသွေးပျက်နေသူ မိပဲကိုတောင် နသားပါရ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ဒီလူတိရစ္ဆာန်ကို သွေးဆိုးသွေးညစ် ဖောက်ထုတ်ပစ်သလို ရက်ရက်စက်စက် ရွာကြည့်ပစ်လိုက်မှ ရွာသန့်သွားမယ်"

"အင်းလေ... ဘာမလုပ်နိုင်စရာရှိသလဲ။ လူကလည်း အကုသိုလ်အကျိုးပေးပြီး ကိုယ်ပြောရောဂါ နှုနာစွဲနေပြီ။ သူ့အိမ်သူတိုင်းထဲမှာတောင် သူ့မိသားစုတွေနဲ့အတူ နေစွင့် မရှိတော့ဘူး။ စပါးကျီဟောင်းထဲမှာ ဝူအောင်းသလို အောင်းပြီး မသေထမင်း၊ မသေဟင်းစောင့်စားနေရတာ။ မကြာခင် ရပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ပြီး အသေဆိုးနဲ့ သေမှာပဲ။ ဘုရားနီမှာ သူ့အမေဒေါ်လှကြီး စူးခဲ့တဲ့ ကျိန်ဇာတိ ဘယ်ဒီလောက်နဲ့ ရပ်တန်းက ရပ်ရမှာလဲ။ ခေတ္တခုနစ်ဆတ်မျိုး ခုနစ်ဆက်အထိ ဒဏ်ခံရဦးမှာဆို။ ကျန်တဲ့သူတွေကို ထည့်မစဉ်းစားရင်

နေ၊ ထွန်းပိုင်ကတော့ ကျိန်စာစက်ကွင်း လွတ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ရွာအပြင်ကို
မွေးမောင်းသလို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ရမှာပဲ။ ညာမနေနိုင်တော့ဘူး။”

“ဟုတ်သယ် ... ဟုတ်သယ်၊ ထုံးစံရှိတဲ့အတိုင်းလုပ်ပါ။”

“သည်ကောင်တစ်ကောင်ကြောင့် ရွာနာလှသယ်”

“ကျောက်ဖြူးတို့ရွှေကြည်တို့တုန်းကတောင်ကလေးတွေတစ်ပြိုင်တောင်
နဲ့ကိုဘယ်မျက်နှာမှမထောက်ဘဲ ရွာကြည့်ပစ်ခဲ့သေးတာ။ ထွန်းပိုင်ကဘာသား
နဲ့ ထုထားတဲ့ကောင်မို့လို့လဲ”

“တို့ကအသက်ကြီးနေပါပြီ။ သူများတကာအလုပ်ထဲဝင်မရွပ်သင့်တော့
တဲ့ အရွယ်ပါပဲ။ ဒါပေသိ - ငါတို့လူမှန်းသိကတည်းက ဒီအရွယ်ရောက်တဲ့
အထိ ဒီလောက်လှမဆန်တဲ့ အဖြစ်မျိုးကို တစ်ခါမျှ မကြုံဖူး။ မကြားဖူးခဲ့
ဘူး။ မြင်ရတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်ခဲ့ဘူး။ ရတော့ကွယ် - အိုကံမကောင်း
လိုက်လေ။ ကိုယ့်နားကို ကိုယ်ဖောက်ထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့တောင် ကောင်းသေး
ရဲ့။ ဒီအဖြစ်မျိုး ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ရှိပေစေတော့။ သူလိုက်သွေး ကိုယ်သွေးခွဲမနေဘဲ
လုပ်သင့်တယ် ထင်တာသာ လုပ်ကြ”

နောက်ဆုံးတော့ ရွာထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံးရှေးမိနောက်မိဘိုးစံကြီး
ရဲ့ယတိပြတ်တုံးတုံးချရေပိတ်စပါးပြောချလိုက်သတဲ့။ စကားကအဆုံးအဖြတ်
ဖြစ်သွားတော့တယ်။

လူဆိုတာကလည်း စက်သားကလား။ ကိုယ်ကသာ ဦးဆောင်ဦးရွက်
ရှေ့တန်းကတက်ပြီးပြောဟဲ့ဆိုဟဲ့လုပ်ဖို့နှုတ်နေးတတ်ကြတာ။ တစ်ယောက်
ယောက်ကများ သတ္တိကောင်းကြီး လုပ်ပြီး ဒီလို ဒီအကြောင်းဟဲ့လို့ လမ်း
ကြောင်းကြည့်လိုက်ပါလား။ အိုး... ရုတ်ချင်းကြီးကောက်ကာဝင်ကာပြန်းစား
ခိုင်းစား အရေးကြီး အရာပေါ်လုပ်ပြုစာတ် ကြပါပြီခင်ဗျား တကတဲမှ။

ဟုတ်သယ် ...

အဲဒီနေ့ညတွင်းချင်းပဲ သူကြီးအောင်အိမ်မှာ အောက်လင်းစာတ်မီးကြီး
ထွန်းပြီး ထွန်းပိုင်ကိုစစ်ကြ စေးကြတယ်။ ထွန်းပိုင်ကဘာပြောမှာတုံး။ “မိပဲရဲ့

ကလေးဟာ သူကလေးပါ” ဆိုတဲ့ တစ်စွန်းတည်းပဲ ပြောပြီး ရေငုံနှုတ်ဝိတ်
လုပ်နေပါရောလား။ ကြိုက်သလို လုပ်ကြဆိုတဲ့ သဘောပလေ။ ဟုတ်စ။

ဆိုတော့ ထွန်းပိုင်ကို ရွာကြည့်ပစ်ဖို့က သန်းခေါင်မကျော်လိုက်ရဘူး။
ခုတ်ခုတ်ထိသေချာသွားတော့တယ်။ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ
တယ်။

ရှက်စရာ ကိစ္စကြီးမို့လို့ တစ်နွယ်ဝင် တစ်စင်ပါ ရွာပါ နာမည်ဖျက်ရစေချ
ရဲ့တွတ်ကြပြီး ရွာထုတ်ပွဲလည်း မလုပ်ဖြစ်လိုက်ပါဘူး။ ဘကြီးအောင်ပါးစပ်က
“ထွန်းပိုင် ... မင်းတရားမင်းပဲ စီရင်ကွာ။ အရှက်မလာခင် ရွာထဲက မင်းဘာသာ
ထွက်သွားတော့” လို့ တစ်စွန်းပဲ ပြောတယ်။ ကိစ္စက ပြတ်ကရော။

ဒီလိုနဲ့ ဟိုး အစတုန်းက ကျွပ်ပြောခဲ့တဲ့ ယမ်းတိုက်ဟောင်းကြီးထဲကို
ထွန်းပိုင် ရောက်သွားခဲ့တာပဲ။ လူသူလေးပါးလည်း အုတ်အော်သောင်း
တင်းမသိလိုက်ကြရဘူး။ ဒီလိုပဲ မသိလိုက် မသိဘာသာ နေလိုက်ကြတာပဲ။

အင်း ... ထွန်းပိုင်ရဲ့ ကြံမှာ ဆိုးကျိန်စာဟာ အဲသည်လောက်နဲ့တင်
ရပ်သွားခဲ့ရင်တော့ ကောင်းသားပေါ့။

ဒါပေသိ ...

* * *

ထွန်းပိုင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ မုတ်မုတ်ရရ ပြောစရာ အဖြစ်အပျက် သုံးခုရှိ
သယ်။ ဟုတ်သယ်။ သူ့ကို ရွာကြည့်ပြီးတဲ့နောက်မှ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေချည်းပဲ။

“ပထမဆုံးတစ်ခုက အနာကြီးရောဂါ ပျောက်သတဲ့ဆိုလို့ တွင်းထဲက
မြွေပွေးကို လက်နဲ့ နှိပ်ဖမ်းရာက မြွေကိုက်ခံရပြီး ကျောက်ဆည် အပြေး
အလွှား ဆေးရုံကို တင်ခဲ့ကြရတာပဲ။

“အနုကို မြွေမကိုက်ဘူး” လို့ ဘယ်သူ မြှောက်ပေးလိုက်တယ်မသိ။
ဘယ်ကကြားလာမှန်းလည်း မသိဘဲ ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့ သူ့ရောဂါပျောက်ဖို့
ကြံတဲ့ ထွန်းပိုင်ရဲ့ ဒေဝဒတ်အကြံကို ဘယ်သူမှ တားမြစ်မရလိုက်ဘူး။ ရှိသယ်

ရှိသည်။ သူ့ထက်ပွေအရင် ရွာကြည်ခံခဲ့ရတဲ့ ကျောက်ဖြူးတို့သားအမိသားအဖ တစ်တွေ ရှိသေးသကဲ့သို့။ အတူတူနေကြသောတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဝေဇီ ကျောက်ဖြူးတို့မိသားစုက ဦးသာဂေါင်ဘုရားကြီးနားမှာ ထန်းလက်တဲကြီး ထိုးပြီး နေကြတာရယ်။ အဲ... ဒို့ပေတဲ့။ ကံတူအကျိုးပေးတွေ မှတ်လား။ ဆတ်သွယ် ဆက်ဆံစရာကလည်း ဒီလူဒီလူပဲရှိတဲ့ဟာဆိုတော့ ကျောက်ဖြူးတို့မှာ အလုပ်ကြီးတစ်ခုလုပ်ပြီး စားရသမျှလေးထဲက ထွန်းပိုင်ကို ခွဲခွဲကျွေးနေရတော့တာ။ သည်လိုပဲ သံယောဇဉ်ခွဲနေခြင်းကြောတော့တာ။

အဲ ... အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စကျောက်ဖြူးကို ဖွင့်ပြောခဲ့ရင် တားခဲ့မှာပေါ့။ သယံဇာတများ ... မြေပွေးပဲ သူ့လာထိတဲ့ ဘယ်အကောင်မျိုးကို ဆိုမှဖြင့် သူ့အဆိပ်တွေကလည်း ပြန်ဦးမှာပဲလေ။ ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ တပ်အပ်ခေါင်းတပ်ပြီး ရှောင်သတဲ့ ရှားသတဲ့လို့ ကြားခဲ့ဖူးပေါင်း။

ကိုင်း... ထွန်းပိုင်ကို မြေပွေးကိုက်ကရာ မြေဆိပ်တွေတက်ပြီး ပြန်ပြီး ပိန်းမောလို့မျိုး၊ ဝေဇီရောမှတ်တာ။ လူမိုက်ကံကောင်း ဇိုးသက်ပြင်းက သေတော်မမူဘူးခင်ဗျားရဲ့။ ကျောက်ဆည်ဆေးရုံက သင်းအသက်ကို ကယ်လိုက်နိုင်တယ်။ "သေကံမရောက် သက်မပျောက်" လောက်တင်မကဘူး။ ကျွန်ုပ်လူရဲ့ ထွန်းပိုင်ရဲ့ တရိရိတရိရဲ့ နနာစိတွေပါ တဖြည်းဖြည်း ခြောက်ကပ်လိုက်လာပြီး အနာကြီးရောဂါပါ ပျောက်လုနီးနီး ဖြစ်သွားသတဲ့ပေါ့။ မြေပွေးအဆိပ်ကြောင့်လား။ ဆေးရုံက ပေးတဲ့ ဆေးအစွမ်းတွေကြောင့်လား သိနိုင်ဘူး။ ထွန်းပိုင်ရဲ့ နနာသိသိသာသာ သက်သာသွားတော့တာဖြင့် အမှန်ပဲ။

အဲ... အဲသည်မှာ ထွန်းပိုင်က မိမိတို့သားအမိကို ရွာနီးရေပိကြီးပေါ်ကနေ လာခေါ်သွားခဲ့တာ။ အဲသကာ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ရွာလုံး အံ့အဲဘနန်း ဖြစ်ကြရတဲ့ ထွန်းပိုင်ရဲ့စရိုက်နဲ့ လားလားမျှ မပတ်သက်တဲ့ ဒုတိယအခြေအပျက်ပဲ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။

ဘယ်... သူ့နေတဲ့ ယမ်းတိုက်ကြီး ဆီခေါ်သွားသာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့နေထိုင် ခိုဖော်ဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ မိမိတို့သားအမိနေဖို့ ကျောက်ဖြူးတို့ထဲနဲ့ သေးရင်းကပ်လျက်မှာ ထန်းရွက်တဲခပ်သေးသေးတစ်လုံး ထိုးပြီး ကျောက်ဖြူးတို့သားစုမှာ စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာပဲ နေဖို့ပေး စီစဉ်ပေးခဲ့တာတဲ့လေ။ မဆိုးရှာပါဘူး။ သည်လိုတော့လည်း ထွန်းပိုင်မှာ လူစိတ်ကလေးဖြင့် တစ်စက်တစ်ပေါက် ကျန်ပေသားလို့ ထင်ရသေးရဲ့။

မိမိတို့သားအမိနေစဉ်က စရိုက်ရဖို့ ထွန်းပိုင်သာလုပ်တယ်မှတ်သလို သူ့ယမ်းတိုက်ကြီးကို အဖီထိုးပြီး ဝက်တွေမွေးတယ်။ ယမ်းတိုက်ရှေ့က တမာပင်ကြီးအရိပ်ကုန်းပြောင်ပြောင်မှာ မြွေကလေးကက။ ဆိတ်တွေမွေးတယ်။ အဲမာအကျိုးပေးရာ အကြောင်းထင်လို့ ပြောရမလိုပဲ။ ထွန်းပိုင်မွေးတဲ့ဝက်နဲ့ ဆိတ်တွေက လွတ်ဖြစ်သမျှ၊ ဈေးကုန်းထဲက မဘီဝေယာကုန်းဝက်ခိုင်အစိန်တို့ နွားပွဲစားဆိတ်ပွဲစား တင်မောင်တို့ဖြင့် အဲဒီထွန်းပိုင်ရဲ့ ယမ်းတိုက်ကြီးဆီ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် ရွေ့လမ်း။ ငွေလမ်းကို ပေါက်လို့၊ ဟုတ်သယ်၊ သူတို့က တစ်ဆင့် မြို့တက်ရောင်းတာ။

ဘာပြောပြောလေ မိမိတို့သားအမိတွေဖြင့် လူလူသူသူ မတောင့်မတ နေနိုင်ကြပေသေးတာပေါ့။ ဒို့ရိပ်ကရွာကလည်း ပါးစပ်ပဲရှိကြတာ။ လက်ကပါ နိုင်ကြတာ မှတ်ဖူးရယ်။

ဆိုပါတော့။ ထွန်းပိုင်လို အကုသိုလ်အိုင်အခဲကြီးမှာ ဒီလိုမျိုး ခေါင်ခေါင်ခါးခါး လူဆန်ဆန် လုပ်တတ်ပေးသေးရဲ့လို့ ပြောစရာ အကွက်တစ်ကွက်တော့ အမှတ်ထင်ထင် ရှိရစ်ခဲ့သေးရဲ့လို့ပဲ မှတ်ရတော့မှာပေါ့။ မှတ်ဖူးလား။

အဲ... အဲ... မေ့ဦးတော့မလို့။

အဲဒါတွင်က ပါရိုးလား။ မပြောရင်မပြီးတဲ့ တကယ့်အဓိကရ ကိစ္စကြီး တစ်ခုကို ထွန်းပိုင်လုပ်ခဲ့သေးတာရော ကျောက်ဖြူးတို့ အပယ်ခံကျည်းတင်မိသားတစ်စုနဲ့ အတူတူတို့ပြီး အားကြီးခန္ဓာ မရတုပ်က အသက်လုပေးခဲ့ရဖူးတဲ့ ဒုလ္လဘကိစ္စကြီးလေ။ ဟုတ်သယ် ဟုတ်သယ်။ လှငွေတို့ မဲတုတို့ နှိပ်စက်မတို့

အုပ်စုတွေကို ဟိုကျောက်ကျင်းကြီး ပြိုကျတဲ့ညက ကူလီခေါင်းဘိုးလွန်းတို့
ခြေကုန်လက်ပန်းတွေကျ၊ စိတ်တွေလျှော့ပြီး ပြန်လာကြတဲ့အခိုက် "နေသာ
သပ လေညာက" လုပ်မနေနိုင်ကြပဲ ယူလောင်စေတဲ့ပြေးချွန်ကြီးပြီး သူတို့
ရိုတို့ အားကလေး အင်ကလေးတွေနဲ့ တူးကြ၊ ယက်ကြ ကော်ကြ ဖော်ကြ
လုပ်လို့ ကျောက်ကျင်းကြီးပြို ခေါင်းရုံးမြေသားတွေ ပိနေခဲ့ကြတဲ့ လှေတွေတို့
လူရုနစ်ယောက်လောက် အသက်ရှင်ခွင့်ရခဲ့ပါရောလား။ ဟုတ်ပဲ၊ တွက်
ကြည့်လေ။ ကျောက်မြူးမိန်းမတွေကြည့်ရယ်။ သူ့သမီးခင်နနဲ့ရိုနုရယ်ကဘာမှ
သန်သန်စွမ်းစွမ်း လောက်လောက်လားလား မဟုတ်ဘူးရယ်။ ကျောက်မြူး
သားကလေးကလည်း လူဖျိုပေါက်မရှိ တရှိ။ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်တဲ့စိတ်နောက်
ကိုသူ့ကိုယ်ကပါနိုင်ရှာသေးတာမဟုတ်။ အဲသည်တော့တကယ်တမ်းလုပ်လှ
ကိုင်လှက ကျောက်မြူးရယ်။ ထွန်းပိုင်ရယ်ပဲ ရှိတော့သာ။ ထွန်းပိုင်ကလည်း
သိတဲ့အတိုင်း ခြေတိုလက်တို ငုံးတိတိ နုနာသည်ရယ်။

အဲ...အိပေသိ - သူ့လက်တိုငုံးတိကိုပေါက်ချွန်းနဲ့တွဲချည်ပြီး တကုန်းကုန်း
တကြုံးကြုံး ပေါက်ရွာသတဲ့။ ကျုပ်တို့ဘဲလင်းဘူတာတို့ ကျောက်မိုင်း
ဆိုက်တင်တို့ဆီ ပြေးဝင်တတ်လာတဲ့ ရေခွေးငွေ့မီးရထားစက်ခေါင်းကြီး
မီးပေါင်တင်ထားသလိုပဲတဲ့။ "ရှူးရှဲ ရှူးရှဲ ဟောဟဲ ဟောဟဲနဲ့ တစ်အောင့်
တစ်ဖြတ်ကလေးတောင်မှ မနားနိုင်ဘဲ အသေအလဲ ကျတာတဲ့ ခင်ဗျာ။ သူ
အသက်သူလှနေသလိုမျိုး အသည်းကြီးကြီး ခွဲကြီးကြီးနဲ့ကိုသေကောင်ပေါင်း
လည်း ဇွဲခတ်ပြီး တူးနေဆွဲနေတော့တာတဲ့။

"ထွန်းပိုင်ရယ် ... အသက်ကလေးများလည်း ရှူးစမ်းပါဦးဟာ။ တကတဲ
မင်းသည်လောက် ဇွဲခတ်နေမင့်လည်း ဟိုးမြေအောက်ထဲက လှေတွေအုပ်စု
ဟာ သေမလား၊ ရှင်မလား။ သိမှ မသိနိုင်သား။ မင်းပဲ အမောဆိုပြီး မာလက်
သွားဦးမယ်။ ဟောကောင်ရ"

"အိုကွာ ... ကျောက်မြူးရာ သေတာရှင်တာက သူတို့ကံပါ။ တို့ရိုနေရက်
နဲ့ တို့လုပ်နိုင်ရက်နဲ့ တို့လုပ်နိုင်သလောက် မလုပ်ခဲ့မိလို့ သေကုန်ကြရင်သာ

နပန်းလုံးပြီး တို့အဖို့တစ်သက်လုံး ယူကြီးမရနောင်တရနေတော့မှာ။ အဲသလို
နောင်တကြီးနဲ့ နပန်းလုံးပြီး တစ်သက်လုံး ပူပူပန်ပန် ထင်းထင်းရဲရဲနေသွား
ရမယ့်ဘဝကို ကြောက်လှရည့်ဟောကောင်ရော၊ ဗုန်းခနဲမတ်တတ်ကပစ်လဲပြီး
သေသွားလိုက်ရသာကမှ ဟုတ်လေဦးမယ်။ မသေမချင်း တဖြည့်ဖြည့် တစ်ရို
ခွဲမီးလိုကြိတ်ပုန်းခွဲလောင်တဲ့ သံသယ ကုက္ကုစွမ်း။ နောင်တမီးဆို တော်ပေ။
ကန်တော့ဆွမ်းပဲ။ ဝေရာမကိပဲ။ ဒီဘဝဒီမျှနဲ့တင်ကြေရှော့လဟ"

"ထွန်းပိုင်ရယ်။ မင်းနယ် - မင်းအသက်တစ်ချောင်းများ ခေါက်ခေါက်
ရက်ရက် ပေးရ စွန့်ရလောက်အောင် ဒီမြေအောက်က ဟာတွေက မင်းတို့
ငါတို့ကို ဟောဟိုတို့ရွာတို့မြေက အတင်းရောအမွေခွေးမောင်းသလိုမောင်း
ပြီးတော့ထုတ်ခဲ့သာ သင်းတို့ရဲ့အမေအဖေ။ သင်းတို့ရဲ့သွေးသားတွေမတုတ်
ဘူးလား။ သင်းတို့ သေသေရှင်ရှင် တို့နဲ့ဘာဆိုင်တဲ့။ မင်းနယ် ပူပူပန်ပန်

"ကျောက်မြူး မင်းသိသိကြီးနဲ့ ဝိမနေစမ်းနဲ့ကွာ"

သင်းတို့က တို့အပေါ် ဘာတွေလုပ်လုပ် အဲဒါ သူတို့ကိစ္စ - တို့နဲ့မဆိုင်
ဘူး။ တို့ကတော့ တို့ရပ်သူ၊ ရွာသားတို့သွေးတို့သားတွေ သေရေး၊ ရှင်ရေးကြုံ
မှဖြင့် အဲသာတို့ကိစ္စလို့ပဲ မှတ်ရမှာပဲ။ သေတာရှင်တာ သူတို့ကံ။ တို့လုပ်သင့်
တာတော့ လုပ်ရမှာပဲ။ မူတ်လား နို့ ... နေပါဦး။ ငါ မေးလိုက်စမ်းပါရစေဦး
မင်းတို့ မိသားတစ်စုကကော မင်းတို့ထဲမှာ မင်းတို့ ထမင်းကြမ်းခဲ ယပ်ခတ်
စားပြီး ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေး မနေနိုင်ကြဘဲ ဒီကို ဘာလာလုပ်နေကြတာတဲ့
... က"

"အင်း... အဲသာကတော့ကွာ"

အဲသလို ကျုပ်လူရဲ့ ထွန်းပိုင်တို့ ကျောက်မြူးတို့သာ အချိန်မီအခါမီ
မတူးမဖော် နိုင်ခဲ့ကြရင် လှေတွေတို့ရွာသား၊ ရွာသမီး ရုနစ်ယောက်စလုံး
မြေကျင်းအောက်မှာ ကာလနာတိုက်ကြတာ ကြာပေါ့။ သူတို့တွေ သိသိ
တတ်တတ် အားကြီးစနဲ့ လုပ်ခဲ့ကြပေလို့သာ။

ဒို့ပေသိ၊ ကျွန်တို့ရွာကဖြင့် အဲသည်ကိစ္စကြီးကို မဖြစ်ခဲ့သလို၊ မရှိခဲ့သလို
မသိကျီးကျွန်ပဲဝဋ္ဋိ ဇုတ်လေတဲ့ငါးပိရီလေတယ်ရယ်လို့မအောက်မေ့ကြဘူး။
သူတို့နဲ့ဘာမျှ မဆိုင်သလိုချည်းကို သဘောထားပြီး နေလိုက်ကြလေရဲ့။

ဟုတ်သယ် ... ဟုတ်သယ်၊ ကြီးတော့ ကြားလိုက်ရသေးသယ်။

ဘယ်သူဘယ်ဝါ လာလာပို့ထားမှန်း မသိဘဲ မုန့်ထုပ်ကလေးတွေ ဆန်း၊
ဆီးငါးခြောက်၊ ငါးခြမ်း၊ အထုပ်ကလေးတွေ၊ ပုဆိုး၊ အင်္ကျီစွပ်ကျယ်စတဲ့ အဝတ်
ကလေး၊ အစားကလေးတွေဖြင့် ကျောက်ဖြူတို့ တဲထိပ်တနဘဲပင်ကြီး
အောက်မှာ တွေ့လိုက်၊ ထွန်းပိုင်နေတဲ့ ယမ်းတိုက်ဟောင်းကြီးကို တက်တဲ့
သဲဖြူချောင်း၊ မော့တက်ကလေးနားကဘောင်မှဲ့ခွံကြီးဘေး၊ ဇုတ်တစ်လုံး
စာ ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်မှာ တွေ့လိုက်၊ မိပဲတို့နေတဲ့ ထန်းရွက်တဲခရီးခရိုင်ရဲ့
ငါးတိုင်မှာ လာချိတ်သွားလိုက်နဲ့ တွေ့တွေ့နေခဲ့ကြရပါရဲ့။

ဘယ်သူတွေ ဖြစ်မှာလည်း လူရာ။

ကျောက်မိုင်းမြို့ရာမှာ ထွန်းပိုင်တို့၊ ကျောက်ဖြူတို့၊ လုံ့လ ဥဿဟ
ကြောင့် အသက်ရှင်ခွင့်ရခဲ့ကြတဲ့ လှေငွေတို့ လူသိုက်ပဲရိမှာပေါ့။ ရပ်သီးရွာသိ
အကျော်တဟိုးကိစ္စကြီးပေမယ့် တစ်ရပ်တစ်ရွာလုံးက မသိကျီးကျွန်နှစ်ပိတ်
ရေငုံနမူးနားထိုင်းလုပ်နေကြလေတော့ များများမလဲရွာလွန်ရွက်တိုက်မလုပ်
ခဲ့ကြဘူးနဲ့ တူပါရဲ့၊ ဒို့ပေသိ - အသက်သခင်တွေ မဟုတ်လား၊ ရင်ထဲမှာ အဲဒီ
အသိကြီးက စလုံးစခုကြီး ဝင်နေလေတော့ ဒီအတိုင်းတိုင်း ပိတ်ပိတ်သား
တုံကိုဘာဝေကြီးလည်း မနေနိုင်ကြဘူးလေ။ အဲသည်မှာ ကျေးဇူးတုံတင်
ကညဝတ္ထပစ္စည်းတောက်တိုမည်ရ ကလေးတွေ ရောက်ရောက်လာခဲ့တာ
ပေါ့။

အင်း... အဲသာလည်း သွေးပူနေသခိုက် နှစ်လ၊ သုံးလလောက်ကလေး
ပါပဲ။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း လုံးပါးပါးပြီး ပျောက်သွားပြန်ကရော။

သူတထူးကျေးဇူးကို သက်ဆုံးတိုင်အထိ ရင်ထဲသို့ပြီး သိတတ်ဖို့ ဆို
သာများ လွယ်မှတ်လို့။

ထွန်းပိုင်ရွာကလေးထဲမှာ မရှိသည့်နောက် “စွကောင်” အရေးတသွေး
အေးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ တစ်နှစ်ခွဲ၊ နှစ်နှစ်ခွဲ ငြိမ်ငြိမ်ဝပ်ဝပ် အေးရာ
အေးကြောင်း နေခဲ့ကြရသည်ဟုပင် ပြောစမှတ် ပြကြရ၏။

သို့နှင့်တိုင်...။

တစ်ညသာ။ လသာသာ လရောင်အလင်းအောက်မှာ ညသန်းခေါင်
လောက်ကြီး၌ လူမဲ့ကြီးတစ်ကောင်က သူ့နယ် ကိုယ်လုံးတီးဖြင့် အသား
မဲပြောင်ပြောင်လူမဲ့ကလေးတစ်ကောင်ကို ပုံဆွဲထမ်းလျှောက်ရွာလယ်လမ်း
မကြီးအတိုင်း အရှေ့မှ အနောက်၊ အနောက်မှ သည်အရှေ့ တောင်ပြောက်
လေးပါး လမ်းကြိုလမ်းကြားမကျန် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်သွားနေရ
သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်ဟူသော သတင်းက ရွာကလေးကို လှန်နှိုးလာပြန်
သည်။

“ဟုတ်မယ်... ဟုတ်မယ်၊ အဲဒီလူကြီးက အအိပ်အနေနည်းပါဘိသနဲ့၊

ပြီးတော့ နွေအခါမယ် ရွေးကလေးနဲ့ အေးနေအောင်ဆိုပြီး ဖျင်ပင်နီအထူ
ကြီးတွေကို အင်္ကျီတုံးလုံးကျွတ်နဲ့ညောင်ဘောကျောင်း ရေတွင်းမှာ ရေတွေ
တဖွမ်းဖွမ်း လောင်းချီးလိုချိုး။ အများထက်ထူးပြီး နဖူးချိုးပေါက်ချင်တတ်တဲ့
လူကြီးမျိုး၊ သူမှ တွေ့တာဆိုရင်တော့ ဟုတ်နိုင်လောက်သယ်”

“ရော်... မင်းကလည်း၊ ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်ကလေး

နဲ့လား လုပ်နေပြန်ပြီ။ အဲသီဂေါ်နားစာရေးကြီးရဲ့မျက်လုံးတစ်ဖက်က ဆိတ်
မျက်လုံးတစ်ဖက်က ရသာတဲ့ဟာ၊ သီတော့၊ နာနာဘဝပိနာဘာဝကောင်တွေကို
တပ်တပ်အပ်အပ် မြင်ရတာ နေမှာပဲ၊ မှတ်သားလား။”

ကျောက်မိုင်းကုမ္ပဏီစာရေးကြီးအဖြစ် အိန္ဒိယမှပါလာခဲ့သော ဆိုသည်
တုလားကြီးသည် ဤရွာကလေး၏ ရွာသူ မချုပ်နှင့် အကြောင်းပါခဲ့၏။

ယနေ့တိုင် ရွာကလေးတွင် ယှဉ်နိုင်သူ မပေါ်သေးသည့် တုလားဆိုင်
တပြား မအေးရွှေအလှကလေး လှစင်နှင့်သား ငနင်းတို့ ပွားစီးခဲ့သည်။

ကျောက်ဆို၍ အတွင်းလှည့်လည်စစ်ဆေးရင်း မိုင်းကွဲစဉ်ရာမှ ကျောက်စ
မှန်သဖြင့် ဝဲဇက်မျက်လုံးကို ကျောက်မျက်လုံးဖြင့် အစားထိုးတပ်ထားရာ သူ
ခြစ်၏။ ယင်းကိုပင်။ ဆိတ်မျက်လုံးတပ်ထားပါသည်ဟု စိတ်မှတ်ခွဲနေကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရွှေဘုံသာ ဘုရားကုန်းပေါ်က ဆင်းဆင်းလာသာတဲ့ကွ။ ရွှေရိုးကိုးပေါက်
အားရအောင် လျှောက်သွားပြီးရင်လည်း အဲဒီ ဘုရားကုန်းဆီကိုပဲ ပြန်ပြန်
တတ်သွားသာပဲ...တဲ့”

“ရွှေခွေးတွေက ဘယ်သွားသေနေကြတာတုန်း။ တစ်ကောက်တစ်လေ
မှတောင် ဟောင်ဖော်မရပြီဖော်မရ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ တန်ဆောင်မှန်းလပြည့်
သူရိုးကြီးညမျိုးကျရင်တော့ ဟိန်းပြီအပြုပါလိမ့်မဗျား။ ရွှေလုံးကို ဆူလို့ ကျွက်
ကျက်ကို လန်လို့။ အခု... ဘာမှန်းမသိရသေးတဲ့ မဲမဲကောင်ကြီးဆိုသာ
ကျတော့ ဒင်းတို့အမေ့လင်မို့ အူသံကလေးတောင် တစ်ချက်ကလေးမျှ
မကြားရတာလဲ မသိ”

“အေးဟ... အဲသာတော့ ထူးတယ်။ ရွှေဘုံသာ ဘုရားကုန်းကသာ ဆင်း
လာခွဲရိုး မှန်ရင် ဘုရားအခြေမှာနေတဲ့ တောမှဆိုးကိုလေးရဲ့ အမဲလိုက်ခွေး
တွေက ဘာလို့ မဟောင်မဟိန်းရတာလဲ... ကဲ။ ရွှေဘတို့၊ ဇိုးဘူးတို့၊ ဒိုင်ဗင်
တင်လှတို့၊ တာတေကြီးတို့ ကျောက်ဘီလူးတို့ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ခွေးအုပ်ကတကယ်
သရဲမင်းရင်စီးတဲ့ကောင်တွေနော်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်တောင် သူတို့ဝိုင်း
တိုက်ရှေ့က ဖြတ်သွားရင် ကြီးနဲ့ ချည်၊ မြဲလှောင်ထားတဲ့ အထဲကလို့ပဲ တဝန်း
ဝန်းနဲ့ လှမ်းပြီး ဖာန်ဖီရန်လို နေတတ်ကြတာ။ ကိုလေးကမှ ”ဟဲ့” လို့ တစ်ခွန်း
ဝင်မဟန်နဲ့ ခဲ့ရင် ပြီးပဲ မပြီးနိုင်ကြတော့ဘူး။ အဲသလို ခွေးချိုးတွေက ဟောင်
ဖော်တောင်မှ မရဘူးဆိုတော့ရင် အဲသည်လို့... အဲသည် မည်းမည်းကြီးတွေ
ဆိုသာ ကေန္တလူမဟုတ်တာဖြင့် သေချာပေါက်ပဲ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ လသာညမျိုး ရောက်ပြီဆိုလျှင် သန်းခေါင်ကျော်
လင်းအားကြီးအထိ မည်သူမျှ မအိပ်နိုင်ကြသေးဘဲ မည်းမည်းကြီးတွေဆို

စောင့်ကြရပြန်သည်။ ရွာထဲအထိ သူတို့ဘာဝင်လုပ်ကြတာတဲ့လဲ။ ဘယ်လို
အန္တရာယ်ဆိုးကြီးများ ကြုံကြရဦးမလဲ။ ရင်မအေးနိုင်ကြ။

တောင်ခြေမှာ ရွာတည်ထားသည်ဖြစ်၍ နေ့စွယ်ကနီးနေရောင်ညှိုးလျက်
အလင်းချိုလာသည်နှင့် စိမ့်ခဲနေ အေးချင်လာသည်။ အေးစက်စက် ထုံမိုင်းမိုင်း
ဝန်းကျင်သည် ရွာကလေးကို စုပ်မြဲရင်း စိတ်ငယ်စေအောင် သွေးလှန့်ပေး
နေသည်သို့ ရှိတော့၏။

“ဟေ့... ဟေ့... ကြားပြီးပလား။ ကြားပြီးပလား။”

“ဘာတုံး... ဘာတုံး - ဘာထူးတုံးဟေ့ - မောင်ထွန်းအောင်၊ ဖောက်သည်
ဈဝမ်းဦးလဟာ”

“လသာညတွေမှာ ရွာထဲဝင် မလာဖြစ်တော့တဲ့ မည်းမည်းကောင်ကြီး
ဆိုသာ ရွာထိပ်က ညောင်ပင်ကြီးနဲ့ ဇရပ်ကြီးပေါ်မှာ ညလုံးပေါက်ရှိ ခွေးတိုး
ဝက်ဝင် နေကြသတဲ့ဗျား။ ပြီးတော့ ဈေးကုန်းထဲက ဈေးဆိုင်ဈေးတန်း
တွေထဲမှာ တစ်ညလုံး ခွေးတိုးဝက်ဝင် လျှောက်သွားနေကြတာတဲ့ဗျ”

“ဟေ့... ဟုတ်ကဲ့လား”

“ကျုပ်တို့ နွားကုန်သည်ဘကြီးဦးသန်းမောင်ကြီးနဲ့ ပက်ပင်းကြုံခဲ့ရသာ
တဲ့လေ...”

“ဟောဗျား အကျိုးနည်းရောတဲ့လား”

“မင်းတို့လည်း အသိသာ။ ဘကြီးဦးသန်းမောင်ဆိုသာ လူကြီးက ရာဝင်
စဉ်အိုးလောက်ဝစီးနေရတဲ့အထိ ဆယ့်နှစ်လရာသီလုံး စွပ်ကျယ်အကျီပန်း
ပေါ်တင်ပြီးနည်းနည်းကလေးပူသလေ့အိုက်သလေ့ဆိုသာနဲ့ ရွာပြင်ဇရပ်ကြီး
ပေါ်မှာ လေတဖြူးဖြူးခံပြီး အိပ်နေတတ်သဲ့ဟာ။ အဲသာ သူ့ဝသီလေ။ ဟော
တစ်ညသားတော့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက အိပ်မောကျသွားလို့ သွားမှန်း
မသိလိုက်ဘူးတဲ့။ စိတ်ထဲသရိုးသရီဖြစ်ပြီး ဖျတ်ခနဲ လန်နီးလာတော့မှ
အသည်းတုန် အူတုန် သေကောင်ပေါင်းလဲ ကိစ္စကြီးနဲ့ တည့်တည့်တန်းတုံး
ပါလေရော...တဲ့”

www.burmeseclassic.com

“အင်း...အင်း...ဘာဖြစ်လို့တဲ့တဲ့”

“ဟ ... ဘာဖြစ်ရမှာတဲ့ - သူအိပ်နေတဲ့ ဇရပ်ကြီးပေါ်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အကောင်မည်းမည်းကြီးသုံးကောင်က ဇရပ်ခါးပန်းကို ခြေတွဲလောင်းချလို အကျအနကြီးတွေ ထိုင်နေကြသတဲ့ဗျ၊ ပြီးတော့ ... ရွာဘက်ဆီကို မျှော်ကြည့်လို့...တဲ့”

“အံ့မယ်လေး...လေး၊ အသည်းထိတ်စရာကြီးပါလား - ဟေ့ကောင်ရာ၊ ဘကြီးသန်းမောင်မို့လို့သာပဲ၊ ငါသာသူ့နေရာမှာဆိုရင် ချက်ချင်းဖွတ်ခနဲ အသက်ထွက်သွားမယ်နဲ့ တူရဲ့၊ ဟီး...ဟီး...ဟီး”

“နေပါဦးဟ ... ဓမ္မအရင် ရွာထဲဝင်ကြသယ်ဆိုတုန်းက အကောင်မည်းမည်းကြီးနဲ့မည်းမည်းအကောင်လေးတွင်ပဲဆို၊ အခုမှဘယ်နှယ်နောက်ထပ် တစ်ကောင်က ထပ်တိုးလာပြန်သတုန်း”

“သိနိုင်ဘူးလေကွာ ငါက သရဲတစ္ဆေစာရင်းကောက်ထားသာမှ မဟုတ်တဲ့ဟာ၊ ဘကြီးဦးသန်းမောင်ပြောသာကိုပဲ ပြန်ပြောရသကား”

“ခုကွပါပဲကွာ ... ဒါကြီးတွေ ဟိုမှာပေါ်လိုက် ဒီမှာပေါ်လိုက်နဲ့တော့ တို့ရွာဘာဖြစ်ဦးမလဲ မသိနိုင်ဘူး၊ ဟူး...”

စိတ်ပူစိတ်မော့၍ ဘာမျှ မကြာလိုက်၊ ဖြုန်းစားဒိုင်းစားကြီး သောကကြံ့စရာ အရေးအခင်းက ဝုန်းခနဲ ပေါ်လာသည်။ ကြက်ညာချောင်းဆိုးတဲ့၊ နို့ဖိုအရွယ်၊ လသားအရွယ်မှလေးငါး၊ ခြောက်နှစ်သာသာ အရွယ်ကလေးများ ကပ်ဘေးကြီး သင့်လာ၏။ ဟိုက ကူးခဲ့သလိုလို၊ သည်က ကူးခဲ့သလိုလို၊ ဘာရယ်လည်း မည်မည်ရရ အကြောင်းခြင်းတရှာမတွေ့၊ သူငယ်ကလေးတို့၏ ချောင်းခြောက်ဆိုးသံတဟွတ်ဟွတ်တွေကသာ တစ်ရွာလုံး၏ရင်နှလုံးကို စိမ်းနိပ်နယ်လျက်ရှိ၏။

အစိုးကြီးဘိုးလွန်း၊ အရိုးလေး မမယ်တင်၏သားကျော်ဝင်းကလေးဆာအဦးဆုံး ပျက်စီးခဲ့သည်။ သည်အခါတွင်းတွင် သင်္ကန်းစီးဖို့ အကျအနစ်စဉ်ထားကြပြီး ဖြစ်သည့် ရှင်လောင်းကလေးမို့ မိသားစုများစေ့စပ်အသည်း

ကြေဘိသို့ ခံစားလိုက်ကြရသည်ထင်၊ အုန်းခနဲ ထပွက်လောရိုက်လိုက်ကြသည်။ ဝုန်းခနဲချီသံကျယ်ကြီးများက ရွာကလေးကို ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားစေတော့သည်။

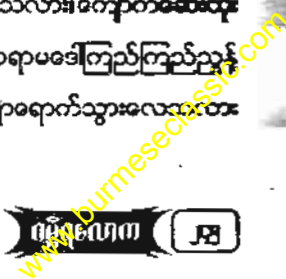
ပြီးနောက်ဟောတစ်ယောက် - ဟောတစ်ယောက်စဉ်တိုက်ဆက်တိုက်ကြီးဆိုသလိုပင် ကြက်ညာချောင်းဆိုးရောဂါဒဏ်ဖြင့် ပန်းဖူးပန်းငုံကလေးများ တဖြတ်ဖြတ် ကြွလွင့်ခဲ့ကြရာ၏။ လှလွန်းစေ့၊ မိညက်ကလေး၊ အီတုတ်ငပိန်း၊ ဇိုးသာအောင်၊ ပြူးကျယ်၊ စသည် ... စသည်။

“သေချာပါပြီကွာ - နာနာဘဝကောင်တွေစားစရာမရှိလို့လူလာထောင်းတာနေမှာပေါ့၊ အဲဒီရက်တွေတုန်းကတည်းက ရွာလယ်လေးလမ်းနဲ့ ဇရပ်မှာပါ၊ အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်ရွတ်၊ ကမ္မဝါညပ်ပြီး တောထုတ်ပစ်ခဲ့ကြရမှာတို့တွေကိုက အတွေးအခေါ်များလွှဲပါတယ်၊ လိုပါတယ်၊ ငါတို့အသုံးမတူလို့ ငါတို့ကလေးတွေတစ္ဆေက သရဲစာအဖြစ် ကုန်ကြရတာ၊ ငါတို့လူကြီးတွေအဖြစ်ပဲ ...”

သူကြီးဘော်နှင့် ဈေးကုန်းထဲမှ အဘိုးဘိုးသံချောင်းတို့ မျက်ရည်ခွဲခွဲ တုတ်တုတ် ကျသည်ကို မမြင်ဘူးကြသည့် ရွာကလေးများ အံ့အားကြီးသင့်လျက် ရင်ကွဲကြရသည်။

ရွာလုံးပတ်လည် ပရိတ်ကြီးရွတ်၏။ အာဇာနည်ယသုတ်တော်ကြီးတို့ ရဟန်းသံဃာများ ဌာန်ကရိုက်ကျကျ ရွတ်ဖတ်လျက် အာဇာနည်တော်ကြီးစေရသည်။ ပရိတ်ချေ ပရိတ်သဲများဖြင့် ရွာရိပ်ဝန်းကျင်အနှံ့သမျှအမြင်အစင်အထိ ဒုတ်ဒုတ်ထိ ကြွကြွ - ပက်ကြွ။

ယင်းလုပ်ရာကိုင်းခင်းများကပင် ဟန်ကျလေသလား၊ ကျောက်အေးတို့ ဆရာမောင်ကိုကြီးနှင့်ကျေးလက်ကျန်းမာရေးဆရာမအကြည်ကြည်ညွှန်တို့၏ ကိုယ်စီရင်ဖိကြပ်မတ်ကုသမှုများကပင် အရာရောက်သွားလေထုတား

မသိ၊ ပျက်စီးဆုံးပါးမှုများတန်သွားသည်။ တဖြည်းဖြည်းရောဂါကိုနိုင်လာ၏။
ယခုမှ ဟင်းချနိုင်ကြတော့သည်။

သို့တိုင် ရွာထဲဝင်ခဲ့၊ ရွာရပ်ကြီးပေါ် စတည်းချခဲ့၊ ရွာဈေးကလေး တစ်
လည်လည် လှည့်လည်ခဲ့ဖူးသော မည်းမည်းအကောင်ကြီး သုံးကောင် အ
ကြောင်းကိုမှ မည်သူမျှ မည်သို့မျှ မေ့၍ မရ။

* * *

(၁၄)

မှတ်မှတ်ရရ ရွာကို ကန့်လန့်ဖြတ် ဒရွတ်ဆွဲယူသွားသည့် ငှက်စုန်း
တစ်ကောင်က စူးစူးကြီးအော်လျက် နိမိတ်ဆိုးပေးခဲ့ပြီးသည့် ည၏ နောက်
တစ်ရက်ညကြီးမင်းကြီး၌ တစ်ရွာလုံးက ရပ်ကြစင်ကြ သံယောဇဉ်ပိုကြသည့်
တစ္ဆေသရဲလိုလို၊ စုန်းပူးသလိုလိုနှင့် ဖြုန်းစားကြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

ငှက်စုန်းတစ်ကောင်၏ အော်သံကြောင့် ကံသေကံမညပစ်၍ မရသည့်
အမှန်၊ သို့ပေသော်မှ သည်အကောင်ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာကိုယ့်ရပ်ရွာအပေါ်
ဝိုးခနဲ ဝိုးခနဲက ဖြတ်အော်သွားလျှင်ဖြင့် မင်္ဂလာမရှိဘူးဆိုသည်လောက်မျှ
မကရချင်။ "ဘာတွေများဖြစ်လာဦးမလဲ" ဟူသည့်စိုးတထိတ်ထိတ်ချောက်ချား
မှုများ တဖွားဖွားဝန်တက်လာလျက် စိတ်ညှိုးစိတ်ငယ် ပူပန်ကြားနေကြချိန်
တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဤအဖြစ်ဆိုးကြီးကို ကြုံလိုက်ကြရခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုညက တော်သလင်းလပြည့်နေ့ည။

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကျင်းပမြဲ ရွာလယ်ဘုရားကြီး၏ ဗုဒ္ဓပူဇော်မှု ပွဲတော်ည
နှစ်ဦးနှစ်ဖျား အတာကူးပြီးကတည်းက သီတင်းကျွတ်အကြိုသည် ဘုရား
ပွဲတော်ရက်ရောက်ဖို့ ခြစ်ခြစ်ကုပ်ကုပ် စုဆောင်းသိုမှီးလျက် မျှော်တလင့်လင့်
လုပ်ခဲ့ရ။ ညိုမြဲ လုပ်ခဲ့ရသည့် ပွဲခင်းသာည။

ရွာလည်ဘုရားကြီး တံတိုင်းဘေးကပ်လျက်က ဘိုးပြားတို့ ကြီးတော်
မမယ်မတို့ ဝိုင်းတိုက်အကျယ်ကြီးထဲ၌ မန္တလေးတစ်ခွင် လွတ်နာမည်ကြီး
နေသည့် ရတနာပုံအငြိမ့်မိုးအလင်းကသည်။ သုံးရက် သုံးည။

ရွာအလယ်လမ်းလေးခွဆုံမှာ ကိုရေးစီစဉ်သည့် တတ်ရှင်ကားကရည်း
သုံးကားပေါင်းမိုးအလင်းပြုလေသေး၏။ ရွှေဘကားတွေချည်း။ "ဗိုလ်ရွှေဘ"
တဲ့ "မိုက်ကြွေးမိုက်ပြစ်" "မင်းအာကာ" "ဝရမ်းပြေးဘိုးသိန်း" "လောကဝံ
စစ်ပွဲ" တဲ့၊ ကောင်းမှကောင်း။

ဘဲလင်းကျေးရွာအုပ်စုက "ဗဒါကုန်း" အပါအဝင် ရွာရံဆယ့်လေးငါးရွာ
ဖြင့် အပြန်ကျယ်လှသည်မို့ ရွာဘုရားပွဲကို လာလိုက်ကြသည့် တောလှည်း
တွေ၊ ပွဲကြည့်တွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး၊ စည်ချက်ကြီးလှ၏။ ရွာထဲတွင်ကော
ဈေးကုန်းမှာပါ လှည်းတွေ၊ လူတွေချည်း ဈေးတန်းကြီးကလည်း ရွာလယ်
လမ်းမကြီးဘေးဝဲယာမှသည် ရွာဦးညောင်ပင်ရိပ်ဝန်းရပ်ကြီးပတ်ချာလည်
အထိ ကျောချင်းကပ် ဖင်ချင်းပေါက်ကျပ်ညပ် ပိတ်သိပ်နေ၏။ ဓါတော်မီ
အိမ်လုပ်မုန့်ကလေးများကို ခင်း၍ ရောင်းကြသည့် တောသည်ကလေးများ
တမှု ရေကန်ကြီးဘေးမှာ စီတန်းလို့။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းများ၌လည်း ရွာနီးရူပ်စပ်မှ သံဃပရိသတ်က
အပြည့်။

အဖိတ်နေကတည်းက ပွဲဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ဦးချစ်ဆွေကြီး ဆုံးသည့်ညက
ပွဲလယ်ည။ ပွဲခင်းကြီးလွတ် စည်သည်ည။ လူတွေလူတွေ တိုးမရ ဝေ့မှရ
မြွတ်သီထိုး ကြိတ်ခဲနေသည်ည။ ဇန်တသောသော ရွေးတလုံးလုံးဖြင့်
ဖျော်ဖွယ် ကောင်းလွန်းသည်ည။ ဘာမှန်းညာမှန်းမှ မသိရဘဲ လူပဒေသာ
ထင်သီးလျက်သောသောသည်နေသည့်ညတွေဖြင့် ဦးချစ်ဆွေကြီးနှင့် ရွာဆော်
တို့မှန်းလို့ ဟိုပြေး သည်ပြေး တောက်တိုမည်ရ အလုပ်များနေခဲ့ကြသည်ကို
ဘုရားဂေါပကများနှင့် လူရင်းများက သိသိမှတ်မှတ်မြင် ခဲ့ကြရသည်။ ရှုတ်
ထောက်ကြီးကောက်ကာင်ကာပြသနာတက်မလာမီကလေးက ဘုရားကြီး

ကန့်ကူတိုက်အာရုံခံတန်ဆောင်းကြီးထဲမှသည်အပြိုင်စင်ဆီ ပြေးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ တောင်ပေါ်ကျောင်းဆရာတော် ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင်ရေးသည့် တေးထပ်တစ်ပုဒ်ကို ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး သီဆိုစေဖို့သွားပို့ပေးခဲ့ခြင်း တွေ့

“ချစ်ဆွေကြီးရေး...။ ရော့... ဟောဒီ ဘုရားကြီးဘွဲ့တေးထပ်ကလေးကို လူပြက်ရန်အောင်ကြီးလက်ထဲပြေးပို့ချေစမ်း။ ဒီအကတစ်ပိုဒ်ပြီးရင် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးကို အဆိုခိုင်းပေးပါလို့ လူပြက်တွေက ဘုရားပွဲနဲ့ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ပရိတ် ပြောကြပလေ့စေလို့။ မင်းတို့ဟာ၊ ဖေတော့မောင် တော့ပြက်လုံးတွေကများလှပေါ့။ ဘုရားပွဲကျောင်းပွဲနဲ့တူတန်အောင်လည်း အလုပ်လုပ်ကြည့်ဦးလို့သေသေချာချာပြောခဲ့ချေ၊ ကြားလား...”

“တင်ပါ့ဘုရား”

စွတ်ခနဲ အသော့ကလေးသုတ်ခြေတင်ခဲ့ရ၏။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ဘုန်းကြီးကမလွယ်။ သူ့စကားနောက်မှ ကပ်လျက် သူ့ ကြိမ်တုတ်ကြီးက ထက်ကြပ်မကွာ စွေ့ခနဲ၊ ဝဲခနဲ ပါလာလေ့ရှိပြီ။ စိတ်အလွန်မြန်။

မင်းသမီး၏ ထပ်ကြော့သီချင်းပိုဒ်က ဆုံးတော့မည်။ အတီးတစ်ကြော့ ဝင်၍ တစ်ချီတစ်လောက၊ ပြီးလျှင် လူပြက်တွေပြက်လုံးထုတ်ကြတော့ မည်။

ရန်အောင်ကြီး ဇာတ်သေတ္တာပေါ် ငုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်၍ ဆေးပေါ့ လိပ်ဖွာ စည်းစိမ်းခံနေသခိုက်မိအောင်ပေးမှ ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင်...

“ဟေ့... ဟေ့လူတွေ၊ နည်းနည်းဘေးကို ဖယ်ပေးကြပါဦးဟ၊

ဒီ... ဒီမှာ အရေးကြီးနေလို့။”

“ဝေး...ဝေးနည်းနည်းဟ - နည်းနည်း၊ အပြိုင်စင်ဆီကို ဘုန်းကြီးတရုတ် က စာပေးခိုင်းလိုက်လို့ ဝေး... ဝေး”

“ဟိုး - ဟိုးထား၊ လမ်းကလေးတိမ်းပေးကြပါဦး - ဟကောင်တွေရ မည်သို့ အသံပြုပြု တိုး၍မပေါက်။”

ကြပ်ပိတ်သိပ်နေသည့် လူအုပ်ကို ရှောင်၍ ပွဲကြည့်စင်များ၏အရပ်သို့ လှည်းပိုင်းကြီးဘေးနားမှ ကွေ့ပတ်၍ သွားရန် စိတ်ကူးရလိုက်သည်။ ဘုန်းကြီး နီးရာပွဲကြည့်စင်အကြီးအကြားမှ တိုးဝှေ့ဖြတ်ထွက်လာခဲ့လျှင်လည်း ဝိုင်းကြီး ဆီခြေဦးတည်လိုက်၏။ ကုန်းကုန်းကွကွ၊ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်ဖြင့် လှည်းပိုင်းကြားမှ သည်ဇာတ်စင်နံဘေး အမှောင်ရိပ်အတွင်းသို့ ခြည်းခြည်း ခြည်းခြည်းရောက်သွားသည်။

“ဟူး... တော်သေးရဲ့၊ အခုမှပဲ အသက်ရှူရ ရောင်တော့တယ်။ ငါ့နယ် ဒီလောက်ပွဲခင်း စည်သာမျိုး ကြုံမကြုံဘူးပေါင်”

ပုဆိုးပြင်ဆီ၊ မွေးပွသဘက်စောင်ဖြင့် မျက်နှာပေါ်က ဈေးတွေကို သုတ်ချ။ “ဟင်... ဘာ... ဘာတွေပါလိမ့်မလဲ။ စောင်ကြီးတွေခြုံပြီး မားမားကြီး ရပ်နေလိုက်ကြတာ။ ပွဲခင်းထဲဝင်မကြည့်ဘဲ မှောင်ကြီးမည်းတောထဲက အပြိုင်စင်ကို မျှော်ကြည့်လို့။ ဘာများလုပ်ကြမလို့ပါလိမ့်။ ဇကုနွဲ့... မသူတော် တွေများလား။ တစ်ခုခုကို ခိုးကြောင်ခိုးမှက်လုပ်ဖို့ ကြံနေကြလေသလား”

နယ်စုံ၊ လူစုံကလာကြခြင်းဖြစ်၍ လူကောင်းလည်းပါမည်။ လူဆိုးလည်း ပါမည်။ မျက်နှာမှာ ထုံးတုံးမှတ်ထားခြင်းမဟုတ်၍လည်း မည်သူက လူဆိုး သူခိုးမည်သူကမသူတော်ဟုလွယ်လွယ်မသိနိုင်။ သို့တိုင်... အမှောင်ကြီးတံမှ ဖြင့် လူမိုက်မည်သည်ပ။

“ဟေ့... လူတွေ၊ စောင်ခြုံကြီးတွေနဲ့ ... ဇာတ်စင်နောက်မှောင်ကြီးမည်း တောထဲမှာ ဘာလုပ်နေကြတာတုံး - ဟိန်း”

စိတ်ဆောင်နေ၍ထင်၊ သူလာရင် ကိစ္စကို မေ့၍ သည်ခိုးတိုးမတ်တတ် ကြီးက အညာစောင်ကွက်ကြားကြီးကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

“ဟင်... အမယ်လေး”

နုလုံးသွေးရပ်မတတ်။

ဖျက်စိ ဖျက်ဆဲပြောင်ပြုံးပြုံး နှစ်လုံးစီမှလွဲ၍ မည်းချိတ်နေသည့် ဖျက်နာတွင်ဆဲပင်စုတ်တိစုတ်ဖွားနှင့် သတ္တဝါငယ်မိုးတိုးမတ်တတ်တစ် တောင်း၊

သူနည်းအတူသူတို့တွေလည်း ရှုတ်တရက်သာဖြင့် လန့်သွားကြပုံပေါ် ၏ ဝေတ္တမျှကြောင်၍ မှင်တက်မိနေကြပြီးသည့်နောက် ဝန်းဝန်း ထွက်ပြေး သွားကြတော့သည်။

“ဟင်...ဟင်...မင်း...မင်း...မင်းတို့ လာ - လာကြပါဦး။

“အာ...အာ...အား”

ဦးရစ်ဆွေကြီး၏ထိတ်လန့်တကြားအော်သံ၊ တဝန်းဝန်းပြေးကြလွှာကြ သည့်ခြေသံများကြောင့် အငြိမ့်စင်မှ ဆိုင်းသံ၊ ဝံသံသီချင်းသံများ တိတ်သွား ၏။ ရှုတ်ခြည်းငြိမ်ကျသွားသည်။ “ဘာလဲ...ဘာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ။” “ရန် ပွဲလား။ ရန်ဖြစ်ကြတာလား။ အဲဒီမကျေနပ်ကြသေးတဲ့ ရှမ်းကန်နဲ့ စွန်ရဲ သားတွေ ဓားသရမ်းကြပြန်ပလား။” “ထကြ... ထကြစမ်းဟဲ့၊ လူအုပ်မတွေ ဝေခွဲလက်တွဲထား၊ ကလေးတွေ မီးထစ်ခွင်ထား၊ ထွက်...ထွက်...တိုးထွက် ကြတော့။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိလိုက်ရဘဲ ဒုက္ခများကုန်ကြလိမ့်မယ်”

ပွဲခင်းသည် ဗြန်းစားကြီး ရှုတ်ပွဲရှုတ်ပွဲဖြစ်လာ၏။ သဲသဲရှုတ်ရှုတ် အုတ် အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်လျက် ဟိုပြေးသည်လွှား ရုန်းရုန်းထန်စေတီ ပွဲပျက် လေပြီ။

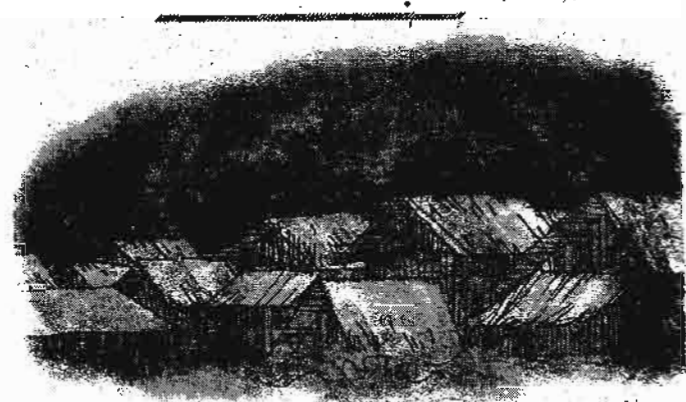
ဦးရစ်ဆွေကြီးကား သူ့လဲကျနေသည့်နေရာ၌ပင် အမြှုပ်တွေတစ်စိစိနှင့် ဇက်ကြိုးနေချေပြီး သူ့နောက်ဆုံးပြောနိုင်ခဲ့သည်ကား “သူ... သူ... သူတို့ ဝင် - ဝင် - ဝင်လာကြ - ကြတာ” ဟူ၏တည်း။

- ဘယ်သူတွေလဲ။
- ဘယ်ကလဲ။
- ဘယ်ကိုဝင်လာကြတာလဲ။
- ဘာလုပ်ဖို့လဲ။

အကြောင်းရှာရင်း သွက်ချာပါတော့လည်စေ အောင်စန်ခဲ့သောစတား များ ဖြစ်၏။ ဦးရစ်ဆွေကြီး၏ အော်သံကို စတင်ကြားမိခဲ့ကြသူတို့တစ် ခု “သူ့အော်သံကြီးမဆုံးသေးခင် ဝန်းဝိုင်း၊ ဝန်းဝိုင်းနဲ့ ရွာလယ်ဘုရားကြီးတံတိုင်း သေးကနေ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ခြေသံတွေကို ကြားရတယ်။ နှစ်ယောက် သုံး ယောက်ပဲ။ ဘယ်သူတွေလည်းတော့ မသိလိုက်ဘူး”

ဟု မရေမရာပြောကြသည်။

ရွာအနောက်ဘက်စဉ်းခရီးတံခါးပေါက်အနီးလေးတိုင်စင်ကင်းထဲ ပေါ်၌ များနှင့်အိပ်ပျော်နေခဲ့ကြသည့် မြစ်နှင့်ဒေါင်းညှိလေးတို့ကမူ “မည်းမည်း ကြီးတွေပဲဗျာ၊ ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း တဝန်းဝန်းပြေးချလာကြတာ၊ မြန်ချက် တော့၊ လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားတာပဲ။ နည်းတဲ့အကောင်ကြီးတွေမှတ်သွား” ဟု ဇောက်တိဇောက်ထိုးနှင့် ပြောဖော်ကြသေး။

“ဗဒါကုန်းထဲကို သရဲဝင်လို့တဲ့။ တောကောင်တွေ ရွာထဲအထိ ပွဲဝင်ကြည့်လွှားသယံ” ဟူသော မထော်မနန်းဟန်းကောသတင်း ကြီးနှင့်အတူ ပွဲလည်းပျက်၊ နောက်တစ်ညပင် မဆက်နိုင်တော့ဘဲ ရွာကလေးမှာကျီးနှင့် ပုတ်ပုတ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

သည်လိုနှင့် ၊ "ဗဒါကုန်းထဲကို သရိုဝင်လို့တဲ့၊ တောကောင်တွေ ရွာထဲ အထိ ပွဲဝင်ကြည့်သွားသယ်" ဟူသော မထော်မနန်းဟန်းကော သတင်းကြီး နှင့်အတူ ပွဲလည်းပျက်၊ နောက်တစ်ညပင် မဆက်နိုင်တော့ဘဲ ရွာကလေးမှာ တီးနှင့် ခုတ်ခုတ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

စုန်းစုန်းနစ်ပျောက်နေခဲ့ပြီထင်သောမည်းမည်းကြီးသုံးကောင်သည် ရွာကလေး၌ တစ်ကြောအရာကျယ်လာပြန်လျက်၊ တစ်ဖန်ပြန်၍ သွေးလှန်လာခဲ့ပြန်ပြီဖြစ်သည်။

ပြောစမှတ်တွင် ရော့ခြစ်ရသည်ကား ဦးချစ်ရွှေကြီးမှ ရက်မလည်သေးခင် အပြိုင်သွင်းခဲ့သည့် ပိုင်းတိုက်ပိုင်ရှင်ကြီးတော်မမယ်မ၏ ယောက်ျားဘိုးကြီးပြားတစ်ယောက် "မူးတယ်မူးတယ်" ဟုညည်းလျက် လဲကျသွားရာမှ သတ်ပြန်မလည်လာတော့ပဲ ပျက်စီးခဲ့ပြန်ခြင်းဖြစ်၏။

"တစ္ဆေသရဲတွေ ရွာထဲအထိ ခုတ်ခုတ်ထိဝင်ပြီး အစာရှာပြီဆိုမှဖြင့် ဘယ်လာကောင်းတော့မှာတုံးကွာ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ရှေ့လျှောက်ရွာပျက်ဖို့ ပဲရှိတော့သယ်၊ ထွန်းပိုင်ဆိုတဲ့ ပြိုဟ်ကောင်မဟုတ်တရုတ်ဗရုတ်သုတ်ခတွေ လျှောက်လုပ်ပြီးကတည်းက ရွာလည်းသေဖွေပျက်တော့သားပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီမသာကောင်ကိုသာ သင်းယမ်းတိုက်ထဲက ဆွဲထုတ်ပြီး နှပ်နှပ်စဉ်းပစ်ဖို့ ကောင်းတော့ သဟ"

နောက်ဆုံးတော့ သည်အတိုင်း ခံရင်းပဲ ပြန်ရောက်သည်။ သာယာသော၊ အေးချမ်းသော အပူအပင်ကင်းခဲ့သော ရွာကလေး၏ တည်ငြိမ်မှုကို ဂလုံဆန်အောင် ပွေ့ခဲ့နောက်ခံ ခုကွပေးခဲ့သူသည် ထွန်းပိုင်ပဲတဲ့။

ထွန်းပိုင်ပဲ တရားမဖြစ်ပြန်တော့၏။

* * *

မက်တော့လည်း ခက်သာ။

လွှတ်ပြောရကျပ်တဲ့ ကိစ္စမျိုး ချည်းကိုးပျံ။

အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ထွန်းပိုင်တို့ရဲ့ ကျိန်စာဆိုတဲ့ ကိစ္စကြီးကို ပြောသား ဘယ်ခေတ် ဘယ်အခါ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါက ဘာကြောင့် သယ်လို ရေးခဲ့မှန်း မသိရတဲ့ အဲသည်ကျမ်းထုပ်နီနီကလေးထဲက ကျိန်စာဆို သဘာကြီးက ထွန်းပိုင်တို့၊ သူ့အဖေ မအေလှကြီးတို့တွင် မကတော့ပဲ တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်မြို့ ကျွဲကူးရေပါ ကျွပ်တို့ တစ်ရွာလုံး အထိ စက်ကွင်းမလွတ်နိုင်ဘဲ အပူတိုက်ခန်း လာကြုံနေရသာ ဟာဖြင့် အောင်သီးအောင်သက် နိုင်လွန်းလှသဖြင့်။

အဲသည်ကျိန်စာ ဆိုသာကြီးက အဲသလောက် စွမ်းသလား၊ ထက်သလား၊ ဘကြီးဦးပေါအိုင်ကြီး ရှေ့က တိုင်ပေး ရွတ်ဖတ်ပေးသမျှ ကြက်ထူဇူးကောင်းသင် တစ်ခွန်းတစ်ပါး အမကျန် လိုက်ဆိုရုံကလေးမျှနဲ့ သင်းကြီးတရားတော့၊ ရှုတော့သာပဲလား။

ဟုတ်ပါသယ်၊ ဟုတ်ပါသယ်၊ ကျွပ်လည်းသီး၊ လက်လည်းလက်မံပါရဲ့ ကျမ်းက စူးသာမှုတ်ဘူး၊ သူတို့ ဆောက်တည်တဲ့ သစ္စာပြောက်ကျား ညှိနတ်ခွေတဲ့ အတွက် ကိုယ့်လိပ်ပြာက ကိုယ်ပြန်ခြောက်ပြီး ကိုယ့်တရားကိုယ်စီရင်သာ ဆိုတာကိုလေး။

အဲ... နို့ပေသိ၊ အဲသလိုပဲ ထားလိုက်ပါဦး။

ထွန်းပိုင်တို့၊ ဒေါ်လှကြီးတို့နဲ့ပဲ ဆိုင်တဲ့ ကျိန်စာက ဘာလို့ပျား ကျွပ်တို့ ရွာကလေးထဲကို လုံးချာပတ်လည်ဝင်ပြီး ပြိုဟ်ဖွေနေရတာတုံး၊ ကျွပ်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်တုံး၊ ကျွပ်က အဲသာကြီးရဲ့ အခြေကို လွှတ်သိချင်နေတာ၊ ရင်ထဲမှာ လိပ်စဲတည်းလည်းနဲ့ ကြေကိုမကြေလည်နိုင်ဘူး၊ စလုံးစရကြီး၊ စဉ်းစားကြည့်လေလေ မွန်းကြပ်လာလေလေပဲ။

အင်း... ကျွပ်ကပဲ မက်မက်စက်စက် တစ်စား တလွန်းလို့လား၊ ကံတူကံကံပဲ သူ့အလိုလို အကြောင်း ဖန်လာလေသလား၊ မပြောတတ်တော့ပါဘူး။

ထွန်းပိုင်နဲ့ သူ့ရဲ့ ကျိန်စာဆိုကြီး အပြီးတိုင် နိဂုံးချုပ်ဖို့ကဖြင့် ကြုံလာခဲ့
ရတော့သေး။ ဟုတ်ပဲ။ ဦးချစ်တွေကြီးနဲ့ အဘိုးကြီးဘိုးပြားတို့ရက်လည်ပြီးလို့
သာကြာတုံး။ လလည်တွမ်းတောင် မသွပ်ရသေးဘူးမှတ်လား။

အဲ...အဲသည်ညက ဟိုးအနောက်ဘက် ဖော်ဂျီမြစ်ရိုးက ကံသစ်ကုန်း၊
ရွာဟာ ရွာလုံးကျွတ်ကရော၊ တံခက်မြိတ်ချင်း ဆက်နေတဲ့ ကုပ်ကိုင်းကိုင်း
သတ်ကယ်တံကလေးတွေ၊ အိမ်အိုအိမ်စုတ်ကလေးတွေတွင်ကပါရိုးလား။
ကိုတန်တင်ကြီးတို့၊ စိုးချစ်ထွန်းတို့၊ ကျောင်းဆရာကိုရင်အောင်သန်းတို့၊
သကြီးဘော်တို့ရဲ့အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတွေလည်း ပြာဖြစ်ကုန်တာပဲ။ ရွာစည်း
ခရီးနဲ့ ကပ်နေတဲ့ ရွာတော် ရှင်နတ်ကွန်းလည်း အောက်ခံ ကွန်ကရစ်ပုံပုံ ကျန်
သေး။ တစ်ရွာလုံး ဓာတ်စာက်ကို ပြောင်ကရော။

ဆယ့်လေး၊ ငါးပေသာသာ လှည်းလမ်းကူးကလေးပဲခြားတဲ့ တောင်ဦး
ရွာမြောက်ဖျားက အိမ် လေး၊ ငါး၊ ခြောက်လုံးတောင်မှ အဆစ်ပါသွားခဲ့သေး။

လောင်ချက်တော့ ရက်စက်သေး။

ဘယ်သူမှ အနားမကပ်နိုင်ဘူး။ ကုန်ချင်ကုန်ပလေစီတော့လို့ သည်
အတိုင်း၊ ငုတ်တုတ်ပစ်ကြီးနဲ့ ကိုလက်မိုင်ချပြီး ထိုင်ကြည့်နေခဲ့ရတော့တာ။
နေ့... မီးကြီးရသတဲ့အထဲ လေကတဟူးဟူးနဲ့ကိုး။

လှသောင်တို့၊ လှမောင်တို့အပေကြီးတော် အမြဲအန်ကြီးက စောစောမီး
စီး၊ အခါရပြီး ဝက်စာထ၊ ကျိုသတဲ့လေ။ အဲ... အဲ သည်ကနေ မီးပွားတွေ
လွင့်ပြီး သူ့အိမ်ရှေ့တလင်းထဲက နမ်းရိုးခြောက်တွေကို မီးစွဲကရော။ အညာ
ထုံးစံအတိုင်း၊ လင်းအားကြီးမနက်စောစောဆိုသာ လေရှူးက တအားဖြူး
တတ်သဲ့ဟာ။ ရွာကို မီးပုံတိုက်လိုက်တဲ့ မီးဟာ ဘီလူးကြီး၊ သဘက်ကြီး
တစ်ကောင် ကြည့်ရင်း၊ ကြည့်ရင်း ကြီးကြီးထွားထွားလာသလို ဟုန်းဟုန်း
ကို တောက်လို့၊ တကယ် တကယ်လောင်ချိန် ကျွမ်းချိန်က တစ်နာရီတောင်
မရှိ လိုက်ချင်ဘူး။ တစ်ရွာလုံးပြာကျသွားတော့တာ။

ဟုတ်သယ်။ လောင်စရာမရှိတော့ဘူး။ လောင်စာကုန်သွားလို့ မိဘ
သေသွားတာ။ ဘယ်... ဘယ်သူကမှ အားကြီးစန့် ငြိမ်းနိုင်သက်နိုင်ခဲ့တာမှ
မဟုတ်ဘဲ။ ငြိမ်းမယ့် လူလည်း မရှိဘူး။ ငြိမ်းလို့လည်း နိုင်မယ့် မီးပျံ့ပတုတ်
သွားလေ။

မေးမှ မေးရက်ပလေ... လူရာ။

ရွာမီးလောင်သဲ့ဟာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူဆိုလူမင်းတွေ မဟာသည် အိုနာတို့
ကန်းတွေ သေမကုန်ကြပေဘူးလားလို့ပဲ။ မေးတတ်သယ် ရွှေပါစစ်တာ။

မသေပါဘူး။ ရွာထဲကဖြင့် တစ်ယောက်ကမှ အပျက်အစီးမရှိခဲ့ပါဘူး။
ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူသိုက်တွေက တဲတွေ၊ အိမ်တွေ၊ ပစ္စည်းပစ္စယတွေထက်
လူတွေကိုချည်း ဦးစွန်းမက်ကတွေအရင်လုလို့သယ်ကြပိုကြပြီး မီးဘေးလွတ်
ရာ ရွှေဘုံသာဘုရားကုန်းပေါ်ကို အပြေးအလွှားတင်ခဲ့ကြတာကိုး။

ညောင်ဘောကျောင်း၊ ရေလယ်ကျောင်း၊ ဝိုက်ကံထောက်ကျောင်းနဲ့ ရွှေ
မြင်တင်ကျောင်းတွေက ရှိရှိသမျှ သံဃာကုန်ပြေးချလာကြပြီး သက်စွန့်
ဆံ့ဖျားမီးထဲကနေ သယ်သယ်ထုတ်ပေးကြတာကိုး။ ဟုတ်ပဲ - ရတနာသုံးမီး
ငုက်ကျေးဇူးလို့ ပြောရင်ဖြင့် အမှန်ဆုံးပဲ။

အဲ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။

အဲသည်ညက ထွန်းပိုင်တစ်ကောင်ပဲ သေတဲ့လူရှိခဲ့လေရဲ့။ အင်း... အင်း
မီးလောင်ပြီးသေတာ။ ဟုတ်တယ်... မီးကြီးစွဲပြီး ပြိုကျလာတဲ့ အိမ်ထဲမှာ
ဘယ်လိုမှ ပြန်ထွက်မလာနိုင်တော့ပဲ သူ့ပါမီးကြီးလောင်စာဖြစ်သွားခဲ့ရတာ။

ဟိုနာတာရှည်ပန်းနာသည် နှုတ်ခမ်းပေးအုန်းမောင်နဲ့ သူ့သားလုမမည်
ကလေးနှစ်ကောင်ကိုဖြင့် ဦးပဉ္စင်းကလေး ဦးပဏ္ဍိတို့လက်ထဲရောက်တဲ့
အထိသင်းက ချိန်ပြီး ပို့ခဲ့နိုင်သေးသတဲ့။ အုန်းမောင်နဲ့ ကလေးတွေရဲ့ဆေးဘူး
ဆေးပုလင်းကလေးတွေ ထည့်ထားတဲ့ ထန်းခေါက်ဖာကလေးရယ်၊ မဲတူတွေ
သံသေတ္တာရယ်ကို ဆိုလား ဝင်ယူရင်း မီးလောင်နာနေတဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်တ
ဦးကျပြီး ဆုံးရှာတာပဲ...တဲ့။

ထွန်းပိုင်တို့အတွက်တဲ့... အရေးပေါ်အစည်းအဝေးကလေးကိုသင်္ကြံ
ဘော်တို့ လှည်းခေါက်ဖို့ရဲ့ အလုပ်သမားတန်းလျားကြီးရှိခဲးတဲ့မြေပြောင်
ပြောင်မှာ လုပ်ကြသယ်၊ အင်း... ရွာမိ၊ ရွာဖတွေခေါင်းကြီးပိုင်းတွေ မပါမပြီး
ခပ်တိုင်းငန်ပဲခူးဘေးတွေအတုနဲ့ပါသာပေါ့၊ တစ်ယောက်မှမကျွန်စေရဘူး၊
ဒို့... အရေးအခင်းက အာဂလန်ဘားကျောက်တံတားကြီးပေကိုး၊

ကိုင်း... ကျွန်လူရေပါးစပ်ကြီးပြ မသွားစေနဲ့ဦး၊

လူကြီးပိုင်း အရေးတကြီး တိုင်ပင်နီးနော နေတဲ့စကားပိုင်းဆီကို ဖိုးငန်
ညှိရောင်ကမူးမူးကန်းကန်းနဲ့လှမ်းတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီးရောက်လာ
ခဲ့လေရဲ့၊

အဲ... သူတို့တွေလည်း ပါးစပ်ဟလိုက်ကြကရာ ကျွန်တို့တစ်ရွာလုံး
ကိုယ့်အပြီးကိုယ်ပြန်စမ်းကြရမယ့်ကိန်းဆိုက်တော့သပဲဗျို့၊

ပြောမယ်... ပြောမယ်၊ မလောချင်စမ်းပါနဲ့၊

အဲသလိုတဲ့... ကျွန်လူရ၊

“ဘကြီးတို့ အပုံကြီးလွဲနေကြပြီနဲ့ တူရဲ့၊ ထွန်းပိုင်ဟာ ဒီလိုလူစားမျိုး
မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲ... ဘကြီးတို့စွပ်စွဲထားသလိုတကားစပ်ရှူးရှူးအကြောစပ်ထထ
မို့ကမြင်းချင်တယ်ဆိုရင်တောင်မှကမြင်းစရာဘာအားဘာအင်မှမရှိရှာတော့
တာ၊ ကြာခဲ့ပကော၊ ဘာလို့ဆို ထွန်းပိုင်ဟာ ကျွန်နဲ့အတူ ခဲဘက်စခန်းမှာ
ကျောက်မိုင်း အလုပ်ကြမ်းတွေ လုပ်ခဲ့ကြရရင်းနဲ့ မိုင်းကွဲကျောက်စမှန်လို့
ခါးရိုးဆစ်တွေခွဲစိတ်ခဲ့ရတယ်၊ ပြီးတော့မရှိမသေစကားဗျာ) သူ့ဝှေးစေတစ်
ဖက်လည်း ပြုတ်ထွက်သွားခဲ့လို့ တစ်စုံလုံး ထုတ်ပစ်ခဲ့ရတယ်၊ ဟုတ်တယ်
မန္တလေးဆေးရုံကြီးမှာ ဘကြီးတို့ နွားသိုးများ၊ ဝက်သိုးများလိုသင်းကွပ်
ခံခဲ့ရတာ၊ အဲအကြောင့်ထွန်းပိုင်ဟာဘကြီးတို့ရွာမှာ” စွဲကောင်မသောင်းကျန်း
ခင်ကတည်း “နတ်ကွပ်” ဖြစ်နေခဲ့ပြီးသားပါဗျာ၊ သူမှာ ယောက်ျားစိတ်

ယောက်ျားမာန်မရှိရှာတော့ပါဘူး၊ ကျွန်ပြောတာ မယုံရင်သူ့အလောင်း
ကိုသာသေသေရာရာ စစ်ကြည့်လိုက်ကြပါတော့”

သူ့ကိုယ်သူ “အာဠာဝကတင်ဝင်း” ဟုသညာပြုသူထောင်ထွက်လူမိုက်
တစ်ကြောင်းကုန်စင်နတ်သံနော့၍ ဖော်ကောင်လုပ်ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။
ထွန်းပိုင်နှင့်အတူတူ ခဲဘက်စခန်းမှာ နေခဲ့ဖူးသည့်တဲ့၊ ပြီးလျှင် ထွန်းပိုင်တ
“နတ်ကွပ်” တဲ့၊

ထွန်းပိုင်ရဲ့ အဲဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှ မသိကြတာကို အခွင့်
ကောင်းယူပြီး နာမည်ဆိုး နာမည်ပျက်ရှိဖူးတဲ့ ထွန်းပိုင်လိုလို ဘာလိုလို
ပုံမှားရိုက်ပြီး ရောင်တော်ပြန်နဲ့ ရောကြိတ်ခဲ့ကြတဲ့ တကယ့်လူ့အယုတ်တမာ
တွေဟာ ဘကြီးတို့ ရွာထဲမှာ အမှန်ပဲ ရှိနေခဲ့လိမ့်မယ်၊ ဖြစ်လာသမျှ သူ့ဘဝ
တွေဟာ သူ့ကုသိုလ်ကံပဲလို့စိတ်တုံးတုံးချပြီး ကံပစ်ချရာ သူ့ကမ္ဘာကလေးထဲ
မှာပဲ နိဗ္ဗဓဝ လူငရဲကြီး ကိုထွန်းပိုင်တစ်ယောက်တည်း ကုန်းရှန်းခံနေရတဲ့
အချိန်မှာ အဲဒီအကြောင်းသုတော်ကြွက်သုရိုးတွေက ထွန်းပိုင်ကို လက်ညှိုး
ငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ရွာအပြင်ထုတ်ခဲ့ကြတဲ့ လူစုတွေနဲ့အတူအောင်ပွဲပန်းဆန်
နေရစ်ကြမှာပေါ့၊ တကယ်တမ်းတော့ ဘကြီးတို့ရွာက မသုတော်ကြောင်
တောင်နှိုက်တတ်တဲ့လူအရေမျှတွေကို မြွေပွေးခါးပိုက်ပိုက်ပြီး နေနေခဲ့ကြ
တာချည်းကိုး”

“ဟုတ်သယ်... ထွန်းပိုင် တစ်ခါက မူးမူးနဲ့ ပြောထွက်ခဲ့ဖူးသာတော့ဖြင့်
ရှိသား၊ “စွဲကောင်” ဟာ သူမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒါပေသိ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ
ကိုလည်း သူသိသတဲ့၊ သူ့အကြောင့်- သူများတွေ ဘဝမပျက်လေရအောင် ဒီ
တစ်သက် ဘယ်တော့မှထုတ်မပြောတော့ဘူးတဲ့၊ ကဲ...”

မူးပြနေသည့် ညှိရောင်ကလည်း သည်တော့မှ သူဝမ်းထဲ၌ မြဲနေခဲ့
သည့်စကားတွေ တစ်ဟုန်ထိုးလှုံ၍ အန်ထွက်လာသည်။

“အဲသလိုဆိုရင်... ထွန်းပိုင်ကိုယ်ပျက်သွားရသာကရာ ဘာကြောင့်လဲတဲ့
ကဲ... အဲသာကိုရော ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

ဦးကြီးလှမောင်က တကယ့်ချက်ကောင်း (ပွိုင့်)ကိုမှ ဒက်ခနဲ မေးပစ်လိုက်၏။ ကာမမသောင်းကျန်းဘဲ သင်းဘာလို့နုနုနာစွဲခဲ့ရမလဲ” လူတိုင်းသည် အခြေကို သိချင်သည်။

“အဲဒါလည်းရဲဘက်စခန်းမှာ သူ့နဲ့အတူနေတဲ့ ကံလှဆိုတဲ့ကောင်ဆီက တုနဲ့တော့၊ ကံလှက မန္တလေးထောင်မှာတုန်းကတည်းက သူ့နဲ့အတူနေအတူစား “စားအိုးကွဲ” တွေ့၊ ရဲဘက်ထွက်လာခဲ့ကြတော့လည်း အတူတူပဲ။ အဲ... ကံလှထောင်မကျခင်က ပြည့်တန်ဆာခေါင်းမောင်သောင်းကြီးရဲလက်သပ်မွေး လူမိုက် လုပ်ခဲ့ရတာ။ ဒီတော့ အိုးစွပ်စွက်စွပ် နှိုက်စားရင်း လက်ပရိစီတုးခဲ့ထင်ပေ။ ထောင်ထဲမှာလည်း ဒီရောဂါကြီး သူ့မှာရှိနေမှန်း သူ့ကိုယ်တိုင် မသိခဲ့ဘူး။ ထွန်းပိုင်လည်း သိပုံ မရဘူး။ တရောင်ရှောင်နဲ့ နေမကောင်း၊ ခြစ်လာတဲ့ ကံလှကို စခန်းဆေးရုံမှာ တင်တော့မှပဲ ကံလှကိုစခန်းဆေးရုံမှာ တင်တော့မှပဲ တိတိပပ သိရတော့တာ။ သိလည်းသိရောသူရောဂါ အခြေအနေက အတော့်ကို ရင့်နေပြီ။ အဲသလိုပဲ - ထွန်းပိုင်ကိုလည်းတော်တော် ထိထိရောက်ရောက်ကလေး ကူးသွားခဲ့ပြီ။ အဲဒီအထဲမှာ အသောက်အစား အနေအထိုင်မဆင်ခြင်ပြန်တော့ သူ့ရောဂါတိုးပုံက သိပ်မြန်လွန်းသွားတော့တာပေါ့။”

အားလုံးတွေက ဝိုင်းဆင်းသွားကြတော့၏။ “ဪ - ဒီလိုကိုး” ဟု သည့်အင်းတစ်ပြက်နှင့်အတူ ဦးကြီးအားလုံး ထွန်းပိုင်အပေါ်မှာ တရားလွန်ရက်စက်ခဲ့မိကြပြီလား။ သံသယ ကုတ္တုစွဲတွေ အုံ့ပိုင်းလာသည်။

“အဲ...နောက်ဆုံးတစ်ခုကတော့ အားလုံးက သိချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မသိချင်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်က ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်ရတော့မှာပဲ။ မနေ့ကပဲ ကျွန်တောင်က လွတ်ခဲ့တယ်။ လွတ်လွတ်ချင်းပဲ ကျွန်က ဆုန်စိုင်းပြီး ပြေးချလာခဲ့တာ။ ထွန်းပိုင်နဲ့တွေ့ဖို့ ... ကျွန်ရဲ့သူငယ်ချင်း ကျွန်ရဲ့အပေါင်းအသင်းထွန်းပိုင်က ခေါင်းခံပြီး စောင့်ရှောက်ထားခဲ့တဲ့ ကျွန်သားနဲ့ ကလေးရဲ့မိခင်ကိုတွေ့ဖို့ ပြေးလာခဲ့တာ။ ဒီရောက်တော့ ထွန်းပိုင်ရဲ့ရင်ထုမနာဘဝဆိုးကို ကြားရတယ်။”

အခြေပေါ်ကြပြီး သေရှာပတဲ့ အဲဒီတော့ ထွန်းပိုင်မယ် အပြစ်တင်ကြောင်း ရှင်းပြမှ ခြစ်တော့မယ်လို့ ကျွန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

“ဒီကောင် ဘာတွေ ပြောနေသလဲဟဲ့လို့ စိတ်ရှုပ်ခဲ မနေကြပါနဲ့။ တူပဲပြောမယ်။ ထွန်းပိုင်ကိုရွာက ကြည့်ပစ်ရလောက်အောင် ခြစ်ခဲ့ရတဲ့ အရှုပ်ထုပ်ရဲ တရားပဲဟာ ကျွန်ပဲပဲ။ ဟုတ်တယ်... မိပဲနဲ့ မှားခဲ့မိတာ ကျွန်ပဲ။ မူးမှားတန်းတန်းနဲ့ မထင်မှတ်ပဲ မှားခဲ့မိတာ။ ကျွန်အမှား ကျွန်သိပြီး ဘယ်နှယ်လုပ်ရပမတုန်း ကျွန် အဖမ်းခံလိုက်ရပြန်ရော၊ ပြစ်ဒဏ်ကြီးကြီး ကျခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် ထွန်းပိုင်ကိုပဲ အကူအညီလှမ်းတောင်းပြီး မိန်းခလေးနဲ့ ခလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အပ်ခဲ့ပြန်တယ်။ ကျွန်ထောင်ကျတုန်းက အဲဒီပြဿနာတွေ မပေါ်သေးဘူး။ အခုလည်း ကျွန်ခလေးနဲ့ အဲဒီမိန်းခလေး ဘယ်မှာရှိနေမှန်း ကျွန်မသိရသေးပါဘူး။ ထွန်းပိုင် ... ထွန်းပိုင် အကြောင်းကြားရလို့ ထွန်းပိုင်ရေ - မင်း အပေါ်ကို ငါ ဒုက္ခတွေ အဖျားကြီးပေးခဲ့မိပြီ ထင်ပါရဲ့ကွာ ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

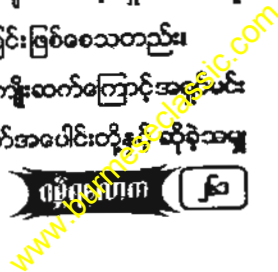
လူမိုက်ရင့်မာကြီးတစ်ဦးပင်လျှင် မျက်ရည်ကျပြီဆိုမှဖြင့် ရွာကလေး တင်း၍ တောင့်၍ ခံစရာအဖို့ အကြောင်းမရှိတော့ပြီ။

သိဖြင့် ထွန်းပိုင်ကို မြေချ သင်္ကြပ်ရေး ကိစ္စကြီးသည် သူ့အလိုလိုရှင်းပြီး လင်းပြီး ခြစ်သွားတော့၏။

ကျိန်စာဆိုးသည် အမှန်ပင်ပျက်ပြယ်ချိန် တန်ပြီလား။
* * *

“ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ဆိုချေလျှင် မှန်သော သစ္စာ အာနဘော် အကျိုး ဆက်ကြောင့် ယခင်ရေရွတ်ဆိုခဲ့ပြီး သော နတ်ကောင်းနတ်မြတ်အပေါင်းတို့ သည် ကောင်းသော ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်မြင်ကြလျက်၊ စောင့်ရှောက်တော်မူ ကြသည် ဖြစ်၍ ကာယသုခ၊ စိတ္တသုခ၊ ရမ်းသာခြင်း ဖြစ်စေသတည်း။

“ထိုမှတစ်ပါး မှန်သော သစ္စာ အာနဘော် အကျိုး ဆက်ကြောင့် အပေါင်းအဖွဲ့ စသော မြို့ကွပ်ပြည်စိုး အမှူးအမတ်၊ သူရဲသူခက်အပေါင်းတို့နှင့် ဆိုခဲ့သမျှ

ကြည်းနေ - ရေနေ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ရင်ဝယ်ဖြစ်သော သားကိုသို့ သနားချစ်ခင်ခြင်း နှိုကြကုန်လျက် ကိုယ်မှစ၍ သားမြေးဖြစ် ရော့စုနစ်ဆက် တို့သည် ဒဏ်လေးပါးတို့ ကောင်းသော တည်ကြည်ခြင်းဖြင့် တည်ကြည် ညီညွတ်၍ကြမ္မာအပေါင်းဘေးဥပဒ်အပေါင်းအပြစ်ဒဏ်ဟုသမျှရောဂါအနာ နှီးကိုးစသလိုခြောက်ပါးတို့သည် မထိမရောက်၊ မကပ်မစွန်းမငြိ ချမ်းသာအတိ ဩဇာကို ကုန်ကြယ်လျက် အသဒိသသဗ္ဗယ်ဖြစ်သော အလှူကြီးကို ကြိမ်စန့် များစွာ ဒါနသီလတို့ကို မပြတ်ဖြည့်စွမ်းနိုင်၍ သာသနာတော်မြတ်ကို ရှိပင့် နိုင်သူဖြစ်စေသတည်း။

“သေတုံသော်လည်းအပါယ်လေးပါး၊ ကပ်သုံးပါး၊ အရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး၊ ရန်သူ နှီးငါးပါးသို့မလားမကပ်မရောက်သည်ဖြစ်၍ လူ့ပြည်နတ်ရွာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ကြီးသုံးပါးကို ရသည်ဖြစ်စေသတည်း။ ကိုယ်မှစ၍ သားမြေးဥစ္စာ၊ ရတနာနှီး တက်တိုးချမ်းသာ၊ မင်္ဂလာအပေါင်း၊ ကောင်းမြတ်သော ဝုဏ်ကျက်သရေ တစ်နေ့တစ်ဆင့်၊ ဆန်းလမြင့်သို့ ဖြစ်စေသော်”

ထွန်းပိုင်၏ ကြွင်းရစ်သော ရုပ်ကလာပ်ကို သူနေခဲ့သည့် ယမ်းတိုက် တောင်းကြီးနံ့ဆေး တောင်စောင်း၌ ဝုသွင်း၍ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြသည်။

သူသေမှ သူ့အိပ်ရာ ခေါင်းရင်းဘုရားကျောင်းထက်တွင် ရွှေသိပ်တော် ဘုရားနိဂန္ဓကုဋီတိုက်အတွင်းမှ ပျောက်သွားခဲ့သည့် ကျမ်းထုပ်နီနီကလေးကို ပြန်တွေ့ကြရသည်။ ကျွန်စာ၏ နောက်ဆုံးစာပိုဒ်များကို ကျမ်းထုပ်မှ ဆုတ် ဖြုလျက် သူ့အိပ်ရာဘေး အုတ်နံရံမှာ ကော်နှင့်ကပ်ထား၏။ သို့ဖြစ်၍ ထွန်းပိုင်၏ အုတ်ဝှံ၌ သူ့အလွန်မှတ်သိပ် စောလောင် ခဲ့သော အဆိုပါ ကျွန်စာ ဆုတောင်း နိဂုံးကို ကမ္ပည်းထွင်း၍ ကပ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထွန်းပိုင်အသုဘသည် စည်လှချည့်ဟု ဩရယူကြရ၏။

ထွန်းပိုင်အလောင်း ဝုသွင်းသည့်နေ့ ညပိုင်းက မိပဲနှင့်သူသားကလေး “အောင်ပါစေ” တို့ သူတို့နေသည့် ထန်းရွက်တဲကလေးမှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့သည်။ အစအန သီလိက်သူပင်မရှိ။

ရွာကလေးတစ်ခု မြေကုန်လက်ပန်း၊ ကျသွားရောထင်၊ ထွန်းပိုင်နှင့် ပတ်သက်သမျှတွေကို မသိကျွန်းကျွန်း ရေငံနှုတ်ပိတ်လုပ်၍ နေပြန်တော့သည် ပင်း။

မေတ္တာဖြင့်
၁ ငယ်ပင်သျှင်

မည်သူမဆို
ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ဒါပုံးဝတ္ထုစာများ
 မေးမြန်းကြပါသည်။

မရွေးချယ်သော စာပေများကို
ပြန်လည်ပေးပို့မည်မဟုတ်ပါ။

ဝတ္ထုပွားထားကြပါရန်။

သစ်ဒီဂျစ်
ဂျီဂျီလမ်းဖျောင်း

